

BURMESE
CLASSIC

မဟာရာ
(လွိုင်ကော်) ။

စိုမ်းလျဖြေမဆည်

အထစ်စက်စက် (အစ/အဆုံး)

မဟာရာ(လွိုင်တော်)

နှမ်းလျာပြေမဆည်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၁၃၀၅၀၄

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၈၀၅၀၅

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး ၁၀၀/-

အုပ်စု ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၁၀၈၀၉) မျှမ်းမင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/တ၊မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပြည်သူ့အစုအဝေးများပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျှတအခြေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုငြိမ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်ကာ ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

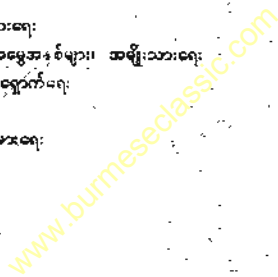
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိနိုးရေး
- * အမျိုးသား ငြိန်လည် ခြင်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံအသုံး ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ဖိုက်ဖိုက်ရေးကို အခြေခံ၍ အကြီးစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိုတင်ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၊ စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဧန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှိုးဆော်မှုအားဖြင့် အကျင့်စားကိုဖြင့်တားရေး
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်များရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်စားရေး

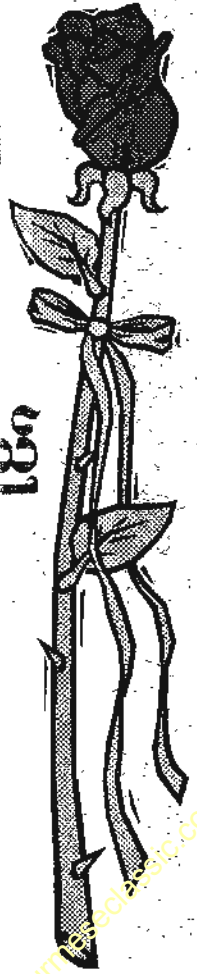

BURMESE CLASSIC

မပျော်

(ကျွန်တော်)

ခွမ်းလှေပြမေညှိ

စိန်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

ချစ်ခံအိမ် တုတုဆောက်ကာပ
 ချစ်ပန်းလွှာ တုတုဆူးပါလို
 ချစ်စကားတွေ တုတုပြောချေပပေါ့
 တနေ့တနေ့ ညင်းလေ့မှာပ
 ကန်ရေပြာ ရွှေကြာရွက်တွေ ကြားမှာပြင်
 ချစ်ခြင်းလှေ့ဖော်ကာ ခတ်မယ်လို
 မှန်းဆကာ မျှော်လင့်နေမိခဲ့လေသမျှ
 (ခုတော့ကွယ်...)
 ငြောက်...
 နှမ်းလျှေပြေဆည်...။ ။

“လေးလေးတလဲ ... ဟိုဘက်ခြံကလူတွေ ပြောင်းလာတာ ခန့်လေးကိုလဲ ပြောမပြဘူး ...”

“ဟ ... သူတို့ဘာသာ ပြောင်းလာတဲ့ကိစ္စ ... ဘာထူးလို့ တဲ့တုံး .. ပြောင်း .. ပြောင်းလာပေါ့ကွ ...”

“ကောင်လေး တစ်ယောက်လောက်ရော မပါဘူးလား လေးလေးရ .. ဘောလုံးကန်ရအောင် ...”

“မြိုင်ပေါင် မောင်ရာ .. အဲဒီမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တော့ ပန်းခြံထဲ ဆော့နေတာ မြိုင်ရတယ်မောင် .. မင်းနဲ့ ဘောလုံးကန်ဖော်ရမယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်တော့ ပါမလာတာ အခုနဲ့ပဲ .. မင်းပဲ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့အိုးပုတ် တစ် ချောင်းဆော့ချင်ဆော့ရမှာ ..”

“ကျွတ် .. အဲဒါမှ အဆင်မချောတာကြီး ဖြစ်နေရာ ..”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေး သူ ညည်းခိုက် လေးလေး သော် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့် ရယ်သည်။ ကားကပေါ်တိုက်ကြီး ဆောက်မှာရပ်ပြီး လေးလေးသော် ညည်းတတ်သည့် လေသံမျိုး

ကိုလိုက်တုတုညည်းနေတိုင်း လေးလေးသော်ကတော့ ထိုသို့ရယ်တတ်စမြို့။ သူ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားလျက်ပုံဖြင့်ပဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ နက်ပြာရောင် ပရောဒိုကားကြီးကတော့ လေးလေးသော်၏ အချစ်ခဲကြီး ဖြစ်တာမို့ တသသ ပွတ်တိုက်ထားလေသမျှ လက်တောက်နေသည်ပါပဲ။ ကားကြီးကိုချစ်သည့်နေရာမှာ ပိုင်ရှင်ထက်ဆိုးသည့် လေးလေးသော်ပါ။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ခေါင်းထောင်ထွက်နေသည့် ပေတံအစွန်းလေးပင် ခြစ်မိသွားမှာမျိုးအထိ အကပ်ိုသည့်အဖြစ်။ ခုလည်း ကားကို နောက်ပြန်ပိတ်လိုက်သံက ကျယ်သွားတာမို့ ...

“ဟ .. ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါကွ .. ကားတံခါးပျက်တော့မှာပဲ .. စမည်းရိုသေစမ်းပါကွာ .. မင်းနယ် ..”

ဟုလှမ်း၍ ဥစ္စာခြောက်နှင့်နေပြီ ..။ သူကတော့ တစ်ဖက်ခြံကြီးကို လှမ်းကြည့်မိဖြစ်၏။ ခြံတော့ နာမည်လေးလှလှနှင့် ရှိသည်ပါပဲ ..။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ထိုခြံရှေ့က ကားဖြတ်မောင်းရတာမို့ ရွက်နဝေ ဆိုသည့် အမည်လှလှလေးကို သူ သဘောကျသည်။ လေးလေးသော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ပစ္စည်းချည်းပဲ အကောင်းပြောတတ်သည့် အကျင့်ကြီးက ရှိနေတာမို့ ကြာရိပ်မြိုင်ဆိုသည့် ကိုယ့်ခြံအမည်ကိုပဲ ပိုလှသည်ဟု ပြောတတ်ပါ၏။ သူကတော့ နှစ်ခုစလုံးကို ကြိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ အမည်ပေးထားပါသည့် ကြာရိပ်မြိုင်ကိုလည်း ကြိုက်သည်။ တစ်ဖက်ခြံက လူသစ်တွေ၏ ခြံအမည်လှလှလေးဖြစ်သည့် ရွက်နဝေကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ဘာတဲ့ .. ရွက်နဝေ ..။ လန်းသစ်သာ အမည် ..။ ရွက်နလေးတွေ ဝေနေသည်ဆိုခြင်းကိုက

လန်းအစ်ခြင်းနှင့် တိုးတက်ခြင်းကို ဖော်ညွှန်းသည်ပဲ ..။ ကဗျာတွေ စာတွေ ဖတ်ရတာ နှစ်သက်မြတ်နိုးသည့် သူ့နလုံးအိမ်အတွင်းမှာ နူးညံ့သော အတွေးလှလှလေးတွေက နေရာယူယူနေတတ်သည်မှာလည်း အမှန်ပါ။ ခြောက်တန်းကျောင်းသား သူ့ကိုတော့ လေးလေးသော်က ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်လို မြင်နေတတ် .. နောက်နေတတ်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ .. သူကတော့ .. သူ့ထိုက်သူ သိပ်မငယ်လှတော့ပြီဟု လူကြီးတစ်ယောက်၏ စတိုင်ဆေးကို ဖမ်းချင်ဖမ်းနေတတ်သည့် တည်ကြည်နေ့ ဖြစ်နေပြီ ..။ ဥပမာ .. တစ်ဖက်ခြံကို ပြောင်းလာသည့် လူသစ်တွေက အိမ်သစ်တက်ပွဲတွေ ဘာတွေများ ဖိတ်ပြုလာလျှင် သူ့ကိုပါ တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားခံရတာမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။

အဝတ်သစ်တွေ ဘာတွေဝတ်၍ ထိုအိမ်သစ်ပွဲကို တက်ချင်သည်။ ဟိုမှာကျွေးတာ မွေးတာတွေကို စားချင်သည်။ ငြီးတော့ လူကြီးတွေ၏ လက်ဖက်ရိမ်းမှာ ဝင်ရောထိုင် စားသောက် နေရင်းဖြင့် လူကြီးတွေ ပြောဆိုသည့် စကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် လူကြီးစတိုင်လေး ဖမ်းချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ .. ဩော် .. ဒါပေမဲ့ .. တစ်ဆက်တည်းမှာ သည်း ဘောလုံးကန်ချင်တာ ..။ လူတွေကို နောက်ပြောင်ရွတ် နောက်ချင်တာတွေကလည်း ငယ်ကျင့်ထဲမှာ ရှိနေသည့် စရိုက်တွေအဖြစ် မြဲတည်နေပြန်ပါသည့်အဖြစ်။

ခုကိစ္စက .. ဟိုဘက်ခြံမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ..။ ကောင်မလေးပဲ ရှိသည်တဲ့ ..။

ရေကူးကန်လှလှဖြာဖြာလေးလည်း ရှိလျက် ..
 လှပသော ပန်းဥယျာဉ်နှင့်အတူ ကားဂိုဒေါင်သီးသန့်ဖြင့် နှစ်ထပ်
 တိုက် အဆောက်အအုံလှကြီးက ခေတ်မီမီဖြင့် ရှိနေသည်။ ထို
 အဆောက်အအုံသစ်ကြီးကို စတင်တည်ဆောက်နေကတည်းက
 သူ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကြည့်ကြည့်နေတတ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ပြောင်းလာ
 မည့်သူတွေသည် သဘောကောင်းကြသူများ ဖြစ်ကြလျက် ..
 သားတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသူများ ဖြစ်နေပါစေ .. ဟုလည်း
 ဆုတောင်းမိတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. ခုတော့ .. ထိုဆုတောင်းက
 မပြည့် ..။

“ဘာလဲ .. အိုးပုတ်တမ်းဆော့ဖို့ ကောင်မလေးကို လှမ်း
 ချောင်းနေတာလား ..”

“အို .. ဘာလို့ အိုးပုတ်တမ်း ဆော့ရမှာလဲ ခန့်လေးက ..
 မိန်းမလျှာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ..”

“ဘာလဲဗျာ .. မရယ်နဲ့ဗျာ ..”

“ဟ .. ရယ်တာများ .. မင်းခွင့်ပြုချက် ယူရမှာလား
 ငါက .. ကဲ .. ရယ်တယ်ကွာ .. ရယ်တယ်ကွာ .. ဟဲ့ ဟဲ့
 ဟဲ့ .. ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ..”

ဟု အရမ်းရယ်နေတော့ သူ မျက်မှောင်ကုတ်လာ
 သည်။ အလကားနေရင်း ရယ်မောမဆုံး လှပပြနေတာကို သူ
 မသက်သာချင် ..။ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းရှိနေပြီ ..။

“ကောင်မလေးက ချောတယ်ကွာ .. အဟဲ့ ..”

ဟု ပြောရယ်နေတော့မှ သူ သဘောပေါက်လာ
 သည်။

“ဘာလဲ .. သူက ချောတာနဲ့ .. ခန့်လေးက .. အဖော်
 လုပ်ချင်နေမယ်လို့များ ထင်နေလား .. လုံးဝပဲ .. ခန့်လေး
 က .. ဘောလုံးကန်ဖော်ပဲ လိုချင်နေတာ .. မေမေက ..
 ဘောလုံးကွင်းသွားကန်တာကိုလဲ မကြိုက်ဖူး .. ပေးမသွား
 ဘူး .. သိပ်ခက်တာပဲ .. ခြိန်းချင်းလေး ရိုပါတယ် ..
 အဆင်ကြီးကိုက မချောဘူး ဖြစ်နေတယ် ..”

ဟု ပြောပြီး သူ ခေါင်းခါတော့ လေးလေးသော်
 ရယ်သည်။ ဒီလောက်ကြီး ရယ်နေတော့ သူ မျက်မှောင်ပိုကုတ်
 လာလျက် ..

“ဘာလဲဗျာ .. ရယ်စရာလဲ မပါဘဲနဲ့ .. အလကားနေရင်း
 ရယ်နေတာပဲ။ လေးလေးသော် ဒီလောက် ပျော်နေတာ ..
 ဟိုဘက်ခြံမှာ အပျိုချောလေး ပါလာသလား ..”

“ပါပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာကွ .. အဟက် .. ဟက် ..
 မင်းကွာ .. ဘောလုံးမကန်ရလို့ ဘာဖြစ်လဲကွာ .. အပေါင်း
 အသင်းဆိုတာ ဖွဲ့တတ်ရင် အဆင်ချောပါတယ် .. ကဗျာ
 တွေ စာတွေ ဆွေးနွေးဖော်ရတယ်မှတ်ပေါ့ ငါလို့ .. မင်း
 မေမေက .. ဘောလုံးကန်ရင်း ဘာရင်းနဲ့ .. ဒဏ်ရာရမှာ
 ကြောက်ရ ဘာရနဲ့ .. ကိုယ့်ခြံထဲ တစ်ယောက်တည်းသော
 အတော်ဆုံး ဘောလုံးသမားအဖြစ် မင်းက ရှိရှိနေရပြီး
 ငါက .. အကောင်းဆုံးသော ဂိုးသမားအဖြစ် ရှိနေရမှာ
 ဝင့်က ငါလဲစေးရသပေါ့မောင် ..”

တကယ်လည်း သူက ဘောလုံးကန် .. လေးလေး
သော်က ဝိုးဖမ်း .. ညနေဘက် ထိုသံသရာမှာပဲ ရှိနေရတော့
လေးလေးသော်လည်း ပျင်းရနေချေမည်သာ။ ငြီးငွေ့ရှာချေမည်
သာ ..။

“ဟဲ့ .. ဒီနစ်ယောက် အိမ်ထဲကို မဝင်ကြဘူး .. ဘာလုပ်
နေကြတာလဲ၊ ခန့်လေးရေ .. ဒီနေ့တော့ သားအတွက်
ဒေါ်ကြီး ခေါက်ဆွဲသုပ်ထားတယ် သိလား .. လာ ..”

ဟဲ့ ဒေါ်ကြီးအေး လက်ဆုတ်ဖဝါနှင့် လက်သုတ်နေ
ရင်း အပြင်လိုက်ထွက်လာမှ သူ အိမ်ထဲဝင်ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေ အပြင်သွားနေကြသည်တဲ့ ..။
ဒေါ်ကြီးအေးက စကားတပြောပြောဖြင့် မီးဖိုဘက်ကို လျှောက်
လာတော့ ကျောင်းဝတ်စုံကို မလဲဖြစ်သေးဘဲ သူ့နောက်မှ ခုန်
ပေါက်လိုက်လာသည်။ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို သူ ကြိုက်သည်။
အထူးသဖြင့် ဒေါ်ကြီးအေး၏ ပုစွန်ခြောက်နိုင်နိုင်ဖြင့် သုပ်သော
ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို သူ ပို၍ကြိုက်သည်။ မနက်က သူ့ပုဆောခဲတာမို့
သူ့ကိုချစ်သော ဒေါ်ကြီးအေး ခမျာ .. သူ ကျောင်းပြန်ချိန်မှာ
စားရဖို့ လုပ်ထားပေးရှာသည်ပါပဲ ..။

“ငရုတ်သီးလှော်မှုန့်တွေ သိပ်မထည့်နဲ့နော် ကလေး ..
ဒါက .. သားထပ်ထည့်စားချင်ရင် စားနိုင်အောင် ပုစွန်
ခြောက်လှော်မှုန့်ဘူးလေး .. ကဲ .. စား .. စား ..”

သူ .. ထမင်းစား စားပွဲမှာ လက်ထောက်၍
အသင့်စောင့်နေသည်က စားဖို့ သောက်ဖို့ပါ။ ရေခွေးကြမ်းဖန်
ခွက်ကလည်း လက်ဖက်ခြောက်ကို နှမ်းနှင့်ရောလှော်ထားသည်

လက်ဖက်ခြောက်နဲ့လေး တံမွှေးမွှေးဖြင့် ရှိနေပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးအေး
ချမ်းသည့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ပန်းကန်ကို သူ ခပ်ပျော်ပျော် လှမ်းယူ
ရင်းမှ ...

“လေးလေးသော်ရော စားပြီးပြီလား ဒေါ်ကြီး ..”

“သူလား .. လက်နေ့မှာ .. စားပြီးပါ .. သားရဲ့ဖေဖေနဲ့
မေမေလဲ အပြင်မသွားခင် စားသွားကြပါတယ် .. သား
ဖေဖေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်သစ်တက်ပွဲတဲ့ ..
ဖိတ်ထားလို့ .. သားရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သွားကြလေရဲ့ ..
ညနေဘက်ဆိုတော့ .. ဟိုမှာ .. နေကြပေဦးမှာပေါ့ ..
မနက်က .. အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်သစ်တက်ပွဲအတွက် အရက်
ဆွမ်း ကပ်သေးတယ်လေ .. သား ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့
သွားကြသေးတာကောကွယ် .. ခုက .. သူတို့ရဲ့ ရင်းနှီး
ကြတဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ထပ်ဖိတ်တယ်ဆို
လား ..”

ဟဲ့ ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။ သူ့ကိုကျ
တော့ မဖိတ် ..။ သူကလည်း လူကြီးပွဲဆို တက်ချင်သည့်အမျိုး ..။
ဒါ .. မနစ်ကတည်းက .. ထိုရောဂါတက်နေခြင်းပါ .. သူ့ကိုယ်
သူ .. ငါးတန်းလည်း တက်ရရော .. အလယ်တန်းကျောင်းသား
ကြီး ဖြစ်ပြီဆိုကာ စတိုင်တင်းနေသည်ဟု လေးလေးသော်ကတော့
ရယ်သလို မောသလိုဖြင့် နောက်တစ်စမြဲ ..။

“ဟိုဘက်ခြံဇာလူတွေရော .. ဖိတ်စာပို့ပြီလားဟင် ..”

သူ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလာတော့ ဒေါ်ကြီးအေး
လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရောဂါကို သိထားတာမို့လည်း သနားနေပုံ

ရပါ၏။ သူ့လိုကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက တကူးတကကြီး လာခဲ့ပါ .. ဟု ဖိတ်ပါမည်လဲ .. ဟု တစ်ခါတုန်းကတော့ ဒေါ်ကြီးအေး ပြောဖူးသည်လေ ..။ ဒါပေမဲ့ .. သူကတော့ .. အဝတ်ကောင်းဝတ်လျက် ဖေဖေသားမှာ ဖေဖေသားအဖြစ် လိုက်ရတာမျိုးကို သဘောကျသည်။ တစ်ခါပဲ ထိုပွဲမျိုးကို တက်ရဖူးသည်။ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဦးကျော်မင်း၏ မွေးနေ့ပွဲပါ ..။ မေမေလည်း ပါသည်။ သူလည်း ပါသည်။ အန်ကယ်ကျော်က အိမ်၏ မိသားစုဆရာဝန် ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုလည်း ချစ်သည်။ သူ့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ တရုတ်မှာသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ရောက်ခဲ့ရခြင်း ..။

ထိုကတည်းက .. ဖိတ်စာတစ်ခုခုတွေ့တိုင်း သူ့လိုက်ခွင့်ရချေမည်လားဟု ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကို မေးကြည့်တတ်စမြဲ ..။ ဖေဖေက .. ဒါ .. ကလေးကိစ္စလား .. ဟု ပြောတတ်လျက် ..။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆံစလေးတွေကို ဖွဖွသပ်ဖေးကာ ..

“သား ကြီးလာတဲ့အခါ .. ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရချိန်မှာ ငြီးငွေ့လောက်အောင်ကို .. အဲဒါလို .. ပွဲတွေတက်နေရမှာ ..”

ဟု ပြောတတ်ပါ၏။ သူ့ .. ဖေဖေလို .. လုပ်ကိုင်ဖို့ဆိုတာက နှစ်တွေအများကြီး ကျန်နေသေးသည်ပဲ ..။ သူက .. ဖေဖေသားမှာ ဖေဖေသားအဖြစ် လိုက်ရတာ .. လူတွေက ..

“ဟာ .. ကိုမြတ်မင်းရဲ့သားက .. လူချောလေးပဲ .. အတူတူလေးဗျ ..”

“ငါးတန်း ရောက်နေပြီလေ .. စာတော်တယ် .. အင်ဂျင်နီယာလဲ ဖြစ်ချင်သတဲ့ ..”

ဟု သူများတွေက သူ့ကို လူချောလေးအဖြစ် ပြောချိန်မှာ ဖေဖေက ရယ်မော၍ ထိုသို့ ကြားတတ်ခဲ့တာကို .. အန်ကယ်ကျော်၏ မွေးနေ့ပွဲမှာ တစ်ခါပဲ တိုးဖူးခဲ့သည့်နောက်မှာ ဖေဖေသားအဖြစ် ဖေဖေနောက် လိုက်ချင်သည့် ရောဂါသည် ခို၍ပို၍ ရင့်လာခဲ့သည့် အဖြစ်။

အန်ကယ်ကျော် မွေးနေ့မှာ လူတော်တော်များများက .. သူ့ကို ဖေဖေသား အဖြစ် ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ ချီးကျူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား ..။ ထိုအခါတွင်မှ .. ဖေဖေသည် မီးပွားရေးလောကမှာ လူတွေ၏ လေးစားအထင်ကြီးခြင်းကို ခံရသည်သူဆိုတာ သူ ပို၍ နားလည်လာခဲ့ရသည်။ မေမေ့ကိုလည်း ဖေဖေနီးအဖြစ် လူတွေက အရမ်းကို ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့ကြတာ ..။ မေမေအလှကို ဖွင့်ဟ၍ ချီးကျူးကြသည့် အမျိုးသမီး တော်တော်များများနှင့် မေမေသည်လည်း ရယ်မော၍ တရင် တန်း စကားစမြည်ပြောခဲ့ကြတာတွေကို သူ ကြိုခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား ..။

ခုလည်း .. တစ်ဖက်ခြံက အိမ်သင်တက်ပွဲတစ်ခုဆို .. သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မျှော်လင့်စိတ် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်က .. ဤအိမ်ကိုတော့ .. သူ လိုက်ပါခွင့် ရနိုင်သည့် ..။ ဟုတ်သည်။ ရနိုင်သည်။ ဘာကြောင့်ဆို .. အိမ်ချင်းကပ်နေသည်လေ ..။ ခြံချင်းကပ်သည့် အိမ်ပေမို့ .. သူ .. ဝတ်ကောင်းစား ယူဖြင့် ဖေဖေသားအဖြစ် သားမှာလိုက်ပါခွင့်ဆိုသည့် အခွင့်အရေးကို ရနိုင်သည်။ ..။ ဆဲမဲ့ .. ခက်သည်က .. ထိုအိမ်က အန်ကယ်ကျော်လို အိမ်ရှင်

မျိုးမှ မဟုတ်ချေပဲလေ ..။ သူ့ကို မသိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က ..။ သူ့ကိုဖိတ်ဖို့ကိစ္စ ..။ ရှိလာနိုင်ပါ့မည်လား ..။

“ရေချိုးတော့မယ်ဗျာ ..”

ဖိတ်စာရောက်တာ မရောက်တာကိုပင် ဒေါ်ကြီးအေး မဖြေတဲ ရှိနေတော့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ပြောပြီး စား၍လည်း ကုန်ပြီဖြစ်ပါသည့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ပန်းကန်ကို သူ့ ကိုယ်တိုင်သွားဆေးသည်။ ဤသည်ကတော့ မေမေစည်းကမ်း။ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ဆေး ..။ အိမ်မှာ အပူလေးရှိပေမဲ့ ..။ အပူလေး မဆေးရ ..။ ကိုယ်စားသည့် ပန်းကန်ကိုပင် မဆေးချင်သည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် အကျင့်ပါသွားမှာကို မေမေ ဖိုးရိမ်သည်တဲ့ ..။ လောလောဆယ် အပူလည်းကိုလည်း မမြင်ရ ..။ ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ ..။ ခြံနောက်ဖေးများ ရောက်နေသည်လား ..။ ခြံထဲမှာ ဒေါ်ကြီးအေး၏ မီးဖိုချောင်စိုက်ခင်းလေး ရှိသည်လေ ..။ ငရုတ်စိမ်းပင်လေးတွေ ..။ မုန်ညင်းခင်းလေးတွေ ..။ ပူစိန်ခင်း ..။ နံနံခင်းလေးတွေ ရှိသည်။ ပဲတိုင်ထောင်မင် တချို့လည်း ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ဒေါ်ကြီးအေး၏ စိုက်ခင်းလေးက ပေါင်းစုင်ရှင်းနှင့် အခင်းလေး လှနေတတ်သည်ပါပဲ ..။

သူ့ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်တက်လာနေရာမှ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ အထူးသဖြင့် ကစားဖော်မရတော့ပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် ဖြစ်နေတာ ဖြစ်ရမည်။

စားခဲ့သည့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ထဲမှာ ထပ်၍ဖုစွန်ခြောက်မှုန်တွေ ဖြည့်စားဖို့ပင် ဤတစ်ခေါက်မှာ သူ မေ့နေသည်ပဲ ..။ တစ်ယောက်တည်း ကစားဖော်မရပါသည့် တစ်ဦးတည်းသော

သားတွေ၏ အဖော်မဲ့ ဝေဒနာနှင့် အဖော်မက် ခံစားမှုတွေကို သူ့လို တစ်ဦးတည်းသော သားတွေသာလျှင် မျှဝေနားလည်ပေးကြချေလိမ့်မည် ..။ အဲမယ် ..။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တွေးမိသည့်အတွေးကို ပြန်၍ သဘောကျမိပြန်၏။ ဘာတဲ့ ..။ လှလိုက်သည့်အတွေး။ မျှဝေနားလည်ပေးကြချေလိမ့်မည်တဲ့ ..။ သူ ..။ ဖတ်ရသည့် ရတုတွေထဲက စာသားလေးများနယ် လှလိုက်ပဲ သည့် အဖြစ် ..။

ထောင့်ဆုံးအခန်းသည် သူ့အခန်း ..။ သူ့အခန်းထဲဝင် ..။ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင် ..။ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်မိသည်။ တစ်ဖက်ခြံကျယ်ကြီးကိုရော ..။ အိမ်ကြီးကိုရော ..။ သူ့မြင်နေရသည် ..။ သံပန်းခတ်ကာထားသော ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ဆီမှ ခြံကျယ်ကြီး ..။ အထူးသဖြင့် ပန်းခြံလှလှနှင့် ရေကန်ပြာပြာက လှနေသည်။

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကတော့ ခေတ်မီမိဖြင့် ပေါ်တီကို မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ပေါ်တီကိုမှာ တပ်ထားသော မီးဆိုင်းလှလှကြီးတွေ ..။ အလှဆင်စတီးလ်ခွေ ငိုင်းငိုင်းကြီးတွေဖြင့် အမြင်လှနေသည်ပါပဲ ..။ မုန်ပြတင်းတွေကို ဖွင့်ထားသည် ..။ ခန်းဆီးပြာပြာတွေပင် တပ်ထားပြီးနေပြီ ..။ သူ ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်ခဲ့ရသည့် မနက်ခင်းမှာတုန်းက ဤအိမ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြတင်းတွေပိတ်လျက် ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ခုကျတော့ ..။ ပြတင်းတိုင်း ဖွင့်နေလျက် ခန်းဆီးပြာပြာတွေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် လှနေပြီ ..။ ပြောင်းလာသည်မှ မကြာရသေး ..။ အားလုံး အသားတကျ ဘိုတောင်းချိန်လေးအတွင်းမှာ ပြီးစီးနိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုကတည်းက ..။ အလုပ်သမားတော့ နိုင်နိုင်ရှိချေမည် ..။ ထိုသို့ပဲ သူ တွေးဖြစ်၏။

ချမ်းအာတာကတော့ သိသာနေသည်ပါပဲ ..။ ခန်းဆီးပြာပြာတွေ
သည် ထူထဲသော ဇာအစတွေ မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ခြံထဲမှာ လူသူ မမြင်ရသေး ..။ အဆုံးစွန် ဥယျာဉ်
မှူးဆိုတာမျိုးကိုပင် ပန်းခြံထဲမှာ မမြင်ရသေး ..။ ကြည့်ရတာ
အားလုံး အိမ်ထဲရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။ အိမ်ထဲမှာအားလုံးဝိုင်း
လုပ်ကိုင်နေကြတာ ဖြစ်မည်။ လူကုန်တက်ကုန် လုပ်နေကြချေ
မည်ပေါ့။ အိမ်သို့ ပြောင်းလာသည့် နေ့ဝေကိုးလေ ..။

ခြံထဲမှာ ကောင်မလေး ဆိုတာကိုလည်း မတွေ့ရ
သေး ..။ လေးလေးသော်ပြောသည့် အထဲမှာတော့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ဆော့နေတာကို မြင်ခဲ့ရသည်တဲ့။ တော်တော်ချော
သည့် ကောင်မလေးတဲ့ ..။ တော်တော်ချောသည့် ကောင်မလေး
သည် တော်တော်စွာသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေလျှင်တော့ .. သူ
နှင့်ပို၍ မျက်နှာကြော တည့်မည်မဟုတ် ..။ ခပ်အေးအေးနေသည့်
ကောင်မလေး ဆိုလျှင်တော့ .. လေးလေးသော် ပြောနည်းအတိုင်း
ပြောရမည်ဆိုလျှင် စာလေးဘာလေး ဆွေးနွေးနိုင်ချေဦးမည် ..။

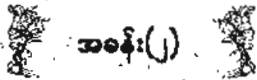
ဪ .. ဒါပေမဲ့ ..။ ထိုစဉ်က .. သူသည် ... သူ
ဘဝမှာ .. ယွန်းငွေယုန် ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
သည် .. အရေးပါသော နေရာတစ်ခုမှာ .. ရပ်တည်စေနိုင်ဖို့
အတွက် .. ထိုရွက်နုဝေ .. ဆိုသည့် အိမ်ကြီးကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်
ရှိလာချေသည်တူ၍ မသိနိုင်ခဲ့သည့်နည်း ..။

သူ့ဘဝမှာ .. တမ်းစာကြော့မှုများကို .. တစ်နေ့
မှာ အပ်နှင်းခဲ့ချေမည် ယွန်းငွေယုန် ဖြစ်နေချေလိမ့်မည်ဟုလည်း
မမျှော်လင့်နိုင်ခဲ့ပါချေသည်ကောလေ ..။

သိခဲ့ချေလျှင်ကော ..။ ဪ .. သိခဲ့ချေလျှင်သော်
မှ .. ထိုဘဝကို .. သူ .. ဘယ်တော့မှ .. ရှမ်းငွေကံငြင်းပယ်
ရက်နိုင်ခဲ့ချေမည်မဟုတ် ဆိုတာကို .. သူ .. ဒါ့ရွယ်ရောက်လာ
ချိန်မှာ .. ခံစားကြေကွဲနေသည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် .. ရှိနေရင်း ..
သိနေသည့် တည်ကြည်ခန့် ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်
က .. ကြိုတင်သိနိုင်နေခဲ့ပါချေလိမ့်မည်သာ ..။

ထိုနေ့ကတော့ .. တည်ကြည်ခန့် .. ဝိုင်းလည် ချာတိတ်
လေးတစ်ယောက်သည် .. ပြတင်းပေါက်တွင် လက်ဝါးလေးတွေ
ဖေးတင်ရင်း ခြံကျယ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေ ဦးခိုက်မှာ .. အိမ်
သစ်တက်ပွဲတစ်ခုကို တက်ချင်စေကြိုးနေသည့် .. ကလေးတစ်
ယောက်အဖြစ်သာ ရှိခဲ့ရချေသည်ပဲ ...။

“ဟော ... လေးလေးသော် ဖမ်းမိဘူး .. ရိုးပြီ ..”

မြက်ခင်း၏ တစ်ဖက်မြေကွက် နေရာလေးမှာ ဖိနပ်တစ်ဖက်စီကို တစ်နေရာစီ ခြားထားလျက် ရိုးတိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ခါးတောင်ကျိုက်လျက် ရိုးသမားအဖြစ် ရှိနေစေ သည့် လေးလေးသော်၏ မျက်နှာကြီး ရှုံ့ကျသွားသည်။ ဤနေ မှာ လေးလေးသော် ကံမကောင်း ..။ ခုတစ်ခါ သူ့သွင်းလိုက်သည့် ရိုးသည် လေးရိုးမြောက်ဖြစ်နေသည်။

“နာမည်ပျက်တယ်ကွာ .. ဒီလိုမလောက်လေး မလောက် စား ကောင်လေးက ... ငါ့လိုလူကို လေးရိုးတောင် သွင်း နိုင်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် ငါ့ညှုနေပြီဆိုတာ သိသာ နေစေတဲ့ အဖြစ်ပဲကွာ .. ဒီတော့ကွာ .. ဒီနေ့ကစပြီး .. မင်းကုန်တဲ့ ဘောလုံးတွေကို ဖမ်းဖမ်းနေရတဲ့ ရိုးသမားဘဝ က ငါ အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ် .. ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို လုံးဝပြင်ဆင်ဖို့လည်း ငါ့မှာ စိတ်ကူးမရှိဘူး ..”

“ဟာ .. လေးလေးသော် မညစ်နဲ့ .. လေးလေးသော် ရိုး သမားမလုပ်လို့ ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ .. ဘာဘုရင်ကလဲ အသက်ကြီးနေပြီ .. ရိုးဖမ်းလို့ ဖြစ်မလားဗျ ..”

သူ့ လက်မခံသလို ခေါင်းယမ်းပစ်ရင်းမှ ကျွတ်ခနဲ သိပ်သည်။

“အဲဒါမှ တကယ့်ကို အဆင်မချောတာကြီး ဖြစ်နေတော့ မှာပဲ .. မရဘူးဗျာ .. ရိုးစောင့် ..”

“မစောင့်ဘူးကွာ .. ကဲ .. မင်းခြေထောက်လေးတွေ ဘော လုံးကန်တတ်ကတည်းက .. ငါ့မှာ မင်းရိုးသမား ဖြစ်နေ ရတာ .. ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ .. မင့်တစ်လက်ကွာ .. နည်းသလား .. ပျင်းတယ်ကွာ .. ကဲ .. အပြတ်အသိပေး လိုက်ပါရဲ့ .. လုံးဝကို ရိုးမစောင့်ဘူးကွာ .. တိုင်ချင်ရင် .. အစ်ကိုကြီးကို သွားတိုင် .. ငါ့လက်ဆစ်တွေ နာနေလို့ပါ လို့ .. ပြောမယ်ကွာ .. ကဲ ..”

လေးရိုးအသွင်းခံရတာကို မခံချင်တိုင်း အပြတ်ပြော သည့် လေးလေးသော်ကို သူ မျက်စိစွေ၍ ကြည့်သည်။ နာက မှန်ဗာညီတည် ဖြစ်လာပြီ ..။ ဒါပေမဲ့ လေးလေးသော် ကို သိပ်မပြောရဲ့ ..။ ပိုဆိုးမည်။ ထထက်သွားလျှင်အခက် ..။ ညည်း။ ချွတ်ထားသော ဖိနပ်ကို သွားစီးနေပြီ ..။ ခါးတောင်း နှစ်တိုလည်း ဖြေချကာ ပုဆိုးကို ဆန့်ဆန့်ရန့်ရန့် ဖြစ်အောင် နှိပ်နေပြီ ..။ သူ ခါးလေးထောက်ပစ်ကာ ..

“လေးလေးသော် .. မညစ်နဲ့နော် .. ဒါပဲ .. ခန့်စိတ်ဆိုး ရင် အဆိုးမဆိုနဲ့ .. ဖေဖေ တိုင်မှာနော် ..”

“တိုင်ကွာ.. ငါ့မှာ ဂိုးစောင့်နတ် ဖြစ်တော့မယ် .. တိုင် ..”

ဘာမထိအချိုးဖြင့် လေးလေးသော် ပြန်ပြောကာ တကယ်လည်း သစ်ရိပ်အောက်မှာ သွားထိုင်သည်။ ဆေးပေါလိပ်ကို အိတ်ကပ်ထဲမှထုတ်၍ ဂက်စိမီးခြစ် အပြာလေးကို ဟန်ပါပါ ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာပြနေတော့ သူ ဒေါကန်လာသည်။ အဖော်မရှိ၍ ဥစ္စာ .. လေးလေးသော်က .. အရမ်းကို ဈေးကိုင်နေတော့ စိတ်ထဲခံပြင်းလာရရင်းမှ မျက်ရည်ဝဲတက်လာရပါသည်အဖြစ်။ ဒီလိုဘောလုံးကန်ဝါသနာကြီးနေသည့် ကိစ္စကို .. နည်းနည်းလောက်တော့ နားလည်ပေးဖို့ ကောင်းသည်ပေါ့ ..။ မေမေကလည်း အပြင်ထွက်ကန်တာမျိုးကို ခွင့်မပြု ..။

“ဘောလုံးချည်းပဲ ကန်ချင်နေတာပဲ .. ပိုးကိုက တော်ရုံကြီးတဲ့ ပိုးမဟုတ်ဘူး .. ဂေါ်ဇီလာပိုး ..”

လေးဂိုး အပြတ်အသွင်းခံရတာကို ကလေးနှင့်ဖက်၍ စိတ်ကောက်နေသည့် လေးလေးသော် ဆေးပေါတဖွာဖြင့် ထပ်ရွတ်နေတော့ ဘောလုံးကို သူ ကောက်ကိုင်၍ တဘုတ်ဘုတ် မြေကြီးမှာပုတ်နေရင်း ခပ်စူးစူး ကြည့်မိသည်။

ဘုရားအပျက်နှင့် တကယ်ကိုပဲ လေးလေးသော် ဂိုးစောင့်နတ် ငါ့ကို ထွက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီထင်၍ ဘောလုံးကို ခပ်စူးစူးစာစစ်ချက် သူ ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ လက်မမှာရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဘောလုံး ..။ ဒီလောက် ဝါသနာကြီးရပါသည့် ဘောလုံး ..။ စိတ်ထဲ ပေါက်လာရလျက် မြေပြင်ပေါ်ချ၍ ဖောင်ခနဲမြင်အောင် ကန်ထည့်ဖတ်လိုက်တော့ လေးလေးသော်ပင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လှမ်းကြည့်လာပါ၏။ မျက်နှာလေး ရဲနေပြီဖြစ်

သည့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း သနားပုံဖြင့် ခေါင်းယေးပြန်သည်။ ခပ်လေးလေးထဲသည်။ တကယ်တမ်း သူ ဒေါကန် ခနဲမှန်း သိတော့လည်း သနားလာပုံရပါ၏။

“ကဲ .. သဘောကွာ .. သဘော ..”

ဟု အလျှော့ပေးသံဖြင့်ပြောခိုက် သူ ကန်သည့်ဘောလုံးကဖြင့် တစ်ဖက်ခြံထဲထိ ကျော်လွန်ရောက်သွားပြီးနေပြီ ..။ အရှိန်ကလည်း ပြင်း ..။ အပေါ်ကြီးကိုလည်း မြောက်တက်သွားတာမို့ ဘောလုံးကတော့ တစ်ဖက်ခြံထဲ ရောက်သွားပြီးနေပြီ ..။

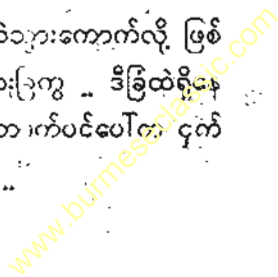
ဘောလုံးတို့ထုံးစံအတိုင်း ကျသည့်နေရာ မြေပြင်မှာ ငြိမ်နေတာမျိုး မရှိဘဲ ဆက်၍ အရှိန်ဖြင့် ကင်ထွက်သွားသည်မှ တစ်ဖက်ခြံကျယ်ကြီး၏ ပြာလုံလုံရေကူးကန်အနီးမှ မြက်ခင်းစိမ်း ပြန်ပြန်ကြီးပေါ်ရောက်မှ အရှိန်တန်ကျသွားပါသည့် အဖြစ် ..။

သူ မျက်မှောင်တွန့်၍ လေးလေးသော်ကို ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာက ဘောလုံးစောက်ပဲနေပြီ။ လေးလေးကို စိတ်တိုစိတ်ကောက်ရင်း ကန်လိုက်မိသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

“အဲဒါ လေးလေးကြောင့် ဖြစ်ရတာ .. လေးလေး ပြန်သွား ကောက်ပေး .. သား ဘောလုံး ပြန်ကောက်ပေး ..”

ဟု စတင်၍ ဂျီကျတော့ လေးလေးသော် မျက်လုံးကြီးပြား၍ ..

“ဟ .. ဘယ်နယ်လုပ် ငါက ခြံထဲသွားကောက်လို ဖြစ်မတုန်း ငါ့လူရ .. အဲဒါ .. သူများဒြက္ခ .. ဒီခြံထဲရှိနေလို့ကတော့ ဟိုမှာမြင်လား .. ပိတောက်ပင်ပေါ်က ငှက်သိုက် .. နည်းတဲ့အမြင့်ကြီးလား ..”

မဆီမဆိုင်တွေ ပြောနေသည့် လေးလေးသော်ကို သူ မျက်မှောင်လေး ပိုတွန့်ကွေးကြည့်မိရင်းမှ ပြုံးမြဲမြဲကြီးကြည့်နေသည့် လေးလေးသော်၏ မျက်နှာကို ပို၍ အမြင်စူးချင်လာနေရပါပြီ ..။ ကိုယ့်မှာဖြင့် 'ဘောလုံးကိစ္စ ရင်ထဲမှာ သောကဖြစ်နေရချိန် လေးလေးသော်က ပိတောက်ပင်မြင့်ကြီးဆီက ငှက်သိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးနေသည်။ ဒါ .. လေးလေးသော် စကားကြောင်း ဖြောင်းတာ ..။

ဒါကို သူ သိသည်။

"ဟာ ... ဘာဆိုင်လဲဗျ .. ထမင်းရေပူ လျှာလွှဲမလုပ်နဲ့ လေးလေးသော် .."

ဟု ပြောတော့ အယ်ခနဲ လေးလေးသော် အသံထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ တဟဲဟဲ ရယ်သည်။ ရယ်တာကို ကြည့်မရပါ ဆိုချိန်ကျမှ လေးလေးသော်က တစ်ရယ်တည်း ရယ်နေသည့်အဖြစ်။

"အဲမယ် .. ငါ့လူက .. ငါ့ပါးစပ်ထဲက စကားပုံတွေလဲ ယူယူသုံးနေတတ်သကဲ့သို့ .. အဟေးဟေး .. ဒါပေမဲ့ မောင် .. ဒီတစ်ခါပြောတဲ့ စကားက အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ် ကောင်လေးရ .. ဒီလိုလေကွ .. အဟမ်း .. ခဏထိုင်စမ်းပါ ခန့်လေးရာ .. ငါ ရှင်းပြတာကို သေချာနားထောင်၊ မင်း လက်ခံလာရစေမယ် .. ကဲ .."

သူ စိတ်ကောက်နေမှန်း .. ဘောလုံးဖောက်နေမှန်း သိသည်ထင် ..။ လေးလေးသော်မှ အချိန်ဆွဲလိုသဖြင့် ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်လည်းထိုင်ချ ..။ သူ့ကိုလည်း အထိုင်

နှင့် လုပ်နေတော့ သူ ရင်ထဲမဖြောင့် ..။ အကြည့်က တစ်စုံစီကြည့်ကြီးရှိ မြက်ခင်းပေါ်မှ ဘောလုံးဆီသို့ပဲ တရောက်သည်။ ရောက်နေသည်။ ဘောလုံးက လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ကမှ မဖေ ဝယ်လာပေးသည့် ဘောလုံးအသစ်လေး ..။ ဖွေးနေသည် ..။ ခုကျမှ .. ကိုယ့်ဘောလုံးက ပိုဖွေးပြီး ပိုပိုသစ်လာနေသည်။ ပင်ခံစားလာရလျက် အနုမြောတိုးလာနေရပါပြီ ..။ သူခေါင်းခမ်းကာ ..

"မထောင်ဘူးဗျာ .. မထိုင်ဘူးဗျာ .."

နှင့် ကန့်လန့်တိုက်သံ စတင်ပြုမိပြီ။ လေးလေးသော် သေးပေါ့လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာပစ်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်လာပါ၏။

"တောင်းပန်ပါတယ် ခန့်လေးရာ .. အဲဒါ သူများခြံကွ .. ငါ့ခြံထဲရှိတယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. စောစောက ပြောပါရောလား .. မင်းကန်ထည့်လိုက်တဲ့ ဘောလုံး အရှိန်ပြင်းပြီး ဟိုးအပေါ်ကို မြောက်တက် .. ဟိုအပေါ်က ငှက်သိုက်ပေါ် သွားတင်နေဦး .. ငါတက်ယူပေးပါတယ်ကွာ .. ခုဥစ္စာက .. သူများခြံကြီးကွ .. ပြီးတော့ .. သူတို့ကိုလဲ ငါက သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး .. မျက်နှာစိမ်းတွေကွာ .. သူတို့မကြိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ .. ပြီးတော့ .. အပေါက်ဆိုးနေတဲ့ သူတွေဆိုရင် .. ငါ အပြောခံ အငေါက်ခံမောကွ .. မင်း ကျောင်းကပြန်လာတုန်းက ငါ့ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား .. အဲဒီမှာ အပျိုချောလေးလည်း ရှိချင် ရှိမှာဆို .. ငါက လူပျိုကြီးလေးကွာ .. အပျိုချောလေးက ငါ့လာစွာနေရင်

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. တစ်သက်လုံးရှက်နေရမှာနဲ့ သူ့ကို တောင် ငါ အသိဖွဲ့ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး.. အဲဒါဆို .. ငါ့အတွက် က .. လာဘ်ပိတ်တာပေါ့ ခန့်လေးရာ .. ဘောလုံးလေး တစ်လုံးပဲကွာ .. အစ်ကိုကြီးကို ပြန်ပူဆာ လိုက်ရင်ပြီးတာ ပဲ .. သူ့ဌေးသားလေးရာ .. နှမြောမနေ စမ်းပါနဲ့ .. ”

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ..။ ဘောလုံး အကောက် လွတ်ဖို့အရေး ကြိပန်ပြောနေပါသည့် လေးလေးသော်ပါ ..။

“ဘာလို့ မနှမြောရမှာလဲ လေးလေးရ .. နေ .. မကောက် ပေးချင်နေ .. သားကောက်မယ် .. ခြံထဲမှာလဲ ဘယ်သူမှ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး .. သားအာသာ သား ဘောလုံးပြန် ကောက်တာပဲ .. ခြံနီးချင်းပဲဥစ္စာ .. သူ့ပစ္စည်း ကိုယ်ခြံ ဝင်ချင်လဲ ဝင်မှာပဲ .. သားဘောလုံး သူ့ခြံထဲရောက်ချင် လဲ ရောက်မှာပဲ .. နေ .. လေးလေး မကောက်ပေးချင်လဲ သဘောပဲ .. သားကတော့ .. သား ဘောလုံးအသစ်လေး နှမြောတယ် .. ”

ဟု ပြောလည်းပြော ..။ တကယ်လည်း ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ခွ၍ တစ်ဖက်ခြံထဲ ရောက်လည်း ရောက်သွားရသည်က တည်ကြည်ခန့်ပါ ..။ အသက်လေးကလည်း ကလေးပေပဲမို့ ပစ္စည်းစောဖြင့် အကြောက်လည်းမရှိ ဝင်ချသွားခြင်းပါ ..။ ဆယ် တစ်နှစ်အရွယ်ဆိုတာက ပစ္စည်းစောမဲ ရှိသည်ကိုးလေ ..။

ဖုတ်ခနဲ မြေပြင်ပေါ်ကျပြီးတာနှင့် ဘောလုံးရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးစဉ်ခိုက် ..

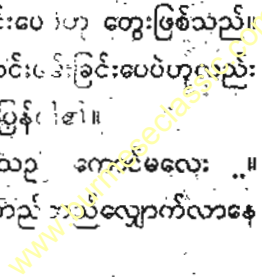

“ဟိတ် .. ယူက .. ဘာသဘောနဲ့ .. သုန်လေးတို့ခြံထဲ ဝင်လာရတာလဲ .. ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာလို့ ဝင်ရတာလဲ .. ”

ဆိုသည့် စကားသံ စွာတူးတူးပေးကို ကြားလိုက် ရသည်နှင့် သူ သိလိုက်ပြီ ..။ လေးလေးသော် ပြောသည့် ကောင် မလေးပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်ထောင့် ဘယ်ချောင်းကများ ချောင်း နေသည် မသိ ..။ သူ ခြံထဲရောက်လာမှ စွာလာသည့် အသံ ..။ ဒါ .. တမင်ညစ်တာ .. ဟု စတင်၍ တွေးမိပြီ ..။ တကယ်ဆို .. ဘောလုံးကျသည်ကိုစွဲ .. မြင်လျှင်လည်း ကောက်၍ လာပေးနိုင် သည်ပဲ ..။ ဒါဆို .. နှစ်ယောက်စလုံး အသံပင် ဖွဲ့နေစရာမလို တော့။ အလိုလို .. ခင်ကြမင်ကြနှင့် ရှိသွားနိုင်သည့်ဥစ္စာ ..။ ခုကျတော့ .. ကောက်မပေးသည့်အပြင် .. ခုလဲ .. လူခြံထဲရောက် လာချိန်ထိ စောင့်ဖမ်းသည့် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်နေသေးသည့် အဖြစ် ..။

သူ အသံလာရာကို ကြည့်လိုက် တော့ ရေကူးကန်၏ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိနေသည့် အလှစိုက် စဉ့်အညိုသုတ်အိုးကြီး၏ တစ်ဖက်ဆီမှ ထွက်လာပါသည့် ကောင်မလေး ..။ တောင်ထန်း ပင်ပေါက်ပေမို့ အလှစိုက်ပန်းအိုး စိမ်းမြမြနှင့် အရွက်ဝိုင်းကား ကားဖားဖားကြီးတွေဖြင့် ရှိနေပါသည့် တောင်ထန်းပင်ပုဝိုင်းကြီး ကြောင့် ကောင်မလေးကို မမြင်ခဲ့ရခြင်းပေ ..။ ဟု တွေးဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး .. တကယ်ကို စောင့်ချောင်းဖမ်းခြင်းပေပဲဟုလည်း အမြင်ကတ်စိတ်ဖြင့် နားလည်လာမိပြန်ပါ၏။

တော်တော် အကျင့်ပုပ်သည့် ကောင်မလေး ..။ စိတ်ထဲက စေတနာတုံးမိရပြီ ..။ ခပ်တည် ဘယ်လျှောက်လာနေ

သည့် ကောင်မလေးကို မြက်ခင်းပေါ်ရပ်ရင်း သူ ခပ် တင်းတင်း ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်မိရပါပြီ ..။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလျှော့ပေးသည့် အကြည့်လည်း မရှိ ..။ မိတ်ဖွဲ့ကြည့်လည်း မရှိ ..။ အလျှော့ မပေးသည့် အကြည့် ..။ ခေါင်းမာကြည့်တွေပဲ ရှိနေသည်။ သူ မသိမသာ နောက်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ခြံစည်းရိုးအစပ် မှာရပ်၍ ပြုံးစိစိကြီး လုပ်ကြည့်နေသည့် လေးလေးသော်ကို မြင် ရတော့ ရင်ထဲပို၍ မခံချင် ..။

အစက .. ငါမပြောဘူးလား .. ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး ဖြင့် လေးလေးသော် ပြုံးစနဲ့နဲ့ လုပ်ကြည့်နေတာကို ပို၍မခံချင် ..။ ခုမှ လေပြည်လေးထိုး၍ ကောင်မလေးကို ချော့မော့တောင်းပန် ရလျှင် .. လေးလေးသော် .. ပို၍နောက်တော့မှာ သေချာသည်။ ဒေါ်ကြီးအေးကိုလည်း သွားပြောချဉ်းမည် ..။

ဒေါ်ကြီးအေး၏ ခန့်လေးက .. ကောင်မလေးတစ် ယောက်ကို .. ခခယယဖြင့် ကျကျနန .. တောင်းပန်ပြီး မျက်နှာ ချိုသွေး ပြန်လာခဲ့ရပါသည်ဟု ..။

သူ .. သိက္ခာကျမည် ..။ ခုအချိန်မှာ .. သူ .. ခပ် တည်တည်း ရင်ဆိုင်ပြတာမျိုးကိုပဲ လုပ်ပြမှုကို ဖြစ်မည် ..။

ပန်းရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးဖြင့် ကောင်မလေးက တော့ အိမ်ပိုင်ရှင်စတိုင်လေးဖြင့် ခေါင်းမော ရင်ကော့၍ လာနေ သည့် အချိုး ..။

အသားလေး ဖြူညီနိုင်နေလျက် ဂျပန်ဆံတောက် နက်နက်နဲ့နဲ့ လေးဖြင့် တကယ့်ကို ချော့သည့် ကောင်မလေး ..။

မျက်လုံးလေးက မည်းနက်နေသည်။ မျက်ခုံးလေးကလည်း နက် ထင်းနေသည်ပါပဲ ..။ နှာခေါင်းချွန်လေးနှင့် တကယ့်ကို ဂျပန် မလေးနှင့်ပင် တူနေသေးသည့် ကောင်မလေး ..။ နှုတ်ခမ်းထူအိအိ လေးကတော့ စူပုပ်ပုပ်နိုင်နေသည်။ အကျင့်ပုပ်သည့် လက္ခဏာပေ ပဲ .. ဟု သူ တွေးဖြစ်၏။ စူပုပ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုသာ ပြုံးထားလျှင် အတော်လေးကို ချစ်ခင်ဖို့ ကောင်းနေသည့် ကောင် မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ခုဥစ္စာကတော့ .. ရန်ဖြစ် ဖို့ လာနေသည့် ခပ်စွာစွာ အချိုးပဲ ဖြစ်နေသည့်အဖြစ် ..။

ပိုးဂါဝန်ရှည် ပန်းရောင်လေးကြောင့် ကောင်မလေး ၏ အရပ်လေးက ပို၍ရှည်နေသယောင် ထင်ရပေမဲ့ ပျောင်းနဲ့နဲ့ လေး ဖြစ်နေသည့် ဤကောင်မလေးသည် သူ ထက်တော့ အရပ် ပုနေသည်ဟုပဲ သူ ထင်သည်။ ကိုယ်ကိုပို၍ သူ မတီလိုက်သည်။ ရင်ကိုကော့ထားလိုက်ကာ ခြေထောက်တွေကို ပို၍ မြှောင့်ထားလိုက် မိရပါ၏။ ဒါမှ .. သူ့အရပ်က ကောင်မလေး အရပ်ထက်ပို၍ မြင့်သွားချေမည်ပေါ့ ..။ ကောင်မလေးထက်ပို၍ အသက်လည်း ကြီးသယောင် ..။ ပို၍လည်း အရပ်မြင့်သယောင် လုပ်ထားရ မည် ..။ ဒါမှ .. လိုအပ်လျှင် .. အသက်ကြီးသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်အဖြစ် ကောင်မလေးကို ငေါက်ဝစ်နိုင်သည်လေ ..။

“ယူ .. ခွင့်တောင်းရမှာပေါ့ .. ဒီလို ခြံထဲအရမ်းဝင်လို့ ရမလား .. အိမ်ထဲမှာ လူကြီးတွေ အိမ်ပြောင်းလာတဲ့နေ့ မို့လို့ .. အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ် .. သူတို့ကို .. ယူလှမ်း ခေါ်လို့ မကြားနိုင်ရင်တောင်မှ .. ငွေယုန်ကတော့ .. အား နေတဲ့လူ ဆိုတော့ .. ကြားနိုင်တယ်လေ .. ယူတောလုံး

ကို .. ငွေယုန်လေးက .. ကောက်တောင် ကောက်ပေးနိုင်
သေးတယ် .. ကူညီပေးနိုင်သေးတယ် .. ယူက .. စည်း
ကမ်းမရှိတဲ့သူပဲ .. သူများခြံထဲ ခုလိုကျော်ခွဝင်လာတယ်
ဆိုတာ .. ခိုးဝင်တာပဲ သိလား .. ဒက်ဒီက ပြောတယ် ..
စည်းကမ်းရှိရမယ်တဲ့ .. ခု .. ယူက .. စည်းကမ်းမရှိတဲ့
သူပဲ .. ”

အဲဒါပဲ ..။ သူ့ ဒက်ဒီက စည်းကမ်းရှိဖို့ ပြောသည်
ဆိုတော့ ..။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို စည်းကမ်းရှိဖို့ မပြောတာကျ
နေသည့်အဖြစ် ..။ တော်တော်ဆိုသည့် ကောင်မလေး။ ဘာတဲ့ ..။
ယုန်လေးတဲ့ ..။ ငွေယုန်လေးတဲ့ ..။ တကယ့်ကို ဖြူကုပ်ကုပ်နှင့်
ဖျားနေသည်။ ယုန်ဖြူစုတ်လေးနှင့်ပင် တူနေသေးသည့်အဖြစ်။
ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကောင်မလေးကို မေတ္တာတုံးတုံးလာနေရ
သည်ပါပဲ ..။ ဘောလုံးလေး ခြံထဲဝင်ကောက်မိတာလေးကိုမျှ
လေတကျယ် မိုးတကျယ်နှင့် ပုံကြီးများချ လိုက်ပါသည့်အချိုး ..။

“ဟုတ်တယ် .. ဘောလုံးလေး ဝင်ကောက်တာပဲ .. ဘာ
ဖြစ်လဲ .. ကလေးဆိုတာ .. ကလေးလိုပဲ နေမှာပေါ့ကွ ..
သူ့ကိုယ်သူ ဆရာမကြီး ကျနေတာပဲ .. နင်က ငါ့ထက်
တောင် ငယ်သေးတယ် .. ငါ့ကို ရိုရိုသေသေ ပြောသင့်
တာပေါ့ .. ဘောလုံးကျလာတာ မြင်ရင်လဲ .. ကောက်
ပေးပါလား .. ငါ ဘောလုံးကစားနေတာကို နင် အိ
တောင်ထန်းပင်ဝန်းအိုးကြီးကကွယ်ပြီး ချောင်းကြည့်နေလို့
သာ .. ငါ့ဘောလုံး ကျလာတာကို မြင်ရတာပေါ့ .. ဘာ
လို့ချောင်းကြည့်နေရတာလဲ .. ”

တုပြန်၍ သူကလည်း အညံ့မခံ ပြောချလိုက်မိရ
ပြီ ..။ အခြေအနေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်ဖို့နေနေ
သာသာ ..။ ရန်ချည်းဖြစ်နေတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ ..။

ငွေယုန်လေးကလည်း သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူက
လည်း ပြန်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးလေးတွေ နီလာသည်မို့ မိ၍
ကောင်မလေးသည် မျက်လုံးနီလေးနှင့် ဖြစ်နေပည့် ယုန်ပေါက်စန
လေး တစ်ကောင်နှင့် တူလာသည်။ ဘာကြောက်စရာရှိသည်လဲ ..။
ဒီလိုပေါက်စနီ ပေါက်စနီ ပိန်ညောင်ညောင်နှင့် ကောင်မလေးကို
သူ ကြောက်နေစရာလည်း မလို ..။ ခွင့်ကောင်းနေစရာလည်း
မလို ..။ ခုမှ တောင်းနေလည်း ကိုယ်ညံ့ရာကျသည်။ အရှုံးပေး
ရာ ကျသည်။ ကိုယ့်ဘောလုံး ကိုယ်ပြန်ကောက်မည်။ ပြန်မည်။
နောက်ကိုလည်း ဤခြံသို့ သူ ဘယ်တော့မှ မလာ ..။ အဆုံးစွန် ..
အိမ်တက်ပွဲလုပ်လျှင်သော်မှ .. သူ့ကို ဖေဖေကိုက ခေါ်လျှင်သော်
မှ မလာ ..။ ဘာလုပ်မည်လဲ ..။ ဤမျှထိ လူမှုရေးနားမလည်
သည့် ခပ်ညံ့ညံ့ ကောင်မလေးနှင့် သူ အသိလည်း မဖွဲ့ချင်။ ဤ
ကောင်မလေး၏ အိမ်ကိုလည်း မလာချင် ..။

“ဟိတ် .. ရုပ်လေ .. ဘာလို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်တာလဲ ..
ရုပ် .. ”

“မရပ်တော့ ဘာလုပ်မလဲ ယုန်ပိန်ညောင်လေးရဲ့ .. ”

“ဘာယုန်ပိန်ညောင်လဲ .. ယွန်းငွေပုန် .. ယွန်းငွေယုန် .. ”

“ဪ .. ရူးငွေယုန် ဟုတ်လား .. ဟာ .. ရူးတာကိုထည့်
ပြီး နာမည်ထဲမှာများ မှည့်ထားရသေးတယ် .. အဟားဟား ..
အစက အကောင်းလို့ ထင်မိတာ .. လက်စသတ်တော့ .. ”

အရူးကို .. ရူးငွေယုန်ကိုး .. ယုန်ဖြစ်ရတဲ့အထဲ .. ရူးစု
နေသေးတယ် .. အဟက်ဟက် ..”

မခဲချင်အောင် ပြောလိုက်ရ၍ သူ ရင်ထဲ ပျော်သွား
ရသလောက် .. ယုန်ငွေယုန် ဆွေ့ဆွေ့ခါကျသွားလေသမျှလည်း
သူ အရသာခံ၍ ကြည့်မိသည်။ ကြည့်ပြီးတာနှင့် ဘောလုံးကို
ပြေးကောက်တော့ ကောင်မလေးနောက်မှ အံလေးခဲ၍ ပြေးလိုက်
လာပါသတည်း ..။ ရေကူးကန်စပ်နားရောက်ကာ သူ ဘောလုံးကို
ငုံ့ကောက်နေချိန်မှာ ယုန်ငွေယုန် မိလာပါ၏။ သူလည်း မထင်
မိ ..။ ကာကွယ်လိုက်ဖို့လည်း အချိန်မရလိုက်မိနိုင်ခင်မှာပဲကောင်
မလေး သူ့ကို နောက်က ဆောင်တွန်းပစ်လိုက်ပါပြီ ..။

“ပြောဦး .. ငွေယုန်ကို .. အရူးလို့ ..”

ဟုလည်း စွာသည်။ ဤမျှ သေးနွဲ့သော ကောင်မ
လေးထံမှာ ထိုမျှ အားအင်တွေ ရှိနေမည်ဟုပင် သူ မထင်မိ ..။
ဒေါသကြောင့် ထိုမျှ အားတွေ ကောင်မလေးလက်တွေထဲ စီးဝင်
လာကြတာ ဖြစ်မည် ..။ သူကတော့ .. ဘောလုံးရော လူရော
ရှေ့ကို အားလွန်ကျသွားကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရေကူးကန်ထဲ
ဝုန်းခနဲ ကျသွားရပါပြီ ..။

သူ နားထဲ တိုးဝင်လာသည်က ရယ်သံ ..။ ယုန်-
ငွေယုန်၏ ရယ်သံ ..။ ရယ်နေသည်မှ ရိုးရိုးပင် မဟုတ် ..။ လက်
ခုပ်တွေ ဘာတွေပင် တီးနေသေးသည့် အဖြစ် ..။

အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်
ကာ ရေမကူးတော့ဘဲ ရေကန်အောက်နားထိ လူမြုပ်ကျသွားလေ
သမျှ အလိုက်သင့် နေပေးလိုက်ကာ အသက်ကို အောင်ချက်

လိုက်မိရပါ၏။ ပြီးရော .. ကောင်မလေး လန့်သွားစေရမည်။ ရေ
ထဲရောက်နေသည်မို့ ကောင်မလေး ရယ်သံလည်း မကြားရနိုင်ပြီ ..။
အသက်ကို အောင်ထားလေသမျှ ရေထဲကျသည်သို့ ထုံးစံအတိုင်း
တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ကြီး အပေါ်ဆီသို့ တက်သွားတော့လည်း
မလှုပ်မယုက် မှောက်လျက်သားပုံဖြင့်ပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါ၏။
လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ အလိုက်သင့် ကားထားလိုက်သည်။
ဘောလုံးတစ်နေရာ .. လူတစ်နေရာပုံဖြင့် ရေထဲကျသွားရသည်
မို့ ..။ လက်ထဲက လွတ်ထွက်သွားသော ဘောလုံး၏ အရိပ်သည်
ရေမျက်နှာပြင်မှာ အရိပ်ထင်ပေါ်နေသမျှ ရေထဲ မှောက်ထား
သော မျက်နှာကို ငြိမ်ချထားရင်း သူ့အမြင်အာရုံမှာ လာထင်နေ
သည်။

ကောင်မလေးရယ်သံ ပျောက်နေသည်။ သူ ရေကူး
တတ်တာကိုမှ မသိချေပဲလေ ..။ ရေထဲမှာ ကိုယ်ကိုဖော့၍ ငြိမ်
နေရင်း .. ခုလိုပဲ .. နေတတ်အောင်လည်း သူ .. ရေကူးသင်စဉ်
က တတ်မြောက်ထားခဲ့သည်ပဲ ..။

“ဒက်ဒီရေ .. ဒက်ဒီရေ ..”

ဟု ကောင်မလေး အော်နေသံကို ကြားနေရပြီ ..။
ငိုသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ တကယ်လည် သူ နည်းနည်း
ဆော့ အသက်ရှူကျပ်နေပြီ ..။ ဒါပေမဲ့ .. မျက်နှာကို မဖော်
သေး ..။ ဝုန်းခနဲ ရေထဲခုန်ချသံ ..။ လူတစ်ယောက် လာ၍ဆွဲ
ဆွဲတာ ..။ အားလုံး သူ သိနေရသည်။ ပုဆိုးကွက်ကိုကြည့်၍
ဆေးလေးသော် ခြစ်ည်းရိုးကို ခွကျော်ပြေးလာပြီး သူ့ကို ရေထဲမှ
ဘာဆယ်တာ ဖြစ်သည်ဆိုတာ သိနေရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်

ပြုံးနေမိရသည်ပါပဲ ..။ မှတ်ထား .. ဟုလည်း လေးလေးသော်
ကို ပြောမိရပါသည် အဖြစ် ..။ ခု .. ပီတောက်ပင်ပေါ်က ငှက်
သိုက်ထဲမှ ဘောလုံးကိုပင် သွားယူပေးမည်ဟု ဆိုထားသော
လေးလေးသော် ..။ ရေကူးကန်ထဲမှ သူ့ကို လာဆယ်ပေးနေရပါချေ
သည့် အဖြစ် ..။ သူ ရေတွေ ပါးစပ်ထဲ အပြည့်ဖမ်းငုံထားရာမှ
ရေကူးကန် နှုတ်ခမ်းပေါ် လေးလေးသော် သူ့ကို အညင်အသာ
ချချိန်မှာ ငြိမ်ချထားရင်းမှ ..။ လေးလေးသော် သူ့ရင်ဘတ်ကို
စိုးရိမ်တကြီး ဖိဖိချနေရင်းမှ ..။

“ဘုရားရေ .. ခန့်လေး .. ခန့်လေး ..”

နှင့် တကယ့်ကို စိတ်လက်ပူရင်း ချောက်ချောက်
ချားချားကြီး ခေါ်နေတော့ သူ .. ရင်ထဲမကောင်းပြန် ..။ လေး
လေးသော်ကို သနားလာမိသည်။ ကောင်မလေးကတော့ တင့်တင့်
ငိုနေသည်။

“သေသွားပြီလားဟင် .. သူ သေသွားပြီလား .. သူ့ကို ..
ငွေယူန့် သေစေချင်လို့ တွန်းမိတာ မဟုတ်ပါဘူး .. သူက ..
သိပ်စွာတာ ..”

အံ့မယ် ..။ လန့်နေသည့် ကြားထဲထဲ .. သူ့မှာ
မကောင်းတင်း ပြောနေနိုင်သေးသည့် ကလေးမ ..။ ရင်ထဲ
မေတ္တာပိုတုံးလာသည်။ လန့်သွားအောင် ..။ သင်ခန်းစာကောင်
ကောင်းရအောင် လုပ်ပေးနေသည့် ကြားထဲမှ .. ခုထိ .. အသိ
တရား မရသေးသော ကောင်မလေး ..။

အစတည်းကိုက .. ရှုပ်နောက်နောက် လုပ်တတ်
သည့်အကျင့် ရှိနေသည့် တည်ကြည်ခန့်ပဲလေ ..။ ဤကောင်-

လေးကို နောင်မှာပို၍ .. သင်ခန်းစာတွေ ပေးရချေဦးမည်ဟု
တေးထားလိုက်မိရပါပြီ ..။

“သေသွားရင်တော့ .. ဒုက္ခပါပဲကွာ .. နင်က .. သူ့ကို
သေမှာ ကြောက်နေသလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဒီလိုကျတော့လည်း ငိုသံလေးဖြင့် ဝန်ခံရှာသားဟု
ပီတိဖြင့် တွေးမိစဉ်ခိုက် ..

“သူသေရင် .. ငွေယူန့်ကို ဖမ်းမှာလာဟင် ..”

ဟု ငိုသံလေးဖြင့် နှပ်ညှစ်ရင်း မေးလာသံကြားတော့
ပို၍ မေတ္တာတုံးရပြန်သည်။ လက်စသတ်တော့ အဖမ်းခံရမှာ
လန့်နေသည်ကိုး။

“အေး .. နင့်ကိုလဲ ဖမ်းမှာပဲ .. ငါလဲ .. ဒီကောင်လေး ..
ရေတိမ်နစ်ရရင် .. ဘယ်တော့မှ .. မဖြေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး .. ခမျှာ .. ဒီဘောလုံး ငါ့ကို အရင်ကောက်ခိုင်းတာ
ကွ ..”

ဟု ငိုသံကြီးဖြင့် လေးလေးသော် ခပြာကာ ရေကန်
နှုတ်ခမ်းပေါ်တက် ..။ သူ့ကိုပွေ့ထမ်း၍ မှောက်ထားကာ ပြေးပါ
ချေ၏။ ပခုံးပေါ် မှောက်ထားရင်း ထမ်းပြေးနေစဉ်ခိုက် သူ
ပါးစပ်ထဲ ငုံထားသော ရေတွေကို ထွေးထုတ်ပစ်သည်။ တဟုတ်
ဟုတ် ချောင်းဆိုးပြသည်။ ထိုအခါမှ လေးလေးသော် ထိုင်ချကာ
မုင်ခွင်ထဲ သူ့ကို ပိုက်ပွေ့ထားရင်း ..

“အံ့မယ်လေး .. မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ငါ့လူ
ရာ .. ကံကြီးပေလို့ကွာ .. မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် .. ငါ

တော့ ရင်အကွဲပဲ .. မမလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးလဲ .. ရင်ကျိုးကြမှာ .. မင့်မေမေဆို .. အသက်ပါ .. ပါသွားမှာ .. ဒီဘောလုံးလေးတစ်လုံးကြောင့်ကွာ .. ဖြစ်ရလေ .. ဖြစ်ရလေနော် ..”

နှင့် ဟီးချ၍ ညဉ့်လည်းညည်း ..။ မျက်ရည်တွေ ကျလာတာကိုမြင်တော့ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းနိုင် ..။ သူ့ လွန်သွားပြီကော .. ဟု နောင်တဖြစ်ရပါ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွှဲနစ်နေကြသည်က နှစ်ယောက်စလုံးပါ ..။ ဆံပင်တွေဆီမှ ရေစက်တွေကျနေလျက် ရေစက်တွေ တင်နေဆဲ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေဖြင့် ရှိနေပါသည်။ လေးလေးသော်၏ မျက်နှာကို သူ အတန်ကြာ မော့ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲမှာ သနားလိုက်ရပါပြီ ..။

“သား .. ကောင်းနေပါပြီ လေးလေးသော်ရ .. စောစောက .. သား မူးသွားလို့ပါ ..”

ဟုသာ ပြောမိလိုက်ရပါ၏။

လေးလေးသော်ကတော့ လေးလေးကို သနား၍ သက်သာပါပြီဟု စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပေးသည်ဟု ထင်နေမိကြီးဖြင့် ..

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ ..”

ဟုသာ သူ့ကိုဖွေရင်း တပြောတည်း ပြောနေရပါ၏။ ဘေးနားသို့ လူတွေရောက်လာသည်။ ရုပ်ရည်သန့်သန့် ပြန်ပြန်နှင့် ချောလည်းချောသည့် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နောက်ပါးမှာ ရပ်နေသည့် အန်တီလေး ချောတစ်ယောက် ..။ ထိုအန်တီ၏ မျက်နှာသည် စောစော

ယုန်ပိန်ညောင်မလေး၏ မျက်နှာနှင့် တူသည်။ ထိုးကောင်မလေး၏ ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့ ဖြစ်ချေမည် ..။

ဘာမှန်းမသိ ..။ ညာမှန်းမသိနှင့် ပြေးလာကြရသည်က ငွေယုန်၏ အော်သံကြောင့်ပေမို့ ..။ ခုကျမှပဲ လေးလေးသော် ဖြောပြသမျှ .. နားလည်းထောင်ကြရ ..။ ငွေယုန်ကိုလည်း ဩည့်ကြနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြရင်းမှ အန်ကယ်က .. သူ့ဆံစတွေကို ဆပ်ပေးရင်း ..

“ဒီလိုဆိုတာ ဒက်ဒီ မကြိုက်ဘူး သမီး .. ပြန်တောင်းပန် .. ကြည့်စမ်း သမီးရဲ့ကိုကို .. ကံကောင်းလို့ အသက်မဆုံးရှုံးရတာ .. ဒက်ဒီတို့ ခြိမ်းချင်းတွေပဲ .. သမီးက .. သူ့ဘောလုံးကို ကောက်တောင် ကောက်ပေးရမှာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ငွေယုန်မှာ ငိုပဲငိုနေသည်။ အကယ်လည်း လန့်ရှိန်တော့ အကင်းသေသေးပုံ မရသေး ..။ သူ့ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံး နက်နက်လေးတွေမှာ လန့်ရှိန်လည်း ရှိနေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ရှိနေသည်။

“သူက .. ငွေယုန်ကို .. အရူးတဲ့ ဒက်ဒီ .. ယွန်းငွေယုန်ဆိုတာကို .. ရူးငွေယုန်တဲ့ .. အဲသလို ပြောလို့ ..”

ဟု ပြောနေရင်းမှ ယွန်းငွေယုန် ငိုလည်းငို ..။

သူမှ ထွက်ပြေးသွားတော့ ..

“ဟော .. ဒီကလေးနယ် .. အဲဒါပဲ ခက်တာ ..”

ဟု အန်တီမှ ညည်းလည်းညည်းကာ သူ့ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ရင်း ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးသည်။ လူ့လက်တွေကို

ထွေးဆုပ်သည်။ ရေစိုနေသည့် သူ့ကို တောင်းပန်သလိုလည်း ကြည့်သည်။ ခေါင်းကအစ ရေတွေစိုနစ်နေလျက် သူ့ပုံသည်လည်း ကြွက်စုတ်ရေမွှန်းပုံ ဖြစ်နေနိုင်သည်ဟုပင် တွေးမိရပါသည်။ အဖြစ်မှ ခုလို .. ဝိုင်း၍ ဂရုတစိုက်နှင့် လက်ဆုပ်ခြေဆုပ်နှင့် ရှိကြ .. ခေါင်းသပ် ရင်သပ်နှင့် ရှိနေကြတာကို လေးလေးသော် ရင်ခွင်ထဲမှ ရှိရင်းခံယူရင်း ပျော်နေမိရသည်ပါပဲ ..။

“ငွေယုန်လေး မတောင်းပန်ပေမဲ့ .. အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ် .. သူ့ကိုလဲ .. တောင်းပန်ခိုင်းပါ့မယ် .. သူက .. ကလေးလိုပဲ ဆိုးတယ်ကွယ် .. သားရဲ့ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်နော် .. အန်တီရော .. အန်ကယ်ရော .. သားရဲ့မိဘများထံကို .. ကိုယ်တိုင်လဲ လာတောင်းပန်ပါ့မယ် .. ခုလဲ .. ဆေးခန်းခေါ်သွားပါ့မယ် ..”

နှင့်ပြောရာတော့ .. သူ .. လေးလေးသော်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထလိုက်ကာ ..

“သား .. ကောင်းနေပါပြီ အန်တီ .. လေးလေးသော် ပြန်ရအောင်နော် ..”

ဟု အသံတိုးလေးဖြင့် သနားစရာကောင်းသော ပြောတော့ ဟိုဘက်ခြံနှင့် ဒီဘက်ခြံ ကပ်နေသည့် ခရီးကို ကြွက်စုတ် ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် ဝိုင်းပွေ့ကာ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် မာစီးဒီးကားဖြူကြီးဖြင့် မောင်းပို့ချေသည်အထိ သူ .. အကောင်းစားကြီး ကောင်းစားခဲ့ရချေသည် ..။

ကြာရိပ်မြိုင်သို့ ရောက်လျှင်လည်း .. ဒေါ်ကြီးအေး ဤရေနစ်သည်ဆိုသည့် သတင်း သိရချေမည် ..။ ထိုအခါ .. သူ

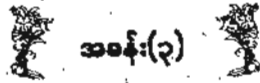

ကိုအချစ်ကြီး ချစ်ပါသည့် ဒေါ်ကြီးအေး .. ဖက်ငိုဦးမှာ သေချာပါသတည်း ..။

လောလောဆယ်မှာတော့ အန်တီရင်ခွင်မှာ သူ မှီရင်း ပါလာရလျက် ..။ ဘေးမှာက လေးလေးသော် ပါလာကာ ..။

အန်ကယ်ကတော့ .. ကားကြီးကို မောင်းထွက်လာပြီ ဖြစ်ပါချေသည်တည်း ..။

ခုတင်ထက်မှာ စောင်ကြီးထဲ ကွေးနေရင်း သူ တကယ်လည်း ချမ်းနေတော့တော့ အမှန်။ ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ သူ့အတွက် နို့ပူပူတစ်ဖန်ခွက်ကြီးကို မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်း ဖြင့် တိုက်နေဆဲ ..။ အဖြစ်သည်းသည်မှ သူ့ကို ခေါင်းအုံးတွေ ဆင့်မှီထားစေသည့်ပုံမျိုးဖြင့် ထိုင်နေရက် အနေအထားဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ..။ အိပ်ရာထဲ လူမမာလှနေသလိုကြီး ရှိနေစေလျက် ဇွန်းဖြင့် ပါးစပ်ထဲတွေပြီးတော့ တိုက်နေခြင်းပါ ..။ ခေါင်းအုံးကို အနေတော်လေးမြင့်အောင် နှစ်လုံးထပ်ထားလျက် ဘေးစောင်းလေး အလိုက်သင့် ကွေးနေစေကာ ပါးစပ်လေးဟဟာ၍ နို့ပူပူတစ်ဖန် ခွက်ကုန်သည်အထိ သူကလည်း ဇိမ်နပ်သောက်ရ ...။ ဒေါ်ကြီးအေးကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြီးကို စောင့်စောင့်တိုက်ရနှင့် ရှိနေကြလေသမျှ အန်ကယ်ဦးမြလွင်ရှိန်နှင့် အန်တီ ဒေါ်ခင်မြဖူးတို့ မှာလည်း ဘေးမှအားနာတကြီး ကြည့်နေကြရာသည်ပါပဲ ..။

ကိုယ့်သမီး လက်စွမ်းပြလိုက်၍ ဤသူငယ်လေး ခုလို ခုတင်ထက်မှာ ကြွက်စုတ်ရေမိထားသည့် အချိုးလေးဖြင့် ကွေးကွေးလေး ရှိနေရချေသည်ကိုး .. ဟု အန်ကယ်နှင့် အန်တီ တို့ ထင်နေကြမှာကို သူ တွေးမိရင်း လူကြီးတွေကိုတော့ သူ အားနာသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သူ အသိဆုံး ..။

ယွန်းငွေယွန် ဆိုးသည်ကတော့ အမှန်။ စွာလွန်းသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် ဘဝင်လည်း ခပ်မြင့်မြင့်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. သူကလည်း ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးအောင် ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့်လည်း ခုလိုဖြစ်ကုန်ရသည့် အဖြစ် ..။ သူလည်း ရေကန်ထဲ ကားခနဲကျ။ ကောင်မလေးလည်း ကျီခနဲငို ..။ လူကြီးတွေလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြရသည့် ကိစ္စ ..။ ဤကိစ္စမှာ သူ့ရော ကောင်မလေးရော နှစ်ယောက်စလုံး မကောင်း။ ကြားထဲက .. အန်ကယ်နှင့် အန်တီရော ..။ ဒေါ်ကြီးအေးရော ..။ လေးလေးသော်ရော .. ဗျာများကြရ .. မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးကြရနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည့်အဖြစ်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က လွန်နေတော့ .. ကလေးရဲ့မိဘ များကိုလည်း ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ချင်လို့ကို စောင့်နေတာ ပါ အစ်မကြီးခင်ဗျာ ..”

လောလောဆယ်မှာ ဒေါ်ကြီးအေးကိုပဲ တိုင်တည်၍ အန်ကယ်ခမျာ မျက်နှာပူပူ .. မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောနေစွာပါ၏။

သူ့ကို လေးလေးသော် ပေ့၍ ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်ချ
လာကတည်းက မီးဖိုဆောင်ဆီမှ ထွက်လာပါသည် ဒေါ်ကြီးအေး
လည်း မြင် ..။ မျက်ရည်တွေလည်းကျနှင့် ဘာမှန်းမသိရသေးခင်
ကတည်းက အဖြစ်ကသည်းနှင့် စိတ်ပူနေနှင့်နေပြီ ..။ ရေတွေ
စိုနစ်နေတာကို မြင်ကတည်းက ရေထဲက ဆယ်လာသည်ဆိုတာ
လောက်ကိုတော့ ဒေါ်ကြီးအေး-တွက်ဆန်းလည်ထားပုံကြီးဖြင့် ..

“အလိုလေးလေ .. ကျုပ် ခန့်လေး .. ဘယ်နှယ် ရေထဲ
ကျခဲ့ရသတန်း .. ဒီကလေး .. ဘာဖြစ်သွားပြီတုန်း
ကိုသော်ရဲ့ ..”

နှင့် ယောက်ယက်ခတ်ရင်း သောကတွေဖြင့် မေး
ခဲ့သည့် ဒေါ်ကြီးပါ ..။

ခုကျတော့ .. သူလည်း အဝတ်ခြောက်တွေဖြင့် ရှိ
နေရပြီ ..။ အိပ်ရာကြီးထဲမှာလည်း ယုန်မွေးစောင်နီရဲကြီးထဲမှာ
နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေရပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးအေး၏ နို့တစ်ဖန်ခွက်
ပူပူကြီးကြောင့်လည်း ရင်ထဲလည်း နွေးနေရ ..။ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း အနွေးမာတ်ပြည့်လာရပါသည်။ အဖြစ် ..။

သူ့အခန်းထဲထိ အန်ကယ်နှင့် အန်တီတို့ မျက်နှာ
ငယ်လေးတွေဖြင့် လိုက်ဝင်ကြရှာပါ၏။ အန်ကယ်နာမည်က ..
ဦးမြလွင်ရှိန် ..။ အန်တီနာမည်က .. ဒေါ်ခင်မြဖူး ..။ ဒါတွေကို
တော့ လေးလေးသော်နှင့် ဒေါ်ကြီးအေးတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပင် မိမိ
ဆက်ပြောကြရှာလေသမျှ သူ ကြားခဲ့ရခြင်းပါ ..။ အန်ကယ်ရှိန်
က .. အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်တဲ့။ ဒါကိုလည်း သိလိုက်ရပါသည်
အဖြစ် ..။

“သာ: နေကောင်းနေပါတယ်. ဒေါ်ကြီးရ ..”

ဟု သူပြောတော့-ဒေါ်ကြီးအေး မျက်နှာလေးပျက်
ပျက်ဖြင့် ခုထိ စိတ်ပူရှိန် မပြေသေးသည့်ပုံဖြင့် သူ့ကို လက်စမ်း
ခြေစမ်းနှင့် ရှိရှိနေရှာပါ၏။ စဉ်သည်တွေ ရှိနေ၍သာ ရင်ထဲရှိ
တာတွေ ထုတ်မပြောဘဲ ရှိနေခြင်းဆိုတာကိုလည်း သူ သိနေသည်။
အန်ကယ်နှင့် အန်တီတို့ ဤမျှထိ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေကြရှာတော့
လည်း ဒေါ်ကြီးအေး အားနာပုံရပါ၏။ လေးလေးသော်လည်း
အဝတ်ခြောက်တွေ ပြန်လဲပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာပြီ ..။

“ကျွန်တော် .. ဒေါက်တာဦးကျော်မင်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်
ထားပါတယ် .. အခြေအနေကိုလဲ ပြောပြပါတယ် ..
ဒေါက်တာက .. သူ .. လာခဲ့မယ်တဲ့ .. ဟိုမှာကလဲ ဆေး
ခန်းမှာ လူနာပြည့်နေလို့ .. နည်းနည်းဘော စောင့်ပါတဲ့ ..
ကျွန်တော် ပြောပြတာကို နားထောင်ပြီ တော့ .. ခန့်လေး
အခြေအနေ မဆိုးဘူးဆိုတာ သူ သိပုံရပါတယ် .. စိတ်
မပူပါနဲ့တဲ့ .. နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပါတဲ့ ..”

နှင့် လေးလေးသော် ပြောနေတော့လည်း ဒေါ်ကြီး
အေး မျက်ရည်ဝနေရှာသည်ပါပဲ ..။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ် .. ဘောလုံးမက်
ရတယ်လို့ .. အို .. အို .. မဖြစ်ပါဘူး .. ဘောလုံးမကန်
ဖို့ .. မမလေးကို စည်းကမ်းထုတ်ခိုင်းမှပါ ..”

ဟု ပြောချလာတော့ အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့
မဟာ ပို၍ အနေရခက်ကြရှာ၏။

“ဒီက အစ်ကိုကြီးတို့ကလဲ ဆေးခန်းပို့မလိုပါ ဒေါ်ကြီး .. ကျွန်တော်က ဒေါက်တာကိုပဲ လှမ်းခေါ်မယ် ပြောထား လို့ပါ ..”

ဟု ပြောနေခိုက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်သံ ကြားရ၏။ ဆေးအိတ်ကြီးနှင့် အန်ကယ်ကျော် ဝင် လာကတည်းက ဆေးထိုးခံရမှာကို လန့်လျက်ဖြင့် သူ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ် ချင်လာပြီ ..။ ဘာဆေးတွေ ထိုးမည်လဲ မသိ ..။ ဆေးဘယ်နှ ချောင်းများ ထိုးမည်လည်း မသိ ..။ တင်ပါးနေရာတွေ ကျိန်း တက်လာလျက် ကြိုတင် နာနှင့်နေပြီ ..။

“လာပါဦး ဒေါက်တာရယ် .. ဒေါ်ကြီးရဲ့ ခန့်လေးကို ကြည့်ပါဦး .. အဆုတ်ထဲများ ရေတွေကျန်နေလား မသိ ပါဘူးကွယ် .. ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်ပုံများ .. တွေးတောင် မတွေးရက်ဘူး .. ဒီကလေး .. ကနိဓ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ..”

နှင့် ပြောနေရင်းမှ ဒေါ်ကြီးအေး မျက်ရည်မထိန်းနိုင် ဘဲ ငိုချလိုက်တော့ အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့ခံမှာ ပို၍အနေ ကြုံကြရရှာပါ၏။ သူတစ်ပါးအိမ်လည်း ဖြစ်နေ ..။ ကိုယ့်ဘက်က ကလေးအဆိုးလည်း ဖြစ်နေပုံဖြင့် နေမတတ် ထိုင်မတတ်ဖြင့် ရှိ နေရှာလေသမျှ လေးလေးသော်မှ ..

“ဒီကောင်ကလဲ .. သူများခြံထဲ .. ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင် ကောက်သလေ .. သူ့ဘောလုံးကို ..”

ဟု အပြစ်တင်သံဖြင့် ဝင်ထိန်းပေးရှာပါ၏။

ဒေါက်တာကတော့ နားကြပ်နှင့် ထောက်ကြည့် ..။ မျက်လုံးဖြူကြည့် ..။ လျှာထုတ်ကြည့်နှင့် လုပ်နေသမျှ သူ လိုက်

လိုက်လုပ်နေရသည်။ ဗိုက်ကိုလှန်ကြည့် ..။ ဘာကြည့်နှင့် ရှိနေ တော့လည်း ငြိမ်ခံရသည်။ အဖျားတွေ ဘာတွေလဲ တိုင်းကြည့် သည့်။

“တင်ပရေချာ နည်းနည်းရှိတယ် ..”

“သား .. နွားနို့ပူပူ သောက်ထားရတယ် အန်ကယ် ..”

ဆေးထိုးခံရမှာ ကြောက်တာမို့ သူ ဝင်ဖြေတော့ အန်ကယ်ကျော် ရယ်သည်။

ခေါင်းကို ချစ်စနိုး ပုတ်သည်။ ဒါ ပေမဲ့ .. ဆေးတစ် ချောင်းတော့ ထိုးခဲ့သည်ပါပဲ ..။ တကယ်ပဲ ဖျားချင်လာသည် လား မသိ ..။ ခေါင်းတော့ နည်းနည်းကိုက်ချင်နေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကားရပ်သံကြားတော့ လေးလေး သော် ပြေး၍ အောက်ထပ်ဆင်းနှင့်ပြီ ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ပြေးကြိုကာ အဖြစ်ကိုလည်း ကြိုပြောထားမှာ သေချာသည်။ အိမ်မှာ အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့ ရောက်နေတာကိုလည်း ထည့်ပြောပါချေလိမ့်ဦးမည် ..။

မကြာလိုက် ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာသည့် ခြေသံ တွေကို လှေကားကြီးရှိရာဘက်ဆီမှ ကြားနေရသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ရောက်လာချဦးတော့မည်။ တကယ် ပဲ .. ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ အခန်းထဲ အလောဇာကြီး ဝင်လာကြ ခဲ့ခိုက် သူ ထထိုင်လိုက်ရင်းမှ ..

“သား ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖေဖေ ..”

ဟု အရင်ပြောရပါပြီ ..။ ထိုသို့ သူ ဖေဖေနှင့်မေမေ စိတ်မပူအောင် ပြောနေတာကိုကြည့်ရင်း အန်ကယ်ရှိန်နှင့်

အန်တီဖူးတို့ခမျာ .. သိတတ်လိုက်တဲ့ကလေး .. ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် တချစ်တကြင် .. ကြည့်လာကြရှာပါ၏။ အန်တီဖူးက သူ့ဆံစလေးကို သပ်ပေးရင်းမှ ..

“သားလိမ္မာလေး .. မိယွန်းငွေယုန်ကို .. အန်တီ စိတ်ဆိုးရလေပါ ..”

ဟု ပြောရှာပါ၏။ သူ့ .. ကောင်မလေးကို အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် လုပ်တုန်းက လုပ်ခဲ့မိပေမယ့် ..။ ထိုသို့ ရေနစ်တန်ဆောင်လိုက်တာကြောင့် .. ခုလောက်ကြီးထိ လူကြီးတွေ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြရ .. စိတ်ပူလက်ပူကြီးတွေ ဖြစ်ကြရနှင့် ဖြစ်ကုန်မှာထိတော့ မတွေးမိခဲ့ ..။ ကောင်မလေး လန့်သွားရင်ပြီးရော .. ဟူသော စိတ်ဖြင့် လုပ်ခဲ့မိလေသမျှ ..။ ခုကျမှ .. ပြန်ဖော်ကောင်လုပ်၍ကလည်း မဖြစ်တော့ပြီ ..။ ထိုအခါကျမှ လိုနီနေအောင် ဆွဲခံလိုက်ရပါမည့် အမျိုး ..။ ဖေဖေက အတော်ကြီးကို ဆုလာမည့် အဖြစ်။ မတတ်နိုင် ..။ အလိုက်သင့်တော့ နေသွားလိုက်မှ ဖြစ်တော့မည် ..။

ဒါမှမဟုတ်လျှင် .. ကောင်မလေး အဆိုး .. ဆိုသည့် အဖြစ်ကနေ .. တည်ကြည်ခန့် အဆိုးဆိုသည့် အဖြစ်ထိ ပြောင်းသွားချေမည်ပေါ့ ..။ ဒါတော့ အဖြစ်မခံနိုင် ..။

ထိုသို့ဖြစ်ကြည့် ..။ ကောင်မလေးက .. အချိုးပြောင်းမည်။ ကုတ်ကုတ်လေးနေတော့မည် မဟုတ်ဘဲ ..။ မြောက်မြောက်ကြွနှင့် လူစွာလုပ်လာမှာ သေချာသည် ..။

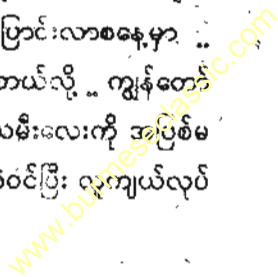
ဒါတော့ အဖြစ်မခံနိုင် ..။
ကောင်မလေးကိုတော့ အရှုံးမပေးချင် ..။

လေးလေးသော် ပြောသမျှ ဖေဖေ နားထောင်နေသည်။ မေမေကတော့ သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေထားရင်းပါးလေးနမ်းလို့က် လက်လေးစမ်းလိုက်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်လေးလည်တက်လာနေပြီ ..။ မေမေက အရမ်းကို စိတ်ထားနူးညံ့သည်။

“ခုလို .. ကျွန်တော်တို့သမီး ဆိုးတဲ့ကိစ္စ .. တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ .. ဒီနေ့ပဲ ရောက်တယ် .. တစ်ဖက်က အိမ်နီးချင်းကို စိတ်သောက ဖြစ်စေတဲ့ကိစ္စ ပေါ်လာရတယ်ဆိုတော့ .. ကျွန်တော် အားနာပါတယ် .. ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ရပါတယ် .. မျက်နှာလဲ ပူပါတယ်ဗျာ .. ငွေယုန်ကိုလဲ .. လာတောင်းပန်ခိုင်းပါ့မယ် .. ကသေးဆိုပေမယ့် .. ဒါက .. ကလေးပဲဆိုပြီး လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တာမို့ .. သူ့အတွက်လဲ .. နောင် .. ဒါ .. မလုပ်အပ်ဘူးဆိုတာ နားလည်အောင် .. တောင်းပန်ခိုင်းပါ့မယ် ..”

ဟု အန်ကယ်ရှိန်မှ ဝင်ပြောရှာပါ။
“မဟုတ်တာဗျာ .. ကျုပ်ကောင်ကိုက .. သူများခြံထဲ ခွင့်မတောင်း ဘာမတောင်းဘဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လုပ်တဲ့ကိစ္စ .. ဟိုက .. ကလေးဆိုတော့ .. ရေကန်ထဲ တွန်းချလိုက်တာ .. နည်းသေးတယ် .. ရိုက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ .. ဘယ်နှယ်ဗျာ .. သူများခုမှ အိမ်ပြောင်းလာစနေမှာ .. စိတ်သောက ဖြစ်အောင် သွားလုပ်ရတယ်လို့ .. ကျွန်တော်ဖြင့် အားနာလိုက်တာဗျာ .. ဟိုကသမီးလေးကို အပြစ်မဆိုနဲ့စီင်ဗျာ .. ဒီကောင် .. သူများခြံထဲဝင်ပြီး လူကျယ်လုပ်

တာ .. ဒါ .. သူ့အတွက် သင်ခန်းစာပဲ .. သမီးလေးကို
 တောင်မှ .. သူ့ကို ပညာပေးလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်သဗျာ ..”
 ဖေဖေ ဝင်လည်းပြော ..။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်တင်
 ကြည့်တစ်ချက် ကြည့်သည်။

“နောက်ကို .. အဲသလို .. စည်းကမ်းမမဲ့ဘူး .. ကြား
 လား ခန့်လေး ..”

ဟု ဆူတော့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ..”

ဟု သူ့ဖြေရပါ၏။ ကောင်မလေး ပါးစပ်ထဲက
 စကားနှင့် ဖေဖေ ပြောသည့်စကားက တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။
 ကောင်မလေး ကြားလျှင် တော်တော်ပျော်သွားမှာ သေချာသည်။
 တော်ပါသေး ..။ ကောင်မလေး ဒီအိမ်ထိပါမလာခဲ့ ..။ ကြားများ
 ကြားလျှင် ကြားလိုက်ပါမည့် အမျိုး ..။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကိုသော် မြောပါတယ် .. သစ်သစ်ငြိမ်း
 တို့ရဲ့သားကလဲ .. ဟိုဘက်ခြံကို ဝင်တာကိုး .. သူ ..
 မှားတာရှိပါတယ် .. သားကြောင့် ခုလို .. စိတ်သောထ
 ဖြစ်ကြရတာ .. သစ်သစ်ငြိမ်းလဲ အားနာပါတယ် ..”

ဟု မေမေကလည်း ဝင်ပြောတော့ ..
 “ဒီလို စိတ်ထားပြည့်ဝလေလေ .. ကျွန်တော်တို့ အားနာ
 ရလေပါ ခင်ဗျာ .. ကျွန်တော် မြဲလွင်ရှိန်ပါ .. ရွက်နာ
 အိပ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ပါတယ် ..
 ကျွန်တော့်နန်းက .. ခင်မြဖူးပါ ..”

“ကျွန်တော် .. မြတ်မင်းပါ .. ကြာရိပ်မြို့ .. ကလေး
 ကစားစရာ စက်ရုံကနေပြီး ကလေးကစားစရာမျိုးစုံ ထုတ်
 လုပ်ပါတယ် .. ကြာရိပ်မြို့ပလတ်စတစ်ပလတ်စတစ်ပလတ်စတစ်ပလတ်
 လဲ .. လူသုံးပစ္စည်း တော်တော်များများကို ထုတ်လုပ်ပါ
 တယ် ..”

ဟု ပြောကြ ဆိုကြနှင့် လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်
 ကြွကာ ရင်းနှီးသွားကြသူများအဖြစ် ရောက်ရှိ ဘာကြရပါပြီ
 သည် ..။

အဲမယ် ..။ ခုလိုကျတော့လည်း မဆိုး ..။ သူ့ကြောင့်
 ဘက်ခြံက အန်ကယ်နှင့် အန်တီတို့သည် .. ဖေးဖေနှင့် မေမေ
 ခင်သွားကြပြီ ..။ သူ .. ရင်ထဲ ပျော်သွားရပါ၏။ သူ့ကို
 သည်း အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့က အကောင်းပဲ မြင်ထား
 သည်။ ဆိုတော့ .. ဟိုဘက်ခြံထဲ .. သူ ဘောလုံးဝင်ကောက်
 သူ့ ပြဿနာကတော့ ရှိနိုင်စရာ မရှိတော့ပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးအေး
 တော့ မျက်နှာသိပ်မလန်း ..။

ကလေးက .. အိပ်ရာထဲမှာ ..။ လူကြီးချင်းက
 ရှေးရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘာတူ ပြောကြရင်းဖြင့်ပင် ရင်းနှီးပြနေ
 သည် ..။ ဟဲ့ အမြင်ထဲ မကြည့်ချင် ..။

သူ့ကို ထားခဲ့ကြကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဖေဖေကပဲ
 တင်၍ အားလုံးကို ခေါ်သွားကြတော့ ဒေါ်ကြီးအေးပဲ သူ
 မှာ ကျန်ခဲ့ပါ၏။ အန်ကယ်ကျော်ကလည်း သူ့ အတွက်စိတ်
 မရှိပါဟု ပြောထားသည်မို့ ဖေဖေရော မေမေရော ရင်ထဲ
 သွားကြပုံ ရပါ၏။ ပြီးတော့ .. တစ်ဖက်သား အနေကျတော

ကို သိပုံဖြင့် ဖေဖေမှ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားပုံလည်း ရသည်။ မေမေ့ကိုပါ တစ်ပါးတည်း ခေါ်သွားခြင်းပါ ။ ဖေဖေက ခေါ်သည်ဆိုတော့လည်း မေမေ လိုက်သွားရသည်ပါပဲ ။

“သူတို့မှာ .. သူတို့ပိုက်ဆံတွေကိုစွဲပဲ အရေးကြီးနေကြတာ .. စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပဲ ပြောနေကြ ဆိုနေကြတာ ချည်းပဲ .. အဲမယ် .. ဟိုကလဲ .. လူကိုမိတ်ဆက်တာများ .. ဘာတဲ့ .. သူ့အလုပ် .. အဲဒါကြီး ထည့်ပြောတယ် .. လူကြွား ..”

“ရွက်နုဝေအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတဲ့ .. ဒေါ်ကြီး .. ဒေါ်ကြီးကလဲ .. တယ်မေ့တတ်တာကိုး ..”

“အေး .. အဲဒါကြီး လုပ်တယ်ဆိုတော့ .. အစ်ကိုကြီးကလဲ .. အဲမယ် .. သူက ဘာစက်ရုံရှိသလေး .. ညာစက်ရုံရှိသလေးနဲ့ .. ပြောပြန်ရော .. ကျုပ်ကတော့ဖြင့် .. ကျုပ်ခန့်လေး ရေမွန်းမသေ .. ရေနစ်မသေတာကိုပဲ .. ရင်ထဲကျေးဇူးတင်နေရတာ .. သူ့သမီး .. လာတောင်းပန်ရင် .. သားက .. ခပ်တည်တည်နေ .. ကြားလား .. ဒီလောက်နဲ့တဲ့ ကလေးမ .. ကျုပ် တစ်ချက်လောက်ပဲ ခေါင်းခေါင်ခွင့် ရလိုက်ချင်ပါရဲ့ .. သုံးရက်လောက်ကို .. ခေါင်းဆူကြီး ထွက်နေအောင်ကို ခေါက်ထည့်ပစ်မှာ .. အပြတ် ..”

“သူက .. မာနခပ်ကြီးကြီးမျှ ဒေါ်ကြီးရ ..”

“အို .. ကြီးကြီးပေါ့ .. ကျုပ်တို့ ခန့်လေးက .. လူချောလေး .. စာလဲတော်တယ် .. လူပုံချောလေးကိုများ .. ဒီလို တွန်းပစ်ရသတဲ့လား .. ရေထဲကျလို့ .. နစ်သေတော့ ..”

သူတို့က လျော်နိုင်လို့လား၊ ကျုပ်ခန့်လေး လူတော်လေး .. လူ့အဖိုးတန်လေး .. သဘောကောင်း စိတ်ပြုလေးကိုများ .. လွှပ်ထည့်လိုက်တာ .. ရက်ရက်စက်စက် စရိုက်ကလဲ ကြမ်းပါတော် ..”

စောစောက လူတွေရှိနေ၍ အေးထားရသလေသူ့ .. ခုမှ ဖွင့်ချရင်း ယွန်းငွေယုန်ကို အံတစ်ခဲဖြင့် မကျေမချမ်း နိုင်ပဲ ရှိနေသည်ဟု ဒေါ်ကြီးအေးပါ ။

“နေ့စမ်းပါဦး .. ရှင်လေးက .. ဘောလုံး ဘာကိစ္စသွားကောက်ရသတဲ့တုန်း .. ကိုယ်တိုင် ကောင် ရသတဲ့လား .. ကိုသော်ကို ကောက်ခိုင်းပါလား ..”

“လေးလေးသော်က မကောက်ချင်ဘူးတဲ့ပေ .. ဖေဖေကို ဘောလုံးအသစ် ဝယ်ခိုင်းလို့ ပြောတာ ..”

“ကြည့် .. ကြည့် .. ကြည့်နေ .. ဒီဝေဖန်နဲ့ ဒေါ်ကြီးတွေ့မယ် .. ပျင်း .. ကလေးကို .. သူက ခိုင်းချင်နေတာ .. သူ့အတွက် အရေးကြီးနေတာက .. သူမောင်းနေရတဲ့ ပရာဒိုကားပဲ .. သူ့ထက်တောင် အဲဒီကားက အရေးကြီးနေတာ .. အမြင်ကိုကတ်ရော .. သူက ဘောလုံးမကောက်ပေးဘဲ .. ကလေးကို မြှောက်ပေးပြီး ဝင်ကောက်ခိုင်းတယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

ဒေါ်ကြီးအေး၏ ဒေါသမြားဦးသည့် ယွန်းငွေယုန် သိမှာလည်း သင့်ချင်သည့်။ လေးလေးသော် အပေါ်လည်း ဆက်ချင်သည်။ ဒေါင်းတင် မောင်းတင်နှင့် ဒေါ်ကြီးအေး ပြောခိုက် ဖေဖေ အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

“ဧည့်သည်တွေအတွက် စားသောက်စရာလေးတွေ လုပ်ပေးပါ ဒေါ်အေး ..”

ဟု ပြောတာမို့ ဒေါ်ကြီးအေး သူ့ကို မထားခဲ့ချင်ပုံဖြင့် ရှိနေရာမှ မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ထွက်သွားရှာသည်ပါပဲ။ ခင်နီးထုပ်အရွယ်လေးကတည်းက သူ .. ဒေါ်ကြီးလက်ထဲ ကြီးလာရသလို ရှိတာမို့ .. ဤမျှချစ်တာဟု မေမေကတော့ ဒေါ်ကြီးအေး၏ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပြုံး၍ပြောတတ်သည်ပါပဲ။

ခုလည်း သူ့ကို သိပ်ထားခဲ့ချင်ပုံ မရ .. ဒါပေမဲ့ .. မေမေ လာပြောသည်မို့ မတတ်သာဘဲ ထွက်သွားရသည့်အမျိုး ..

“သား ..”

မေမေ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ သူ့ကိုပြုံး၍ အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်သည်။

“သားကို .. မေမေ ကုက္ကိုင်းရေကူးကန်မှာ ရေကူးသင်ပေးထားတာပဲ .. ဘာလို့ ရေနစ်ရတာလဲ သား ..”

ဟု မေးသံတွင် ရယ်သံငွေ့ငွေ့ပါ၏။ ပျော်တတ်နောက်တတ်သောအကျင့် သူ့မှာရှိတာကို မေမေ သိသည်။ ဒါကိုတော့ သူ့အလိုလို .. နားလည်ထားမိရသည်ပဲ .. ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးအေးကို ပလတ်စတစ်တောက်တဲ့ရုပ်ကြီးဖြင့် ခြောက်တာမျိုး ..။

လေးလေးသော် ထိုးသည့် တယောအိုးပြားထဲ ငိုဟပ်တွေ ဖမ်းထည့်ထားတာမျိုး။

ဒါမျိုးတွေ လုပ်တတ်ရုံမျှသာ ရှိသည်အဖြစ် ..။ ကျတော့ .. နည်းနည်း .. အို .. နည်းနည်းမဟုတ် .. အတော်

ကြီးကိုပဲ လူကြီးတွေကို စိတ်သောက ဖြစ်စေသ ဖို့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား ..။

မေမေ မျက်ဝန်းတွေကို သူ့ အတန်ကြာကြည့်နေမိသည်။ မေမေမျက်ဝန်းတွေ ပြုံးနေတာကို သူ ငြင်နေရပါ၏။ မေမေ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည်ဆိုတာ သူ သိလာနေသည်။ ဟုတ်သည်။ သိလာနေပြီ ..။ မေမေ .. ဤကိစ္စကို .. သိနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ မညာချင် ..။ တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ မဆူပါနဲ့ မေမေ .. ဟု တောင်းပန်သည့်ပဘော ..။

“သူက သိပ်စွာတယ် မေမေ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ကျနေတာပဲ .. ပြီးတော့ .. သားကိုတွန်းထည့်တယ် မေမေ .. မာနလဲ ခပ်ကြီးကြီးပဲ .. ဆရာလဲ သိပ်လုပ်တယ် မေမေ .. သားကို သူ တွန်းထည့်လိုက်လို့ ရေထဲကျသွားရတာ .. သားက .. ဘောလုံး လေးပိုက်ပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး ပြန်တက်ရင် .. သားရှုံးတာပေါ့ မေမေ .. သူက သားကို ခါးထောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မှာ .. သူရယ်တာကို မေမေ မမြင်ရလို့ သိလား .. သိပ်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတာ .. သား မခံချင်ဘူး မေမေ .. သူ မရယ်အောင် လုပ်ဖို့က .. သူ ကြောက်မုတ်မှာ .. သူ ငိုမှဖြစ်မှာ .. ခု .. သူငိုရတယ် မေမေ .. ကြောက်ရတယ် မေမေ .. သူ့ကို သား နိုင်တယ် .. သူ နှုတ်တယ် ..”

ဟု ပြောတော့ မေမေ ခေါင်းယမ်းသည်။ သူ့နဖူးလက်သီးဖြင့် ဖွဖွထုသည်။ မေမေ မျက်ဝန်းတွင် ပြုံးရိပ်လည်း ထင်နေသည်။ တားမြစ်ရိပ်လည်း ထင်နေသည်။

“နောက်ကို မလုပ်ရဘူး သား .. သူက ကလေးပဲ သည်းခံရမှာပေါ့ ..”

“သားလဲ ကလေးပဲ ဖေဖေ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ တကလေးကြီးရယ် ..”

ဟု ဖေဖေပြောပြီး တစ်ချက် သူ့ပါးကို ဆွဲလိမ်သည်။

“သား ရှေ့ထဲကျသွားတော့ ခေါင်းမှူးသွားလို့ဆိုပြီး လေးလေး သော်ကို ပြောလိုက်တယ် ဖေဖေ .. သား ရေကူးတတ်တာ လေးလေးလဲ သိတာပဲ .. သူ မမေးခင် သား ပြောလိုတာ ..”

“သူကယုံတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. ဖေဖေ မယုံဘူး .. ဘယ် လောက်ထိ ဖေဖေသား ရေငှက်နီငံတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ တာကိုး ..”

ဟု ပြောကာ ဖေဖေ ထရပ်သည်။ သူ့ကို စောင့်

ပေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ဖေဖေအတွက် .. မိတ်ဆွေကောင်းထဲ လာရတယ်သား .. စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖေဖေ .. မိတ်ဆွေထပ်တိုးရတာပေါ့ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောပြီး နဖူးကို ငုံ့နမ်းသည်။

“နောက်ကို .. မလုပ်တော့ပါဘူး ဖေဖေ .. အဲသလိုလေ ..”

ဟု သူ့အပြစ်အတွက် .. တောင်းပန်သလို

ပြောမိရပါပြီ ..။

အခန်း(၄)

“ဟာ .. မဟုတ်တာ ကိုရှိန်ရာ .. ကလေးကို စိတ်ညစ် အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ .. ကျွန်တော့်သားလဲ .. ဘာမှဖြစ် တာမှ မဟုတ်တာ .. သူ စည်းကမ်းမဲ့လို့ ဖြစ်တာပဲဗျာ ..”

တကယ်ကို ယွန်းငွေယွန်ကို သူ့အခန်းထဲထိ ခေါ်

လာသည်မို့ ဖေဖေမှာ ပျာပျာသလဲကြီး တားနေပေမယ့်မိရ ..။ အန်ကယ်ရှိန်က သမီးကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်သည်။ ပန်းရောင် ဂါဝန်လေးဖြင့် မျက်နှာလေးငိုမဲ့မဲ့နှင့် ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်နေရင်း သူ့ကို ကြည့်နေသည် အကြည့်တွေထဲမှာ စိတ်ထဲ တင်းခဲနေ အောင် ခံစားနေရသည့် အမုန်းများကို သူတွေ့နေသည်။ ဟုတ် သည်။ အမုန်း ..။ စောစော သူ ရေကန်ထဲကျခဲ့သည့်ကိစ္စ ..။ အန်ကယ်ရှိန် အိမ်တစ်ကျော့ပြန်ပြီး အတော်ကြီးလည်း ဆုခဲပုံရ်ပါ ၏။ မျက်နှာလေး ရဲနေအောင် .. မျက်ခွံလေးတွေ မို့နေအောင် ငိုထားမှန်းလည်း သိသာနေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း နောက် ပါးဆီမှ အန်တီဖူးသည်လည်း ပြန်ပါလာပါ၏။ ကြည့်ရတာ ..

နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်သို့ပြန်လိုက်ကြကာ သမီးကို ခေါ်ချလာတာ ဖြစ်မည်။

အန်ကယ်ရှိန်တို့နှင့် ဧည့်ခန်းမှာ စကားစမြည်လေး မပြော ..။ ကော်ဖီတူတူသောက်ကြပြီးသည့် နောက်မှာ အန်ကယ် တို့ ပြန်သွားကြမှ ဖေဖေ နောက်တစ်ကျော့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန် ထက်လာကာ သူ့ဘေးမှာထိုင်ရင်း ဘာမျှမပြောဖြစ်သေးဘဲ ပြုံးစေ ဖြင့် ကြည့်နေရုံမျှပဲ အချိန်ကြာသေးသည်။ အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့ ပြန်ရောက်လာကြကာ သူ့အခန်းထဲထိ ယွန်းငွေယုန်ကို ခေါ်လာသည်မို့ ဖေဖေ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ထပြောရ တားနေ ရခြင်းပါ။

စောစောကကိစ္စအတွက် ယွန်းငွေယုန်ကို တောင်းပန် ခိုင်းဖို့ ခေါ်လာခြင်း ဆိုတာကို သူ သိသလိုရှိလာ၏။

“ဧည့်ခန်းမှာကတည်းက ကျွန်တော် ပြောပါရောလား ကိုရှိန်ရာ .. သမီးလေးကို တကူးတကလာပြီး တောင်းပန် ခိုင်းတာ မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတာဗျာ .. က .. သား .. ခုကြည့် စမ်း .. သားစည်းကမ်းမဲ့လို့ .. သမီးလေး .. စိတ်ညစ်နေ ပြီ .. သားကလဲ ပြန်တောင်းပန်ရမယ် .. ကြားရဲ့လား ..”

နှင့် ပြောနေခိုက် ယွန်းငွေယုန် ဖေဖေကို မော့ကြည့် သည်။ တစ်ခုခုကို ပြောပြချင်နေပုံရ၏။ အားကိုးမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေထဲမှာ တိုင်တောချင်ရိပ်တွေလည်း ပြည့်နေသည်ဟု သူ သိနေသည်။ မသိ၍လည်း မဖြစ်။ ကိုယ်က ကောင်မလေးကို မခံချင်အောင် ပြောခဲ့တာမို့ .. ကိုယ့်အပြစ်ကို သိနေရသည်ကိုးလေ ..။ စောစောက ဖေဖေဆုံးမခဲ့တာမို့လည်း

ကောင်မလေးကို နောက်နောင်မှာမနောက်တော့ပြီ .. မခံချင်အောင် လည်း မစတော့ပြီပဲ .. ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိလိုက် ရသည်ကလည်း အမှန်ပါ ..။

ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က .. ဤကောင်မလေး၏ မျက် နှာချိုးကြီးပါ ..။ စောစောက .. နောင်တဖြစ်ချင်ချင် စိတ်ကောင်း သည်ပင်လျှင် မာကျောမုန်းတီးနေသည့် ယွန်းငွေ ယုန်၏ မျက်ဝန်း ရိပ်အကြည့်များကြောင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းချင်လာ ပြန်လျက် အမြင်ပြန်ကတ်ကတ် ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ ..။ ခုလည်း ခေါ်၍ လိုက်လာရပေမယ့် သူ့ကို အတော်ကြီး အတောနာကုန်ခမ်း မုန်းတီးနေတာ သူ သိနေသည်။ သိရမည်ပေါ့။ ကလေးချင်းပေ ပဲလေ ..။ ကလေးချင်း ဆိုတာက .. ကလေးမျက်ရိပ်မျက်ကဲကို .. ပိုသိကြသည်ပေါ့ ..။

“ကျွတ် .. ကောင်မလေး ငါ့ကို .. စိတ်ထဲက ကောင်း ကောင်း မြည်တွန်တောက်တီးနေတော့မှာ ..”

အံ့မယ် ..။ လေလောဆယ်မှာ လေးလေးသော်၏ ပြောနေကျစကားတချို့က သူ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာနေရပြန်သေး သည် အဖြစ်။ ဘာတဲ့ ..။ မြည်တွန်တောက်တီးသည်တဲ့ ..။ လေးလေးသော်၏နှုတ်မှ .. မကြာမကြာ ဒေါ်ကြီးအေးနှင့် ပတ် သက်၍ ပြောပြောနေကျ စကား။ ဒေါ်ကြီးအေး ပွစိ ပွစိရွတ် လိုက်တိုင်း ပြန်မပြောရသော လေးလေးသော်မှ သစ်ရိပ်အောက် မှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်လက်ညစ်စွာ ထိုင်ရင်း ပြောနေကျ စကား ..။ အလွန် မြည်တွန်တောက်တီးသည့် ဒေါ်ကြီးအေးတဲ့ လေ ..။

ခုလည်း .. ဤသူငယ်မလေးကို .. သူ .. ကြည့်ရင်း .. ကြည့်နေရင်း .. ကောင်မလေး ရင်ထဲမှာ .. ပွစိပွစိပွတ်နေပြီဟု နားလည်လာနေရသည်ကိုး ..။

“ထိုင် .. သမီး .. ကန်တော့ ..”

ဟု အန်ကယ်ရှိန် ပြောတော့ သူ ခုတင်ပေါ် ထိုင်သည်။

“ဟင်္တင်အင်း .. မကန်တော့ပါနဲ့ .. သားက .. တောင်းပန်ရမှာပါ .. သားဘာသာ ခလုတ်တိုက်လဲပြီး ရေကန်ထဲထဲ သွားတာပါ .. ညီမလေးက .. ဘာမှ သားကိုမလုပ်ပါဘူး ညီမလေး .. ကိုကို တောင်းပန်တယ်နော် .. ခြံထဲကိုခွတ် ဝင်မိလို့လေ .. ညီမလေး ငိုထားတော့ .. ကိုကို စိတ်မကောင်းဘူး ..”

ဟု ကမန်းကတန်း ပြောသည်။ သူ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လျှို့ဝှက်သော အပြုံးရိပ်သည် သဲ့သဲ့လေးထင်၏။ သူ အရမ်းသဘောကောင်းပြလေ .. ယွန်းငွေယွန်ကို အန်ကယ်ရှိန်ပို၍ ဆုချင်လေ ဖြစ်ချေမည် မဟုတ်ပါလား ..။ သူ အတွက်ကျတော့ အမှတ်တွေ ပိုတိုးလာရချေမည်။ ဖေဖေကလည်း သဘောကျမည်။ အန်ကယ်ရှိန်လည်း သဘောကျမည်။ အန်တီဖူးကလည်း သူ့ထံ ပို၍ပင် ချစ်ခင်လာချေမည် ..။ ဖောာ .. အခန်းထဲ နောက်ထပ် နွားနို့ဖန်ခွက်တွေနှင့် ဝင်လာသည့် မေမေလည်း သူ့ကို လှူတော်လေးဟု သဘောကျနေပြီ ..။

ဧည့်သည်တွေအတွက် ယုလာသည့် နွားနို့ဖန်ခွက်တွေကို စားပွဲခိုင်းငယ်လေးတွေထက်မှာ သေသေသပ်သပ် မေမေ

တင်သည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူနှင့် ယွန်းငွေယွန်တို့၏ အဆင်မပြေမှုကြောင့်ပင်လျှင် နှစ်ဖက်အိမ်က လူကြီးခင်း ပို၍ခင်မင်ရင်းနှီး အဆင်မပြေမှုကြောင့်ပင်လျှင် နှစ်ဖက်အိမ်က လူကြီးချင်း ပို၍ ခင်မင်ရင်းနှီး အဆင်မပြေမှုကြောင့်ပင်လျှင် အဖြစ်။ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပဲ သဘောကောင်းကြသူ ဖေဖေနှင့်မေမေရော .. အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့ရော တရင်းတန်း နိုင်သွားကြရသည့် အဖြစ် ..။ အခန်းထဲသို့ မေမေနောက်မှ နွားနို့ဖန်ခွက် တွေပါသည့် လင်ပန်းဖြင့်ထပ်ဝင်လာခဲ့ပါသော ဒေါ်ကြီးအေးက တော့ သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးပြဲသည်။ ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းပြသည်။ သူ့ကို ရေကန်ထဲ တွန်းပစ်ရကောင်းလားဟု ဒေါ်ကြီးအေးက ယွန်းငွေယွန်ကို စိတ်တိုနေသည့် မဟုတ်ပါလား။ သူ တောင်းပန်နေတာကို မကြိုက်သလိုကြီးဖြင့် မျက်မှောင်ကြီး တတွန်တွန်နှင့် အမူအရာဖြင့် လှမ်းလှမ်း၍ မျက်ရိပ်ပြ ဟန်နေသည်က ဒေါ်ကြီးအေးပါ ..။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား သမီး ငွေယွန် .. ကိုကိုက .. သူ့ဘာသာ ခလုတ်တိုက်လဲတယ်လို့တောင် ပြောပေးနေရှာတာ .. အိမ်မှာ သမီး ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီ .. ယွန်းလေးတွန်း လိုက်တယ် ဆိုတာလေ .. ခ .. ကိုကိုကဖြင့် .. ညီမလေး ဆိုပြီး .. ပြောနေပြီ .. ဘယ်လောက် သဘောကောင်းတဲ့ ကိုကိုလဲ .. နောက်ကို .. ကိုကိုနဲ့ တူတူကလေး .. ကိုကို စကားကို နားထောင် .. ကြားရဲ့လား ..”

ဟု အန်ကယ်ရှိန် ပြောတော့ ယွန်းငွေယွန် မျက်ရည်ဝဲရင်း ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်၏။ ယုယု

သံသယလေးမျှ ပြုံးနေသည့် အကြည့်ကို မကြိုက်ပုံကြီးဖြင့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက စိုဠ်လက်တောက်လာသည်။ ယွန်းငွေယွန်းပို၍အဆိုးဖြစ်ဖြစ်လာရအောင် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် ထုတ်ခြင်းဆိုတာ ယွန်းငွေယွန်းကလည်း သိနေပုံရပါ၏။

“ကဲ .. ကန်တော့ ..”

ဟု ဇွတ်ကြီး ခိုင်းနေတော့ .. ဖေဖေနှင့် မေမေတားလည်း မရနိုင်တော့သည့် အခြေကို ဖြစ်လာရသည်ပါပဲ ..။ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချ ..။ လက်အုပ်လေးချီကာ ..

“ငွေယွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. ငွေယွန်းအပြစ်အတွက် ကန်တော့ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

ဟု ပြောနေပုံလေးက ငွေယွန်းဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့ ဤအိမ်သို့ ငွေယွန်းကို ခေါ်မလာခင်မှာ သေချာကို ဘယ်သို့ကန်တော့တောင်းပန်ရမည်ဟု ပြောထားသည့်အတိုင်း ပြောဆိုနေပုံလေးနှင့် တူနေသည်ဟု သူ တွေးမိသည်။ ခုလို မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလည်လာအောင် မခံချင်ဘဲ ဖြစ်နေသမျှ မျိုသိပ်ခံစားရင်း မိဘခိုင်းသမျှကို လိုက်လုပ်ပေးရပုံလေးဖြင့် အားမတန် မာန်လျှော့ချရှာပါသော ငွေယွန်း ..။ ဒါကို သူ မြင်နေသည်။ သိနေသည်။ သိဆို .. သူ့ကိုက .. ငွေယွန်းကို မခံချင်အောင် ပြောခဲ့သေးသည့် အဖြစ်က ရေကန်ထဲ တွန်းချခံရပို့ ဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား ..။

သူ .. စိတ်ထဲ တကယ့်ကို မကောင်းဘဲ ဖြစ်လာမိရပြန်လျက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ..

“ကိုကိုလဲ တောင်းပန်တယ် ညီမလေး ငွေယွန်း ..”

ဟု ပြောမိရသည်က တကယ့်ကို စိတ်ရင်းခံအတိုင်း ..။ ဒါပေမဲ့ .. ညော် .. ဒါပေမဲ့ .. ဖျတ်ခဲခဲ တစ်ချက်တာ သေးမျှ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည့် တုန့်ပြန် ဤည့်တွေထဲမှာ ဒါသီးသော တေးတေးမှတ်မှတ် အရိပ်တွေ ပြည့်သ ပဲနေကြတာကို သူ မြင်လိုက်ရချေသည်တကား ..။

“ဟုတ်ပြီ .. ဒီနေ့ကစပြီး .. သားနဲ့ သမီးကိုဟာ .. မောင်နှမတွေ ဖြစ်ကြပြီနော် .. ကဲ .. သားက .. သမီးလေးကို ခြိတ်ခေါ်သွား .. ညီမလေးကြိုက်တဲ့ ပန်းလေးတွေ ခူးပေးလိုက် .. ဟုတ်လား .. ကိုရိုန်ဇာလဲ ကလေးကို ထပ်မချူပါနဲ့တော့ဗျာ .. ကလေး သနားပါတယ် .. ကျွန်တော့် ကောင်အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ် .. ဒီကောင် .. ကလေးကို မခံချင်အောင် တစ်ခုခုကို ပြောခဲ့မယ်ဗျာ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောနေတော့ အန်ကယုရိုန်မှ ခေါင်းပဲသမ်းသည်။ ခုထိ အားနာရိုန် ပြေသေးပုံမရ။ ဖန်တီဖူးကတော့ နုတ်ရည်ဝဲနေသည့် သမီးကို ဆံစလေးတွေ သုံးပေးနေရင်းမှ ..

“ခုလို ကန်တော့တောင်းပန်လိုက်တော့ ကဲကိုနဲ့ ပိုချစ်ခင်သွားရရော မဟုတ်လား ငွေယွန်းလေးရဲ့ .. မာမိသမီးလေး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ မာမိ ဂုဏ်ယူပါတယ် ဝွယ် .. ခုလို .. ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ဝန်ခံ တောင်းပန်လိုက် ဘာကို .. မာမိ ချစ်တယ် သမီး ..”

ဟု ပြောနေပါ၏။ အန်တီဖူး ဆင်ဘာ အရမ်းကို စိတ်ရင်းကောင်းကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက် ဆိုတာ မြင်ရင် သိသာနေစေပါသည် အဖြစ်။ မေမေကလည်း ငွေယွန်းကို

ဆံစလေး သပ်ပေးနေတော့ သူ့ ဇာစ်ဇယာကံတည်း ငုတ်တုတ် လေးဖြင့် အကြင်နာပေးသူ ကင်းနေသည့် သူကောင့်သားလေး ဖြစ်ဖြစ်လာနေရတာမို့ ပြန်၍ ကောင်မလေးကို မျက်စိစူးချင်လာ ပြန်ပါ၏။ အပြစ်လုပ်ကြတာချင်းတူတူ ... ငွေယုန်ကို ဝိုင်း၍ ကြင်နာနေလိုက်ကြပါသည် အဖြစ်။

စောစောဝင်လာသည့် စိတ်ရင်းကောင်းလေး ပြန် မျောက်သွားကာ ငွေယုန်ကို အိုက်တင်များနေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်လာမိပြန်သည်။ ကန်တော့ရသည်ကိုများ အသားပဲ့ပါသွားတာကျလို့ဟု စတင်၍ စိတ်ဆဲက မြည်တမ်းမိ ပြန်သည်။ ဖေဖေကတော့ ရယ်၍ သူ့ ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“တော်လောက်ပြီ .. အိပ်ရာထဲမှာလဲ စောင်ကြီးခြုံကွေးပြီး ပြီ .. ဒေါ်အေးတိုက်တဲ့ နွားနို့ဖန်ခွက်ကြီးလဲ သောက်ပြီး ပြီ .. မြူဆွမ်တစ်ပန်းကန်လဲ အုပ်ပြီးပြီ .. ဆေးလဲထိုးခံခဲ့ ရပြီးပြီ .. ရပြီ .. သား ခြံထဲဆင်းလို့ရပြီ .. ညီမလေးကို .. ခြံထဲလိုက်ပို့လိုက် ..”

“ဟာ .. ကိုမြတ်မင်းကလဲ .. ကလေး အိပ်ရာထဲ နားပါ စေဗျာ ..”

“ဒီကောင် ... ကျွန်တော့်သားပါဗျာ ... သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ် .. ကဲ .. ထ .. သွား ..”

ဟု ဖေဖေ ရယ်မောပြောနေသမျှ သူ့ငြိမ်နေ၍က လည်း မဖြစ်တော့ပြီမို့ ရပ်၍ ငွေယုန်ကို စောင့်ခေါ်သလိုကြည့် နေတော့ ငွေယုန် မျက်နှာလေး ယှက်လျက် ..

“ဟင့်အင်း .. ပန်းခြံထဲ မသွားချင်ပါဘူး ..”

ဟု စတင်၍ ပြောတော့ .. စိတ်ထဲမှ ပို၍ချင်လာမိ ပြန်သည်။ နေပေါ့ .. ဟု တွေးကာ ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်မည် အပြု ..

“သမီးက ရှက်နေတာဗျာ .. ကဲ .. ကိုကိုနောက် လိုက်သွား .. ကိုကိုက စောင့်ခေါ်တဲ့ ဥစ္စာကိုကွယ် ..”

ဟု အန်ကယ်ရီနီ ပြောလာသည်မို့ သွန်းငွေယုန် ကြမ်းပေါ်မှာ ဂါဝန်ရှည်လေးသိမ်း၍ ထိုင်နေရာမှ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ထရရှာသည်။

လူကြီးတွေကတော့ ကလေးတွေ စောစောကပဲ စတည့်ဘဲ ရှိခဲ့ကြရ ..။ ခု .. လူကြီးတွေက ပြန်ခေါ်ခိုင်း၍ ခေါ်ကြရနှင့် ဖြစ်နေရတာမို့ ရှက်နေကြသည်ဟု နားလည်ထားကြ ပုံဖြင့် တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိကျန်ခဲ့ကြပါ၏။

သူက ရှေ့မှလျှောက်သည်။ နောက်မှ သွန်းငွေယုန် လိုက်လာ၏။

ရပ်ထားသော ပရာဒိုကြီးကို ထုံးစံအတိုင်း အဝတ် နှင့် လက်တောက်နေအောင်ပွတ်ရ ..။ ပေါလစ်တင်ရနှင့် အလုပ် များနေသည့် လေးလေးသော်ကတော့ သူ့ကို ပေါ်တီကိုကြီးအောက် အရောက်မှာ ပြုံးကြည့်သည်။

“ပန်းပင်တွေ လိုက်ပြမလို့ဗျာ .. ဘာပြုံးတာလဲ လေးလေး သော်ရ ..”

“ဟ .. ငါက ဘာပြောသေးလို့တုန်း .. လိုက်ပြီ .. လိုက် ပြီ .. ညည်းလေးကလဲ .. ကြိုက်သမျှ ဒီကောင်ကို ခူးခိုင်း .. ဟိုပီတောက်ပင်ကြီး တွေလား .. အဲဒီအပင် ပေါက် ငှက် ..”

သိုက်ထဲမှာ ရှိနေမယ့် ငှက်ပေါက်လေးကိုတောင် သွားထု
ခိုင်း .. ဟုတ်ပလား .. အပေးပေး .. ဒီကောင်ကို ..
ကောင်းကောင်းခိုင်းပေး .. မညာနဲ့ ..”

ဟု မြောက်ပေးနေတော့ သူ မျက်မှောင်တွန့်၍
လေးလေးသော်ကို ကြည့်သည်။

ယွန်းငွေယွန်ကတော့ ဘာမျှကို မပြော ..။ ခပ်တည်
တည်နှင့် လူကြီးကျနေတာပဲ .. ဟု တွေးမိပြန်လျက် ရှေ့က စိုက်
စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလိုက်တော့ ငွေယွန် နောက်မှလိုက်
လာသည်။ ပိုသူရော လိုက်သူရော လုံးဝစိတ်ထဲက မပါကြသည့်
ဥစ္စာ .. ဟု မေမေ့ကို သူ ပြန်၍ပြောရဦးမည်။ ဟုတ်သည်။ ကိုယ်
က လူကြီးစကားအရ လိုက်ပို့သည့်ဥစ္စာ ..။ ပန်းတွေကို ကြည့်
ဖော်ပင်မရ ..။ ဟန်ပန်ကြီးနှင့် ခပ်တင်းတင်းလုပ်၍ နောက်က
လိုက်လာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်၍ ကောင်းတော့မည်တဲ့လဲလေ ..။
ကိုယ်ကပဲ .. သိပ်ပြီး ဖားနေခေါ်ချင်နေပုံကြီးကို ရောက်နေသည့်
အဖြစ်။

“ဘယ်ပန်း လိုချင်လဲ .. ပြော .. ခူးပေးမယ် .. ဟိုမှာ
နှင့်ဆီတွေ .. တွေ့တယ်မဟုတ်လား .. အရောင်ကိုစုံနေ
တာပဲ .. လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် .. ခူးပေးမယ် ..”

စေတနာမပါဟု ထင်နေသည့် လေငွေ့တွေထဲမှာ ..
ပန်းတစ်ပွင့်လောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေး တောင်းစေချင်စိတ်
ဖြစ်ပြန်သည်ကို ပြန်၍ အံ့သြမိရပါပြီ ..။ ဤကောင်မလေး သူ
ကို လာကန်တော့ရစဉ်ခိုက် မျက်ရည်ပဲအောင် စိတ်ညစ်နေတာကို
ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်လည်း ဖြစ်နေရသည်ဆိုတာ မိမိဘာသာလည်း

သိနေသည်။ ဒါကြောင့် .. ပန်းတစ်ပွင့်လောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်
မလေး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ချိန်မှာ သူက ခူးပေးရသူတစ်ယောက်
အဖြစ်အရှိနေချင်ပြန်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း သနားနေမိရ
သည့် ဤကောင်မလေးကို ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် ဟ်တ်ဟန်များသည့်
ဘဝင်စီပဲမြင့်မြင့် .. ခပ်စွာစွာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
လည်း အမြင်ကတ်နေမိရစိတ်ကလည်း ရင်ထဲမှာ ယှဉ်တွဲရှိနေပြန်
ပါသေးသည့် အဖြစ်။

ကြည့် ..။ သူ့ကို ရေကန်ထဲ ဆောင်တွန်းပစ်ခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလား။ အလွန် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း နိုင်သည့်
လုပ်ရပ် ..။ သူဆို .. ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်တိုကို .. ထိုနေရာမှာ
သူက .. ကောင်မလေးကို ရေကန်ထဲ တွန်းပစ်လိုက် .. ဆိုလျှင် ..
တွန်းရက်မှာမဟုတ် ..။ ထိုမျှလောက်ကြီး အထိတော့ .. သူ
စရိုက်မကြမ်း ..။

“ကောင်မလေးဖြစ်ပြီးတော့ .. မနူးညံ့လိုက်တာ ..”

စတင်၍ တွေးဖြစ်နေစဉ်ခိုက်မှာပဲ ..

“ဟိုပန်းရောင်နှင့်ဆီလေး တစ်ပွင့်ကို ခူးပေးပါလား
ကိုကို ..”

ဟုပြောလာတာမျိုးကိုလည်း ကြားနေချင်ပြန်သည်။

လေးလေးသော်သာသိလျှင် လက်ခုတ်တီး၍ ..

“မင်းက .. အစကတည်းကိုက .. အရေးတော်ဖြစ်နေပြီ ..
စိတ်ထားပျော့ပါ့ကွာ .. ငါ့လူရာ ..”

ဟု ပြောတော့မှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ရယ်ဦး

မည် ..။

“ဒီမယ် .. ယူ့ကို ပြောထားမယ် .. ငွေယုန်က .. ဘယ်
 တော့မှ .. ယူ့ဆီက .. ပန်းတစ်ပွင့်ကို မတောင်းဘူး ..
 ဆီထား .. ယူ့ကို ဘယ်တော့မှလဲ မခင်ဘူး .. ယူ့ကို
 ကျွန်တော့ရတဲ့ ဒီနေ့ကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး .. ယူ့
 ကို မုန်းလဲ? မုန်းတယ် .. ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ယူ့ကို ကန်
 တော့ခိုင်းလို့သာ လာကန်တော့ရတာ .. သိပ်ပြီးဘဝင်ဖြင့်
 မနေနဲ့ .. ယူ့ကို သိပ်မုန်းတယ် .. သိရဲ့လား ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ငွေယုန်ကို ကြည့်မိသည်။
 ဤမျှစွာနေသည့် ကောင်မလေး ..။ မျက်နှာလေးကို ရဲနေသည်။
 သွယ်ပျောင်းဖြူညွှန်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လှလိုက်ပါ
 သည့် ကောင်မလေး။ ဒါပေမဲ့ .. ရင်ထဲမှာ အလှမရှိ။ စွာနေတာ
 ပဲ ရှိသည်။ မာထန်ထန်နှင့် အစေးအမှတ်တွေပဲ ရှိသည်။ ဘဝင်
 ကလည်း မြင့်နေသေးသည့် အဖြစ်။ ခုလို .. ပေါ်တင်ကြီး စွာ
 နေတော့လည်း ဘာရမည်လဲလေ ..။ တည်ကြည်ခန့်ပေပဲ။ ခပ်
 တည်တည် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်တာ ..

“ငါကလဲ .. နင့်ကို .. ပန်းခူးပေးချင်နေတယ် မှတ်လို့ ..
 ဖေဖေက ပြောလို့ ခေါ်လာရတာ နင့်အမြင်ထဲ .. မုန်းပေါ့ ..
 နင့်ကို ဘယ်သူက တားနေလို့လဲ .. နင့်ကိုယ်နင် ဘာများ
 ထင်နေလဲ ယုန်ဖြူစုတ်လေးရဲ့ .. ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းက
 လဲ .. ယုန်သွားကျနေတာပဲ .. အကြီးကြီးနဲ့ ..”

“ဘယ်မှာကြီးလို့လဲ .. ကဲ ..”

မခံချင်စောဖြင့် သွားလေးကို နှေ့ပြတော့ သူ
 ကြည့်ကာ ရယ်ချင်ပြန်သည်။ တကယ်တော့ သွားလေးတွေက

နေသည့် အဖြစ်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လည်တက်နေရင်း
 သူ့ကို မုန်းမုန်းဖြင့် ကြည့်နေသည့် ကောင်မလေး။

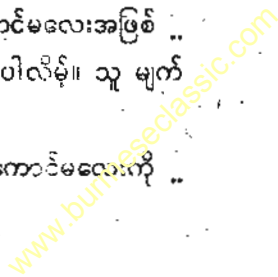
မျက်နှာကဝန်းလေးတွေက ပို၍ မျက်ရည်ကြောင့်
 နက်မှောင်နေသည်။ လက်လက်တောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း
 သေးတွေ တုန်နေလျက် တကယ့်ကို ငိုချလိုက်တော့မလို ဖြစ်နေ
 တာ မြင်တော့လည်း သူ စိတ်ထဲမကောင်းပြန် ..။ စိတ်ကိုပြန်
 သွားချလိုက်မိရပြန်ပါပြီ ..။ လေးလေးသော် ပြောသလို ညည်း
 သွင်ဖြင့် .. အံ့မယ်မင်း .. ဟုသာ ညည်းချရမလို ဖြစ်နေပြီ ..။
 အံ့မယ်မင်း .. သနားမိရလှချေလား .. ဆိုသည့်
 စကား ..။ ဘာလို့ .. သနား သနားလာနေမိရပါသတဲ့လဲလေ ..။

“ပြန်မယ် ..”
 ဟု ခပ်တင်းတင်း ပြောကာ ချာခနဲ လည်ထွက်သွား
 တော့ သူ နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

“ပြန်ပေါ့ ..”
 ဟု ဘာကြောင့်များ သူ ပြန်မအော်မိခဲ့ရပါလိမ့် ..။
 ပန်းတစ်ပွင့်လောက်တော့ .. ယူသွားသင့်တာပေါ့ ..

ဘာကြောင့်များ သူ ပြောနေချင်မိရပါလိမ့် ..။
 သူသည် .. ငွေယုန် ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို ..
 သို့မစွာသော .. ရန်မလုပ်တတ်သော ကောင်မလေးအဖြစ် ..
 နှစ်နေ့စေ့ချင်သည်ကရော .. ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ သူ မျက်
 နှင်တွန့်သွားမိရပြန်ပါသည်။

အံ့မာမင်း ..။ ဤမျှစွာသည် ကောင်မလေးကို ..
 သူ .. ခင်ချင်နေသည်တဲ့လား။

ဟုတ်သည်။ ခင်နေချင်သည်။

ဒါကြောင့် .. သဘောကောင်းသော .. သူ့ကို
တွယ်သော .. စိတ်ထားနူးနူးညံ့ညံ့လေးလည်း ရှိသော .. ကော
မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် .. သူက .. ယွန်းငွေယုန်ကို ဖြစ်နေ
ချင်ရသည်ပေါ့ ..။

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

ဘယ်တော့မှ .. ထိုသို့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်
အကြည့်က .. ပန်းခင်းဆီသို့ ရောက်၏။ ရော
အသွေးဖြင့် ရှိနေသည် နှင်းဆီခင်းသည် .. သူ့ကို လှမ်း
သည်ဟု ထင်သည်။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုမျှ .. ယွန်းငွေယုန်ကို ခူး
ခဲ့သည့်အတွက် .. ပန်းခင်းထဲမှ ပန်းပွင့်လေးတွေ ဝမ်းနည်း
ကြသည်ဟု သူ ခံစားဖြစ်၏။

တကယ်တော့ .. သူလည်း .. ဝမ်းနည်းနေမိ
သို့ ရှိနေရသည် မဟုတ်ပါလားလေ။

အနီး(၅)

ယွန်းငွေယုန်၏ အရိပ်လေး ခြံတံခါးဆီမှ ချိုးကွေ့
သွားသွားသည်သည်အထိ သူ ပန်းတွေအလယ်မှာ ရပ်ကျန်နေ
င်း ကြည့်နေမိရပါ၏။

ကျွတ်ခနဲ သူ စုတ်သပ်မိသည်။ ဤသည်ကတော့
ဆေးလေးသော်၏ အိုက်တင် ..။ စိတ်ညစ်သည့် သဘောကို
ဆေးလှသိအောင် တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် လေးလေးသော်က စုတ်သပ်
ခြံတတ်စမြဲ။ လေးလေးသော်နှင့် အနေနီးတော့လည်း လေးလေး
သော် အိုက်တင်တွေက သူ့ဆီကို ရောက်ရောက်လာနေကြကာ
သားတကျကြီး ရှိနေတတ်ခဲ့သည်ကိုလေ ..။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ကတော့ မဖြစ် ..။ ဖေဖေက မေး
သည်။ ကောင်မလေးကို ဘယ်ချန်ထားခဲ့သလဲ ဆိုတာမျိုး မေးလာ
င်သည်။ အလွန်တရာကိုမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နိုင်သော ထို
ယွန်းငွေယုန် ဆိုသည့် ကောင်မလေး အကြောင်းကို သူက
ပြစ်တင်ပြောလျှင်လည်း ဖေဖေက ယုံမှာမဟုတ်။ သူတစ်ခုခု

ဂျစ်တိုက်လွတ်လိုက်၍ဟု ဖေဖေကတော့ ထင်ကို ထင်ချော့သေချာသည်လေ ..။

သူ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ခြံထောင့်ဘက်ထိ ပိတောက်ပင်ကြီး ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာတော့ ပြုံးကြည့်နေသည့် လေးလေးသော်နှင့် သစ်ခွရုံတန်း နေရာမှာ တိုးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ .. ခေါင်းတယမ်းယမ်း .. လည်တခါခါနဲ့ .. တော်တော်ကြီးကို ပျော်လာပုံ ရတယ် ဟုတ်လား ..”

“ဘယ်ကလာ ပျော်ရမှာလဲ လေးလေးသော်ကလဲ ..”

“ဪ .. ဒါဆို .. စိတ်ညစ်လာတယ် ဆိုပါတော့ .. ဟိုကောင်မလေး မင့် ရန်လုပ်ပြန်သွားတာကိုလေ .. အဖတ်ဟဲ့ ..”

“ဟာ .. ဘာလို့ သားက စိတ်ညစ်ရမှာလဲ .. စိတ်ရုပ်ပေးတာမျှ .. စိတ်ညစ်ဖို့ကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူး .. သူ ပြန်သွားတာနားငြိမ်းသေးတယ်”

“အဟေးဟေး .. မင်း တယ်တိုးတက်နေတာကိုးကွ .. အဟေးဟေး .. နားငြိမ်းတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့ခဏကတော့ မင့်ပါးစပ်ထဲချည်း ရောက်နေသကိုးကွ .. တကယ်တော့ မောင်ရာ .. မင့်ကြည့်ရတာ .. နားငြိမ်းနေပုံထော့ မရဘူး .. ရင်ဆူနေပုံပဲရတယ် .. ကောင်မလေး ပြန်သွားတာများ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့တာ .. ရင်ကွဲပက်လက်ကြီး ..”

“ဟာ .. လေးလေးသော်က ချောင်းကြည့်တာကိုး .. အဲဒီကောင်းသလား ..”

သူ ပြောတော့ လေးလေးသော် ထုံးစံအတိုင်း အသံကျယ်ကြီးနှင့် တဟေးဟေး ရယ်နေသည်။ လေးလေးသော်ကို သူ ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ခုလို သူ စိတ်ရုပ်နေချိန်မျိုးမှာ တဟေးဟေး တဟဲဟဲဖြင့် အားမနာ ပါးမနာ ရယ်ရယ်နေတာမျိုးကိုတော့ သူ မကြိုက်။ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ လေးလေးသော်ကို ကြည့်တော့ လေးလေးသော် မျက်နှာပိုးသပ်သည်။ သူ့ကိုလက်ကာပြသည်။ သဘောက .. ခဏနေဦး .. ဆိုသည့်သဘော။ ပြောစရာရှိနေသေးတာမို့ ခဏသည်းခံနားထောင်ဆီသည့် သဘော ..။

မျက်နှာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ပြန်ထိန်းကာ လေးလေးသော် ရေတမာပင်ရိပ်အောက်မှာ သွားထိုင်သည်။ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ဘေးဘက် မြေပြင်ကို လက်ပုတ်ပြသည်။ လာထိုင်ဆိုသည့် ဖိတ်ခေါ်မှု ..။ သူ .. အိမ်လှည့်ပြန်၍လည်း မဖြစ်။ ယွန်းငွေယုန် မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ကတော့ ဖေဖေက ဧည့်သည် ပြန်သွားတာနှင့် စစ်တော့မည်။ ယွန်းငွေယုန်ကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ ..။ စိတ်ဆိုး၍ ပြန်သွား အောင် လုပ်သည် မဟုတ်လား .. ဘာညာဆိုသည့် တစ်သီတစ်တန်း နိုင်မည့် မေးခွန်းများ ရှိလာမည် ..။ သူ ဘာမျှမလုပ်ရပါ .. မေးပြာရပါဆိုလည်း ယုံမှာမဟုတ်။

သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိပြန်သည်။ ခေါင်လည်းယမ်းမိပြန်သည်။

“ဒီဇွတ်မလေးကိုများ ဖေဖေက .. အရေးတကြီးထားနေတာ ခက်တယ် .. သူ စွာတာကို ပြောပြလဲ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး ..”

ဟု ရင်ထဲမှ ညွှန်းမိရပါ၏။ မထူးတော့သည် အတူတူ .. လေးလေးသော် ဘေးမှာပဲ ထိုင်လိုက်တာ ကောင်းဦး မည်။ ဖလန်ထည်ဘောင်းဘီရှည်၊ အင်္ကျီလက်ရှည်လေးဖြင့် သူ လေးလေးသော် ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်တော့ ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ကဲ .. ဆိုစမ်းပါဦး .. မင်းက စိတ်ညစ်နေရအောင် .. အဲ .. မှားသွားလို့ .. စိတ်ရှုပ်နေရအောင် .. အဟဲဟဲ ..”

စိတ်ညစ်နေသည်ဆိုတာ သူ အပြောမခံနိုင်မှန်းသိ၍ ထည့်ထည့်မေးနေမှန်း သူ သိသည်။

“ရှုပ်တာပေါ့ လေးလေးသော်ရ .. ခု .. သူက .. ဇွာပြီး ပြန်သွားတာ .. သားက ဘာမှ သူ့ကို ပြောရဆိုရတာ မဟုတ်ဘူး .. သူက ပြောတယ် .. မျက်နှာထားကြီးနဲ့ သိလား .. ဒီမယ်တဲ့ .. ယူ့ကို ပြောထားမယ်တဲ့ ..”

“အင်း ..”

“ငွေယုန်ကတဲ့ .. ဘယ်တော့မှ .. ယူ့ဆီက ပန်းတစ်ပွင့် ကို မတောင်းဘူး သိလားတဲ့ ..”

“အင်း ..”

“ယူ့ကို ဘယ်တော့မှလဲ မခင်ဘူးတဲ့ .. ယူ့ကို ကန်တော့ ရတဲ့ ဒီနေ့ကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးတဲ့ .. ယူ့ကိုမှန်း လဲ မှန်းတယ်တဲ့ ..”

“အင်း ..”

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက ယူ့ကို ကန်တော့ခိုင်းလို့သာ ကန်တော့ ရတာတဲ့ .. သိပ်ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့တဲ့ .. ယူ့ကို သိပ်မှန်း တယ် သိရဲ့လားတဲ့ ..”

“အင်း ..”

သူ ပြောနေသမျှ ဘေးက တအင်းအင်းနှင့် လုပ် နေပါသည့် လေးလေးသော်ကို သူ ကြည့်သည်။

“ဟာ .. ဘာလဲဗျ ..”

အင်းလိုက် ခေါင်းညိတ်နှင့် လုပ်နေသည့် လေးလေး သော်ကို သူ စိတ်မောမောဖြင့် မေးတော့ လေးလေးသော် ရယ် သည်။

“စကားထောက်ပေးတာလေကွာ .. ဖုန်းပြောတဲ့အခါကျ ကြည့်ပါလား .. ဟိုဘက်က ပြောနေတာကို .. ဒီဘက် က .. အင်း .. အင်းနဲ့ နားထောင်ပေးရတာမျိုးပေါ့ ငါ့လူ့ .. အဲဒါ .. စိတ်ဆိုးစရာကြီးလား ဖိုးခန့် .. မျက်နှာကြီးနီ နေတာများ .. နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုတောင် အနီကဓာတ်ကူး နေပြီ .. အပေး .. လက်စသတ်တော့ .. ငါ့လူက .. စိတ် ရှုပ်နေတာ .. ဒါကြောင့်ကိုး .. အဓိကကျတဲ့ အချက်က .. ဒီလို .. ဒီလို ရှိနေတယ် .. မင့်စကားတွေကို ချုပ်လိုက် တော့ .. ကောင်မလေးက .. မင့်ကို .. ယုလို့ခေါ်တယ် နော် .. ဘိုသန့်ကွ .. ပြီးတော့ကျတော့ .. ပြောတဲ့ဥစ္စာထဲ မှာ .. မင်းဆီက ပန်းမတောင်းတာရယ် .. မင်းကိုမှန်းတာ ရယ် .. အဲဒါပါနေတယ် .. တကယ်ကျတော့ .. ငါ့လူက .. သူ့ကို ပန်းလေးလဲ ပေးချင် .. အမှန်းလဲ မခံချင်ဘဲ ဖြစ် နေရှာသကဲ့ .. အေးပေါ့ကွာ .. စိတ်ရှုပ်ရှာပေမပေါ့ .. သနားပါတယ် ..”

နှင့် ပြောရယ်နေတော့ သူ ထရပ်သည်။ ရင်ထဲမခံချင် ..။ ဘယ့်နှယ် ..။ ခန့်လေးက .. ယွန်းငွေယုန်၏ အမုန်းတံခံရ၍ စိတ်ရှုပ်နေသည်ဟု အထင်ခံရမည်တဲ့လား ..။ သိက္ခာထူသည်။ ထိုစကားမျိုး ဒေါ်ကြီးအေးကို သွားပြောပြနိုင်သည်လေးလေးသော်၏ ပါးစပ်ကြီးကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်။ ထိုအခါဆိုလျှင် ဒေါ်ကြီးအေးက ..

“အလိုလေးတော် .. ကျုပ်တို့ ခန့်လေးက .. ဒီလောက်ညှိရသတဲ့လား .. ကိုယ့်လဲ ရေထဲတွန်းသေး .. ကိုယ့်လဲ မုန်းသေး .. အဲဒါကို .. အမုန်းခံရလို့ ဝမ်းနည်းနေရသတဲ့လား .. ညံ့ပါ့တော် ..”

ဟု ညည်းမှာ သေချာသည်။ သူ မခံနိုင် ..။ “ဘာဆိုင်လို့လဲ လေးလေးသော်ရ .. သူမုန်း .. မုန်းပေါ့ .. သားက ဂရုလုံးဝမစိုက်ပါဘူး .. ခုဥစ္စာက .. သူပြန်သွားတာ ဆိုးတာဗျ ..” “ဪ .. ဟုတ်လား .. ငါ့လူက .. သူပြန်သွားတာထက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာကိုး .. ငါ့သွားပြန်ချောလာမယ်ကွာ .. ယွန်းငွေယုန်လို့ .. ယူပြန်သွားလို့ ငါ့ကောင်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကျန်နေပါတယ်လို့ .. ဘာညာပေါ့ကွာ .. ပြောခေါ်လာပါမယ် ..”

ဆက်ပြီး မခံချင်အောင်ပြောလေ ..။ သူ ဆွေ ဆွေ နေရလေပါ ..။

“ဟာ .. သူ သွားလိုက်တော့ .. အိမ်ထဲပြန်ဝင်လို့ ခက်တာပေါ့ လေးလေးသော်ရ .. သူ့ကို သားက .. အပြင်မှာ

စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လွှတ်တယ် .. နိုင်စားလွှတ်တယ် .. ဖေဖေက ထင်မှာ .. ကောင်မလေးကလဲ .. သိပ်ယုံဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး .. ကလိန်ကကျစ်လုပ်နိုင်တဲ့ရုပ် .. မဟုတ်မဟုတ်တွေ ပြောပြီး သားက ငေါက်လွှတ်လိုက်သလေး ဘာလေးနဲ့ တိုင်တိုင်တောတောတွေ လုပ်နိုင်တယ် .. သားဖြင့် .. သူ့ကို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး .. အဟုတ် ..”

“အဟုတ် ..”

သူ့ကို ကြည့်ရယ်နေတော့ သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ လေးလေးသော် မျက်နှာပိုး ပြန်သတ်၏။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့ခိုက်ဖွာသည်။

“အလကား နောက်တာပါကွာ .. ငါ့လူ စိတ်ညစ်နေမုန်းသိလို့ ပြောမိတာပါ ..”

“စိတ်မညစ်ပါဘူး ဆိုမှ .. ဒီ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာကြီးကိုပဲ ထည့်ထည့်ပြောနေတာပဲ .. လုံးဝစိတ်မညစ်ဘူး .. စိတ်ရှုပ်တာ ..”

နှစ်ယောက်တည်းကပ်၍ စိတ်ညစ်တာနှင့် စိတ်ရှုပ်တာ နှစ်လုံးတည်းဖြင့် စကားလေကြောင်း မဖြောင့်ဘဲ ရှိနေတာကို ဆေးလေးသော် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မရယ် ..။ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့ကိုလည်း ကြည့်သည်။ ထောက်ခံ ကြည့် ..။

“အေး .. ငါစကားမှားသွားတယ် .. မင်း စိတ်ရှုပ်နေတာ သိလို့ .. စိတ်အာရုံပျောက်အောင် ရယ်စရာတွေ ပြောတာပါကွာ .. တကယ်တော့ .. အဲဒီကောင်မလေးက .. စွာ

တယ်ကွ ... တော်တော်ကြီးကို စွာတာ .. လက်ကလဲ .. ထံစံဆိုတွန်းထည့်လိုက်ပြီ .. ငါ့ကောင်များ ရေကန်ထဲကျ သွားတာ ကားခနဲကို ဖြစ်ရော .. အဲဒါ ကောင်းသလား .. ငါ .. စိတ်ထဲတိုချက် .. ငါသာ ရေကန်ထဲ ဆင်းမကယ် ရင် .. ခု .. မင်း ... မသောင်ကာ ဖြစ်ပြီ ..”

“ဘာလဲဗျ .. မသောင်ကာ ..”

“မသောကောင်ပေါ့ ငါ့လူရ .. မင်း .. ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေပြီ .. ပိတ်ဖြူလေးအုပ်လို့ ..”

ဟု ပြောတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြက်သီးပင် ဖြန်းခနဲ ထသွားရသည်။

သား ရေကူးတတ်ပါတယ်ဗျ .. ဟု လွှတ်ခနဲပြော မိမလို ဖြစ်သွားရပေမယ့် ချက်ချင်း ပါးစပ်လေး ဖောပိတ်ထား လိုက်ရပါ၏။ လေးလေးသော်များ .. သူ့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေချေ သည်လား မသိ ..။ သူ ရေနစ်သွားသလို လုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ .. သွေးအေးအေးနှင့် လေးလေးသော် စဉ်းစားတော့မှ .. မသင်္ကာ ဖြစ်လာချေသည်လား မသိ .. စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ လေးလေး သော် ခမျာ ရေကန်ထဲ ဆင်းဆယ်ရှာသည်မှ စိတ်ပူလက်ပူကြီး မဟုတ်ပါလား ..။

“ဒီတော့ကွာ .. ဒီလောက် လက်ရဲဇက်ရဲရှိတဲ့ ကောင်မ လေးနဲ့ .. ငါ့ခန့်လေးနဲ့ မခင်တာဘဲ ကောင်းပါတယ် မောင်ရာ .. ခုတောင်မှ .. ဒီလောက် လက်သွက်နေရင် .. ကြာရင် .. ပိုဆိုးမယ် .. နောက်ဆို ငါ့ခန့်လေးကို .. ဒီ ကောင်မလေး .. လည်ပင်းညှစ် သတ်နိုင်တယ် ..”

“ဟာ .. ဒီလောက်တော့ .. သူ မလုပ်ရဲပါဘူး .. သတ္တိ မရှိပါဘူး .. လုပ်ကြည့်ပါလား .. သားက .. သူ့ကိုယ်လေး ကို မြှောက်ပြီး ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်မှာ ..”

“ဟာ .. ရေနစ်နေပါ့မယ်ကွာ ..”

“ရေကူးတတ်မှာပါ .. သူက ..”

ဟု မခံချင်စောနှင့် ပြောမိပြီးမှ မှားပြီဆိုတာကို သူ သိချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီ။ လေးလေးသော် တဟေးဟေးနှင့် ရယ်နေသည်။

“ဪ .. ရေကူးတတ်ရင် ရေမနစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လေး လေးသော် စောစောက မေ့သွားသကွ .. မင်း ရေကန်ထဲ ကားခနဲ ကျသွားတုန်းကလေ ..”

ဟု ပြောရယ်နေတော့ သူ ရက်သည်။ မတတ်နိုင် ..။ လေးလေးသော်ကတော့ ရိပ်မိလာနိုင်မည်သာ ..။ သူက .. လေး လေးသော် မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးကြီးလာရသည့် တည်ကြည်ခန့် ဆို သည့် ကောင်လေး ဖြစ်နေရသည်ကိုလေ ..။

“ဒါပေမဲ့ မောင် .. လေးလေးသော် ပြောမယ် .. နောက် လည်း .. ဒီကောင်မလေးကိုတော့ အလျှော့မပေးနဲ့ .. သူ က ပါးရိုက်လာရင် .. ကိုယ်က ပြန်ရိုက် .. သူ့စွာရင် .. ပြန်စွာ .. ကြားလား .. တော်နေကြာ .. ငယ်နိုင်ဖြစ်ပြီး .. ငါ့ကောင် .. ကြီးလာတဲ့အခါ .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ နာခံ တော် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် .. အလျှော့မပေးနဲ့ ကြားလား ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒါပေမဲ့ .. ရင်ထဲမှာ လေးလေးဆော် စကားတစ်ခွန်း
ကြောင့် အနေခက်ရပါ၏။ လေးလေးဆော်က ပြောသည်လေ ..
နာခံတော် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်တဲ့ ..။ တကယ်က .. သူ .. စေး
စောလေးကပဲ .. ကောင်မလေးကို .. ပန်းခူးပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်
နေသည့် တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးရပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလားလေ ..။

“ဒါကိုများ သူက ငါ့ကို .. အပေါ်စီးနဲ့ ပြောသွားသေး
တယ် .. နေပေါ့ .. သားကလဲ .. သူ့ကို .. မခင်ပါဘူး ..”

ဟု ပြောနေမိရပါသည့် စိတ်ထဲက အတွေး ..။

ဒါပေမဲ့ .. ကောင်မလေးကို .. သူ .. ခင်နေချင်
သည်ဟု မိမိဘာသာ ပြန်ထင်လာမိပြန်သည်။

သူ့ကို .. ကန်တော့ရသည့် အတွက်လည်း ..
ကောင်မလေးကို သူ အားနာသည်။

ယွန်းငွေယုန်ကို .. သူ .. သဘောကောင်းကြောင်း
သိစေချင်သည်။

ဟုတ်သည်။ သိစေချင်သည်။

အလွန်သဘောကောင်းသော တည်ကြည်ခန့်ပါ ..

ဟူ၍ ..။

*** ** ***

အခန်း(၆)

ကျောင်းမှ ပြန်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ မီးဖို
အင်္ဂါထဲ အရင်ဝင်သည်။ ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ ပုတင်းဖုတ်နေ
အလုပ်ရှုပ်နေသည်ပါပဲ ..။

ညစာထမင်းစားပြီးသည့်နောက်မှာ၊ ညရစ်နာရီ
သောက်ကျလျှင်ဖြင့် တစ်ကြိမ် ဖေဖေနှင့် မေမေ ကော်ဖီသောက်
အိတ်ကြစမြို့ ..။ လသာတောင်မှာ ကြိမ်ကုလားထိုင်ခိုင်းကြီးတွေ
ထိုင်ရင်း ကော်ဖီပူပူလေးသောက်ကာ ဒေါ်ကြီးအေး စီမံပေး
တာ မုန့်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် စားသောက်တတ်စမြို့ပဲ ..။

ဤညမှာတော့ သူ့ကြိုက်သည့် ပုတင်းကို စားဖြစ်
အောင်မည်။ ပျော်သည့်စိတ်ဖြင့် ဒေါ်ကြီးဘေးမှာ ကပ်၍ရပ်ရင်း

“သားက ကော်ဖီမကြိုက်ပေမယ့် .. ပုတင်းတော့ ကြိုက်တယ်
ဒေါ်ကြီးရ .. သားအတွက် သုံးခုနော် ..”

နှင့် စရန်သတ်နေချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးအေး ရယ်သည့် သူ့အတွက် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် ချပေးသည်။ ပေါင်မုန့်ယိုသား နှစ်ချပ် ချပေးသည်။ အိုဗင်ထဲ ထည့်ထားတာမို့ ပေါင်မုန့်မီးထာ နဲ့လည်း မပျောက်သေး။ ပေါင်မုန့်က ပူနွေးနွေး ရှိနေဆဲ။ အေးခဲနေတာမျိုး မဟုတ်၍ ပေါင်မုန့်က မာခေါက်ခေါက်ပြုတ် ဖြစ်နေတဲ့ နူးညံ့နေပါ၏။ သူ့ နွားနို့သောက်ရင်း ဒေါ်ကြီးအေး၏ တုတ်အိအိ လက်ချောင်းလေးတွေကို ကြည့်မိသည်။ ထိုလက်ချောင်းဖြူအိအိ ဖောင်းဖောင်းလေးတွေကိုလည်း သူ ချစ်သည့် သူ့ကို ချောသိပ်တတ်သော လက်ချောင်းများ။ မုန့်လုပ်ကျွေးသော လက်ချောင်းများ။ သူ စိတ်ကောက်လျှင် ချောမော၍ ကျောင်းပေးတတ်သော လက်ချောင်းများ ။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်နေသော ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို သူ တွေ့သည်မို့ ဖျတ်ခနဲ စိတ်ထားထဲ သန်စွာ လှမ်းယူတော့ ဒေါ်ကြီးအေး ခေါင်းယမ်း၍ ..

“ဟိုဘက်တိုက်ကပါတော် .. ဟိုဘက်တိုက်ကြီးကပါတော် ကျုပ် ခန့်လေးကို ရေထဲတွန်းချတဲ့ သူငယ်မ ပေါင်ထဲ ပေါက်စနလေးနေတဲ့ အိမ်ကြီးကပါ ..”

ဟု ပြောတော့ ဟင်ခနဲ ဖိတ်စာကြီးကို လက်မပြန်ချလိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိတာတော့ ဖိတ်စာအိတ်ကြီးပေါ်မှ စာသားများကိုပါ ။ အမေ့ဦးမြတ်မင်း၊ ဒေါ်သစ်သစ်ငြိမ်းနှင့် မိသားစု .. ဆိုပါရောလေ ။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင်ဖြင့် ပျော်လိုက်ပါမည့် အမျိုးသူလည်း လိုက်နိုင်မည်လေ ။ ခုကျတော့ .. ရင်ထဲမှာ တထဲ မှုမရှိ ။

ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ တရုတ်နံနံတွေ လှီးနေသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲကတော့ ညဇာထမင်းပွဲမှာ ပါလာမှာ သေချာနေပြီ ..။ လှီးထားပြီးသား ကြက်မြစ် ကြက်သည်း အတုံးငယ်ငယ်လေးတွေက သီးသန့် ကြွေပန်းကန်လုံ လေးထဲမှာ ကြော်ဖို့ အရန်သင့်ပင် ရှိနှင့်နေပြီ ..။ မုန့်လာဥနီတွေလည်း လှီးထားပြီးနောက် ဆန်ကာခြင်းပြာလေးထဲမှာ အသင့် ..။

“သန်ဘက်ခါတဲ့လေ .. အိမ်သစ်တက်ပွဲ .. ဒေါ်ကြီးတို့ကိုပါ ဖိတ်တာ .. လာခဲ့ပါတဲ့ .. အားလုံး လာခဲ့ကြပါတဲ့လေ .. အင်း .. ဒေါ်ကြီးကတော့ သွားမနေတော့ပါဘူး .. အိမ်မှာ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းကုန်ပုံ မယ်လေ .. ကျုပ်က .. ကျုပ်မီးဖိုဆောင်တစ်ခုလုံးကို အဝတ်တစ်ခုနဲ့ ဘူးတွေ ပလုံးတွေ ပွတ်နေရတာနဲ့ကို .. အချိန်က မနည်း ကုန်နေရတတ်တာမျိုး ..”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဒေါ်ကြီးအေး၏ မီးဖိုဆောင်တစ်ခုလုံးသည် ပစ္စည်းတင်သည့် စင်တွေကအစ သန့်နေသည်။ ဆား နနွင်းဘူးကအစ၊ ငံပြာရည်ပုလင်းကအစ၊ အားလုံး ပြောင်စင်နေသည်။ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားရာ ပုလင်းဘူးကအစ .. အမြဲတမ်း ပွတ်သုတ်၊ ဆေးတန်ဆေးနှင့် ဆိုတော့ ဘယ်တော့မဆို .. သန့်နေသည်ပါပဲ ။ အိုးတွေခွက်တွေလည်း ပြောင်လက်နေသည်ပါပဲ ။

အမြဲတမ်း အလုပ်များနေတတ်ပါသော ဒေါ်ကြီးအေးအတွက်ကတော့ ထိုအိမ်သစ်တက်ပွဲအတွက် အချိန်ခွဲပေးဖို့ မလွယ်။

“မေမေရော ..”

“အိမ်သစ်တက်ပွဲမှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့အတွက်တဲ့လေ ပန်းချီကားကြီးတွေ ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး သားရဲ့ပေးပေးနဲ့ ထွက်သွားကြလေရဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ထရပ်သည်။ လွယ်အိတ် ပြန်လွယ်သည်။ အပေါ်ထပ်တက် အဝတ်အစားလဲဖို့ စိတ်ထဲမပါ။ အိမ်သစ်တက်ပွဲကို သူ တက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တာကို သိနေရတာကြီးကိုက စိတ်ထဲ အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်သို့ ခံစားဖြစ်၏။

“သားလဲ မသွားပါဘူး ဒေါ်ကြီးရာ .. အဲဒီအိမ်က ကောင်မလေးက သိပ်စွာတာဗျ .. လူကြီးကွယ်ရာဆို .. နှုတ်ခမ်းများ ချွန်နေတာပဲ ... စွာချက် ..”

ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်မိပြန်ကာ သူ စိတ်လက်ညစ်လျက် ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးအေး တစ်ချက်ပြုံးကြည့်သည်။ သူ အဘယ်မျှထိ အိမ်သစ်တက်ပွဲတို့ ဘာတို့ကို .. ပေးပေးတို့နှင့်တူတူ လိုက်ချင်စောက်ကပ်နေတတ်တာ ဒေါ်ကြီး အသိမဟုတ်ပါလားလေ .. ဒေါ်ကြီးအေး၏ လက်ချောင်းတုတ်အိအိတွေက သူ့ခေါင်းကို လာပုတ်သည်။ ချစ်စနိုးလေး ပုတ်လိုက်ခြင်း။

“ဟုတ်ပါတော် .. ကျုပ်ကောင်လေးက .. ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်မလေးကို တော်တော်စိတ်ညစ်နေပုံရတယ် ..”

“စိတ်ရုပ်တာပါ ဒေါ်ကြီးရာ .. သူက စွာတယ်ဗျ .. စွာတာကို သား မကြိုက်ဘူး .. သူက အဖော်လုပ်ဖို့ထက် ရန်လုပ်ဖို့ပဲ သိတာ .. ကြီးရင် မလွယ်ဘူး ..”

“အဲမယ် .. ကျုပ် ခန့်လေးကများ ပြောနေလိုက်တာ .. ကြီးရင် မလွယ်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ .. ရှင်လေးကရော .. ခု .. ကြီးနေလို့လား .. အဟမ်းဟင်း .. ပြောနေလိုက်ပုံများ .. လူကြီးလေးကျလို့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သားက ကလေးလိုနေတာ .. သူက .. လူကြီးလုပ်တာ .. လူကြီး မဖြစ်သေးခင် လူကြီးလုပ်နေတာ ဒေါ်ကြီးရ .. သူ့ခြံထဲ ဝင်မိတာကိုများ ဆုံးမစကားလိုလိုနဲ့ လူကိုလာစည်းကမ်းထုတ်တာ ဒေါ်ကြီး မမြင်ရလို့ပါ .. မျက်နှာက တည်လဲတည်သေးတယ် .. စကားကြီး စကားကျယ်လဲ ပြောသေးတယ် .. လူဆိုတာ စည်းကမ်းရှိရတယ်တို့ .. ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်ပါစို့ .. စတိုင်ကလဲ များတယ် .. ပြီးတော့ .. သားကိုလဲ ချောင်းကြည့်သေးတယ် .. ချောင်းကြည့်လို့ .. သူ မြင်တာပေါ့ .. သား သူတို့ခြံထဲ ခြံစည်းရိုးကျော်ဝင်တာ ..”

“ဟုတ်ပါတော် .. မြင်ရင် .. သူ နားလည်ရမှာပေါ့ .. ဘောလုံးကောက်ပေးပေါ့ .. ဟုတ်ဖူးလား .. ကျုပ် ခန့်လေး မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဖြစ်သွားရတာ လန့်ဖို့ ကောင်းချက် .. ကျုပ်ဖြင့် .. ရင်ထဲကို ဆိုရော .. ဒါပေမဲ့ .. တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခန့်လေးရဲ့ .. ကျုပ် ခန့်လေးကို သူက ချောင်းကြည့်တာလေ .. ခုကတည်းက ဟိုကချောင်း ဒီကချောင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ ..”

ဟု ရယ်စရာလုပ်ပြောတော့ သူ ရှက်သည်။ ထင်တော့ ဒေါ်ကြီး ရယ်ပါ၏။ သူ့နှာများလေးကို လက်ချောင်းအိမ်တွေဖြင့် ဖေးညှစ်သည်။

“ပြောတော့ ကလေး ကလေးနဲ့ .. သူက ရှက်နေတတ်ပြီလူပျိုပေါက်လေးကျရာ ..”

ဟု ပြောရယ်နေတော့ သူ ပုစွန်ခြောက်ဘူးကြီးရှည် လက်တစ်ဆုပ်နှိုက်ပြီး ခေါင်းပဲယမ်းပြသည်။

“သားက .. ကလေး .. သူက လူကြီးလုပ်တာ ..”

ဟု ဆက်ပြောပြီးမှ အခန်းထဲကအထွက် အိမ်မှာ ကားရပ်တာမို့ ..

“ဖေဖေက ပန်းချီကားကြီး ဝယ်လာပြီး ဟိုကိုပေးမှာ သားကြီးလာရင် .. ပန်းချီဆွဲမှာ သိလား ..”

“ဘာလဲ .. ဟိုအိမ်ပေးဖို့လား .. ခုကတည်းက .. အပြုလမ်းကြောင်း ဆွဲနေပြီနော်၊ ကျုပ်ရဲ့ကလေးလေးက ..”

“ဟာ .. သားက .. ပန်းချီကားတွေ ရောင်းမှာ .. သူ ဝယ်ရင် .. သားက အိုက်တင်ကြီးနဲ့ကို .. မရောင်းထားပစ်မှာ ..”

“ဘယ်သူ လာဝယ်ရင်လဲ ..”

“ဟိုကောင်မလေးပေါ့ .. ဘယ်သူ ရှိရမှာလဲ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ဒေါ်ကြီး တရယ်တည်း ရယ်သည်။ ဤနေ့မှာ ဒေါ်ကြီးလည်း လေးလေးသော်နှင့် တော်တော်တူနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ မသိ။ ရယ်တာကို အဟုတ်ကြီးရှည် စိတ်ပါလက်ပါ အလကားနေရင်း ရယ်နေကြသည်ပဲ ..

သူ ရေနစ်ဟန်ဆောင်တာကိုများ သိလျှင် ပိုရယ်နေဦးမလား မသိ ..။

“ဘာလဲ .. ကျုပ်ခန့်လေးက .. ထပ်ပြီးရိုက်မှာစိုးလို့ .. ရေထဲနစ်ဟန်ဆောင်တာလား သတ္တိခဲလေးရဲ့ ..”

ဟုများ ပြောချင် ပြောလာနိုင်သေးသည့် အဖြစ်။ သေနှင့် မေမေ အိမ်ထဲဝင်လာကြပြီ ..။ သူ ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးလာသည်ကိုက .. ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကြိုချင်၍ပါ ..။ မေမေက ငို၍ သူ့ကိုဖက်သည်။ ဖေဖေကတော့ လက်ထဲမှာပါလာသည့် စက္ကူအထူးစားကြီးဖြင့် ရှိနေသည့် စတိုးဆိုင်မှပေးသော အိတ်ကြီးကို အရေးတကြီး လက်နှိုက်နေသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ အတော်ကြီးကိုလှသည့် ဘိုမလှလှလေး ..။ စက္ကူဖာနှင့် ရှိလျက် ..။ မျက်နှာစာနေရာမှာကျသော အလပ်စတစ်အကြည့်စားကြီးဖြင့် အတွင်းမှ ဘိုမရုပ်ကြီးကို မြင်နေရအောင် ရှိနေစေတာမို့ ပိုးစာဂါဝန်လှလှ ပန်းရောင်သေးနှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်၊ မျက်ဝန်းပြာပြာတွေဖြင့် ရှိနေပါသည့် ချစ်ကြီးကို .. ချစ်စရာ ချစ်စရာ တွေနေရပါသည့် အဖြစ် ..။

“ကဲ .. သား .. ဟိုဘက်ခြံကို သွား .. ဒီအရုပ်ကြီးကို .. ယွန်းငွေယွန်းကို သွားပေး .. ဘယ်သူမှ အဖော်ခေါ်မသွားရဘူးနော် .. လေးလေးသော်လဲ ခေါ်မသွားရဘူး .. ဟိုရောက်ရင် .. ညီမလေးအတွက် .. ကိုကို လက်ဆောင်လာပေးတာလို့ပြော .. ကြားရဲ့လား .. ရော့ ..”

ဟု ပြောလည်းပြော ..။ လက်ကမ်းပေးလာတော့ စိတ်လက်ညစ်သွားရပါပြီ ..။ သူ မသွားချင် ..။ အရုပ်ကြီး

ပိုက်၍လည်း သွားရမည်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ပေးရဦးမည်။
ဟိုကမယုလျှင်ပြန်ပိုက် ..။ အိမ်ပြန်သယ်လာနှင့် အရှက်ကတို့
မည်။

“သူ ယုမှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ .. သိပ်မာနကြီးတာ ..”

ဟု ပြောမိရပေမဲ့ .. သူက သားကို သိပ်မုန်းတာ
ဖေဖေ .. ဟုတော့ မပြောပြဖြစ်။ ပန်းမယုဘဲ ပြန်သွားတုန်းက
အပြတ်ကြီး ပြောသွားခဲ့သည်ကိုလေ ..။ သူသိသည်ပေါ့။ သူ့
မုန်းနေသည့် ကောင်မလေး ..။ သူပေးသည့် အရပ်ကိုတော့ ယု
ဝေးစွာ .. ဖြစ်ရမည့် အချိုး ..။

“ယုသွားပါ သားရယ် .. မေမေတို့ရဲ့ ကြာရိပ်မြိုင်ကထော
ကမ္ဘာမိနီမားကက်က .. ဒီအရပ်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်
တမင်ဝင်ယူလာတာ သားရဲ့ .. မေမေတောင်မှ မတွေ့ကြ
ဘူး .. ဖေဖေကပြောတယ်လေ၊ ဒီအရပ်လေးကြောင့် ..
သားမှာ အဖော်လဲ ရလာမှာတဲ့ .. ဟိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာထွ
လဲ မေ့ပျောက်သွားကြမှာတဲ့ .. ကဲ .. သွား .. ပြန်လာ
ကျောင်းအဝတ်လဲတော့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ စိတ်လေးလေးဖြင့် အရပ်ကို
မယုချင်ယုချင် ယုရသည်။ မယုလျှင် ဖေဖေက စိတ်ဆိုးမှာ
ချာသည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဝင်ယူလာခြင်းပါဟု မေမေက ပြော
ပြနေပြီကိုလေ ..။ ကြာရိပ်မြိုင်ကလေးကစားစရာစက်ရုံမှ ထုတ်
လုပ်သည်မှာ အရပ်မျိုးစုံမစ၍ ကလေးစီးစက်ဘီးနှင့် ကလေးစီး
ကားငယ်လှလှလေးတွေအထိ အမျိုးစုံပါ၏။

“ဖေဖေကလဲ .. သူနဲ့သား .. မခင်လဲ ဘာမှမပြစ်ပါဘူး ..”

ဟု ပြောချင်သည်။ ပြောလျှင် ဖေဖေက ဆူမှာ
သေချာသည်။ ခြေထောက်တွေ လေးနေလျက် ခြေရွေ့ရုံပဲ
တရွေ့ရွေ့ လျှောက်နေတော့ ဖေဖေ လှမ်းကြည့်လာပါ၏။

“သားခန့်နော် .. ဒါ .. ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပေစောင်း ပေ
စောင်းနဲ့ လျှောက်နေတာလဲ .. ဘယ်ဘော့မှ ဟိုဘက်ခြ
ရောက်မှာလဲ .. ကြာရိပ်မြိုင်ခြံဝကိုတောင် တော်တော်နဲ့
ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

သူ မသွားချင်မုန်း ဖေဖေ သိနေသည်ပဲ ..။ ဒါပေမဲ့
သွားခိုင်းနေသည်။ မသွားဘဲ နေလိုက်တော့ဟု အလိုလိုပြော
တာမျိုး ရှိမလာ ..။ သူ မျက်နှာလေးမဲ့လာ၏။ ဟိုရောက်လျှင်
ကောင်မလေးက ရန်ထောင်မှာ သေချာနေသည့်ဥစ္စာ။ သူက ..
အရပ်ကြီးပိုက်၍ သွားချောနေရမည်တဲ့လား ..။ လက်ထဲက
အရပ်ကြီးကို လွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. ဖေဖေစကားကို
နားမထောင်ဘဲလည်း နေ၍မဖြစ်တာမို့ မျက်စိကို စုံမှိတ်သည်။
ဓျက်ရည်လည်ချင်နေပြီ ..။ ခေယယ သွားပြောရ ပေးရသလိုကြီး
ပဲဟု ရှက်ချင်နေသည်။

“သား .. စိတ်ညစ်တယ် သိလား ..”

ဟု ရင်ထဲမှ ပြောနေမိပေမယ့် အသံက ထွက်ကျ
မလာ ..။ မသွားမဖြစ်မှတော့ မြန်မြန်သွားပေ မည်။ မြန်မြန်ပြန်
လာမည် .. ဟူသော စိတ်က မထူးတော့သည့် အတူတူ
တိုးဝင်၏။ ရွတ်ကမ်းကမ်းစိတ်လေး ပြန်ဝင်လာလျက် ခြေကုန်
သုတ်၍ ပြေးထွက်သွားတော့ ဖေဖေနှင့် မေမေ ရယ်သံက မည့်
ခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်ပါပဲ ..

သို့ ကြာရိပ်မြိုင်မှ ထွက်သည်။ ရွက်နုဝေခြံတံခါးကြီးရှေ့ရောက်မှ အပြေးရပ်ပါ၏။ ချွေးတွေနစ်နေသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်တော့ အန်ကယ်ဂျက် လာဖွင့်ပေးပါ၏။ ရွက်နုဝေ၏ ခြံစောင့်လည်းဖြစ်၊ ဥယျာဉ်မှူးလည်းဖြစ်သည့် အန်ကယ်ဂျက်ကတော့ လေးလေးသော်နှင့်ပင် ညနေခင်းတွေမှာ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံ ခြံစည်းရိုးစပ်မှာ လေပစ်နေတတ်ပြီ။ ရင်းနှီးနေတတ်ပြီ။ သူနှင့် လေးလေးသော်တို့၏ ဘောလုံးပွဲကိုလည်း တစ်ဖက်ခြံစပ်မှာ ရပ်လျက် ရယ်မောရင်း အားပေးနေတတ်ပြီ။

“အလို .. ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ပြေးလာရသလားကွ ..”

“ဖေဖေက .. ဒီအရုပ် .. ယွန်းငွေယုန်ကို ပေးခိုင်းလို့..”

ဟု ပြောပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးကိုသုတ်သည်။ အန်ကယ်ဂျက် အရုပ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးပါ၏။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် .. သူနှင့် ယွန်းငွေယုန် အကြောင်းဆိုလျှင် ပြုံးကြတာချင်း တူနေသည်။ ပြုံးပုံချင်းတွေ တူနေသည်။ ယွန်းငွေယုန် သူ့ကို ရေကန်ထဲ တွန်းချလိုက်တာကို သဘောကျနေကြသည့် အပြုံး .. သူ ခံလိုက်ရတာကို ပြုံးတာလည်း ဖြစ်မည်။

“အဲဒီနေ့က .. ငါက .. ပန်းမျိုးတွေ သွားဝယ်တာကွ .. အဟံဟံ ..”

ကြည့် .. ပြောပုံကြီးထဲမှာ ရယ်သံကဖြင့် ပါလာနေပြီ။ သူ .. အရုပ်ကြီးပိုက်၍ ဘယ်လိုက်ရမှန်း မသိသေး ..။

“ငွေယုန်လေး ရှိတယ် .. တစ်ယောက်တည်း မင်းသမီးလုပ်နေလေရဲ့ .. ဟိုဘက်မှာတွေ့လား သစ်ခွရုံ .. အဲဒီ

ဘေးမှာက ကိုတော်ပင် ရှိတယ် .. လူထိုင်ဖို့ ပင်စည်ကို ပတ်ပြီး ပတ်ပတ်လည် သစ်သားခင်း ရိုက်ထားတာရှိလေရဲ့ .. အဲဒီမှာ မင်းသမီးလုပ်ပြီး ကနေတယ် မင်းရဲ့ ငွေယုန်က ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ အန်ကယ်ဂျက် လက်ညှိုးညှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။ ဟိုရောက်လျှင် အရုပ်ကြီးကမ်းပေးရင်းဖြင့် ..

“ဖေဖေက ပေးခိုင်းတာ .. အပို့ခိုင်းတာ ..”

ဟု ပြောပေးလိုက်မည် .. ပြီးပြီ ..။ လှည့်ပြန်ရုံပဲ နှုတ်မည် ..။ ဖေဖေက .. ဤငွေယုန်စုတ်လေးကိုများ သူနှင့်ခင်အောင် စီစဉ်နေရသေးသည့် အဖြစ် ..။ သူကတော့ .. ခင်ချင်သည်ပဲထား ..။ ဤမျှစွာနေမှတော့ .. ခင်ဖို့လည်း မပြောချင် ..။ အချက် သူ ရှက်မိသည်။ ဘာတဲ့ ..။ ခင်ချင်သည်ပဲထား .. ထားလေ။ ဒေါ်ကြီးသာသိလျှင် လက်ခုပ်ကြီးတီးရ၍ ..

“အဲမယ်လေး .. သူက .. အခုကတည်းက .. ချောတတ်နေပြီ .. လေသံပျောနေပြီ .. ပြီးတော့ .. ဟန်ပန်ကဖြင့် ကြီးပြနေချင်သေးရဲ့ ..”

ဟု ရယ်လိုက်ပါမည့် အမျိုး ..။

သူ .. သစ်ခွရုံနား ရောက်လာပြီ ..။

ကြားလိုက်ရသည်က သီချင်းသံ ..။ အဲမယ် ..။ တော်လေး ကောင်းသည့်အသံ။ ချို့နေသည့်အသံ ..။

“ခါးတောင်ကလေး ဝတ်တော့ အလွန်ပင်ယဉ်သော် မြဲမြဲ တစ်ကိုယ်လုံး မမှန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းပျောက်

တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ဈေးကလေးစိုစို .. ကို
သနားသော် .. ”

သူ တစ်ချက် ငြိမ်ရပ်မိ၏။ အသံလေးက တကယ်
ကို လွှင့်နေသည့် အသံလေး ..။ နားထောင်၍ ကောင်းနေသည့်
အသံလေး ..။

အခန်း(၇)

“မြရှင်ရေတဲ့ .. မကချင်နေကွယ့် .. ညစဉ် ဖေနဲ့တာရှည်
ပျော်ပျော်တိုင်း ကျော်မြို့ကျော်လက်ထပ်လို့ ရပ်ဆိုင်းတန်
ပါခေါ် .. သို့သော် လူတိုင်း မေတ္တာတော် .. ”

ခုလိုကျတော့လည်း မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ပါးကွက်
ကျားလေးနှင့် ဆံပင်ကို ကြက်တောင်စည်းလေး စည်းထားကာ
သားရေကွင်းစည်းလေးထဲမှာ အနီရောင်နှင့်ဆီပွင့်လေးကို ထိုးပန်
ထားတာမို့ ငွေယုန်သည် တကယ့်ကို အရပ်လေးနှင့် တူနေ
သည်။

သူ့လက်ထဲမှ ပါလာသော ဘိုမရုပ်လေးမျိုး မဟုတ်။
မြန်မာ အရုပ်လေး။ သူ့လက်ထဲက ဆံပင်ရွေငါရောင် ဘိုမရုပ်
လေးထက် ငွေယုန်လေးက ပိုလှနေသည့် အရုပ်လေးတစ်ရုပ်
ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပါလက်ပါလေး ကနေသည့် ငွေယုန်ကို သူ
အစ်ခွစင်တွေ့ရှိရာထောင့်ဆီမှ တိတ်တဆိတ် ရပ်ကြည့်နေမိရ ..
ဆေးနေမိရပါ၏။

ခုလိုကျတော့လည်း ကောင်မလေး မှာ ဒေါသရိပ်မရှိ။ စိတ်ဆိုး စိတ်တိုနေတာလည်း မရှိ ...။ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အဆိုနှင့်အကဖြင့် ပျော်နေတာမို့ မျက်နှာလေးက ဝင်းနေသည်။ လန်းနေသည်။ ကြည့်ကြည့်လင်လင်လေး ရှိနေသည်။ မေးလေး ဆတ်၍ က,လိုက် ..။ အချိုးတကျ လက်လေးကို ပျောင်းနဲ့စွာဖြင့် က,လိုက်ဖြင့် ရှိနေသမျှ သူ ငြိမ်သက်ငေးကြည့်နေမိရသည် မှ အကလေးကို မရပ်လိုက်စေချင်သည်စိတ် ဖြစ်လာရသည်အထိ ပါ ..။

အန်တီဖူး၏ ဇာဘလောက်ခါးရှည်အဖြူကြီးကို ယူဝတ်ထားတာ ဖြစ်မည်။ ခါးနေရာမှာ တုတ်လေးထောက်ထားလျက် ခါးတောင်အင်္ကျီနယ်ပင် လုပ်ထားသည့် ငွေယုန်ပါ။ အမေအင်္ကျီ ယူဝတ်တာမို့ ပွပွရွရွလည်းရှိ ..။ ခါးလည်းရှည်နေတော့ ငွေယုန် ခါးမှာ တစ်မိုက်သာသာလောက်ရှိမည့် တုတ်လေး ထဘီကြားထဲ ထည့်၍ ထောင်လိုက်လေး ထောက်ထားတာမို့ ခါးတောင်အင်္ကျီ နယ်ပင် ရှိနေသေးသည့် အဖြစ် ..။ ထဘီလည်း အန်တီဖူးထဘီပဲ ဖြစ်မည်။ ထဘီအောက်နားသည် ကြမ်းပေါ် ပုံနေ၏။

“ကုသိုလ်ကံနော် .. ဖန်လာသော် .. ကံဇာတာကျော် .. ဆယ်နှစ်နှစ်လောက် ရောက်ခဲ့ရသော် .. ခုထက်ထိမှ မိလောက်အောင်နော် .. ရွှေမေတ္တာကြောင့် .. အငြိမ့်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. ဇာတ်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. အငြိမ့်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. ဇာတ်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. လာပြီနော် .. ပါတီခေါ် အုပ်လုံးသိမ်းကိန်းနဲ့ ပေါ်နန်းသုံး အဆိုတော် ..”

စိတ်ကိုနှစ်၍ ဆိုနေလိုက် ..။ တကယ့်ကို လှလှပပလေး က,လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ပျော်နေသည့် ငွေယုန်ပါ တကား ..။

မျက်လုံးလေးက နက်နဲနေသည်။ မျက်တောင်လေးတွေက ထူထူလေးနှင့် ရှည်ရှည်စင်းစင်းလေးတွေ ..။ နှာခေါင်းလေးက ချွန်ချွန်လေး ..။ နှာခေါင်းပွပွကြီးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဂျပန်မလေးတွေ၏ နှာခေါင်းလေးနယ် သေးသေးတန်းတန်းလေးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ထူထူရဲရဲလေး ..။ အန်တီဖူး၏ နှုတ်ခမ်းနိပ် ယူဆိုးထားသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဤကောင်မလေးမှာ နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေ ဘာတွေများ ရှိနေချေပြီလား မသိ ..။ ဒီလောက် ငယ်ငယ်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းနီဘူးတွေ ဘာတွေ ဝယ်ထားရသည်တဲ့လား .. ဟုလည်း စတင်၍ အတင်းအုပ်ချင်လာမိရပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. ကောင်မလေး လှနေတာကတော့ အမှန် ..။ ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေသည်ကလည်း အမှန်။ ခပ်ကုံးကုံး .. ခုံးခုံးလေး ရှိနေသည့် မျက်ခုံးကို ထပ်ဆွဲထားသည်ထင် ..။ မျက်ခုံးနည်းနည်း ပို၍ထူပိတ်မည်းနေသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက် က,လိုက်နှင့်မို့ နည်းနည်းတော့ ကလေးရုပ် ပျောက်နေလျက် လူကြီးစတိုင် ဖမ်းနေသည့်အဖြစ် ..။

ဟင့်အင်း ..။ မဟုတ်သေး ..။ အပျိုစတိုင် ..။ ဟုတ်သည် အပျိုစတိုင် ဖမ်းနေသည်။ အန်တီဖူး၏ အပြာရောင်ဖိုးထဘီအနက်စင်းသည် ပျော့နဲ့နဲ့ဖြင့် ကြမ်းပေါ်ထဘီနားပုံကျနေလျက် ရှိနေကာ ..။ ငွေယုန် ရုပ်နေတာကလည်း သူ ကြည့်ကြည့်နေခဲ့ရဖူးပါသည်။ တီဗီထဲမှာလာသော အငြိမ့်တွေထဲက

မင်းသမီးလေး ရုပ်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မြေထောက်လေးကို လှလှမပလေး မေးရပ်ထားလျက် ရုပ်နေပုံလေးက နှံ့လှလှ နိုင်၏။

ဤ ကောင်မလေး .. အငြိမ့် တော်တော်ကြည့်မည်။ လိုက်၍လည်း တုတုပပဖြင့် က၊နေသည့်အချိုး ဖြစ်နေသည်။
“လောဘာတိပွဲရှိမှ အမြဲကြည့်ကြသော် .. သာစည်ကမမြေရင် ညညစဉ်ခေါ် .. လေးငါးရှစ်ဆ မင်းပဲလှသော် .. က .. ဦးနော် ..”

အရုပ်ကြီးပိုက်၍ သူ့ ရုပ်နေမိရသ် .. ကောင်မလေး က၊နေတာကို သူ့ မရုပ်စေချင်။ ကြည့်နေချင်သည်။ ကြည့်၍လည်း ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။ က၊နေတာလေးကလည်း လှနေသည်။ ဆိုနေတာလေးကလည်း ချိုနေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ .. သူ့ကို မြင်သွားမှာလည်း စိုးသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင် အကလည်း ရုပ် အဆိုလည်း ရုပ်သွားမှာ သေချာနေမှန်းလည်း သူ သိထား နှင့်နေတာမို့ .. သူ့ကို .. ငွေယုန်လေး မမြင်စေချင်။ ခုလိုပဲ ပျော်နေသည့်မျက်နှာ .. လန်းနေသည့် မျက်နှာကြည်ကြည်လေး ဖြင့် ဆိုလိုက် က၊လိုက်ဖြင့် ရှိနေစေချင်သည်ပါပဲ ..။

တစ်ယောက်တည်းသော သား၊ သမီး ဆိုတာက အဖော်မရှိသည်မို့ .. မိမိဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပျော်အောင် နေတတ်ကြရတာကိုတော့ သူ့ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးသည် ပါပဲ။ ခုလည်း ငွေယုန်သည် တစ်ယောက်တည်း အကလေးတွေ ဖြင့် မင်းသမီးလုပ်သည့် ကစားနည်းလေးမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပျော်နေခြင်း ..။

သူသည်ပင် .. တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးကန်နေ ရတာသည်ပဲလေ ..။ ခုလည်း .. ငွေယုန်လေးတစ်ယောက်တည်း ဆျော်နေရှာမည်လော ..။ သို့မှားက လေးလေးသော် ဂိုးလီးဘားတစ် သောက်ပင် ရှိသေးသည်။ ငွေယုန်မှာက လုံးဝတစ်ယောက်တည်း ဆျော်ရသည့် အဖြစ် ..။

“ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ အလွန်ပင်မာဉ်သော် .. မြမြ တစ်ကိုယ်လုံး မမုန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သိချင်းချရှက်တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေးကလေးစိုစို ကိုကိုသနားသော် ..”

အသံချို့နေရင်း အကလေးနဲ့ နေရင်းဖြင့် ပျက်ခနဲ အကြည့်က သူ့ ရုပ်နေရာအကွယ်ထောင့်လေးဆီသို့ ရောက်လာ သော သူ့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်လေး နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုး စားပမယ့် အချည်းနှီးသာ ..။ ငွေယုန် သူ့ကိုမြင်သွားချေပြီ ဆကား ..။ သူ ရင်ထဲ စိုးရိမ်နေနှင့်သည်နယ်ပင် ငွေယုန်၏ အကလည်းရပ် ..။ အဆိုလည်း ရုပ်သွားခဲ့ချေပြီကောလေ ..။ သူ နင်ထဲမှာ နှမြောနေမိသည်။ ထိုအကလေးကို သူ ငေးနေချင်ဆဲ ..။ အဆိုချို့ချို့လေးကို သူ ကြားနေချင်ဆဲ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်သည် ခါးလေးကိုဆောက်လျက် မျက်နှာလေး မှုန်တည့်တင်းနေရင်း စောစောမြင်ခဲ့ရသော မျက်နှာ သားနှင့် လုံးဝကြီးကို မတူတော့သည့် ယွန်းငွေယုန် အဖြစ် ရှိ ချေသည်တကား ..။

မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေက သူ့ကို တည့်တည့် ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက တင်းနေ၏။ မျက်နှာလည်း အင်သည်။ အကြည့်လည်း တင်းသည်။ ဤကောင်မလေး၏

မျက်နှာမှာ ရှိနေသည့် အကြောတွေအားလုံး တင်းလွန်း၍ ဖြစ်ကုန်တော့မည်လား မသိ ..။ အကြည့်စူးစူးက သူ့ထံမှာ ရှိဆဲ ..။

ခုလို က၊နေတာကို တွေ့သွားတာကိုလည်း နည်းနည်းတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ ထိုရှက်အခမ်းအဖြစ်သည် ဒေါသဘက်ကို မြန်ဆန်စွာ ပို၍တိုးဝင်သွားသည့်နယ် မျက်နှာလေးက ပို၍တင်းလာနေပါသည့် အဖြစ် "ယူ .. ဘာလို့ လာချောင်းတာလဲ .."

ခါးလေးထောက်၍ ခပ်တင်းတင်း မေးသံလေးစူးရှရှိနိုင်၏။ စောစောက သီချင်းဆိုလျက် က၊နေသည့် ငွေယုန်နှင့် လုံးဝကို မတူတော့ပြီပဲ ..။ ပင်စည်ကိုပတ်ရိုက်ထားသော သစ်သားကွပ်ပျစ် ခုတ်နားထက်မှာ ရပ်လျက် ခါးထောက်ကြည့်သည့် ငွေယုန်ရှိရာဘက်သို့ သူ လျှောက်လာသည်။ ငွေယုန် သေးနဲ့နဲ့ အရပ်လေးသည် လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ကိုအစဦးစီးမှ မိုးထားသည့်နယ် ဖြစ်နေပါ၏။ ငွေယုန်၏ အကြည့်က လက်ထဲမှ ဘိုမရပ်လေးဆီကိုလည်း ရောက်သည်။ အရပ်လေး လိုချင်မက်မောရိပ် မရှိ ..။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရှိ ..။ သူ့လက်ထဲက အရုပ်ပေမို့ ထိုသို့ မလိုချင်ဘဲ ရှိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည့် ဒါမှမဟုတ်လျှင်တော့ .. ဤမျှလှသည့် ဘိုမရပ်လေးကို ချစ်မိနင်းတော့ဖြင့် .. အနည်းဆုံး ငေးကြည့်နိုင်မည်သာ ..။

"ပြောလေ .. ယူက .. ဘာကိုစွန့် .. ဒီထိလာရတာ သိပ်ရုပ်တာပဲ၊ ယူ မရှက်ဘူးလား .. သူများ က၊နေတာ ချောင်းကြည့်တာ .."

မေးလာသံကိုက အထင်တသေး နိုင်နေသည့်လေသံ။ ဆရာမကြီး လေသံဖြင့်ဆိုတော့လည်း သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲ တိုချင်လာပါ၏။

ဤကောင်မလေးထံမှာ .. ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် စရိုက်လေးတွေလည်း ရှိနေသည်။ စောစောက .. တစ်ယောက်တည်း က၊နေတာကိုပဲကြည့် ..။ အဘယ်မျှထိ ချစ်ဖို့ကောင်းနေပါသလဲ ..။ အပြစ်ကင်းနေလိုက်ပါသည့် မျက်နှာချိုချိုလေး ..။ ကြည့်ကြည့် မြဲမြဲနှင့် လန်းနေလိုက်ပါသည့် မျက်နှာလေး ..။ ခုမျက်နှာနှင့် မတူသော မျက်နှာလေး ..။ ခုလိုကျတော့လည် အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းနေသည့် စရိုက်လေး ဖြစ်နေပြန်သည်။ ငွေယုန် ဆိုတာ ခုန်နှစ်လိုဖွယ်လည်း ရှိတတ်လျက် .. အမြင်ကတ်ဖို့လည်း ကောင်းတတ်ပါသည်။ ကောင်မလေး ..။ အတော်ကြီးကို ပေါင်းရသင်းရှခက်မည့် အမျိုး ..။

"ဟိတ်ကောင်လေး .. ပြောလေ .."

ကြည့်စမ်း ..။ လူကိုများ .. ကောင်လေးတဲ့လား ဆို ..။ ဒါ .. ခေါ်စရာတဲ့လားဟု စတင်၍ စိတ်ချဉ်ပိုပေါက်လာနေရပါသည့် အဖြစ် ..။ ခါးလေးတထောက်ထောက်ဖြင့် အလကားနေရင်း ဘဝင်ကိုင်နေသည့် ကောင်မလေး ..။ သူက ငွေယုန်ကို ကောင်မလေးဟု စိတ်ထဲက ခေါ်တာပဲ ရှိသည်။ ဒါတော့ .. ငွေယုန်က သူ့ထက်တော့ နည်းနည်း အသက်ငယ် ဖြစ်ဟုလည်း သူ ထင်သည်။ ငွေယုန်ကျတော့ .. သူ့ကို ကောင်မလေးဟု ဖေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး ခေါ်လာနေသည့် အဖြစ်။ သူက မသိပါ ..။ ထိုသို့ခေါ်ရမည်တဲ့လား။

“သိပ်စွာမနေနဲ့ ... ဖေဖေက ... နင့်ကို ... ဒီအရပ် လာ
 ခိုင်းလို့- လာပို့ပေးရတာ သိလား ... ဖေဖေစကားကို နား
 မထောင်လို့မှ မရတာ၊ နင့်က တာကို လာချောင်းရအောင်
 နှင်က ... အငြိမ်မင်းသမီးမို့လို့လား ... အိမ်မှာ အငြိမ်
 တွေမှ အများကြီး ... နင့်က ဘယ်လောက် ကတတ်
 လဲ ... နင့် က တာကို အချိန်ကုန် ခြေညောင်းခံပြီး ချောင်
 ကြည့်ရအောင် ... နင့် က နေတာကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
 ပေးနေရတာ သိရဲ့လား ... အရပ်ပေးဖို့ ...”

သူကလည်း မခံချင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ပြန်၍ပက်ကိုတင်
 လိုက်ရမှ ... ရင်ထဲ နေသာသည့် တည်ကြည်ခန့်ပဲလေ ...။ အပြင်
 ကြီးနှိမ်၍ ပြောချလိုက်တော့ ငွေယုန် ဆွေ ဆွေ ခါ၏။ မျက်နှာ
 လေး ရဲတက်လာလျက် သူ့လက်ထဲမှ အရပ်ကြီးကို ကြည့်သည်
 ကွပ်ပျစ်ခင်း ခုံတန်းဆီမှ သုတ်သုတ်ဆင်းချလာလျက် သူ့
 တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။ သူ့ထက်ပိုသည့် ကောင်မလေး
 မျက်နှာက သူ့ပခုံးနားပဲ ရောက်မည် ...။ မော့ကြည့်နေသည့်
 အကြည့်ထဲမှာ ရန်လိုရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ မခံချင်ရိပ်တွေ
 ပြည့်နေသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဘိုမရပ်ဘူးကို ဆတ်ခနဲ ဆောင်
 ယူလိုက်ပြီးမှ ဘူးကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်စွာ ဖွင့်သည်။ က
 စက္ကူဘူးခွံသည် ဆွဲပြန်လိုက်ရလျက် အရပ်သည်လည်း ငွေယုန်
 လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ ...။ ဒေါနှင့် မောနှင့် အရပ်လေး
 ဆဲပင်ရွှေဝါရောင်လေးကို ဆွဲစုယူလိုက်ပုံကိုက ဒေါသတကြီး
 နေ၏။ အရပ်မလေး၏ ခေါင်းသည် ဘာမျှမကြာလိုက် ဆွဲဆောင်

ဆဲခဲလိုက်ရတာမို့ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် တခြားစီ ဖြစ်သွားချေသည်
 ကား ...။

သူလည်း မခံချင် ...။ ဤမျှ ရိုင်းရသည်တဲ့လား
 ...။ ဖေဖေ ပေးခိုင်းသည်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ခုလို လုပ်
 တာကိုတော့ သူ စိတ်ဆိုးသည်။

“နင့်ဖျက်ပစ်တာကို ဖေဖေကို ငါ ပြန်တိုင်မယ် ...”
 “တိုင်ပေါ့ ... နင်ပေးတဲ့ အရပ်ကိုများ ငါက ယူရမှာလား ...
 ယူက ငွေယုန်ကို လာလဲချောင်းသေးတယ် ... ကဲ့ရဲ့လဲ
 ကဲ့ရဲ့သေးတယ် ... အဲဒါကိုတော့ ချန်ထားလို့ ရမလား ...
 အားလုံးပြန်တိုင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ... ယူပေးတဲ့ အရပ်ကိုယူ
 ပြီး ယူ့ကိုများ ခင်မယ်ထင်နေသလား ... လုံးဝပဲ သိရဲ့
 လား ... ဘယ်တော့မှ မခင်ဘူး ... ယူ့ကိုခင်ဖို့နေနေသာ
 သာ ... သတ်တောင် သတ်ပစ်ချင်တယ် ... သိရဲ့လား ...
 သိရဲ့လား ...”
 “သတ်ပေါ့ ...”

“ယူက သေရရင် ... ယူလာခဲ့လေ ... သေနတ် ...”
 စကားနိုင်တွေ လုရင်း လုရင်းဖြင့် တကယ့်ကို
 ခံချင်စကားတွေပါ ပါလာနေပါသည့် အဖြစ် ...။ တစ်ယောက်
 တစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်နေကြလျှင် တစ်ယောက်
 တစ်ယောက် နာတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်မှ လုံ ဝကိုအလျှော
 သေးကြတော့မည့်ပုံ ...။

“ငါ့ကိုသတ်ရင် ... နင့်ကို ဖမ်းမှာပေါ့ ...”
 “အို ... ဖမ်း ဖမ်း ...”

“ဒါဖြင့် .. ငါ .. အခု .. သေနတ်ယူလာမယ် .. တော့ .. နင် ကြောက်တာပဲ ..”

ဟု ပြောကာ နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးပြီးမှ

၍ ..

“အဲဒီမှာ စောင့်နေ ..”

ဟု အော်တော့ ကောင်မလေး နည်းနည်းကြောက်
အမ်းအမ်း ဖြစ်ကျန်၏။

သူ တကယ်ပဲ သေနတ်သွားယူပြီ ထင်ခဲ့
မသိ ..။ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သည်။ သူ့ကိုလည်း
ဘယ်လိုကြီးလဲ .. ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လာ

သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။ ဤမျှစွာ

ကောင်မလေး ..။ ခုကျတော့ နည်းနည်းဖြဲသွားပုံ ပေါက်လာ

“ငါ ပြန်ရောက်လာလို့ .. နင် ဒီမှာရှိမနေရင်တော့ ..
ရှုံးပြီ ..”

ဟု အော်ပြောကာ ရှေ့ဆက်ပြေးခဲ့ရပါပြီတည်း။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ အခန်းထဲ ဝင်သည်။ အံ့ဆွဲ

သေနတ်ကိုယူသည်။ မီးဖိုဆောင်ဝင်သည်ကလည်း ကသောက
နိုင်နေတာမို့ ဒေါ်ကြီးအေးပင် တာဟဲ့ဟဲ့နှင့် လှမ်းအော်ရသည်
ပါ ..။ မီးဖိုဆောင်ရှိ စင်တွေထဲမှ သူ့ အရေးတကြီး ဟိုသ
ကြည့်ရှာနေတော့ ..

“ဘယ်နှယ် ချွေးတွေသံတွေနဲ့ .. ဘာရှာနေတာလဲ ခန့်
ရဲ့ ..”

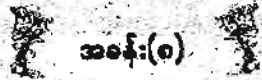
နှင့် မေးနေတော့လည်း သူ မဖြေ ..။ နောက်တော့
ရေတံဆီပုလင်းကို တွေ့တာမို့ ပုလင်းလိုက် ဆွဲယူပြေးခဲ့ရပါ
သည်။ ..။

“ဒီကောင်မလေး .. ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မရအောင် ..
ငါ .. သူ့ကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးလိုက်မယ် .. လုံးဝ
ငြိမ်သွားအောင် လုပ်ပစ်မယ် .. ဒီလောက်စွာတဲ့ ကောင်မ
လေး ..”

ဟု ရင်ထဲမှ တွေးမိရရင်းမှ ပျော်လာမိရပါသည်။

ဖြစ် ..။

၂* ၂* ၂*

အခန်း(၈)

ယွန်းငွေယုန် တကယ်ကို စောင့်နေပါသည့်အပြင်
 သူ ရောက်လာလျှင် ငွေယုန်မရှိ အရှုံး .. ဟူသော
 စကားတစ်လုံးသည် ငွေယုန်အတွင်းစိတ်ကို မခံချင်ဖြစ်သော
 အတော်ကြီး နှိုးဆွထားနိုင်ခဲ့သည်ပဲ ..။ ခပ်တည်တည်လေး
 နေပေမယ့် ငွေယုန် မျက်လုံးလေးတွေထဲမှာတော့ စိတ်ရွပ်ရိပ်
 တွေ ထင်းနေသည်။ သူက သေနတ်အပစ်ခံမည်ဟု ကြွေး
 ထွက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။

ထိုသို့ ပြောလည်း ပြောခဲ့ ..။ တကယ်လည်း
 နတ်လေးတစ်လက်ဖြင့် ရောက်လာတော့ အံ့ဩပုံလည်း ရှေး
 တကယ်က ဟန်ကိုယ့်ဖိုလုပ်ရင်း ငွေယုန်စောင့်
 ဟန်တူပါ၏။ တကယ်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်
 သိပ်ထင်ထားပုံမရ ..။ သူ အာကျယ်ပါကျယ်လုပ်ပြီး ထွက်
 လိုက်သည်တုတော့ နည်းနည်း ထင်ထားပုံရပါသည့်အဖြစ်

သူ .. ခပ်တည်တည်ပဲ လက်ထဲက သေနတ်ကိုကမ်း
 ဆေးသည်။

“အဲဒါ .. ဖေဖေ သေနတ်ပဲ .. နင်က ပစ်ရဲတယ်ဆိုရင်
 တော့ ပစ်ပေါ့ .. နင် မပစ်ရဲဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ် ငွေ
 ယုန်ပေါက်စရဲ့ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ငါက နင့်ထက်
 သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ သက်သေပြတာပဲ .. ကြည့် .. ငါက
 အပစ်ခံရတယ်လေ .. နင့်လက်တွေ မတန်နေပါစေနဲ့လို့
 ငါ ဆုတောင်းပါရဲ့ .. ရော့ .. နင်ပစ်ရင်လဲ .. နင့်ကိုဖမ်း
 မှာပဲ .. ငါက သတ္တိရှိရှိနဲ့ကို .. သေရဲတယ် .. နင်အဖမ်း
 ခံရမှာကိုးကွ .. နင်ဟာ သိပ်စွာတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်လေး
 တစ်ခုနဲ့ တော်တော်ကို လေကြီးလေကျယ် ပြောဇာတ်တဲ့
 ကောင်မလေးပဲ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ငွေယုန် မျက်လုံးလေးတွေထဲ
 မှာ အရောင်လေးတွေ လှဲတက်လာနေသည်။ ဒေါသရိပ် ..။ မခံ
 ချင်ရိပ် ..။

မျက်နှာဝန်းလေးတွေသည် ပို၍ လှဲလာ၏။ ပို၍
 တောက်ပစူးရှလာ၏။ မျက်ခုံးကိုးကိုးလေးကို ဆက်လှမတတ်
 လည်း မျက်ခုံးလေးရှု၍ ခပ်စိုက်စိုက်လည်း ကြည့်လာသည်။ သူ
 မခံချင်အောင် အသံလေးတိုးတိုးဖြင့် ရယ်တော့ မျက်နှာဝန်း
 လေးတွေ ပို၍ အရည်လုံလုံ တက်လာနေပြီ ..။

အကြည့်က .. သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ခပ်စိုက်
 စိုက် ရှိလာ၏။

သူ .. ကမ်းထားသောလက်ကို ပြန်ရပ်သည်။ ကာ
ကီရောင် ဘောင်းဘီအိတ်ကုပ်ထဲ သေနတ်ကို ပြန်ထည့်မည်ပြု
ရင်းမှ ..

“ကဲ .. နင်ရှုံးပြီနော် .. ဒါ ... လုံးဝအလိမ်အညာမှရှိတဲ့
သတ္တိပြိုင်ပွဲပဲ .. ငါ နိုင်တယ် .. နင် ရှုံးတယ် .. နောက်
ကို .. နင် ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မခင်ချင်ပါဘူးလေး .. သတ်
ပစ်ချင်ပါတယ်လေးတို့ ဘာတို့ လုပ်မလာနဲ့ .. နင်က ..
ငါ့ကို တကယ်တမ်းကျတော့ .. မသတ်ပစ်ချင်ပါဘူး ..
ခင်ချင်နေတာပါ .. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ..”

နှင့် သူ ရယ်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလာတော့ ယွန်းငွေ
ယုန်၏ မျက်နှာလေး တည်တင်းလာ၏။

ဆတ်ခနဲ သေနတ်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နိုင်စွာ
လှမ်းယူတော့ သူ လက်ကိုရပ်သည်။

ယွန်းငွေယုန်၏ မျက်နှာလေးထက် ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံး
ပေါ်လာ၏။ သဘောက သူ့အပြစ်မခံရဲ .. ဆိုသည့် အထင်တ
သေးနိုင်သည့် အပြုံး ..။ သူ ခေါင်းယမ်းပြပါ၏။ ခပ်တည်တည်
လည်း စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ..

“ငါက သတ္တိမခေတဲ့ တည်ကြည်ခန့်ပါကွ .. သေနတ်ကို
မပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ယွန်းငွေယုန် .. သေနတ်မောင်း
တင်ပေးမလို့ပါ .. ရော့ ..”

သေနတ်နက်နက်လေးကို မောင်းတင်ပြီးမှ သူ
ကမ်းပေးတော့ ယွန်းငွေယုန် မျက်နှာလေးထက်မှ စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်ရိပ်သည် တကယ့်ကို ရိပ်ခနဲလေးမျှသာ ဖြတ်သန်းသွားပါ၏။

သူ ထိုသို့ သေနတ်လေးကို မောင်းတင်ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
အားပုံ မရ ..။ သေနတ်ကို ပြန်သိမ်းကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး
ပြန်ချသွားမည်ဟု ထင်ထားလိုက်ပုံလေးဖြင့် စိတ်သက်သာရာလည်း
..။ အနိုင်လည်း ရလိုက်သည့် အကြည့်လေး အပြုံးလေးဖြင့်
နေသမျှ ..။ ခုကျတော့ .. သေနတ်ကို ဝန်လေး နေတာလေးကို
ဆတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိ၍ လှမ်းယူလိုက်ရှာပါ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တစ်ကမ်းအကွာ
ထဲ ခြေစုံရပ်လျက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ခပ်
တည်တည်ကြီး ကြည့်နေကြနေသမျှ ရေတမာပင်ရိပ်ဆီမှ ငှက်
သေးတွေ၏ ကျီကျီကျာကျာ မြည်ကြွေးသံလေးတွေပဲ လတ်တ
လာမှာတော့ အသံလေးတွေ ရှိနေကြပါသည် အဖြစ် ..။ လုံးဝ
ကြီးကျနေသည့် ဝန်းကျင်လေးထဲမှာ သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့သည်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်
အသံလေးတွေ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတည်..။
သူ့ယုန်မျက်နှာလေး ငဲ့ကျသွားပါ၏။

“အဟက် ဟက် ..”

သူ ရယ်သည်။ ငြိမ်နေသည့် ယွန်းငွေယုန်၏ ငဲ့
ကျ မျက်နှာနုနုလေးသည် ဆတ်ခနဲ မော့လာ၏။

ခန်းခနဲနိုင်နေသော အပြုံးကို အတန်ကြာ ငွေယုန်
ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာလေး ရဲတက်လာရာမှ ဖျတ်ခနဲ သေနတ်
ဆန့်တန်းလိုက်ချေသည်တကား ..။

သူ တစ်ချက် အံ့ဩတကြီးတော့ ဖြစ်သွားရပါသည့်
အဖြစ် ..။

ဘုရားရေ ..။ ဤကောင်မလေး နုနုပတ်ပတ်လေး ရှိသလောက် .. ခုလို .. သေနတ်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ချိန်ခဲ့သည်အထိ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းနှင့် စရိုက်ကြမ်းကြမ်းရှိရသည်တုံ့လား ..။ သူ .. သေနတ်ကို ယူသာယူလာရသည်။ ကောင်မလေးသေနတ်ကိုမယူဘဲ ငိုယိုကာ ပြန်လှည့်ဖြေးသွားချေလိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ထားမိခဲ့ရပါသည်အဖြစ်။ ပစ်ရသည်အထိတော့ ဤကောင်မလေး၏ မာနသည် မရှိတုန်ရာ .. ဟု ထင်ထားမိခဲ့သည်ကိုးလေ ..။ ထိုအတွက် သူ ငေးခနဲကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာမကောင်းဟုတ်သည်။ မကောင်း ..။ ဤကောင်မလေးကို ထိုမျှအထိထားစိတ်ထားမာထန်ထန်ကြီး မဖြစ်စေချင်ပြန် ..။ နူးနူးညှည့်ညှိလေးဖြစ်စေချင်ပြန်ပါသည် အဖြစ် ..။ ထိုသို့ ဖြစ်လိုသောဆန္ဒကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်အံ့ဩနေမိရပြန်သည်။ တကယ်တမ်းက .. သည် .. ယွန်းငွေယွန်းကို .. အနိုင်ယူလိုနေသော တာညီကြည့်မိမဟုတ်ပါလား ..။

“ယူ ပြန်တောင်းပန်နိုင်တယ်နော် .. သေနတ်နဲ့ မပစ်နဲ့ .. ယွန်းငွေယွန်းလို့ .. ခေယယကြီးကို ပြန်တောင်းပန်နိုင်တယ် .. အကယ်၍ .. မတောင်းပန်ရင်တော့ .. ယွန်းငွေယွန်း ပစ်ထည့်လိုက်တော့မယ် ..”

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သေနတ်ကို ငြိမ်အောင်ဆုပ်ကိုင်သူကို ချိန်ထားရင်း ငွေယွန်းပြောတော့ သူ ခေါင်းယမ်းပါးစွာ “ဒီမှာ .. ငါ .. ဒီကိုလာတာ .. နင့်ကို တောင်းပန်နဲ့ မဟုတ်တာ .. ပစ်လေ .. နင် .. သိပ်စိတ်မာတဲ့အကြောင်း သက်သေပြလိုက်ပေါ့ ..”

“သတ္တိရှိတာပါ .. ယူ စောစောကပြောတော့ .. ငွေယွန်းက သတ္တိမရှိဘူးဆို .. ယူကသာ သတ္တိရှိတာပါဆို .. ဟင် ..”

ဟု ပြောနေရင်းမှ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ထင်နေသည့် ကြောက်ရိပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းထားရင်းဖြင့် အံ့ခဲ၍ မာန်လေးတင်းကာ သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်းမှ ..

“ပြောလေ .. မပစ်ပါနဲ့လို့ .. မပြောရင် တကယ်ပစ်ထည့်မှာနော် ..”

“ဒီကိုလာတာ .. မပစ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ဖို့မှ မဟုတ်တာ .. ပစ် ..”

ဟု သူကလည်း ခေါင်းကိုမော့၍ ခပ်တင်းတင်းအပြော ..။

“ကဲဟယ် .. ဟင် .. ဟင် ..”

နှင့် ခပ်ညည်းညည်း အသံလေး ထွက်ကျလာကာ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်တာကို သူ မြင်လိုက်ရပါပြီ ..။ သိပ်မကျယ်သော သေနတ်သံ ထွက်လာ၏။ တစ်ခါနှိပ်လျှင် .. အသံတစ်ချက် ..။ ခု .. သုံးချက်ဖြစ်နေသည်။ ကောင်မလေး ကြောက်ကြောက်နှင့် ခလုတ်ကို ကယောင်ကတမ်းကြီး ဆွဲဆွဲနေလိုက်ပုံ ရပါ၏။ သူ ကိုယ်ကြီးလန်ကျသွားသည်က မြက်ခင်းထက်ကိုပါ ..။ ကိုယ်ကြီးတစ်ပတ်လိုမို့ မှောက်ကျသွားပြီ ..။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ လက်က .. သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ရောက်၏။ လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်အသားစား ပါလာသည်။ ကိုယ်ကို မှောက်လျက်ဖြင့် ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ဖိညှစ်လိုက်တော့ အိတ်လေးတင်းဖြည့်နေအောင် ထည့်လာ

သည့် ငရုတ်ဆီတွေ ကွဲပွင့်ထွက်သွားပြီ ဆိုတာကို သူ သိနေသည်။ လက်ဖြင့် ငရုတ်ဆီတွေကို အင်္ကျီမှာ ပွတ်လှမ်းပစ်လိုက်သည်ကလည်း မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့်ပါ ။ ။ ရွက်နုဝေ ခြံထဲ မရောက်ခင် လမ်းဘေးမှာ ခဏထိုင် ။

ပလတ်စတစ်အိတ်လေး အခန်းထဲက ယူလာခဲ့လေ သမျှကို ပလတ်စတစ်အိတ်လေးထဲ ငရုတ်ဆီပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်၍ ထည့် ။ အပေါ်မှ သားရေပင်နှင့် ပြန်စည်း ။ အိတ်လေးဖောင်း တင်းကျပ်နေအောင် ထည့်ထားတာမို့ ဖိညှစ်လိုက်တာနှင့် ပလတ်စတစ်အိတ်ပါးလေး ပေါက်ပွင့်ထွက်လာမှာ သေချာနေသည်လေ ။

ခု ။ သူ့ အဝတ်တွေမှာတော့ ငရုတ်ဆီတွေ ပေနေပြီ ။ လူးနေပြီ ။ သေနတ်ကလည်း တကယ့်သေနတ်သံလေး လို အသံထွက်သည့် ဓာတ်ခဲသေနတ်နက်လေး ။

တကယ့်သေနတ်နှင့်တူသည့် လေးလေးပင်ပင်လည်း ရှိသည့် သေနတ်လေး ။

ခုလောက်ဆို ကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မသိ ။ သူကတော့ အိုက်တင်ကောင်းကောင်းဖြင့် မှောက်လျက် ကြီး လတ်တလောမှာ ရှိနေရင်း ကိုယ်ကို တွန့်လိမ့်ညည်းညူသံ တွေ ပေးနေလိုက်ရပြီ ။ ကိုယ်ကို သူ လူးလိုမိ၍ ပက်လက်လှန် လိုက်ကာ ယွန်းငွေယုန်ကို ကြည့်တော့ မျက်လုံးလေးပြူး၍ စိုက် ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံ၏ ။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝန်းဝန်းလည်နေသည်။ ပြူးကျယ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး ဟနေ၏ ။ အကြည့်က သူ့ထံ မှာပဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရှိနေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ သွေးပင်မရှိတော့သည့်အလား ဖြူဆုတ်ဆုတ်လေး ဖြစ်နေ၏ ။

လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် သေနတ်သည် အောက်ဆီသို့ လွတ်ကျ၏ ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ငရုတ်ဆီတွေနှင့် နီနေသမျှ သွေးတွေနှယ် ဖြစ်နေတာမို့ စိုနေသည့် သူ့အဝတ်အစားတွေကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကျနေရင်း ချောက်ချောက်ချားချားလေး ကြည့်နေသည်။

သူ ။ ကောင်မလေးကို ဆက်နောက်ချင်နေသည်။ ဤမျှစွာသည် ကလေးမ ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ နှုတ်သီး ကောင်း လျှာပါး လုပ်ရဲချေတော့မည် မဟုတ်။ သူ ။ လူးလွန် ညည်းညူ နေရာမှ ကြီး၍ထသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ငရုတ်ဆီ တွေ ပေနေတာမို့ ကောင်မလေးကတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်နေသော လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် ရှေ့တို မလာဖို့ တားနေ ပါသည်အဖြစ် ။

သူ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသည်။
ယွန်းငွေယုန်က နောက်သို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆုတ်၏။

သူ ရှေ့သို့ နောက်တစ်လှမ်း တိုးသည်။ နောက် တော့ ရင်ကိုဖိ၍ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးပုံစံဖြင့် လှဲချကာ လက်ဖြင့် မြေ ဖြင့်ကို အလိုက်သင့် မေးထောက်စဉ်ခိုက် ။

“အမယ်လေး ။ မာမိရေ ။”

ဟု အော်သံ ပေါ်လာ၏။ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ခါးတောင်အင်္ကျီနှင့် ။ ထဘီလေးကလည်း မင်းသမီးထဘီ ဖြစ် အောင် အောက်မှာ ပုံနေလျက် ။ ဆံပင်ကြက်တောင်စည်းလေး နှင့် ရှိုးထုတ်ထားကာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဘာတွေနှင့် ရှိနေသည့် ယွန်းငွေယုန် ။

ပါးကွက်ဝင်းဝင်းလေးသည် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ ဖြတ်သန်းရာ နေရာဖြစ်နေပြီ .. ကောင်မလေး ငိုနေချေသည် တကား .. ကြောက်ရွံ့ခြင်းဆိုတာကို သူ သိနေသည်။ မှတ်မလား .. ဟု ရင်ထဲမှ သူ ပြောထည့်ပစ်လိုက်မိရပါ၏။

ယွန်းငွေယုန် အဘယ်မျှထိ ကြောက်နေသည်လည်း ဆိုလျှင် .. နေရာမှကို မရွေ့နိုင်တော့သလိုကြီး ခြေစုံကြီး ရပ်နေပြန်သည့် အဖြစ် ..။ သူ .. ကောင်မလေးကို ထပ်နောက်ချင်လာသည်။ အသက်ရှူမရတော့သလို ဂိမ်းဂိမ်းနှင့် လည်ချောင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း အသံပြု၏။ လျှာကြီးထွက်ပြတာ မျက်လုံးကြီး ပြူး၍ကြည့်တော့ ..။

“မာ .. မာမီ .. ရေ ..”

ဟု အသံလေး တိုးတိုးတိမ်တိမ်ဖြင့် ပွင့်ကျလာရာ မှ ဖြတ်ဆို .. ကောင်မလေး ကိုယ်လေး ခေါက်ခနဲဖြစ်ကာ အရင်ကြီးပြတ်လေး ပုံပုံ ကျသွားတော့ သူ လန့်သွားရပါပြီ ..။

ဘုရားရေ ..။ ယွန်းငွေယုန် သတိလစ်သွားချေပြီ တကား ..။ ခုမှ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်လျက် သုတ်ခြေတင်၍ ယွန်းငွေယုန်ကို မြေးပွေ့ရ ..။ ပါးလေးပုတ်ရ ..။ မျက်နှာကို လေးနှင့် မှုတ်ရနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရပါသည် အဖြစ် ..။

မျက်နှာလေးမှာ သွေးလုံးစမရှိဘဲ ဖြူကျနေတာထိ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း လန့်ရမည့်အလှည့်က သူ ဘက်ရောက်လာ၏။ တကယ်ကို ကောင်မလေး အသက်ပါသွားနိုင်သည်။ ကောင်မလေး သေလျှင်တော့ .. သူ ကြောင် သေရတာဖြစ်တော့မည် ..။ ထိုသို့ ဖြစ်သွားလျှင် သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကောင်းနိုင်တော့မှာ

ဗောဓိ ..။

ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးအေးက အမြဲပြောသည်။ အနောက်မသန်ဝါနှင့် .. ဆိုသည့်စကား။ ခုတော့ .. ကောင်မလေး သေတော့မည်လား မသိ ..။ သူ နောက်လိုက်တာ .. လွန်သွားပြီ။ “ဟိတ် ... ငွေယုန်လေး .. ကောင်မလေး .. ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ ..”

ဟု တတုတ်တုတ် ခေါ်နေမိရပါ၏။ ဘယ်သူမှ အနီးအပါးမှာလည်း မရှိ ..။ သစ်ခွရုံကြီးကွယ်မေ့သည့် နေရာမှာ ခုကျမှ သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခပင်လယ် ဆနေရပါသည် အဖြစ် ..။

“ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့ .. မျက်စိဖွင့်နော် .. ဖွင့်နော် ..”

နှင့် ပြောပြောနေရင်း ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို မြန်မြန်ချွတ်ကာ အဝတ်ကြီးတယမ်းယမ်းနှင့် ယပ်ခတ်သလိုလုပ် နေမိသည်ကလည်း လန့်လန့်ဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ နိုင်နေခြင်းပါ ..။ ဝါးစပ်ကလည်း တဖူးဖူးနှင့် လေတွေမှုတ်နေမိရသည်က ယွန်းငွေယုန်၏ မျက်နှာလေးကိုပါ ..။

ကြာလိုက်တာ .. ဟု အချိန်ကို လန့်စိတ်ဖြင့် ရှည်ကြာကြာကြီးအဖြစ် တွေးနေမိရစဉ်ခိုက်မှာပဲ ငွေယုန်၏ကိုယ်လေး လှုပ်လာသည်။ သူ ဝမ်းသာအားရကြီးဖြင့် ကိုယ်ကိုငုံ့ကိုင်းတာ ..

“ကိုကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့ .. ခဲဒါ ကစားစရာ သေနတ်ကြီး သိလား .. အဟိတ် ..”

နှင့် ငွေယုန် မလန်အောင် နင်းကန် နင်းကန် ရယ်ပြနေရင်းဖြင့် ပြောပြရင်းပြနေရစဉ်ခိုက် မျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာကာ သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။ နောက်တော့ မျက်လုံးတွေ ကျလာသည်။ ဝမ်းသာရှိန်လေးကလည်း မျက်နှာထဲထဲ ထင်လာ၏။ သူ မသေသည်အတွက် ဝမ်းသာနေမှန်း သူ လည်လာရသည်မို့ စောစောက အနောက်သန်မိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အပြစ်တင်နေမိရသည် အထိ ရင်ထဲမှာ နောင်တ နေမိရပါပြီ ။

“ကိုကို .. မသေဘူးနော် .. မသေဘူးနော် ..”

နှင့် မေးလာသံလေးထဲမှာ ငိုသံလေးတွေလည်း နေသည်။ ပျော်ရွှင်ရိပ်လေးတွေလည်း ရောထွေးနေသည်။ သူ့ မော့ကြည့်ရင်း မေးနေတော့ သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ ..

“ကိုကို မသေပါဘူးကွ .. ကြည့် .. အသက်တွေ ရှိတယ် .. ရှိ .. ရှိ ..”

နှင့် တကယ်ကို အသက်တွေ ရှိကိရှိကိရှုပြုစဉ်နိယုန်းငွေယုန် ငိုသည်။ သူ့ကိုလည်း ဖက်လာပါ၏။ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဘေးမသိရန်မခ ရှိနေတာကို မြင်ရ၍ သည့် ညီမလေးနှင့် တူနေသည်။ ဖက်သည့်ညီမလေးနှင့် တူနေသည်။

“နောက်ကို .. ကိုကိုတို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်ကြတော့ဘူးနော် .. ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးတို့ နေကြမယ်နော် ..”

ဟု သူ မျက်ရည်လိုက်လည်လာရင်း အသံလေးတွေ ခြိမ်းမြေ့လာနေလျက် ပြောတော့ ယွန်းငွေယုန် ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ သူ မသေဘဲ အကောင်းကြီး ရှိနေတာကို မြင်ရသည့်အတွက် အရမ်းကို ဝမ်းသာနေရှာတာ သိသစေပါသ သ့်အဖြစ် ..။ လိုမှန်းထားစိတ်သည် အဘယ်မျှ ကြောက်စရာကောင်းသည် ဆိုတာကိုလည်း ယွန်းငွေယုန် လန့်လန့်ဖြင့် သိထားလိုက်ရပုံလေး ခေါက်နေသည်။ သူ .. တကယ်သေပြီဟု ထင်ချိန်မှာ စိတ်ထဲ နှစ်လည်းလန့် ..။ စိတ်လည်းမကောင်း ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ သူ သိနေရပါသည် အဖြစ်။

“ငွေယုန် .. ကိုကို တကယ်သေပြီထင်ပြီး .. စိတ်ထဲ .. ကြောက်တယ် .. ငိုတယ် .. ကိုကိုကို .. သနားသွားတယ် ကိုကို ..”

ဟု ဖွင့်ပြော ငိုရာတော့ သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ..။

“ကိုကို ဆိုးတာပါ .. ညီမလေးကို .. ကိုကိုကို .. ဆိုးတာပါကွယ် ..”

ဟု ပြောမိစဉ်ခိုက် သူ့ကို ယွန်းငွေယုန် မော့ကြည့်လာပါ၏။

“ကိုကိုက အရပ်လာပေးတာ .. ငွေယုန်က ဆိုးတာပါ .. နောက်ကို .. ယုန်လေးတို့ ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘူးနော် ကိုကို”

ဟု နောင်တသံလေးဖြင့် ပြောတော့ သူ ရင်ထဲမှာ နှစ်လည်းလန့် ..။ နောက် .. ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျနေသည့် ကစားစရာ သေနတ်ကို သူ ကြည့်သည်။ သူ လက်ထဲမှာ ရှိနေဆဲ ငရုတ်ဆီပေ အထိကို ကြည့်သည်။ နောက်တော့ .. မျက်ရည်ကိုယ်စီ ကျနေဆဲ မျက်ရည်လည်နေဆဲ ဖြစ်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်ပါ၏။ နောက်တော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြီးလာသည်။ စတင်၍ ရယ်လိုက်သည်က သူ ..။ နောက်တော့ .. လိုက်ရယ်လာသည်က ငွေယုန်လေး ..

လတ်တလောမှာ သူ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ ရှိသည့်အတွက် ငွေယုန် ရယ်ခြင်း ..။ သူ နောက်ခံတာကိုလည်း စိတ်မဆိုးနိုးတော့ဘဲ ရယ်ခြင်း ..။ သူကလည်း .. သူ့အတွက် ငွေယုန် တကယ့်ကို စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ရိုသွားတာကို သိရလျက် ရင်ထဲမှာ ပျော်သွားမိရကာ .. သူ .. ဆိုးခဲ့တာကိုရော .. ကစားစရာ သေနတ် .. ငရုတ်ဆီတွေနှင့် ရှိနေသည့် အဝတ်တွေကိုကြည့်၍ ငွေရယ်မိခြင်း ..။ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်နေသည်က .. ဝမ်းသာနိုးဖြင့် ရှိနေသည်။ ရင်းနှီးခြင်းက ပို၍ ပို၍ .. ချက်ချင်းကြီးမှာထင်တိုးတိုးလာနေပြန်ပါသည် အဖြစ် ..။

ဪ .. သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့သည် .. ငယ်စဉ်ဘဝ .. စတင်တွေ့သည်နှင့် ရန်ဖြစ်ခြင်းဖြင့် စတင်ကာ .. နောက်တော့လည်း .. မောင်နှမရင်းချာပမာ .. ချစ်သွားကြရမေ့ဖို့အထိ .. အဝ၏ကံကြမ္မာက .. ဖြစ်တည်လာစေခဲ့ချေသည် တကား ..။

* * *

အခန်း(၉)

ရယ်မောဖွယ်လည်း ကောင်းသော ..။ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်လည်း ကောင်းသော ..။ ပြီးတော့ .. တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် .. တကယ့်အချိန်ကြီးမှာ စိတ်ပူလက်ပူကြီးလည်း ခြံခဲ့ရသော .. ထိုအဖြစ်အပျက်တစ်ခု၏ နောက်များတွင် ရက်စရာစွာသည် .. သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့သည် တကယ့်ကို .. ချစ်ကြင်သော မောင်နှမများပမာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကတော့ အမှန်ပါ ..။

ထိုနေ့က ငရုတ်ဆီတွေနှင့် ပေကျဲနေသော အင်္ကျီကို ခြုံ၍ ပြန်လာခဲ့သော တည်ကြည်ခန့် ဆိုသည့် ကောင်ငယ်လေး တစ်ယောက်၏ ရှုပ်နှောက်နှောက် .. နောက်ပြောင်ခဲ့မှုတစ်ခု၏ အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကိုလည်း ကြာရိပ်မြိုင်မှ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ သိလိုက်ခဲ့ရသည့်နယ် ..။

ယွန်းငွေယုန်ကလည်း သေနတ်တစ်လက်ကို အစစ်အသိ၍ မိုက်မဲစွာဖြင့် ခံပြင်းစိတ်တစ်ခုနှင့် အရုံးမပေးလိုဘိတ်နေတို့ဖြင့် ပစ်ခံမိဖူးသော ထိုအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရွက်နှစ်

တွင် ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မသိအောင် နှုတ်လုပ်ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပါ ။

ဒါပေမဲ့ .. သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံမှုသည် တရင်းတနှိုး နိုင်လှစွာ ရှိခဲ့သည်မို့ လူကြီးမိဘများကတော့ မေမြောက်စိတ်အေးသွားကြရသည်ကလည်း နှစ်အိမ်စလုံးမှာပါ ။

ကလေးနှစ်ယောက် တကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေသွားကြားထဲက လူကြီးမိဘတွေက စိတ်ညစ်ရ မျက်နှာပူရ ဖြစ်ရလေ့ မည်ကိုးလေ ။

ဖေဖေကတော့ ဘိုမရုပ်ကြီးဖြင့် သွားကာ သားထောင် မောင် အချောကောင်းခဲ့သည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရယ်မောနေခဲ့သေး သည့် အဖြစ် ။

“မေမေကတော့ .. သားတို့နှစ်ယောက် ခုလိုချစ်ခင် နေကြတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ် .. မေမေသားလိမ္မာတယ် .. ယဉ်ကျေးတယ် .. စာတွေလဲ ဖတ်တယ်ဆိုတာ မေမေ သိနေတာပဲ .. တစ်ခုပဲ ရှိတယ် .. သားက .. လူစ .. လူနောက် .. လူပျော်လေး ဖြစ်နေပြန်သေးတော့ .. တစ်ခါ တစ်ခါ အနောက်လွန် အစသန်သွားတတ်တာမျိုး ရှိတယ်လေ .. ခု .. ညီမလေးယွန်းငွေယုန်ကို .. မနောက်နဲ့နော် သား .. အကျည်စားသန် ရန်ဖြစ်တဲ့ကွယ် .. ရန်စကို တို့အောင်ထားရတယ် .. ဆင်ခြင်ရတယ်သားလေးရဲ့ .. ခု .. ကြည့်စမ်း .. သားတို့ ကလေးချင်း အဆင်ပြေကြတော့ .. အိမ်သစ်တက်ပွဲကို ဖေဖေရော .. မေမေရော မျက်နှာပန်းလှလှနဲ့ သွားရတယ် .. သားလဲ ရှိုးမိုးလေးနဲ့ သွားရတယ် ..

သမီးလေး ယွန်းငွေယုန်နဲ့ကို ဖိတ်စာတစ်စောင် ထပ်ပို့ခိုင်း .. သားကိုလဲ လာခဲ့ဖို့ ယွန်းငွေယုန်နဲ့ ပြောခိုင်းတာ ကိုရှိန်တို့ ဘက်က .. ကလေးချင်း တည့်တည့်ရှုရှုဖြစ်အောင် ဆိုတာ သား နားလည်နော် ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းပဲညိတ်သည်။ အဝါဆောင်ပိုးပုဆိုးကွက်စိပ်လေးနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ပိုးဝါနရောင် ..။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီဖြူလေးဖြင့် သူက စတိုင်လေး တထွားထွားဖြင့် ရှိနေကာ ..။ မှန်ထဲမှာ ထင်နေသော ပုံရိပ်ကိုကြည့်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူချောကြီးအဖြစ် မှတ်ထင်ကျေနပ်နေသည့် အဖြစ်က ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။

ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ သူ့ဘိုကေလေးကို ဘီးလေးဖြင့် တသံသ လုပ်နေရင်းမှ ရယ်၍ ..

“ကျုပ် ခန့်လေးကတော့ဖြင့် .. အစကတော့ ဗိုသုငယ်မလေးကို .. သိပ်စွာသလေး .. မာနကြီးသလေး .. လေကျယ်သလေးနဲ့ ကျုပ်ကို ပြောပြောနေတာ ကျုပ်မှာဖြင့် အဟုတ်ကြီးကိုမှတ်လို့တော်ရေ .. ဒီက ဒေါ်ကြီးကဖြင့် ကျုပ် ခန့်လေးကို ရေထဲတွန်းပစ်ရသလား ဘာလားနဲ့ ဒေါ်တွေကန် .. ရန်တွေလုပ်ချင်နေလိုက်သမှ ရင်ထဲမှာပြေတောင်မပြေရသေးဘူး .. ဟော .. ကျုပ်ရဲ့ခန့်လေးက .. ဟိုသုငယ်မလေးကို ဘိုမရုပ်ကြီးပိုက်ပြီး သွားချောပြီးသား ဖြစ်နေလို့ .. ဟောဒီ ကျုပ်ရဲ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ရန်လုပ်ချင်နေတဲ့ ဥစ္စာတွေကို .. ဘယ်သွားပျောက်ပစ်လိုက်ရမှန်း တောင် မသိဘူး ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရော .. ကောင်လေးနော် .. ခု

ကတည်းက .. အချောတော်ရုပ် ပေါက်နေပြီ .. ရှင်လေးက ..

နှင့် ချစ်စနိုးလေး နှာခေါင်းဆွဲလိမ်တော့ သူ ရူးချင်သည်။

“ဟာ .. ဒေါ်ကြီးလဲ .. ဘိုမရုပ်ကြီးက .. သားယူလာတာ မဟုတ်တာ .. ဖေဖေ ယူလာတဲ့ဥစ္စာ .. သားကို သွားဆောင်ဆိုတော့ သား မသွားလို့မှ မဖြစ်တာ .. မသွားရင် ဖေဖေ ဆွဲမှာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပါတော် .. ဆွဲမှာကြောက်လို့သာ သွားပေးရတာပဲ များ .. သနားလောက်ပါပေရဲ့ .. ဟိုမှာ ဘယ်လောက်များချောခဲ့သလဲမှ မသိတာ .. ရှင့်မာနစလေး အရှည်ပျော်တူပြီ .. ဖိတ်စာကြီး နောက်တစ်ကျော ထပ်လာဖို့ပါစရာလား .. အဖေအမေက ဖိတ်စာတစ်စောင် .. သမီးလေးအဖိတ်စာတစ်စောင် .. လာဖို့တာကြီးကို ဖြစ်ရော .. ကဲ .. မေးစမ်းချင်ပါရဲ့ .. ရှင်လေး .. အဲဒီအရုပ်ကြီး ဘယ်လို သွားပေးသတုန်း .. ကဲ ..”

ဟု ဆက်စနေတော့ သူ မျက်နှာရဲလာနေပြီ ..

“ဟာ .. ဒီလိုပဲ သွားပေးတာပေါ့ဗျ .. ဖေဖေက ပေးနိုင်လို့ လာပေးတာလို့တော့ ပြောရတာပေါ့ .. သားထာကူးတဲကကြီး ပို့တယ်ထင်ရင် ရှက်စရာကြီး ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. ရှက်လို့သာ ကြာရိပ်မြိုင်မားကက်က ကိုယ်တိုင် မယူရဲခဲ့တာပေါ့ .. အဲသလို မဟုတ်လား ဒါမှမဟုတ် .. ကိုယ်တိုင်ကြီးကို ယူပေးချင်နေတာပါ ..”

ရုပ်ကို ကြည့်ပါလား .. အယူတော် အသယ်တော်ရုပ်ကို ဖြစ်လို့ ..”

မနားစတမ်း ချစ်စနိုးလေး စ .. စ .. နေတော့ သူ ရုတ်လာလျက် ခေါင်းကိုကုတ်ဖွပ်စ်ကာ ..

“တော်ပြီ .. မသွားတော့ဘူး .. သား ရှက်တယ် ..”

ဟု မျက်ရည်တွေ ဝဲလာရင်း ပြောမိရပါပြီ ..။

“ဘယ်သူ့ကို ရှက်တာလဲ .. ရှောင်မလေးကိုလား ..”

“ဒေါ်ကြီးကို ရှက်တာ .. ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ ဥစ္စာ .. ရှက်လာရော”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီးအေး ရယ်သည်။ မေမေ အလည်း ရယ်သည်။ ဒေါ်ကြီးအေး၏ ဝိုင်းစက်မည်းနက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ရှိနေသည့် ရယ်မောရိပ်သည် တော်တော် နှင့် အရှိန်မတန် ..။ မျက်ရည်တွေ လည်တက်လာအောင် ရယ်နေရင်းမှ ..

“အရှက်အိုးကြီးကို ဖြစ်လို့ .. နည်းတဲ့အိုးကြီးလား .. ဟောဒီက အရှက်အိုးကြီးထဲ .. ကောင်မလေးကိုတောင် ထည့်ဖွက်ထားလို့ ရတယ် ..”

နှင့် ပြောပြောရယ်နေတော့ သူ စိတ်လက်ညစ်လာသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းကြီးမှာပဲ .. သူ .. ရွက်နုစေသို့သွားဖို့ ဝန်လေးချင်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးအေး ဆက်နောက်နေလျှင် သုံးဆုတ်နှင့် ပြီးတော့မည့်ပုံ မပေါ်တော့ ..။

“အလိုတော် .. မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကျလာလိုက်တာ .. ချစ်လို့ပြောတာပါ ဒေါသအိုးကြီးရယ် .. ကဲ .. ကဲ ..”

ဒေါ်ကြီး အောက်ထပ်ဆင်းတော့မယ် .. ဒီက .. အခု
အိုးကြီးက .. မေမေနဲ့ နေခဲ့ .. ဟုတ်ပါလား .. ”

ဟု နှာခေါင်းလေး ဆွဲလိမ့်ပြီးမှ ဒေါ်ကြီး
ထွက်သွားတော့ သူ မှန်တေတေဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲ
ရှက်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ ရှက်နေသည်။ ငွေယုန်နှင့် ပတ်သက်
၍ သူ မခေါ်ချင်တာတွေကို ရိုးရိုးပြောခဲ့တာ မဟုတ်။ မာနကြီး
သည်။ စွာသည်။ ဘဝင်မြင့်သည်နှင့် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ခုကျတော့
သူက .. ရွက်နုဝေသို့သွားဖို့ ရှေ့ဆုံးတန်းက နေရာယူထားသ
ကြီး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား ..။ မှန်ထဲက အရိပ်ကိုကြည့်
ရင်း သူ ငြိမ်နေရာမှ အဝတ်တွေ ပြန်ချွတ်ဖို့ လုပ်တော့ ဝေ
မှ ..

“ဟဲ့ ဒီကောင်လေး .. ဘာလို့ တိုက်ပုံကို ချွတ်နေရတာ
လဲ .. သားနော် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ဟိုကိုသွားတဲ့အခါ
သားလဲ ပါလာရမှာ .. ကိုသော်လဲ ပါမယ် .. သူက ပန်း
ကားကြီးကို ပိုက်ပြီးလိုက်လာမှာ .. ဒေါ်ကြီးအေးကလေး
ပါမှာ .. ရှင်လေးက တစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်လို့
ကျန်ခဲ့လို့ ရမလား .. သွား .. ဖေဖေ အခန်းကိုသွား
စားပွဲပေါ်မှာ ဘိုမရုပ်ကြီးတစ်ခု ဖေဖေ ထပ်ယူလာတယ် ..
သွားယူ .. အဲဒါကို .. ငွေယုန်ကိုပေး .. ”

နှင့် ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ လေးလေး
သော်လည်း ပါမည်။ ဒေါ်ကြီးအေးလည်း ပါမည် ..။ ဟိုရောက်
လျှင် သူ ချောင်ကိန်းမမြင် ..။ ငွေယုန်နှင့် စကားပြောတာဖြင့်
တိုင်း ပြုံးလိုက် ဘာလိုက်နှင့် လုပ်မည်။ ပြီးလျှင် .. အိမ်ပြန်ရောက်

တာနှင့် သူ့ကို .. အချောတော်ဟု ပြောမည်။ ပြီးလျှင် .. ပစ္စည်း
တွေ သယ်ပို့နေသည့် အဖွဲ့ဝင်တော်ရုပ် .. ဟု ပြောမည်။ နောက်
အရှက်အိုးကြီး ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ .. ဒေါသအိုးကြီး ဖြစ်ရဦး
မည်။ သူ .. ရှက်သည်။ လုံးဝကို မသွားချင်တော့တာမို့ ..

“မသွားချင်ဘူး မေမေ .. သား ဝိုက်နာလယ် .. ”
ဟု ပြောတော့ မေမေ သူ့ခေါင်းကို ဖွဖုတ်သည်။

“မရဘူး .. ဖေဖေ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်နော် .. ”
“ဘာလုပ်မှာလဲ မေမေရ .. ဘိုမရုပ်ကြီးတွေ နင်းကန်
တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ဆောင်သွားပေးနေရမှာလဲ .. တစ်ရုပ်
ဆို တော်ရောပေါ့ .. ”

ဘိုမရုပ်ကြီးကို လေးလေးသော်နှင့် ဒေါ်ကြီးအေး
ရှေ့မှာ တပိုက်ပိုက်နှင့် သူက ယူသွားရမှာ ..။ ရှက်သည်။ ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ ..။ သူ့မှာ ရှက်နေတာတွေချည်းပဲ ရင်ထဲလာ
လာ ဖြစ်နေရတာ ဆိုးသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ဒီတော့ .. တခြားဥစ္စာပေးပေါ့ သားရဲ့ ..
ဥပမာ .. ဟိုမှာ .. သား အိမ်ဆောက်တမ်း ဆော့ဆော့နေ
တဲ့ .. ပိုင်ဘာတုံးဆက် အိမ်ဆောက်တဲ့ ကစားစရာဘူးကို
ယူသွားပေါ့ .. ယွန်းငွေယုန်လဲ ဝမ်းသာမယ် .. အသစ်
အဆန်းလဲ ဖြစ်မယ် .. သားက .. အိမ်ဆောက်တမ်း
ကစားတာကို .. သူ့ကို သင်ပြပေါ့ .. မကောင်းဘူး
လား .. ”

ဟု မေးလာတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းက ညိတ်မိပြီး
သား ဖြစ်သွားရပါပြီ ..။

ထိုအိမ်ဆောက်တမ်း ကစားရသည့် ဖိုင်ဘာတုံး...
 တွေပါသော စက္ကူဘူးကြီးကို အဘယ်မျှထိ ... မစုတ်မဟောင်း
 အောင် ထားသည်ဆိုတာ မေမေ အသိ ... ထိုကစားနည်းကို
 အရမ်းသဘောကျတာလည်း မေမေ အသိ ... ဖိုင်ဘာတုံး ဆောင်
 စုံလေးတွေက အိမ်ဆောက်အုတ်တုံးလေးတွေအဖြစ် ရှိကာ
 ပြတင်းပေါက် အချပ်တွေ ... အဖိုးအဖြစ် ပလတ်စတစ်အနီဆောင်
 သွပ်ဖိုးပုံစံအငယ်စားလေးတွေ ... မီးခိုးခေါင်းတိုင် ပုံစံလေးတွေ
 ကအစ ရှိသည့် အိမ်ဆောက်ဘူးလေး ... ထိုဘူးကြီးကို
 ကြိုက်လွန်း၍ ဖေဖေ ဝယ်ပေးခြင်း ... ဟုတ်သည် ... ဝယ်
 ခြင်း ... ဖေဖေမူက တစ်မျိုး။

ဖေဖေသည် ကစားစရာ စက်ရုံပိုင်ရှင် ... ဒါပေမယ့်
 စက်ရုံမှ ကစားစရာ တစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... အလကားမယူ
 စာရင်းထဲဝင်အောင် ဝယ်သည်။ လက်ဆောင်ပေးမည် ဆိုလျှင်
 သော်မှ ဝယ်သည်။ သူဌေးကိုယ်တိုင်က ... ထိုသို့ စည်းစနစ်ကြီး
 ကြီးဖြင့် ရှိနေတော့ စက်ရုံအလုပ်သမားတိုင်းသည် စည်းကမ်း
 တကျနှင့် ရှိခွားကြရကာ ... ဘယ်သူမှ အရပ်အပျက်လေး တစ်ခု
 ကိုသော်မှ အိမ်အပြန် ယူသွားတာမျိုး မရှိကြတော့ ...

ဖေဖေ အစဉ်အလာက ... နှစ်သစ်ကူးချိန် ... တန်ခူး
 လ ... သီတင်းကျွတ်လ ... တန်ဆောင်တိုင်လများမှာကျတော့
 စက်ရုံအလုပ်သမားများကို ကစားစရာ အရပ်များ လက်ဆောင်
 ပေးသည်။ စက်ရုံထွက် ပလတ်စတစ် လှသုံးပစ္စည်းကိုလည်း
 အမျိုးတူ ... တန်ဖိုးတူ အားလုံးညီတူ လက်ဆောင်ပေးသည်။

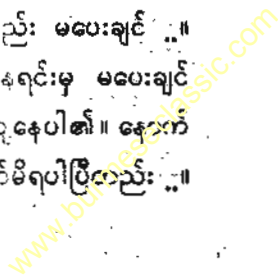
ပလတ်စတစ်စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ခုံ တစ်စုံလီမျိုး ...။ ပလတ်
 စတစ် တိုင်ကီလိုမျိုး ...။ ရက်ရက်ရော့ရော့ကို ပေးသည်။

ဒါကြောင့် ... ဖေဖေကို ... စက်ရုံလုပ်သားများက
 ချစ်ရိုသေကြသည်တဲ့ ...။ မေမေက ပြောပြောပြပါ၏။

သားလည်း တစ်နေ့ ... ဒီအလုပ်တွေ ဦးစီးရမှာ ...
 နားလည်ထားရမယ်နော် ... နှင့် ခုံကတည်းက ... အလုပ်သဘော
 ထို သူ့အရွယ်လေးနှင့် နားလည်နိုင်မည့် ကိစ္စတွေ ပြောပြောပြ
 တတ်ပါသည့် မေမေပါ ...။

ခုလည်း ... မေမေသည် ... သူ့ကစားစရာဘူးကြီး
 ထိုလက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလာနေပြီ။ ငွေယုန်လေး အပေါ်ပေးသည့်
 ထက်ဆောင်သည် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်စေချင်၍ ဖြစ်မည် ...။
 သူ အဘယ်မျှထိ ထိုအိမ်ဆောက်တမ်း ကစားရတာကို ပျော်မွေ့
 သည်ဆိုတာ မေမေ သိသည်ပဲလေ ...။ ကိုယ် မြတ်နိုးတွယ်တာ
 သည့် ဤဘူးကြီးကို ပေးသည်ဆိုတော့ ... ပို၍ ခင်မင်မှုက လေး
 နက်မည် မဟုတ်ပါလား ...။

သူ ... တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။ ခေါင်းကတော့
 ညိတ်ပြီးနေပြီ ...။ ဒါပေမဲ့ ... ပေးချင်နေသည့် ကြားထဲက ...
 မြှောစိတ်က ဝင်၏။ နှမြောနေသည့် ကြားထဲက ... ပေးချင်နေ
 ပြန်၏။ ပေးလည်း ပေးချင်သည်။ မပေးလည်း မပေးချင် ...။
 မပေးချင်ပဲ ပေးချင်နေပြန်သည်။ ပေးချင်နေရင်းမှ မပေးချင်
 ပြန် ...။ သူ ... ခြေစုံလေးရပ်၍ တစ်ချက်ငြိမ်ကု နေပါ၏။ နောက်
 ဆုံးတော့ ... အိမ်ဆောက်ဘူးကြီးကို ပိုက်လိုက်မိရပါပြီလည်း ...။

“သား ပေးလိုက်မယ် မေမေ ..”

ဟု ပြောမိသကလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အသံ မေမေ ပြုံး၍ ..

“သား .. ငွေယုန်လေးအပေါ် .. တကယ့်ကို စေတနာ ထားတယ်ဆိုတာ မေမေ စိတ်ချလိုက်ပြီသား .. နောက်ထပ် ဒီလိုပဲ လိမ္မာရမယ်နော် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ငွေယုန်လေးက .. သားထက်တော့ လပိုင်းလောက်တော့ ငယ်တယ် .. အတန်းတူ .. အသက်တူကြပေမယ့် .. သားက လပိုင်းကြီးတယ် .. အကြီးဆိုတာ .. အငယ်ကို ညှာတာရတယ် .. သား .. ငွေယုန်ကို .. သားနေတဲ့ကျောင်းကို နောက်မှာ ဆို ပြောင်းထားတော့မှာ .. ကျောင်းတူတူ တက်ကြရမှာ .. ဒီနှစ်ကတော့ .. ငွေယုန် နေလက်စကျောင်းမှာပဲ ဆက်တက် ရမယ်တဲ့ .. ရွက်နုဝေက ကားနဲ့လိုက်ပို့ရတာဆိုတော့ .. ဘာမှ သွားရေးလာရေး ခက်တာမဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်တော့ .. သားလဲ အဖော်ရ .. သူလဲအဖော်ရ တူတူ တက်ကြရအောင် ကျောင်းတူတူ ဖြစ်ကြရမှာကွယ် ..”

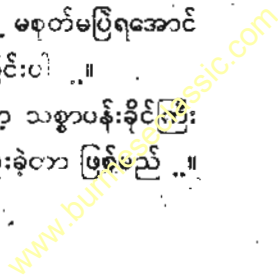
ဟု မေမေ ပြောနေတော့ သူ ရင်ထဲမှာ ပျော်သလို ရှိလာ၏။ နောက်နှစ်ဆို .. သူနှင့်အတူတူ ကျောင်းသွားဖော်တက် ယောက်တော့ ရှိလာချေဦးတော့မည် ..။ စကားပြောဖော်လည်း ရမည်။ စာကျက်ရတာလည်း တူတူကျက်၍ ဖြစ်ပြီ ..။ တစ်ယောက် တည်း စာကျက်ရတာမျိုးကတော့ ရှိမလာနိုင်တော့သည့် အဖြစ် ..။ မေမေနှင့် သူ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ တူတူဆင်းဖြစ်စေ အောက်ထပ်မှာ ဖေဖေ စောင့်နေပြီ ..။ ပိုးတိုက်ပုံအညို ..။ ရရှိ

ဆို နိဗ္ဗာန်သွေးနှင့် ဖေဖေသည်လည်း ချောနေသည်ပါပဲ ..။ အခါရောင် ပိုးဝတ်စုံလေးနှင့် မေမေသည် ဖေဖေနှင့်ဆို အရမ်း နီး လိုက်ဖက်သည့် အဖြစ်။ ထိုသို့ ဒေါ်ကြီးအေးက အမြဲဂုဏ် သူပြောသည်။ သူကလည်း ထောက်ခံသည်။ ဖေဖေကလည်း ချာသည်။ မေမေကလည်း ချောသည် ..။ ဒါကြောင့် .. သူက သည်း ချောသည်တဲ့ .. ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ အမြဲပြောနေကျ။ သူ့ကို ချောသည်ဟု ပြောတာကို .. ရင်ထဲမှာ အမြဲကျေနပ်နေကျ ..။ ခုလည်း ဒေါ်ကြီးအေးကတော့ တဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်နေပြီ ..။ အမယ် ..။ ဒေါ်ကြီးအေးကလည်း ခရမ်းရောင်ရင့်ရင့် ချိတ်ထဘီ ..။ အဖြူရောင် ပိုးရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် ဆုံးထားကာ အဖြူရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုပန်လျက် တုတ်အိအိ ခြီးဖြင့် ဖွေးဥလှနေသည်ပါပဲ ..။ အပုလေးကလည်း ပိုးဝတ်စုံ ပြောလေးနှင့် ရှိုးကျနေသည်။

“လက်ထဲမှာ လက်ဆောင်ထုပ်ကြီးနဲ့ပါလားကွ .. ဟေ ..”

ဟု လေးလေးသော်က ပေါ်တီကိုအဆင်းမှာဆုံတော့ ဆံတိုးတိုး နောက်သည်။ အားလုံး ခြံချင်းကပ်ပေမို့ လမ်းလျှောက် ဖြစ်ကြပါ၏။ လေးလေးသော် လက်ထဲမှာ ပန်းချီကားချပ်ကြီး တစ်ထားသည်။ အထဲမှာ ဘာပုံပါသည် မသိ ..။ အပေါ်မှကြွေ အတ္ထုန်နိဗ္ဗာန်ကြီးဖြင့် ပတ်ဖုံးထားကာ ဖဲကြီးနိဗ္ဗာန်ဖြင့် ဖော်ချည်နှောင်ထုပ်ပိုးထားသမျှ မပွန်းမပဲ .. မစုတ်မပြီရအောင် ခုတ်စိုက်ကြီး လေးလေးသော် ပိုက်ထားခြင်းပါ ..။

ဒေါ်ကြီးအေး လက်ထဲမှာတော့ သစ္စာပန်းခိုင်ကြီး တွေ ပါလာသည်။ ပန်းအလှထိုးဖို့ ခြံထဲမှ ခူးခဲ့တာ ဖြစ်မည် ..။

သူ ငြိမ်သက်စွာ ဖေဖေဘေးကပ်၍ လိုက်လာရသည်ကိုက အကြံဖြင့်ပါ ..။ လေးလေးသော်၏ အကြည့်က သူ့စက္ကနားကြီးဆီပဲ ရောက်ရောက်နေသည်ကိုး ..။ ထိုဘူးထဲမှာ ဘာရှိသည် ဆိုတာကိုရော ..။ ထိုဘူးသည် သူ့ကစားစရာအား ဆိုတာကိုရော လေးလေးသော် သိသည်။ လေးလေးသော်နှင့်တူတူ အိမ်ဆောက်ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေဖြင့်ထိုင်ရင်း စိတ်ကူးထဲပေါ်ရာ အိမ်လေးတွေကို ဆောက်ဆောက်ကစားနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ လေးလေးသော်က .. ဘေးမှာ ဆေးလိပ်တဖွားဖွားဖြင့် အဖော်လုပ်လိုက် ..။ သူ စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာရာ အိမ်လေးတွေအဖြစ် တစ်ခါဆောက်တစ်မျိုးဖြင့် .. ဆောက်ဆောက်လိုက်သည့် အိမ်လေးတွေကို ကြည့်ရှုချီးကျူးလိုက်နှင့် ရှိတတ်ကာ ..

“မင်းကတော့ .. အင်ဂျင်နီယာပဲ ဖြစ်မလား .. အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးပဲ ဖြစ်မလား မသိပေါင်ကွာ .. ငါ့လူရာ ..”

ဟု ချီးကျူးတတ်သည်။ ခု .. ထိုဘူးကြီး ပိုက်လာတာမြင်တော့ မျက်ခုံးတပင်ပင်ဖြင့် ကြည့်ကြည့်လာနေပြီ ..။

“ဟကောင်လေး .. တကယ်ကို .. ရင်ကိုခွဲလို အသည်းကို လေးတော့မယ်ပေါ့ ..”

ဟု ရွက်နုဝေ ခြံအဝင်မှာ ဘေးနားကပ်၍ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလာတော့ သူ ဖေဖေဘက် ပိုကပ်လိုက်ရပါ၏။ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ ..။ ဖေဖေနား ပိုကပ်လိုက်တာမို့ လေးလေးသော် တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ခွာခွာဆက်၍ ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်လာပါ၏။

ရွက်နုဝေ၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အန်ကန်ရှိန်နှင့် အန်တီပူးတို့ ရှိနေသည်။

ပြီးတော့ .. ခြောက် .. ပြီးတော့ .. ယွန်းငွေယုန် ရှိနေချေသည်တကား ..။

သူမြင်ရသည့် ယွန်းငွေယုန်သည် .. တကယ့်မင်းသမီးလေးနှင့် တူနေသည်။

“ကုသိုလ်ကံနော် .. ဖန်လာသော် .. ကံဇာတာကျော် .. ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်က ရောက်ခဲ့ရသော် .. ခုထက်ထိမှ မှတ်မိလောက်အောင်နော် .. ရွှေမေတ္တာကြောင့် .. အငြိမ်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. ဇာတ်ထဲမှာလည်း အနေတော် .. လာပြီနော် .. ပါတီခေါ် .. အုပ်လုံးသိမ်းကုံးနဲ့ပေါ် .. နန်းသုံးအဆိုတော် ..”

ဆိုသည့် သီချင်းသံလေးပင် နားထဲ ငြိမ် ဘေးလာရီသည်သို့ရှိ၏ ..။

ယွန်းငွေယုန်သည် ပိုးချိတ်ထဘီ နီနီလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ရင်စေ့အင်္ကျီ ပိုးလက်ရှည်လေးကိုလည်း ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းမှာ ကြက်တောင်စည်းလေး မရှိ ..။ ဒါပေမဲ့ အနီဆောင် ကျောက်လေးတွေဖြင့် ရှိနေသည့် သရဖူလေးကို ဆောင်ထားသည်။

သူ မြင်ရသည့် ငွေယုန်သည် .. ဘယ်နေ့ကမှ မြင်ဘူးရသေးသော ယွန်းငွေယုန် ဖြစ်နေသည်။ ပါးကွက်ကျားထူးနှင့် ယွန်းငွေယုန်လည်း မဟုတ်။ ကြက်တောင်စည်းလေးနှင့် ယွန်းငွေယုန်လည်း မဟုတ် ..။ ခုယွန်းငွေယုန်က အတော်လေး

ကို လှနေသည့် ယွန်းငွေယုန် ဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်းလေးလည်း စတိုင်ထုတ်ထားသည့် ယွန်းငွေယုန်လည်း ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ ပါးနီလေး ဆိုးထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီလေးလည်း ဆိုးထားသည်။ အံ့မယ် ..။ မျက်ခုံးလေးပင် နည်းနည်းထပ်ဆွဲထားသေးသည့် အဖြစ်။

အပျိုလုပ်နေသည့် ကောင်မလေးပုံ ဖြစ်နေတာလည်း အမှန် ..။

ငွေယုန်ကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း ဘာထူးသည်လည်းလေ ..။ ပိုးတိုက်ပုံနှင့် ..။ ပိုးပုဆိုးနှင့် ဘာနှင့် လူကြီးရိုက် ဖမ်းသလို ဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းဖြင့် ယွန်းငွေယုန်၏ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ရယ်ချင်ရိပ်တွေ ဖြတ်သန်းလာသည်နယ် ..။ သူကလည်း ရှိုးတွေများနေသည့် ယွန်းငွေယုန်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။

“သမီး ငွေယုန် .. ကိုကိုကို ခြံထဲခေါ်သွား .. ထမင်းစွဲ ပြင်ပြီးရင် .. မမညိုဥနဲ့ ခေါ်ခိုင်းမယ် ..”

ဟု အန်ကယ်ရီန် ပြောတော့ ငွေယုန် ခေါင်းလေးညိတ်ပါ၏။ သူ့လက်ထဲက ဘူးကြီးကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူ .. ယွန်းငွေယုန်ခေါ်လာသည့် နေရာသို့ လိုက်လာပါ၏။

ယွန်းငွေယုန် အငြိမ်မင်းသမီးလုပ်ကသည့် ကွပ်ပျစ်ထက်မှာ တူတူထိုင်ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပါ၏။ စကားမပြောဖြစ်ကြသေး ..။ သူ

ကလည်း သရဖူတွေ ဘာတွေနှင့် အနီရောင်ဒိုးချိတ်ထဘီနှင့် အနီရောင် ပန်းကြယ်သီးထိုး ရင်စေ့လက်ရှည်နီ ဘာနှင့် ရှိနေသည့် နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုး မျက်နှာကိုကြည့်၍ ငြိမ်သည်။ ငွေယုန်ကလည်း ကတ္တီပါသည်ကြီးနက်ဖိနပ် ..။ ပိုးတိုက်ပုံ ..။ စတစ်ဘာလောအကျိနှင့် ပိုးပုဆိုး အဝါရောင်လေးဖြင့် အဝါရောင်ဝမ်းဆက်မင်းသား ဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ နောက်တော့ .. ပြိုင်တူ ရယ်မိကြပါ၏။

“အဟင်း ဟင်း .. အပျိုကြီးကျလို့ ..”

“အဟင်း ဟင်း .. လူပျိုကြီးကျလို့ ..”

နှင့် ရယ်မိကြသည်မှ အတောမသက်နိုင် ..။ ကြည့်မိတ် ..။ ရယ်လိုက် ..။ ကလေးကိုယ်နှင့် လူကြီးအချိုးလို ဖြစ်ကြလေသမျှ ..။ ရှိုးတွေ ဘာတွေနှင့် မရှိစဘူး .. မမြင်စဖူး ..။ ဆူသမျှ .. တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ရယ်ရင်း နှစ်ရိုနေကြပါသည့် အဖြစ် ..။

နောက်မှ သူ့လက်ထဲက ဘူးကြီးကို ကြည့်သည်။ အရင်းတန်း နိုင်ခြင်းများသည် ရယ်မောနေခြင်းများကြောင့် ပို၍ ခပ်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်လာသည်။ နေသားတကျ ဖြစ်လာသည်။

“ဒါ .. ကိုကိုလက်ဆောင် .. အိမ်ဆောက်တမ်း ကစားလို့ ရတယ် ငွေယုန်ရဲ့ .. ကြည့် .. ကိုကိုဆောက် ပြမယ် ..”

ဟု ပြောကာ ကမန်းကတန်း ဘူးဖူးကိုဖွင့်သည်။ ထိုထားသော ကွပ်ပျစ်တန်း မျှင်ထက်မှာ ပိုင်ဘာစက္ကူတုံးလေးတွေ အရစ်ဖော်ထားသာ အလေးတွေအတိုင်း သူ ဆက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း အိမ်နံရံသည် မြင့်လာ၏။ လေးဘောင်နံရံသည်

တစ်ထပ်တိုက်ပြားလေးတစ်ခု၏ နံရံဖြစ်လာသည်။ ထောင့်ချိုင့်
သီးသန့်ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို ပြတင်းပေါင်ဆက်ရမည့် နေရာမှာ
ဆက်သည်။ နောက် ပြတင်းချပ်ကို အံလေးအတိုင်း လျှော့တိုက်
သွင်းယူသည်။ အမိုး ခိုးသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် တပ်သည်။ တစ်
ထပ်တိုက်နီနီ၊ စိမ်းစိမ်း စပ်ကြားလေးသည် ချစ်စဖွယ်၊ ချစ်စဖွယ်
လေး ပေါ်လာပါ၏။

သူ .. ငွေယုန်ကိုကြည့်တော့ ရင်ထဲ ကျေနပ်သွား
ရပါပြီ ..။

ယုန်းငွေယုန်၏ မျက်နှာကဝန်းလေးတွေက အိမ်ထဲ
ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်မှ မျက်တောင်ပင် မခတ်
သူ ဆောက်ပြနေတုန်းကလည်း တိုက်ဆိတ်စွာ အသံပင်မထွက်
နိုင်အောင် စိတ်ဝင်တစားကြီးကို ကြည့်သည်။

ကြည့်နေပုံလေးက .. ဘာကိုမျှ အာရုံထဲမရှိထား
သည့် အသွင် ..။ သူ ဆောက်နေသည့် အိမ်လေးမှာပဲ စိတ်ထဲ
နစ်စင်နေသည့် အသွင် ..။ ကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေထဲမှာ
အပျော်လည်း ရှိသည်။ အံ့သြမှုလည်း ရှိသည်။ စိတ်ဓာတ်တက်ပြ
လျက် အိမ်ဆောက်နေသည့်အထဲမှာ မျောပါနေသည့် အသွင်လေး
လည်း ရှိနေသည်။ ဒါကို .. သူ .. ရင်ထဲမှာပျော်လာ၏။ ကြည့်
လာ၏။ ခုလို .. ငွေယုန်ကို အိမ်လေးတွေ ဆောက်ဆောက်ပြ
နေရမှာကို ကျေနပ်နေသည်။ နောက်ထပ် အိမ်လေးတစ်လုံး
ပုံစံပြောင်း၍ ဆောက်ပြလိုက်ဖို့ သူ စိတ်ကူးထဲ ဝင်ဝင်လာ
သည်။ သူသည် .. ယုန်းငွေယုန်ကို အံ့သြအောင် .. စိတ်ဝင်
အောင် .. ပျော်ရွှင်နေအောင် လုပ်ပြနိုင်သည့် တည်ကြည်ခန့်

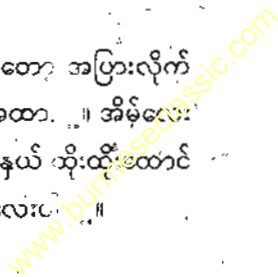
သည် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေရတာကို ရင်ထဲမှာ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့နေသည်။

ခုလို .. လက်လေးထောက်၍ သမီးများလေးကို
လက်ဖဝါးထက်မှာ ဖေးတင်ရင်း သူဆောက်နေသည့် အိမ်လေး
ပေါ်လာနေတာကို မျက်တောင်မခတ်အောင် ကြည့်နေတာကို
သူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပျော်နေမိရမုန်း မသိ ..။

“နောက်ထပ် ကိုကို အိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်ပြမယ်
သိလား .. နှစ်ထပ်အိမ် .. ဒီဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေနဲ့ .. ဒီ
အမိုးတွေနဲ့ .. အိမ်ကို စိတ်ကူးထဲ ရှိသလို ဆောက်လိုရ
တယ် ငွေယုန်လေးရဲ့ .. ပြီးတော့ .. ဒီအတုံးလေးတွေကို
အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းခြံလေးတွေ .. ရေကန်လေးတွေလို နေရာ
ချ ပုံဖော်ပြီး ဆက်လိုက်လို့ ရတယ် .. ဒီအပြားတုံးလေး
တွေက ရေကန် .. ဒီအဖြူတုံးလေးတွေက ရေကန်ပေါင် ..
ဒီအဝါရောင် အတုံးလေးတွေက ပန်းခင်း .. ဒီအစိမ်းရောင်
က မြက်ခင်း .. ဟိုအနီရောင်က နင်းဆိခင်း .. အဲဒီအတုံး
လေးတွေ ဆက်လိုက်ရင် .. အဲသလို ပေါ်လာမှာ ..”

ဟုပြောကာ ပြောကာဖြင့် ဆက်ဆက်ပြလိုက်တော့
တယ်ကို ရေကူးကန်နှင့် ပန်းခင်းနှင့် ရှိနေသည့် အိမ်တစ်လုံး
ဖြစ်လာသည်။

ပန်းခင်းတွေ .. ရေကန်တွေကတော့ အပြားလိုက်
ချီချပ်ခင်းထားသလို ရှိနေရသည့် အနေအထား ..။ အိမ်လေး
တော့ တကယ့်အိမ်လေးတစ်လုံး ရှိနေသည့်နယ် ထိုးထိုးထောင်
ထောင်လေးကို မြင့်တက်လာပါသည် အိမ်လေးပေါ် ..။

သူ .. ငွေယုန်ကို ကြည့်ကာ .. လက်လေးတွေက အိမ်လေးကို တစ်ဆင့်ချင်း ပြန်ဖျက်ဖို့ ပြင်ခိုက် ငွေယုန်၏ လက်လေးတွေက သူ့လက်ကို လာဆုပ်သည်။

“ဟင့်အင်း .. မဖျက်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ် .. အိမ်လေးက ချစ်စရာလေး .. ပန်းခင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ .. သိပ်လှတာပဲ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးလဲ ရှိနေတာနော် .. ကိုကိုက သိပ်တောတာပဲ .. အိမ်ဆောက်လိုက်တာများ သိပ်မြန်တာပဲ ..

နှင့် ပြောကာ အိမ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် တမြတ်တနိုး နိုင်နေသည်။ တံချစ်တခင် နိုင်နေသည်။ ဖျက်လိုက်မှာကို နှမြောနေသည့် အရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ အဖျက်မခံဘဲ ဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုတွေလည်း မျက်နှာထက်မှာ ရှိနေသည်။

ခုလိုအချိန်မှာ .. သူ .. ငွေယုန်ကို ငေးကြည့်နေရင်းဖြင့် အရမ်းကို ဖြူစင်သည့် အရိပ်လေးတွေ ..။ ရိုးသားသည့် အရိပ်လေးတွေပဲ ရှိနေသည့် ယွန်းငွေယုန်၏ မျက်နှာလေးထဲမှာ ချစ်စရာ ချစ်စရာ အရိပ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာကို သိလာနေရ ..။ မြင်မြင်လာနေရရင်းမှ .. ချစ်လည်းချစ်နေမိရသည်ပဲ ..။ ယွန်းငွေယုန်ကို သူ့ညီမလေးသာ ဖြစ်လိုက်ချင်သည့် ခံစားမှုက ပြည့်သိပ်လာနေပါ၏။

“အိမ်လေးက တစ်ထပ်ပဲ ရှိသေးတာ .. ဟိုမှာ တွေ့လာဖို့ ဘာတုံးလေးတွေ အများကြီး ပိုနေသေးတယ် .. ဒီအခါ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ကိုကို ထပ်ဆောက်ပြမယ် ဒီအိမ်လေးကို ဖျက်ပြီးတော့ ..”

ဟုပြောတော့ ငွေယုန် ခေါင်းယမ်းသည်။ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာသည်။

“ဟင့်အင်း .. မဖျက်ရဘူး .. အိမ်လေးက နှမြောတယ် .. ဒီအတိုင်းပဲ ထားမယ် .. အိမ်အကြီးကြီးလဲ မလိုချင်ဘူး .. ဒီအိမ်လေးကိုလဲ မဖျက်ချင်ဘူး၊ ဒီအိမ်လေးကို မဖျက်အောင် ကိုကို ငွေယုန်အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ပေးရမယ် .. ဒါပဲ ..”

နှင့် လုပ်နေတော့ သူ ငြင်း၍မရနိုင်တော့ပြီဆိုတာ တို့ သိလာနေရပါ၏။

“နောက်ပေးဘက် လှေကားကနေပြီး ငွေယုန် အခန်းကို သွားမယ် ကိုကို .. အိမ်လေးကို .. အဲဒီအလီ လိုက်ပို့ပေး .. ငွေယုန် .. အိမ်လေးကို .. ငွေယုန်စားပွဲပေါ်မှာ ထားမယ် .. ဒီအိမ်လေးကို ငွေယုန် သိပ်ချစ်တာပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ တစ်ချက်ငြိမ်သည်။ နောက်တော့လည်း မပြောမဖြစ်သည်မို့ ..

“ဒီအတိုင်း ပြန်ဆောက်ပေးမှ ဖြစ်မှာ ငွေယုန်ရဲ့ .. သယ်သွားလို့တော့ မရဘူး .. ပြိုကျကုန်မှာပေါ့ .. ဒီအခင်းလေးကိုလည်း ဒီတိုင်း သယ်ယူသွားလို့မှ မရဘူး .. ကိုကို .. ငွေယုန်အခန်းကို လိုက်ခဲ့မယ် .. စားပွဲပေါ်မှာ ဒီပုံစံအတိုင်း အိမ်လေးကို ပြန်ဆောက်ပေးမယ် .. မလွဲဘူး .. လုံးဝပုံစံမပြောင်းစေရဘူး .. တိုကိုက အားတိုင်း စိတ်ကူးထဲပေါ်ရာ အိမ်တွေ ဆောက်ဆောက်ကစားနေရတာ .. ဘောလုံးမကန်ရရင် .. အိမ်ဆောက်နေတာ .. ညဆို အားနေရင် .. အိမ်ဆောက်နေတာ .. ငွေယုန်ရဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့ ယွန်းငွေယုန် မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ အိမ်လေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါဆို .. ဖျက်ပစ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့နော် .. ဒီအိမ်လေးကို ..”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ သူ သက်ပြင်းရွက်မိရ၏။ စောစောက ပျော်နေတာလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ပါ လိုက်နေနေမိရခိုက်မှာ .. ခုလို ယွန်းငွေယုန် မျက်နှာလေးပျက်ကျ .. ဒီထိထိခိုက်နေတာကို မြင်ရတော့လည်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင် ..

“ကိုကို ပြန်ဆောက်ပေးမယ်လေ .. ဒီပုံအတိုင်း .. စိတ်ချ ..”

ဟု ပြောကာ အိမ်လေးကို လက်ဖြင့်ဖျက်ချလိုက်တော့ ယွန်းငွေယုန်၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ .. ဟင်ခနဲ အသံလေးလှိုက်ခါကျလာသည်။ မျက်ရည်ဝဲနေရင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ပြုံး၍ ..

“စိတ်ချ .. စိတ်ချ .. မလွဲစေရဘူး .. ဒီပုံအတိုင်းပဲ ပြန်ဆောက်ပြမယ် .. ကြည့် ..”

ဟု အာမခံချက်တွင်တွင် ပေးနေရပါသည့် အဖြစ်နောက်ပေးပေါက်မှတက် ..။ ယွန်းငွေယုန်၏ အခန်းထဲသို့ တူတူဝင်ဖြစ်ကြပါ၏။ ခြင်ထောင်စာပွေးဖွေး ..။ အိပ်ရာခင်းပန်းရောင်လေးနှင့် ..။ ကစားစရာ ဝိရိကြီးများ ..။ အဝတ်ပီရီနှင့် စာကြည့်စားပွဲလေးတို့ဖြင့် ယွန်းငွေယုန်၏ အခန်းလေးသည် ရှင်းရှင်းလေးနှင့် လှနေပါ၏။ ယွန်းငွေယုန်၏ စာကြည့်စားပွဲထက်မှာ သူ့အိမ်ဆောက်ဘူးကိုချ၍ တကယ်ကိုပဲ အမြန်နိုင်ဆုံး စောစောထအိမ်လေးအတိုင်း အိမ်လေးကို ပြန်ဆောက်မိရပါ၏။ ဒါကလည်း

ယွန်းငွေယုန် ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် စိတ်ထိခိုက် နှမြောနေတာလေးတွေ အမြန်ဆုံး ပျောက်ဆုံးသွားရကာ ပြန်ပျော်လာစေလိုအာဖြင့်ပါ ..။

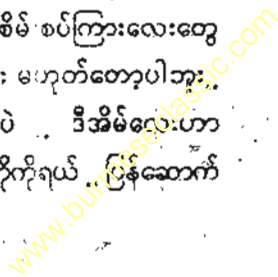
ယွန်းငွေယုန် ငြိမ်သက်စွာ ခုံတင်လေးပေါ်မှာ ခြေတွဲလွဲလေးချ၍ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း စာကြည့်ကုလားထိုင်ထက်မှာ ထိုင်နေရင်း စာကြည့်စားပွဲထောင့်နေရာလေးမှာ စားပွဲခင်းပြာပြာလေးထက်၌ တစ်ထပ်အိမ်လေးတစ်လုံးနှင့် ရေကူးကန်နှင့် ဥယျာဉ်ပါသော ခြံလေးတစ်ခုကိုဖြစ်တည် တည်ဆောက်ပေးလိုက်ရပါသည့် အဖြစ်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဇောကပ်နေတာမို့ ခပ်မြန်မြန် ဆောက်နေသမျှ ချွေးလေးတွေပင် စို့ချင်ချင် ..။

အိမ်လေးဆောက်ပြီးတော့ သူ ပြုံး၍ကြည့်သည်။ “တွေ့လား .. ကိုကို ပြောတယ် မဟုတ်လား .. အရင်က အိမ်လေးအတိုင်းပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ငွေယုန်လေး ကြည့်နေသည်။ အိမ်လေးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်မှ အတန်ကြာ၏။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးနှင့် ..။ အမိုးနီလေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက် နံရံနီနီစိမ်းစိမ်းစပ်ကြားလေးကတော့ ချစ်စဖွယ် ချစ်စဖွယ်လေး ရှိနေပါသည် အဖြစ် ..။

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် .. ဒီအနီနီ အစိမ်း စပ်ကြားလေးတွေက အရင်အတိုင်း တစ်ထောင့်ရာတည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး .. အစိမ်းလေးတွေက ပိုများနေသလိုပဲ .. ဒီအိမ်လေးဟာ အရင်အိမ်လေး မဟုတ်တော့ပါဘူး ကိုကိုရယ် .. ပြန်ဆောက်

တဲ့ အိမ်လေးပဲနော် .. ဟိုအိမ်လေးကို မြင်ရတဲ့နားကလေး ..
ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ သိပ်ပျော်နေတာ .. သိပ်အံ့ဩနေတာ ..
သိပ်ချစ်သွားတာ .. ခုမြင်ရတဲ့အိမ်က .. အရှင်အိမ်လေး ..
မဟုတ်ဘဲ .. ပြန်ဆောက်တဲ့ ဥစ္စာလေး ဖြစ်နေတာ ..
နော် ..

ဟု အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲ
မကောင်းနိုင် ..။

အိမ်လေးကို သူ ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်သည်။
ငွေယုန်လေး ပြောတာ ဟုတ်နေသည်။ အစိမ်းရောင် ဖိုင်ဘာတုံး
လေးတွေက အိမ်လေးမှာ နည်းနည်း ပိုများသွားပြီ။ ပြန်ဖျက်
လည်း မကောင်းတော့ ..။ ခဏ ခဏ ဖျက်နေလျှင် ငွေယုန်လေး
ပိုစိတ်ထိခိုက်မည် ..။ အစိမ်းရောင် ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေ ပို၍ နုတ်
မှာ ထည့်လိုက်မိသည့်အတွက် မိမိဘာသာပင် သတိမထားလိုက်
မိ ..။ ခုကျတော့ .. ငွေယုန်က ပိုသိနေ မှတ်မိနေချေသည်
တကား ..။

သူ .. ထိုနေ့က အိမ်လေးတစ်လုံးကို .. ငွေယုန်
ကို ဆောက်ပြမိခဲ့သည် ..။

ထိုအိမ်လေးကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ထပ် ဆောက်ပေးခဲ့သည့် အိမ်လေးသည် ..
ပုံစံတူ မဖြစ်ဘဲ .. ဆင်တူသည့်အိမ်တစ်လုံး အဖြစ်သာ ရှိခဲ့
ပြန်သည် ..။

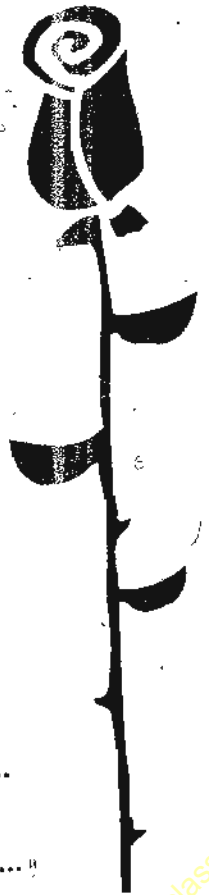
ငွေယုန် ရင်ကို မပျော်စေနိုင်ခဲ့ ..။ သူ့ရင်ကိုလည်း
မကြည်နူးစေနိုင်ခဲ့ ..။

ထိုအိမ်လေးတစ်လုံး၏ အဖြစ်သည် .. သူ့ဘဝမှာ
အောင်ကာလများဆီ၌ နိမိတ်ဦးအဖြစ် ရှိခဲ့သည်ကို .. ထိုစဉ်က
တော့ .. သူ မသိနိုင်စွမ်းခဲ့ ..။
ပြော .. မသိနိုင်စွမ်းခဲ့ပါ ယွန်းငွေယုန်ငယ် ..။

သံယောဇဉ်နှင့် တည်ထား
နှလုံးသားဖြင့် ဖွဲ့ဆောင်
ချည်နှောင်သည့် ဤကြီး ...။

ပြတ်ခိုးနေမှန်းမသိ
ချစ်နေမိသည့် စိတ်များ
နှလုံးသားက နားမလည် ...။

ရင့်သန်စွာ ချစ်စိတ်
တိုးတိတ်စွာ အိပ်နေသမျှ
နှလုံးသားမှ သိစဉ်
အလွန်ပင် နောက်ကျ
နှောင်တဖြင့် ဝိုကြွေးစေ
သောကတေ့ဖြင့် ကျွန်ရစ်သမျှ
မောင့်ဘဝ၏ အဖြစ်များ
မောင့်သက်ထား မသိစေနှင့် ...
ဪ ...
မောင့်သက်ထား မသိစေသင့် ...။

ဂျူတီကုတ်အနက်လေးကို သေသေသပ်သပ်ခေါက်
နေပါသည် ယွန်းငွေယွန် ..။

မျက်နှာလေး သိပ်မလန်းချင်တာကို သူ သတိထား
မိရပါ၏။

သွယ်နဲ့နဲ့ ကိုယ်လေးနှင့် ဆံပင်ရှည်နဲ့နဲ့ ထူပိတ်ပိတ်
ကြီးက နန်းဆန်ခြင်းဘက်ကို နှယ်၏။ ခူးဆစ်အောက် ရှည်လျား
နေသော ဆံကျစ်ရှည်တစ်ဖက် တုတ်တုတ်လေး နှင့် ငွေယွန်သည်
ဟိုးငယ်တုန်းကလို ဂျပန်ဆံတောက်လေးနှင့် ခြစ်မနေတာတစ်ခု
ကလွဲ၍ .. ကလေးမျက်နှာလေးနှင့်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ အသားလေး
က ဖြူညူ ..။ မျက်လုံးလေးက နက်နက်လေး ..။ မျက်တောင်
လေးတွေကလည်း ထူပိတ်ပိတ်ရှည်စင်းစင်း ..။ နှာတ်သေးသွယ်
သွယ် ..။ နှုတ်ခမ်းနုနုအိအိ ..။ အကြောမျှင်လေးများ ရိုးရိပ်ထင်
နေသော ပါးပြင် ..။ အားလုံးသည် .. အရမ်းကို အပြစ်ကင်းစင်
သော မျက်နှာလှလှလေး ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ အေးချမ်းရိပ်
ထင်၏။

အလုပ်သင်ရှေ့နေ တူတူဆင်းဖြစ်သည်မို့ ပြန်နိ
သည်လည်း တူတူပဲ ဖြစ်ရလျက် အသွားအပြန် ကိစ္စသည်
လေးသော် လာကြိုခြင်း အလုပ်တစ်ခုဖြင့်ပင် ကိစ္စငြိမ်းရာသည်
အဖြစ်။ အန်ကယ်ရှိန်ကတော့ နှစ်ကာလကြာရှည် အိမ်နီးချင်းတွေ
ဖြစ်ခဲ့ရ .. ဆက်ဆံလာခဲ့ရသည်မို့ သူ့အတွက် သွေးသားရင်းချာ
ဦးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ..။ အန်ကယ်ရှိန်ကလည်း ထိုနည်း
နယ်ပါပဲလေ ..။ ကြာရိပ်မြိုင်နှင့် ရွက်နုဝေသည် တကယ့်အား
ချင်းများပမာ ရှိခဲ့ကြရပြီ ..။

ခု .. သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့ တူတူအလုပ်သင်
နေ ဆင်းနေကြတာမို့လည်း ငွေယုန် အတွက် အစစ စိတ်ချ
လက်ချကြီး အန်ကယ်ရှိန်နှင့် အန်တီဖူးတို့မှ ရှိကြရပါ၏။

“ဟိတ်ကောင်မလေး .. ဘယ့်နယ် ဖြစ်နေတာလဲ .. ဒီနေ့”

သူ မေးတော့ ယွန်းငွေယုန် တစ်ချက် မော့ကြည့်
သည်။ တရားရုံးရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ယွန်းငွေယုန်လျှောက်
တော့ သူ ဘေးမှလိုက်လာရင်း အက်ခတ်သလို တင့်ငုံကြည့်နေ
မိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာမကောင်း ..။ ငွေယုန် မျက်နှာမလန်းဘဲရှိနေ
တာကို မြင်နေရတာကိုက ရင်ထဲမှာ အနေခက်၏။

လေးလေးသော် လာမကြိုသေး ..။ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ကာ ဖိုင်ဘာကုလားထိုင်ပြာပြာထက်မှာ ဘေးချင်း
ယှဉ်၍ သူနှင့် ယွန်းငွေယုန်တို့ ထိုင်ဖြစ်၏။ ဖိုင်ဘာနီညိုရောင်
ခေါက်စားပွဲထက်မှာ ရှိနေသည့် ရေခန်းဓာတ်ဘူးကို သူ ယူသည်။
ရေခန်းကြမ်းကို ငှဲထည့်ပြီး ယွန်းငွေယုန် ရှေ့ချပေးတော့လည်း
ငွေယုန် ငြိမ်ကြည့်နေသည်က သူ လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ ..။ နောက်

ထပ် ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲပြီး သူ သောက်၏။ ဤနေ့သည်
သူတို့၏ အလုပ်သင်ရှေ့နေသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့
ဖြစ်နေသည်။

သူပဲ ငွေယုန်အတွက် နက်စိကော်ဖီကျကျတစ်ခွက်
နှင့် သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက် စားပွဲထိုးကောင်လေး
တို့ မှာသည်။

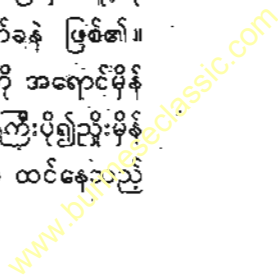
ယွန်းငွေယုန်ကြိုက်သည့် ဘဲသားမုန့်ကို သူ မှာနေ
တော့လည်း ယွန်းငွေယုန်၏ အကြည့်က ခပ်ငေးငေး သူ့ထံမှာပဲ
ရှိနေသည်ပါပဲ ..။

“ဟိတ်ကောင်မလေး .. ဘာငြိမ်နေတာလဲ .. ဒီနေ့ ကိုကို
ကြည့်နေတာ သိပ်ကြာနေပြီနော် .. မနက်ကတည်းက
ငိုငိုတိုင်တိုင် လုပ်နေတာ .. ခုထိ လုပ်နေတုန်းပဲ .. ကိုကို
ပြောထားတယ် မဟုတ်လား .. ငွေယုန် မျက်နှာညှိုးရင်
မနေတတ်ဘူး ဆိုတာလေ .. ကဲ .. ပြော .. ကိုကိုကိုပြော ..
အန်တီဖူးလီ ဆူတတ်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငွေယုန်ကို ဘယ်
သူမှ မဆူဘူးဆိုတာ ကိုကို သိနေတာပဲ ..”

ဟု မေးနေတော့လည်း ငြိမ်နေသည်။

“မပြောချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ..”

ဟု တစ်ချက်ခပ်ညည်းညည်း ပြောပြီးမှ သူ့ကို
ခပ်မော့မော့ ငေးကြည့်သည်။ သူ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။
ဘုရားရေ ..။ ငွေယုန်မျက်ဝန်းလေးတွေ အရမ်းကို အရောင်မိန်
ဖျောလာနေကြသည့်နယ်ပါလားလေ ..။ ချက်ချင်းကြီးပို၍ညှိုးမိန်
ဖျောကျလာနေသည့် မျက်ဝန်းအိမ်လေးတွေထဲမှာ ထင်နေသည့်

အရိပ်သည် တစ်ခုခုကို မျိုသိမ်စွာ ကြေကွဲနေသည်ဟု သူ ထင်လာသည်။

“ကိုကို .. ဘာလို့ အင်ဂျင်နီယာ မလုပ်ဘဲ ရှေ့နေလုပ်မယ် ဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင် ..”

ဟု မေးလာသံလေးက သူ့ မျှော်လင့်မထားမိသော မေးခွန်း ဖြစ်နေသည်။

လောလောဆယ်မှာ ဤမေးခွန်းကို ယွန်းငွေယုန် မေးလာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားမိခဲ့ ..။ တစ်ခုခု စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို ဖွင့်ပြောလာမည်ဟု စောင့်ဆိုင်းနေမိခြင်းပဲ ရှိနေသည်။ သူ သိချင်သည်ကလည်း ယွန်းငွေယုန် ဘာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သလိုကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ ဆိုခြင်းကိုပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန် ထံမှ သူ မထင်ထားသည့် မေးခွန်းလေး နှုတ်ဖျားဆီမှ ပွင့်ကျလာပါသည် အဖြစ် ..။ မေးနေသည်ကလည်း တိုးတိုးတိမ်တိမ်အသံလေးဖြင့်ပါ ..။ သူ .. ငွေယုန် မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငေးစိုက်ကြည့်မိရပါ၏။ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းရိန်လေးတွေကို ဖုံးကွယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် မျက်နှာလေး ..။ ဤကောင်မလေးကို သူ ငယ်ကတည်းက အရိပ်လေးကြည့်လာခဲ့သည်ပဲလေ။ ဘာတွေ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်ဆိုတာ မျက်နှာလေး ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ သိနေသည်ပဲ ..။ ယွန်းငွေယုန် တော်တော်ကြီးကို ရင်ထဲမှာ မျိုသိမ်စွာ ကြေကွဲခံစားနေရသည်ဟု သူ သိလာနေသည်။ သိလာနေရလေလေ ..။ ရင်ထဲမှာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရလေပါ ..။

“ဖြေလေ ကိုကို ..”

မျက်နှာမှ အဖြေတစ်ခုကို ဖမ်းဆုပ်သိနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည့် သူ့ကို မော့၍ ယွန်းငွေယုန် မေးလာတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး ငွေယုန် .. စကားကို မလွှဲပစ်နဲ့ .. ကိုကို မေးတာ ဖြေစမ်းပါ ယုန်ရယ် .. ဒီနေ့ ငွေယုန် မျက်နှာ မလှန်းဘူး .. ကိုကို ကြည့်နေတာ သိပ်ကြာနေပြီ .. ရင်ထဲ မကောင်းတော့ဘူးနော် ကောင်မလေး .. ကဲ .. အခု .. ခင်မိကော်မိကိုတွေ့ရင် .. ဘာသာမုန့်ကိုစား .. ပြီးရင် .. ကိုကိုကို ပြောစမ်း .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

ဟုပြောလည်း ပြော ..။ ကော်ဖီခွက်ကို ကမ်းပေးတော့ ကလေးလိုပဲ ငွေယုန် ယူသောက်သည်။ မျက်လွှာလေးတစ်ချက်ချ၍ ကော်ဖီပူပူကို မှုတ်လိုက် သောက်လိုက် လုပ်နေတာကို သူ ငေးကြည့်မိ၏။ အစ်ကိုကြီး ခိုင်းတာကို မျက်နှာယယ်လေးနှင့် လုပ်နေသည့် ညီမလေးနယ်ပါလားလေ .. ဟု တွေးဖြစ်သည်။ ဘဲသားမုန့်တစ်ခုကို သူယူကာ ကမ်းပေးမိပြန်၏။

“ယုန်လေး ကြိုက်တာ .. ကိုကိုတောင် လိုက်လိုက်စားရင်း ကြိုက်နေတဲ့ ဒီဘဲသားမုန့်ကို .. တစ်ခု ယုံးကုန်အောင်စား .. တို့တိတိလုပ်ပြီး ပြန်ချထားမယ် မကြံနဲ့နော် ..”

ဟု ပြောတော့လည်း တကယ်ကပ် မုန့်ကိုကုန်အောင် စားရှာပါ၏။ သူ ရင်ထဲ ချစ်စနိုးလေးလှမ်း၍ ခေါင်းလေးကို ထုလိုက်ချင်လာရပြန်သည်။ ချစ်စရာလေး .. ဟု ရင်ထဲပြည့်နေသည့် ခံစားမှုဖြင့် တွေးဖြစ်သည်။

“ကိုကိုလဲ .. လက်ဖက်ရည်သောက်လေ .. မုန့်လဲစား ..
ဟု ပြောလာတော့မှ သူ ဘာမျှမစားရသေးတာလဲ
သတိရသည်။ ဟက်ခနဲ ရယ်မိလျက်မှ လက်ဖက်ရည်ကိုယူသောက်
ဖြစ်၏။ မုန့်စားဖြစ်၏။

“မေ့နေတယ်၊ ငွေယုန် .. ကိုကို စားရမှာကိုလေ .. မင်း
လေးကတော့ကွာ .. ကိုကိုကို သိပ်ပြုစားထားတာပဲ
ညည်းလေး မျက်နှာမကောင်းတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ကို
ဒီနေ့ စိတ်ထိုင်ညစ်နေဟု ကောင်းကင်က ကိုကို ဖြစ်နေတယ်
နော် .. ကဲ ... အခုပြောစမ်းပါဦး .. ဘာဖြစ်နေတာလဲဆို
တာ .. ဖွိုင်နေတာ ကြည့်နေရတာ ရင်ထဲ မချမ်းသာတော့
ဘူးနော် .. အမိ ..”

ဟု မေးတော့ ငွေယုန် သူ့ကိုမော့ကြည့်လာရင်း
မျက်ရည်လည်လာသည်။

သူ .. မျက်နှာကြီး ပျက်လာရပါပြီတည်း ..

“လာ .. လာ .. ငွေယုန်လေး ..”

ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေရှိနေတာမို့ ငွေယုန် မျက်ရည်
လည်လည် ဖြစ်နေတာကို မြင်လျှင်မကောင်း။ ငွေယုန်လက်ထဲ
ဆွဲ၍ ဆိုင်ပြင်ထွက်ခဲ့ကာ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ သွားရပ်မိရ
လေးလေးသော်၏ ကားအလာကိုလည်း စောင့်ရ ..။ ငွေယုန်
လည်း တင်ငံဖြင့် ကြည့်ရ အက်ခတ်ရနှင့် သူတစ်ယောက်တည်း
စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲခြင်းများဖြင့် လုံးထွေးရစ်ပတ် ဖြစ်
ရပါပြီ ..။

ငွေယုန်လေး စတင်တော်စိတ်ထိခိုက်နေတာ ဖြစ်ရ
သည် ..။ ဘာတွေဖြစ်နေသည် ဆိုတာကိုလည်း မသိရပြန် ..။
အော်လည်း မပြောသေး ..။

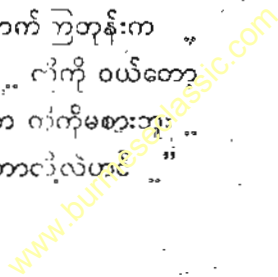
“ကိုကို .. ဘာလို့ ဥပဒေကို ယူရတာလဲ ကိုကို ..”

ဟု မော့မေးလာတော့ သူ နည်းနည်း အံ့ဩချင်
တာသည်။ ဘာကြောင့် ဤမေးခွန်းကို ဒီလောက်ကြီး အရေးတကြီး
မေး၍ လောလောဆယ်မှာ မေးမေးနေရပါသတိလဲ ..။

“ယုန်က .. ရှေ့နေလုပ်မယ်ဆိုတော့ .. ကိုကိုလဲ ရှေ့နေ
လုပ်ချင်လာတယ်လေ .. ယုန်က မရှိနှမ်းပါးတဲ့သူတွေ
အတွက် .. ဆိုရင် .. မေတ္တာနဲ့ ကူညီပြီး အမှုတွေ လိုက်
ပေးချင်တယ် ပြောတော့လဲ .. ကိုကိုလဲ .. အဲသလို လုပ်
ပေးချင်လာတယ် .. ယုန်လေးကို .. အစောင့်လုပ်ပေးချင်
တယ် .. ယုန်လေးနဲ့ .. တူတူလဲ .. သွားလာလုပ်ကိုင်ချင်
တယ် .. ယုန်ကို .. ကိုကိုက စောင့်ရှောက်မယ် မဟုတ်
လား .. ဝါသနာကလဲ .. ယုန်လေးနဲ့ တူသွားတယ်လေ ..
အင်ဂျင်နီယာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလဲ .. ပျောက်သွားတာကိုက
ဆန်းနေရော ..”

ဟု ဖြေတော့ ငွေယုန် သူ့ကို မက်တော်မခတ်
မော့မော့လေး ကြည့်နေရှာပါ၏။

“ကိုကိုနဲ့ ယုန် ကျောင်းတူတူ တက်ကြွတန်းက ..
ငွေယုန် စားချင်တဲ့ နို့အေးချောင်းကို .. ကိုကို ဝယ်တော့
နှစ်ခုမရှိဘဲ တစ်ခုပဲရှိတော့ .. ကိုကိုက ကိုကိုမစားဘူး ..
ယုန်ကိုပဲ ကျွေးတယ် .. အဲဒါ .. ဘာလဲလဲဟင် ..”

“ဟာ .. ယုန်ကို .. ကိုကိုက မကျွေးဘဲ .. ယုန်
တစ်ယောက်တည်း စားပြနေရမှာလား .. ဘယ်နှစ်
ရက်မှာလဲ ယုန်လေးရဲ့ ..”

ဟု ငယ်တုန်းက စားခဲ့သည့် ရေခဲချောင်း
အစ မေးလာနေတော့ သူ နားမလည်နိုင်ဘဲ ငဲ့၍ကြည့်
ဖြေမိရနှင့်ပါ ..။ ဤနေ့မှာ ငွေယုန်လေး ထူးဆန်းနေသည့်
ဟု တွေးဖြစ်လာနေရပြီ ..။ ခုမှ အရေးတကြီးဖြင့် ဤအကြောင်း
ကို ဘာကြောင့် လာမေးနေရပါသတဲ့လဲ ..။ ပြီးတော့ ..
ဝိုင်နေတာနှင့် ဘာများဆိုင်နေရပါသတဲ့လဲ ..။ မဟုတ်သေး
ဤကောင်မလေး မဖြေချင်သည်မို့ စကားတွေ လွဲလွဲပြောပြနေ
ဖြစ်ရမည် ..။

“ပြီးတော့ .. ယုန်လေး ဒန်းစီးချင်တယ် ဆိုတော့ ..
ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး ပိတောက်ကိုင်းတုတ်
ကြီးမှာ ဒန်းကြိုးကို တက်ချည် .. ပြန်ဆင်းလာပြီး
ပြားတစ်ခုကိုရှာပြီး .. ဒန်းထိုင်ခုံပြားလေးဖြစ်အောင်
လျှိုထည့်ဖို့ သစ်သားပြားကို ဓားနဲ့ထွင်းတော့ .. ကိုကို
ဓားထိတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကရော ကိုကို ..”

“ဟာ .. ဓားထိတဲ့နေရာ တင်ချာထည့်လို့ စပ်လို့
အော်ရမယ့်အစား .. မိယုန်လေးကို .. အန်ကယ်ဖို့
မှာစိုးတာနဲ့ .. မနာပါဘူး .. မနာပါဘူးနဲ့ ပြောပြ
တာ .. ဘာကြောင့်လဲ ကိုကို .. ဆိုပြီး ဆက်မေး
လား .. ယုန်လေးရာ .. ယုန်လေးက ကိုကို ညီမ
ဥစ္စာ .. ကိုကို လုပ်ပေးကိုင်ပေးရမှာပေါ့ ..”

ဟု သူ ကြားဖြတ် ဝင်ပြောတော့လည်း ယုန်းငွေ
ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငဲ့
နက်ကာ ငြိမ်ကျသွားလေသမျှ သူ နားမလည်နိုင်သလို ငေး
ကြည့်မိရပါ၏။

နောက်တော့ .. သူ ခေါင်းယမ်းမိပြန်သည်။

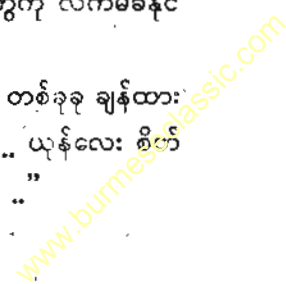
“မဟုတ်သေးပါဘူး ယုန်လေးရာ .. ကိုကို မေးတာကိုကျ
တော့ မဖြေဘဲ .. ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းတွေ ကိုကိုကို မေးမေး
နေရတာလဲ .. မိယုန်လေးနော် .. မဖြေချင်တိုင်း စကား
အကြောင်းတွေ လွဲလွဲမချနဲ့ ..”

ဟု သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ကြည့်ရင်း မေးလာ
ယုန်းငွေယုန် အားယူပြုံးသည်။ မျက်ရည်လည်နေတာကို
ပြန်ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း သိသာနေသည်။

“ငွေယုန် .. ဒက်ဒီနဲ့ မာမို့ကို .. ဒီညနေမှာ .. အဖြေတစ်ခု
ပေးစရာရှိနေတယ် ကိုကို .. အဲဒီအတွက် .. ငွေယုန် ..
အဖြေရှာယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မိတာပါ .. ခုတော့ .. အဖြေ
ကို .. တိတိဖတ်ကြီး နားလည်လိုက်ရပါပြီ ကိုကိုရယ် ..”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် မော့ပြောလာတော့ သူနား
မည်နိုင်တော့ ..။ ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။ ခေါင်းကို သူ ယမ်း
မည်ကိုက .. ယုန်းငွေယုန် ပြောနေတာတွေကို လက်မခံနိုင်
အတွက်ပါ ..။

“မဟုတ်ဘူးကွာ .. ယုန်လေး ကိုကိုကို တစ်ခုခု ချန်ထား
တယ် .. ညံာနေတယ်၊ ကိုကိုသိတယ် .. ယုန်လေး စိတ်
ညစ်နေတယ် .. အဲဒါကို သိနေတယ် ..”

ဟု ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာပဲ လေးလေးသော်၏ကလေး
လာနေပြီမို့ သူ စိတ်ဓားကျသွားရပါပြီ ..။ ငွေယုန်ထံမှ အထွတ်
တစ်ခုကိုတော့ လောလောဆယ်မှာ သူ့ရနိုင်ဖွယ်မရှိ။ လေးလေးသော်
ရှေ့မှာ မေး၍ကလည်း မကောင်း ..။

“ယုန်လေး .. ကိုကို ဒီကိစ္စကို မေ့ထားပြီလို့ မထင်
နော် .. ကိုကို .. ညဘက် .. ငွေယုန်ဆီ လာခဲ့မှာ ..
မှာ မေးကိုမေးမှာနော် .. ကိုကို စပ်ထားတဲ့ ကဗျာ
ဘာတွေလဲ ပြဖို့ရှိနေတယ် ..”

သူ ကဗျာတွေစပ်ပြီးတိုင်း ငွေယုန်ကို ပြနေကျ
စပ်ထားသည့် ကဗျာတွေကို စုစုထားသည်။ တစ်နေ့ကျသည့်
လက်ရွေးစင်ပြန်ရွေးထုတ်ကာ .. ကဗျာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်လေး
တော့ သူ ထုတ်ချင်သည်။ နတ်လျှင်နောင်၏ရတုများ ..။ နတ်
၏ ရတုများနှင့် သူ အမြတ်တနိုး တစ်သားတည်းရှိနေအောင်
စွဲလမ်းစွာ ဖတ်နေရလေသမျှ .. သူ ကဗျာများသည် နူးညံ့သိမ်
မွေ့သော စာသားများနှင့် အချစ်များကို ဖွဲ့သီတတ်သော ကဗျာ
များ ဖြစ်နေတတ်သည်။ စစ်မြေပြင်စခန်းဆီမှ ချစ်ရသူကို တစ်
တနေသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ အလွမ်းဖွဲ့ကဗျာတွေလည်း
ပါနေတတ်သည်။ သူ ကဗျာများကို ဂရုတစိုက် ယွန်းငွေယုန်
ဖတ်မြဲဖြစ်ခဲ့ကာ ..။ ကဗျာတိုင်းကိုလည်း .. သိပ်ကောင်းတာ
ကိုကို .. ဆိုသည့် စကားလေးတွေဖြင့် .. သူ့ဘဝ၏ကဗျာ
သက်စာမီးကို ရှည်ကြာတည်မြဲစေဖို့အတွက် အားပေးနေတတ်
၏။

ယွန်းငွေယုန် သူ့ကို ဘာမျှပြန်မဖြေ ..။ လေးလေး
သော်၏ကား ရုပ်ပြီမို့ ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အရင်ဝင်
သည်။ သူ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာရှိ
နေသည့် စိတ်ပင်ပန်းရိပ်က မဖြေ ..။ သောကတွေကလည်း
မဖြေ ..။ စိတ်ပူနေတာတွေလည်း မဖြေ ..။ ယွန်းငွေယုန် အရမ်း
ကို စိတ်ထိခိုက်စရာ တစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာကို သူ သိသိလာနေ
ရသည်။ ဤညနေမှာပို၍ ယွန်းငွေယုန်၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ
မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေ့သီလာစေရသည်အထိ ခံစားမှုက
ပို၍ ဖုံးဖိမရနိုင်အောင် ပေါ်လာနေသည့် အဖြစ်။ မနက်ကထက်
ပို၍ ဆိုးနေသည်လေ။ ရွက်နုဝေသို့ လေးလေးသော်ကားဖြင့်
လိုက်ပို့ပေးပြီး ကားပြန်ထွက်သည်အထိ ငွေယုန်လေး ပေါ်တီကို
အောက်မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ သူ .. တကြည့်ကြည့်လုပ်နေရင်း
မှ ..

“ညဘက် .. ရှစ်နာရီ မထိုးခင် ကိုကိုလာမှာနော် .. ဒီနေ့
လေ့လာခဲ့တဲ့ အမှုတွေလဲ ပြန်ဆွေးနွေးမယ် .. ကိုကိုကဗျာ
လေးလဲ လာပြမယ် .. ကြားရဲ့လား .. အဲဒီအခါ ကိုကို
မေးမယုံ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့လဲ ပြင်ထား .. ဝေ့လည်လည်
လုပ်လိုတော့လား .. ဒီမှာ တွေ့လား .. လက်သီး ..”

ဟု လက်သီးဆုပ်ပြတော့ ယွန်းငွေယုန် ခပ်ယုံယုံပြုံး
သည်။ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ ..။

သူ ငဲ့ကြည့်တော့ ပြုံးနေသည် လေးလေးသော်ကို
မြင်ရ၏။ ကားမှောင်ထွက်လာတော့လည်း လေးလေးသော်
ပြုံးနေသည်။ သူ .. လေးလေးသော်ကို ဘာမှမပြောနိုင်သေး ..။

နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ နေရာမှာ ရပ်နေဆဲ ယွန်းငွေ ယုန် ..။ ကားကို ရှေးကြည့်နေဆဲ ..။

ရင်ထဲတွင် လေးခနဲဖြစ်၏။ ငွေယုန်လေး၏ ပုံစံ လေးက စိတ်ဓာတ်အရာ ကြေကွဲကျဆင်းနေသည့် အသွင်လေး ဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်လဲ .. ဆိုတာကိုလည်း သူတော့ မရ ..။ အန်ကယ်ရှိန်ရော အန်တီပူးရော .. ငွေယုန်ကို ချစ်ကြ သည်ပဲ ..။ ငယ်တုန်းကလို မစွာတော့သည့် ငွေယုန်ကို .. ပို၍ ပင် အလိုလိုက်ကြ ..။ အချစ်ပိုကြရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ဖေဖေနှင့် မေမေကျတော့လည်း ငွေယုန်ကို သမီး လေးလိုကို ချစ်ကြသည်။

သူကရော ..။ သူကလည်း .. ငွေယုန်ကိုဆို အားလုံး အလိုလိုက်သည်ချည်း ..။ အဆုံးစွန် ငွေယုန်က ဥပဒေပညာကို သင်မည်ဆိုတာနှင့် သူပါရော၍ ဥပဒေပဲ တက်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့ ရတော့ .. အလုပ်သင်ရှေ့နေ တူတူဆင်းကြသည်။ ဘာကြောင့် မသိ ..။ ငွေယုန်ကို သူ .. ဝေးဝေးမှာကို မထားနိုင် ..။ အင်ဂျင် နီယာလုပ်မည်ဟု တွေးထား မျှော်လင့်ထားသမျှသည် ဆယ်တန်း အောင်ကြတော့ .. ငွေယုန် .. ဥပဒေတက်တာနှင့် .. သူလည်း တက်ဖြစ်သည်ပဲ ..။ ငွေယုန်နှင့်တူတူ ဥပဒေကိုပဲ ဝင်ခွင့်လျှောက် ခဲ့သည်လေ။

“ဆင်းနေခဲ့မလိုလား .. နေခဲ့လေ .. ကြာရိပ်မြိုင်ကို လမ်း လျှောက်ပြန်လာလို့ ရတာပဲ ဥစ္စာ .. မင်းအစား ပင်ပန်းလို ပါကွာ .. လည်ကြီးကို မိမိနေဖြဲ .. ဘေးလဲ သတိရပါဦး ကွာ ..”

သူ လှည့်ကြည့်နေဆဲမှာ လေးလေးသော် ပြောလာ တာ သူ စိတ်မောလက်မော ကြည့်မိရလျက် ..

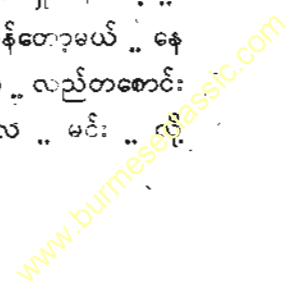
“လေးလေးသော် ဘာသိလို့လဲ .. ဟိုမှာ .. တစ်နေ့လုံး ငွေယုန်လေး ငိုနေတာ .. အဲဒါ .. စိတ်ထဲကို မကောင်း ဘူး လေးလေးသော်ရ .. တကယ့်ကို .. ဆင်းနေခဲ့ရင် ကောင်းသားလိုတောင် တွေးမိနေပြီ .. စိတ်ကဲမပြောင့်ဘူး လေးလေးသော်ရာ ..”

ဟု သူ ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ လေးလေးသော် နေသည်။

“အဲဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ .. မင်း .. ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တုန်းက .. စိတ်ဖြောင့်ဖူးလို့လဲ .. အဲဒါများ ခုမှ ဖွင့်ပြောပြနေရတယ်လို့ .. မင်း မဖွင့်ပြော ခင်ကတည်းက .. အားလုံးသိထားပြီးသား .. ကြာရိပ်မြိုင် ရော .. ရွက်နုဝေရော သိပြီးသား .. ကဲ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲနွေးခနဲ ဖြစ်၏။ လေးလေးသော်ကတော့ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီးမှ လေးလေးတချွန်ချွန် ကားဆက်မောင်းလာ၏။ ခြံစောင့် ဘာဘဲမြိုင် တံခါးလာဖွင့် ကားဆီမှလှမ်း၍ သူ မျှော်ကြည့်မိသည်က ရွက်နုဝေခြံထက် ..။ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ငွေယုန်လေး ရှိနေတော့ ..။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ .. ပြောရင်လဲ လွန်တော့မယ် .. နေ ရစ်ခဲ့ပါဆိုတော့လဲ မနေဘူး .. ပြီးတော့ .. လည်တစောင်း စောင်းနဲ့ ဖြစ်လာပြန်ပြီ .. မင်းဟာလေ .. မင်း .. လို့ ညည်းယူရမလို ဖြစ်နေပြီနော် ..”

လေးလေးသော် ပြောစဉ်ခိုက် သူ ခေါင်းယမ်း၍
 “ဟိုမှာ စိတ်ညစ်နေတာဗျ .. မသိရတဲ့အထဲ .. စိတ်မညစ်
 လို့ ဖြစ်မလား .. ဟိုက .. သူ စိတ်ညစ်တဲ့ကိစ္စ သူ့သိနေ
 တယ် .. ခန့်လေးက သိရတာ မဟုတ်ဘူး .. သိရင်ညစ်
 နေတဲ့စိတ်က တစ်ဝက်သက်သာသေးတယ် .. သူ ဘာ
 စိတ်ညစ်နေမှန်း မသိဘဲ .. ဘာစိတ်ဆင်းရဲနေရရှာပါလိမ့်
 ဆိုပြီး တွေးပူရ .. စိတ်ညစ်ရတာ သက်သာတယ်မှာ
 မှတ်လား ..”

“ဟာ .. ဘယ်သူက သက်သာတယ် မှတ်နေလို့လဲ
 မသက်သာဘူးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ် တည်ကြည်ခန့်ရှယ်
 မင့် ကြည့်ရတာ .. သက်သာတာ တစ်ခုမှကို မမြင်ရ
 ဘူး .. မသက်သာတာတွေချည်းပဲ မြင်မြင်နေရတာပါ ..”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ သူ ကမန်းကတန်း ကာ
 ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ လေးလေးသော်၏ ရယ်သံကတော့ ကား
 ခန်းဆီမှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့ပေတည် ..။ ကားကိုဆက်၍ ဂိုဏ်း
 ဘက် လေးလေးသော် မောင်းသွားစဉ်ခိုက် သူ အိမ်ထဲဝင်သည်
 မီးဖိုဆောင်ဆီမှ ထွက်လာသော မေမေနှင့် တိုးသ
 ဝို ..

“သားရှေ့ .. ခဏနား .. နို့ပူပူလေးသောက် .. ပေါင်
 မီးကင်နဲ့ ယိုသုတ် .. မေမေ လုပ်ထားတယ် ..”
 “တရားရုံးက ကင်တင်းမှာ စားခဲ့တယ် မေမေ .. အ
 မဆာသေးဘူး .. ခဏနေ ရေမိုးချိုးပြီးမှပဲ နို့ပူပူတစ်
 သောက်တော့မယ် မေမေရာ .. နော် ..”

ဟု ပြောတော့ .. မေမေ ပြုံး၍ သူ့ရှေ့မှာရပ်လာ
 သည်။ ဆံစလေးကို မော့ကြည့်ရင်း သပ်လေ့ပဲ၏။ သူ့အရပ်
 ကြီးက မြင့်နေပြီမို့ မေမေသည် သူ့ကို မော့ကြည့်ရပေမယ့် ..
 သူ့ဆံစတွေကို .. သူ့ငယ်တုန်းကလိုပဲ သပ်ပေးနေကျပါ ..။
 မေမေသည် သူ့ကို .. ခုထိ .. ကလေးတစ်ယောက်နယ် မြင်နေ
 ဆဲ ..။

“ကဲ .. ကဲ .. သားရဲ့အခန်းကိုပဲ မေမေတို့ တူတူတက်ကြ
 တာပေါ့ ..”

ဟု ပြောကာ မေမေရှေ့မှ လှေကားအတိုင်း တက်
 လာတော့ သူလည်း လိုက်တက်ဖြစ်ရပါ၏။ ဒု ခန်းထဲရောက်တော့
 ပိုက်လာသော စာအုပ်ကို သူ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ဂျူတီကုတ်
 အနက်ကို အင်္ကျီချိတ်မှာ ချိတ်စဉ်ခိုက် မေမေ နုတ်ထက်မှာထိုင်
 ၏။ ခုတင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ..

“မေမေဘေးမှာ ထိုင်စမ်း သား .. သားကို မေမေ မေး
 စရာရှိလို့ကွယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ မေမေဘေးမှာ သူ ထိုင်သည်။
 မေမေကို ထုံးစံအတိုင်း လက်ကိုကိုင်၍ မေမေပခုံးပေါ် ခေါင်းကို
 တင်၍ သူ ကလေးခွဲ ခွဲနေလိုက်သည်ပါပဲ ..။

“သားမှာ ချစ်သူရှိလား သား ..”

မမျှော်လင့်သော စကား ..။ သူ အံ့ဩသွားသည်။
 ဤကိစ္စကို .. ဘာကြောင့် မေမေသည် သူ့အခန်းထဲထိ ခုလို ..
 သူ ပြန်ရောက်လာတာနှင့် တူတူလိုက်လာတာ မေးရပါသတဲ့လဲ။

“ဟာ .. မေမေကလဲ .. သားမှာ ဘယ်ကချစ်သူမှ မရှိဘူး .. ထူးထူးဆန်းဆန်း မေမေရာ .. ချစ်သူဆိုတာ .. ဘာမှန်းတောင် မသိဘူး ..”

ဟု ပြောလာတော့ မေမေ တစ်ချက် ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုကို တွေးနေသည့် အသွင်။

“ဘာလဲ .. မယုံဘူးလား မေမေရ .. မယုံရင် .. မိငွေယုန်ကို မေးကြည့် .. သားမှာ ချစ်သူကို မရှိတာ .. အတိအကျ ကြီးပါ မေမေရာ ..”

ဟု သူ သက်သေထူ၍ပြောတော့ မေမေ သက်ပြင်း ရိုက်သည်။

“ငွေယုန်မှာရာ သားရယ် .. သူ့ရော .. ချစ်သူတွေဘာတွေများ ရှိနေသလား .. သားနဲ့ ငွေယုန်က .. ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် .. ဘွဲ့တူတူရ .. အခုလဲ .. ချိန်ဘာတူတူဆင်းနေကြတာဆိုတော့ .. မေးရတာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရယ်သည်။ မေမေ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကိုဝင်ခွေ့ရင်းမှ ..

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ..”

နင့် တရယ်တည်း ရယ်နေမိရပါ၏။ သူ .. ငွေယုန်မှာ ချစ်သူရှိနေသည် ဆိုတာမျိုးကို စိတ်ပင်မကူးခဲ့ ..။ လူကြီးတွေက အထင်တကြီးနှင့် မေးနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“အဲဒီပိန်ပိန်နဲ့နဲ့နဲ့ .. ချာတီတံမျက်နှာလေးနဲ့ .. ချာတီတံပေါက်စလေးကိုများ အထင်ကြီးလို့ မေမေရာ .. အဖဲဖဲ .. မရှိ .. လုံးဝမရှိ ..”

ဟု သူရယ်၍ ပြောတော့ မေမေ လိုက်မရယ် ..။ စိုက်ကြည့်နေသည့် အကြည့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဘာတစ်မျိုးလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ မခွဲခြားတတ် ..။ စတင်၍ သူ့ စိတ် ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာပါ၏။

ဘာတွေလဲ .. ဟု တွေးမိသည်။ ဤနေ့မှာ .. ထူးခြားစွာပဲ .. သူ ကြုံနေရသည်။ ငွေယုန်ကလည်း ငိုနေသည်။

မေမေကလည်း .. သူ့ကို မေးလာသည်။ သူ့မှာ ချစ်သူ ရှိသည်လား ..။ ငွေယုန်မှာ ချစ်သူရှိသည်လားတဲ့လေ ..။

ထို .. ချစ်သူဆိုသော .. အရာကို .. ဘယ်တုန်းကမှ .. မတွေးမိခဲ့ဘူး ..။ ငွေယုန်နှင့် သွားလာနေရင်း .. မြင်ခဲ့ကြခဲ့ဖူးသည့် ကောင်မလေး ချောချောတွေ တွေ့၍ ကြည့်မိခဲ့ဖူးတာလောက်တော့ ရှိဖူးသည်။ ချစ်သူဆိုတာမျိုးထိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မချစ်ခဲ့စဘူး ..။

“ကိုကိုနော် .. သိပ္ပံငေးတာပဲ .. ချောလို့လား ..”

ဟု မေးလျှင် ..

“အေးဟ .. မချောဘူးလား .. ဟိုတစ်ယောက် ..”

ဟု ရယ်ဟဟဖြင့် ငွေယုန်ကို ခင် နောက်လိုက်တတ်လျက် ..

“ဒါပေမဲ့ .. သူက ညည်းလေးထက်တော့ ပိုချောတယ် ဆိုတာ သေချာနေတယ် သိလား ငါ့ငွေယုန် .. သူကလူ .. ညည်းက ယုန် ..”

ဟုပင် ဆက်နောက်မိတတ်သည်အထိ ရှိခဲ့သည်။ စိတ်ကို မဝင်စားခဲ့ ..။ ငွေယုန်ကို ချစ်စနိုးလေး နောက်ဖို့ကိစ္စက

ပို၍ သူ့ရင်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ..။
ရပ်ဆိုင်းသည် အမိပြောခံရ၍ ငွေယုန် စိတ်ဆိုးလျှင် သူ့ အော်ရယ်
ပစ်တတ်သည်က .. ဥပဒေကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက မဟုတ်
ပါလားလေ ..။

ခု .. မေမေက .. သူ့မှာ ချစ်သူရှိသလားဟု မေး
လာတော့ .. သူ့ .. ထူးဆန်းနေသည်။ မေမေ မေးလာမည်ဟုပင်
မထင်မိ ..။

BURMESE CLASSIC

“အေးလေ .. သားမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုလဲ .. ပြီးတာပါပဲ ..”
ဟု ခပ်လေးလေး ပြောကာ မေမေ အခန်းထဲမှထွက်

သွားမည်ပြုပြီးမှ ပြန်၍ တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်ကာ ..

“ခုမရှိသေးပေမယ့် .. သားမှာ ရည်ရွယ်ထားသူရော့ ရှိသ
လားကွယ် ..”

ဟု မေးလာတော့ သူ့ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်သွားရ
ပါပြီ ..။ စာရေးရေး .. မေမေက .. သူ့ကိုမိန်းမများ ပေးစားချင်
နေသည်လား မသိ ..။

“ဟာ .. ရည်ရွယ်ထားတာလဲ မရှိပါဘူး မေမေရာ .. ဘာ
လဲ မေမေ .. သားကို မိန်းမပေးစားချင်နေတာလား ..
မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရာ .. သား .. မေမေ့ကို ချွဲလို့တောင်
မဝသေးပါဘူးဗျာ ..”

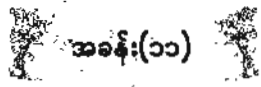
ဟု မေမေ့နား သွားရပ် ..။ မေမေ့ပခုံးပေါ် ကလေး
လို ခေါင်းကိုခပ်နွဲ့နွဲ့ တင်မိတော့ မေမေ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး သူ
ကို ဆံစလေးတွေ သပ်ပေးကာ ..

“နားလိုက်တော့သား ..”

ဟုသာ ပြောခဲ့ကာ မေမေ ထွက်သွားပါ၏။
တံခါးဝမှာ သူ့ ရပ်ကျန်နေသည်။ ရင်ထဲထွင် ..
တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသည်သို့ စတင်၍ ခံစားလာနေရပါပြီ ..။
သူ့ရင်ထဲတို့ တိုးဝင်လာနေသည်က .. တစ်ခုခု .. ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ..
သူ့ရင်ကို နှိပ်စက်မည့်ကိစ္စ ရှိလာနေသည်သို့ ဖြစ်လာနေသည်။
ရင်ထဲတွင် လေးလာနေသည်။ မသိစိတ်ထဲမှ ဖြစ်တည်လာသော
ထိုအရာသည် .. လက်တွေ့မှာ ဘာမျှတော့ ဖြစ်ပေါ်မလာသေး ..။
ဒါပေမဲ့ .. သူ့ .. ရင်ထဲလေးနေသည့် အဖြစ်။

* * *

အခန်း(၁၁)

ကဗျာလေးတွေ ရေးရေးထားသည့် ကတ်ထုတ်
ဗလာစာအုပ်လေးကို တစ်ဖက် ..။ သေချာထုပ်ပတ်ထားသော
ပန်းချီကားကို တစ်ဖက် သူကိုင်လျက် အိမ်မှအထွက်တွင် ခြံထဲ
ဆီမှ ဝင်လာနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ့ကို သူ မြင်တော့ တစ်ခဏ
ပြုံးမိသည်။

မေမေ ရွက်နုဝေမှ ပြန်လာတာ ဖြစ်မည် ..။
မေမေကတော့ ဤသို့ပါပဲလေ ..။ ငွေယုန်ကို
တာမို့ ညနေဘက် ဆိုလျှင်လည်း ရွက်နုဝေသို့ ရောက်
ရောက်သွားတတ်သည်ပါပဲ ..။ မနေ့က မေမေ့ မှန်တင်ခုံထဲ
အဖြူရောင် ယုန်မွေးဆွယ်တာလေး တစ်ထည်ကို သူတွေ့ခဲ့သ
ငွေယုန် အတွက် မေမေ ဝယ်လာတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီ
ပါ ..။

ငွေယုန် မွေးနေ့ကလည်း နီးလာပြီ မဟုတ်ပါ
လေ ..။ မွေးနေ့ကျမှ မေမေက လက်ဆောင်ပေးတာမျိုးမဟုတ်

ခြံကြိုပေးနေကျ ..။ မွေးနေ့မှာ မေမေ့ လက်ဆောင်ကို ငွေယုန်
ကား ဝတ်ဆင်ထားတာမျိုးကို မေမေက ဖြစ်စေချင်သည်တဲ့လေ။
ကလေး ..။ ငွေယုန် အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး တခု
ပေးပေးခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

ငွေယုန် မွေးနေ့ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက တစ်ပတ်ကျော်
အထက်တော့ လိုသေးသည်ပဲ ..။ ဒါပေမဲ့ ..။ သူကလည်း ..။ ငွေယုန်
အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ကြိုတင်ယူလာခဲ့ပြီ ..။ ပီဘောက်တွေ
အသားလ ..။ ဧပြီလမှာ သူ့မွေးနေ့ ကျရောက်ခဲ့လျက် ..။

မိုးရိပ်တို့ ဝေဆိုင်းတတ်သော ဇွန်လသည် ငွေယုန်
မွေးနေ့ ကျရောက်တတ်ပါ၏။ ငွေယုန် မွေးနေ့က ..။ ဒွန်လ(၁၀)
တစ်နေ့ ..။ သူ့မွေးနေ့က ဧပြီလ(၂၈)ရက် ..။ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ တစ်
နေ့မွေးနေ့ကျရောက်ပါသည့် သူနှစ်ယောက်အဖြစ် သူနှင့်ငွေယုန်
တို့ မွေးနေ့ရက်များ ဖြစ်ခဲ့ပါချေသည်တည်း ..။

တစ်နှစ်တည်း မွေးသည်။ မွေးလမတူကြပေမယ့် ..။
မွေးနေ့ရက်ကို ဂဏန်းပေါင်းကြည့်လျှင် တစ်ဂဏန်းကျသည်
တစ်နေ့ ..။ တစ်ဆယ့်သည်လည်း တစ်ဂဏန်း ..။ နှစ်ဆယ့်ရှစ်
သည် ဂဏန်းနှစ်ခုကို ပေါင်းကြည့်တော့လည်း တစ်ဂဏန်းပဲ
ကြည့်သည် ..။

သူ ..။ ငွေယုန် မွေးနေ့သို့ ရောက်ရချေတော့မည်
မည် ..။

ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သူ လျှောက်လာခိုက် မေမေနှင့်
မျက်နှာသိပ်မလန်းဘဲ ရှိနေသည့် မေမေ့ကို သူ တစ်ချက်
အံ့သြစိတ်ဖြင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်မိရပါ၏။ ရင်ထဲတွင်

တစ်ချက်လေးလာသည်။ ဤနေ့မှာ ယွန်းငွေယုန်လည်း မျက်နှာမလန်း ..။ ခု .. မေမေလည်း မျက်နှာမလန်း ..။

“ဘယ်ကိုလဲ သား .. ရွက်နဝေကိုလား .. ယုန်လေးကို သွားတွေ့မလို့လား ..”

ဟု မေမေ မေးတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ တစ်ချက် မေမေ ငြိမ်နေ၏။ တစ်ခုခု ပြောတော့မည်နယ်လည်း ရှိနေသည်။ နောက် .. အပြောခက်နေသည့်နယ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေချေသည်လဲ .. ဟု ပို၍ သူ စိတ်တွေရွပ်ထွေးပူပင်လာနေမိရပါပြီတည်း။ ရွက်နဝေ ခြံတွင်းဆီသို့ အပြာရင်ရောင် ပရာဒိုကားကြီးတစ်စီး စင်သွားတာကို သူ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုကားတစ်စီးသည် ခုတလော အတော်ကြီးကို ရွက်နဝေခြံသို့ အကူးအသန်း များနေတာကတော့ အမှန် ..။ အသားဖြူဖြူသစ်သန့်နှင့် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ရည်ချောမွေ့သော အန်တီကြီးတစ်ယောက်တို့ ရောက်ရောက်လာကြတာကိုလည်း သူ တစ်ကြိမ် ရွက်နဝေမှာ ဆုံဖူးသည်။ သူက ကြာရိပ်မြိုင်အပြန် ..။ ထိုအန်ကယ်တို့က အဝင်ဖြစ်နေသည်။ နောက်အကြိမ် များမှာတော့ သူနှင့် မတိုးခဲ့ဖူး။ ကားကြီး စင်စင်လာတာကို ကြာရိပ်မြိုင်ဆီမှ သူ လှမ်းမြင်ခဲ့ရဖူးပါ၏။

“မသွားသေးနဲ့ဦးသား .. ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်ကြတယ် .. လာ .. လာ .. နောက်နေ့မှဖြစ်ဖြစ် သွားကွယ် ..”

ဟုပြောကာ မေမေ သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်နေတော့ သူ ပို၍ စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာရပါ၏။ ထိုဧည့်သည်

ရောက်လာတာနှင့် သူ မသွားဘဲ နေပေးရမည်ဆိုသည့် ကိစ္စကို ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာရသည်လေ ..။

“လာ .. လာ .. သားကို မေမေ ပြောပြမယ် .. လာ ..”

ဟု ပြောကာ မေမေ သူ့တိုလက်ဆွဲခေါ်လာတော့ သိုက်မှဖြစ်ချေတော့မည်မို့ လိုက်သာလာခဲ့ရသည် ..။ စိတ်ထဲမပြောင့် ..။ ရွက်နဝေ ခြံကြီးဘက်ကို တကြည့်တည်း ကြည့်ကြည့် ဆာနေမိရသည် အဖြစ် ..။

မေမေသည် သူ့အခန်းရှိရာသို့ တစ်ဆက်တည်း ဆီခွဲပါ၏။ သူ့ကို စာကြည့်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေလျက် အထင်ထက်မှ မေမေ ထိုင်ပါ၏။ သူ့ကို ခပ်ငေးငေး .. မေမေ ကြည့်သည်။

“သားလက်ထဲက ပန်းချီကားလား သား ..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ .. ယုန်လေး အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အကြံ သွားပေးမလို့လေ .. မေမေလိုပေါ့”

ဟု မေမေကိုတော့ မထိန်ချန်ထားဘဲ ပြောမိရပါ

သူ .. အချိန်အားဖြစ်သည့် ညဘက်မှာ .. ဤပုံလေး ဝီ ဆွဲခဲ့သည်မှ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထား၍ပါ ..။ ပန်းချီကား သားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်စေချင်သေး။ ငွေယုန် လက်ထဲရောက်ပြီး .. ရွက်နဝေ၏နံရံမှာ ချိတ်ပြီးမှ .. မြင်စေချင်သည်။ ပြီးတော့ .. ထိုပန်းချီကားကို .. ကာယကံရှင် ငွေယုန်ကို အရင်မြင်အချင်သည်လေ။ ထိုပန်းချီကားကို တွေ့သည့်အခါ မှာ အံ့ဩဝမ်းသာကင်းသွားချေမည့် ငွေယုန်၏ မျက်နှာနုနုလေးကိုလည်း သူ

စိတ်နှစ်၍ ကြည့်နေချင်သည်။ ငွေယုန် မျက်နှာမှာ ဖြတ်ပြေးသွားကြမည့် ကြည့်နူးရိပ်များ ..။ သူ့ကို ချီးကျူးမည့် အရိပ်များ ..။ ဝမ်းသာသည့် အရိပ်များ ..။ ဪ .. နောက်တော့ ကျေးဇူးတင်နှင့် မောကြည့်လာမည့် အကြည့်နန်းဝေးများ ..။ အားလုံးကို .. သူ့ .. တစ်ကြိမ်တည်းမှာပဲ .. မြင်တွေ့ခွင့် ရချေလိမ့်မည် ..။

“ဘာပုံလေးလဲ သား .. မေမေ ကြည့်ချင်တယ်ကွယ် ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ရယ်နေသည်။ မေမေ့ကို မမြင်ချင်သေး။ ရှက်တာလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ ဤပန်းချီကားလေးကို အရင်ဆုံး မြင်ရမည့်သူသည် ငွေယုန် ဖြစ်ရချေမည် မဟုတ်ပါလား ..။

“ဒီနေ့ဟာ ငွေယုန် အတွက် .. ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ သား ..”

ဟု မေမေ ရုတ်ခနဲ ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲမရှင်း ..။ ဘာထူးခြားမှုများသည် ဤနေ့မှာ ငွေယုန်အတွက် ဖြစ်တည်ရပါသတဲ့လဲ ..။ သူ့ သိသည်က .. ဤနေ့သည် ငွေယုန်လေး မျက်နှာမလန်းသောနေ့ ..။ တစ်ခုခုကို ကြေကြေကွဲကွဲကြီး မျိုသိပ်ခံစားနေသောနေ့ ..။

“ဘာများလဲ မေမေ ..”

ဟု သူ မေးမိရပါ၏။ မေမေ သူ့ကို ကြည့်ထားသည်။ နောက်တော့ သက်ပြင်ဖြေ့ဖြေ့ချ ငြိမ်နေပါ၏။

“သစ်သစ်ငြိမ်းရေ .. သမီးလေး ငွေယုန်ကို .. စကားလေး မြန်းကြတဲ့သူ ရှိနေတယ် .. ကြည့်နူးရိပ်ကိုယ်ပိုင်ဆောင်

ကြီးကိုပိုင်တဲ့ .. ဦးကျော်သာ ဆိုတဲ့သူက သူ့သား ဒေါက်တာဘုန်းကျော်နဲ့ လာမြန်းနေတယ်ကွယ် .. တလောက .. ကိုရိုနီ နှလုံးနည်းနည်း အောင်တာနဲ့ သွားပြတော့ ယုန်လေးလဲ သူ့အဖေနဲ့ ပါသွားတယ်လေ .. ပူးရော ပါသွားကြတာပါပဲ .. အဲဒီမှာ ဦးကျော်သာရဲ့သား .. ဒေါက်တာဘုန်းကျော်နဲ့ တိုးတာ .. ဦးကျော်သာကလဲ နှလုံးအထူးကု .. ဒေါက်တာဘုန်းကျော်ကလဲ .. ခွဲစိတ်ဆရာဝန်လေးလေ .. အဲဒါ .. သူတို့သားအဖက .. ကိုရိုနီကို စမ်းသပ်ကြရင်းနဲ့ အဖေအတွက် စိတ်ပူလို့ လိုက်လာတဲ့ ယုန်လေးကိုပါ တွေ့ကြတာလေ .. တစ်ပတ်လောက် ဆေးရုံကို ညနေတိုင်း ကိုရိုနီ သွားသွားကုသခံရတယ် .. ဆေးရုံတက်ဖို့လဲ မလိုဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲ လာပါ .. ဆိုတော့ .. သွားပြဖြစ်ကြတယ်လေ .. ရင်ထဲလဲ အေးကြရတာပေါ့ .. နှလုံးသွေးကြောတစ်ခု နည်းနည်းကျဉ်းချင်တယ် ဆိုတာပါပဲ .. ဆေးကို စားဆေးပေးတယ် .. လိုအပ်တဲ့ဆေး ထိုးပေးတယ် ဆိုပါတော့ .. ယုန်လေးလဲ .. သူ့အဖေသွားတိုင်း ပါပါလာခဲ့တာပါပဲ .. နောက်တော့ .. မထင်မှတ်တာ လာဖြစ်နေတယ်ကွယ် .. ယုန်လေးကို .. သူ့သားနဲ့ စကားလာမြန်းတော့တာပါပဲ .. ဒေါက်တာဘုန်းကျော်ကလဲ မြတ်နိုးနေသတဲ့ .. သူတို့ဘက်ကလဲ .. ယုန်လေးကို မြင်မြင်ချင်း ဒေါက်တာဦးကျော်သာ ကိုယ်တိုင်ကိုက .. သမီးလေးလိုကို ချစ်နေမိတာတဲ့ .. သိပ်မြန်တာပဲ သစ်သစ်ရယ် .. စကားလာမြန်းကြတာ ..”

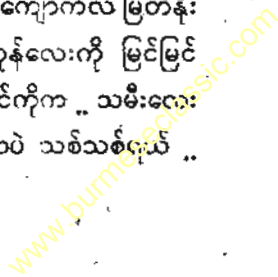
ဟု ဤနေ့မနက်မှာ ကိုယ်တိုင် လာပြောပြခဲ့သော
(ဒေါ်ခင်မြဖူး၏ စကားများကို ဒေါ်သစ်သစ်ငြိမ်း ပြန်၍ကြား
ယောင်ရင်း ငိုငံနေမိရဆဲ ..။

“အဲဒါ .. သမီးလေးက ငြင်းတယ် .. ချစ်သူရှိလားဆိုတာ
လဲ မရှိဘူးတဲ့ .. ဒါပေမဲ့ .. လက်မခံပါရစေနဲ့တဲ့ ..
အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူးတဲ့လေ .. ကိုရိုနီကလဲ .. ဘာပဲ
ဖြစ် .. သူ့မှာက အထိုက်အလျောက် ရောဂါလဲ ရှိလာ
ပြီဆိုတော့ .. သမီးလေး အတွက် နောင်ရေး စိတ်အေးတ
ချင်တယ် .. ကိုရိုနီ ဆေးခန်းပြနေတာ သစ်တို့ စိတ်ပူ
စိုးလို့တောင် မပြောပြနဲ့လို့ တားထားတာလေ .. ညနေ
အပြင်ထွက်တာ ရက်ဆက်နေလို့ သစ်သစ်တောင်မှ
ခဲသေးတာပဲ .. ညီအစ်ကိုလို့ ချစ်ကြတာမို့ ကိုမြတ်
သိရင် စိတ်ပူနေမယ်ဆိုပြီးတော့ကို .. ဖူးကို ကိုရို
တားထားတာ .. ယုန်လေးကိုလဲ အဲဒီရောဂါကိစ္စ သစ်
တို့ကို .. ခန့်လေးတို့ကို မပြောနဲ့ဆိုပြီး တားထား
လေ ..”

ဟု ပြောပြခဲ့သော စကားများသည် ယခု
ရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲ ..။

“အဲဒါ .. သစ်သစ် .. ခန့်လေးကို တစ်ချက် မေးကြည့်
လားကွယ် .. ယုန်လေးမှာများ .. ချစ်သူရှိနေသလား
ကလေးတွေက ရှက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားတတ်ကြတာ
ရှိနိုင်တယ်လေ .. သားခန့်လေးကတော့ .. တစ်ခု
ပြလာမှာပါ ..”

ကြီးကိုပိုင်တဲ့ .. ဦးကျော်သာ ဆိုတဲ့သူက သူ့သား ဒေါက်
တာဘုန်းကျော်နဲ့ လာမြန်းနေတယ်ကွယ် .. တလောက ..
ကိုရိုနီ နှလုံးနည်းနည်း အောင့်တာနဲ့ သွားပြတော့ ယုန်
လေးလဲ သူ့အဖေနဲ့ ပါသွားတယ်လေ .. ဖူးရော ပါသွား
ကြတာပါပဲ .. အဲဒီမှာ ဦးကျော်သာရဲ့သာ .. ဒေါက်တာ
ဘုန်းကျော်နဲ့ တိုးတာ .. ဦးကျော်သာကလဲ နှလုံးအထူးကု ..
ဒေါက်တာဘုန်းကျော်ကလဲ .. ခွဲစိတ်ဆရာဝန်လေးလေ ..
အဲဒါ .. သူတို့သားအဖက .. ကိုရိုနီကို စမ်းသပ်ကြရင်းနဲ့
အဖေအတွက် စိတ်ပူလို့ လိုက်လာတဲ့ ယုန်လေးကိုပါ
တွေ့ကြတာလေ .. တစ်ပတ်လောက် ဆေးရုံကို ညနေတိုင်း
ကိုရိုနီ သွားသွားကုသခံရတယ် .. ဆေးရုံတက်ဖို့လဲ မလို
ဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲ လာပါ .. ဆိုတော့ .. သွားပြ
ဖြစ်ကြတယ်လေ .. ရင်ထဲလဲ အေးကြရတာပေါ့ .. နှလုံး
သွေးကြောတစ်ခု နည်းနည်းကျဉ်းချင်တယ် ဆိုတာပါပဲ ..
ဆေးကို စားဆေးပေးတယ် .. လိုအပ်တဲ့ဆေး ထိုးပေးတယ်
ဆိုပါတော့ .. ယုန်လေးလဲ .. သူ့အဖေသွားတိုင်း ပါပါ
လာခဲ့တာပါပဲ .. နောက်တော့ .. မထင်မှတ်တာ လာဖြစ်
နေတယ်ကွယ် .. ယုန်လေးကို .. သူ့သားနဲ့ စကားလာ
မြန်းတော့တာပါပဲ .. ဒေါက်တာဘုန်းကျော်ကလဲ မြတ်နိုး
နေသတဲ့ .. သူတို့ဘက်ကလဲ .. ယုန်လေးကို မြင်မြင်
ချင်း ဒေါက်တာဦးကျော်သာ ကိုယ်တိုင်ကိုက .. သမီးလေး
လိုကို ချစ်နေမိတာတဲ့ .. သိပ်မြန်တာပဲ သစ်သစ်ရယ် ..
စကားလာမြန်းကြတာ ..”

သားကို .. ဤနေ့ညနေမှာ စကားတောက်ကြည့်လေ
လည်း ငွေယုန်မှာ ချစ်သူမရှိပါ .. ဟု ဖြေခဲ့သည်။ သားမှာလည်း
ရည်မှန်းထားသည့် မိန်းကလေး မရှိဟု ဖြေပြန်သည်။ တကယ်
တမ်းကျတော့ ယုန်းငွေယုန်ကို သားဖြစ်သူသည် ညီမလေးလို
ချစ်နေခြင်းပါလားဟု ဆီလာရသည်။ သံယောဇဉ် ရှိနေခြင်း
လားဟုလည်း နားလည်လာလိုက်ရပြီပို့ ..။

တစ်ဖက်မှ စကားမြန်းလာသူသည်လည်း လူကြီး
လူကောင်း ပညာတတ် လူချမ်းသာတွေအဖြစ် ထောင်စုဖောက်
အောင် မငြင်းနိုင်စရာ ရှိနေချေသည်မို့လည်း ..

“သားက ပြောတယ် ဖူးရယ် .. ငွေယုန်မှာ ချစ်သူရယ်လို့
မရှိပါဘူးတဲ့လေ ..”

ဟုသာ ဤညနေမှာ ယုန်းငွေယုန်လေး အတွက်
ဆွယ်တာလက်ဆောင် သွားပေးပြီးမှ .. ရွက်နုဝေ၏ ရေတမာပင်ရိုး
အောက်မှ ခုံတန်းလေးမှာ ဒေါ်ခင်မြဖူးနှင့် တူတူထိုင်ဖြစ်ခဲ့ရရင်
ခပ်လေးလေး ဖြေခဲ့ရသည်က ဒေါ်သစ်သစ်ငြိမ်းပါ ..။

ရင်ထဲမှာ နှမြောနေခြင်းက ပြည့်နေသည်။ ချွေး
လေးအဖြစ် .. ဪ .. သမီးလေးအဖြစ် မျှော်လင့်ချစ်ထားရလေ
သမျှ ..။ အားလုံး လေးနှင့်အတူ လွင့်ပါးသွားသော တိမ်တိုက်
ကြီးများနယ် ဖြစ်သွားရချေပြီပဲ .. ဟု ရင်ထဲမှာ နှင်နေသည်။

သားဖြစ်သူနှင့်တူတူ ကျောင်းသွားခဲ့လေသမျှ ..
အလုပ်သင်ရှေ့နေ ဆင်းကြလေသမျှ ..။ နှစ်ကာလကြာရှည် ..
အစဉ်တစိုက် ကြည့်နူးစွာ မျှော်လင့်နေမိခဲ့ရဖူးသော အဖြစ်တို့သည်
လွင့်ပါးသွားခဲ့ရချေသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ပို၍ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲရသည်က ..
“သမီးလေးကလဲ .. ဒီညနေမှာတော့ ပြောပါတယ် .. သူ
မှာ ချစ်သူ မရှိပါဘူးတဲ့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကြည်ဖြူတဲ့
သူရှိရင် .. သူ လက်ခံပါ့မယ်တဲ့ .. ဝါပဲ ပြောတယ်
သစ်သစ်ရယ် .. တစ်မျိုးပဲကွယ် .. မျက်နှာတော့ မလန်း
ဘူး၊ ကြည့်ရတာ .. သမီးလေးခမျာ .. ဒီဘနဲ့ ခွဲသွားရ
မှာကိုများ စိတ်ထိခိုက်နေသလား မသိပါဘူးကွယ် .. အစ
က ထင်မိတာက .. လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူလို့ ချစ်နေတာကို
ဖွင့်မပြောရဲကြတာတွေ ဘာတွေများ ရှိနေသလားလို့ပါ ..”

ဟု ပြောလာခြင်းတွင် .. သားနှင့် ငွေယုန်တို့များ
ချစ်နေကြချေသည်လား .. ဟု တွေးမိနေခြင်းကို ရိုးရိပ်မျှပါလာ
သည် အငွေ့အသက်တွေဖြင့် ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ဪ .. ခုတော့ .. တစ်ဖက်မှ စကားလာမြန်းခြင်း
အပေါ် အဖြေပေးရချေမည့် ဤနေ့မှာ .. ငွေယုန်လေးသည် မိဘ
ကို .. ခေါင်းညိတ်အဖြေပင် ပေးလိုက်ခဲ့ချေပြီ တကား ..။

ဒေါ်သစ်သစ်ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေသည်။
နှမြောနေသည်။ ချွေးမလေးအဖြစ် ဘယ်သောအခါတွင်မှ မရနိုင်
တော့ပြီပဲ .. ဟု လက်လွှတ်လိုက်ရသည့် မျှော်လင့်ခြင်းများသည်
လောင်မြိုက်ခြင်းနှင့် ပြည့်ဝနေသည်။ ကြေကွဲမှုဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည့်
အဖြစ်။

“သား .. ဒီနေ့ .. ငွေယုန်လေးကို .. ဒေါက်ဘာဘုန်းကျော်နဲ့
စကားမြန်းကြ .. ဇောစပ်ပွဲအတွက် ရက်သတ်မှတ်ကြလိမ့်
မယ် သား ..”

ဟု ဒေါသစ်သစ်ငြိမ်း စိတ်ထဲမှာ ကြေကွဲမှုကို ထိန်း၍ပြောလာတော့ သားဖြစ်သူ၏ ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား တာ ..။ ဟင်ခနဲ .. အသံပွင့်ကျလာတာ ..။ ကိုယ်ကြီးနောက် ဘက်ကို ကယောင်ကတမ်းနိုင်စွာ ဆုတ်ကျသွားတာ ..။ လက် တစ်ဖက်က စားပွဲစွန်းကို အားယူဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ ..။ အားလုံး ကို ဒေါသစ်သစ်ငြိမ်း မြင်နေရပါပြီ ..။

လွန်ခဲ့ချေပြီကော .. ဟု သိချိန်မှာ .. နောက်ကျ ခဲ့ချေသည့် အသိမှ ရလိုက်ပါသည်။ နောင်တ တရားတွေဖြင့် ဤ သားလေး .. ကြေကွဲမှုများအောက်မှာ စုန်းစုန်းမြုပ်ရချေတော့မည် ပဲ .. ဟု ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့အောင် ထိခိုက်နေရင်း နား လည်လိုက်ရပါပြီတည်း ..။

“မေမေ ..”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသလို သူ မေမေကို ခေါ်လိုက် မိသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ပုံပုံကျမျှ သူ ထိုင်ချလိုက်သည်ကလည်း ကယောင်ကတမ်း ဆန်နေသည်။ ချောက်ချက်ချားချား ဆန်နေ သည်။ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။ နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး ထုတ်ပေး လိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားနေရပါသည်။ အဖြစ်သည် ချက်ချင်း ရင် ထို နှင့်နှင်ပါအောင် အထိနာနေစေခဲ့ပြီ။

ငွေယုန်လေးကို .. စေ့စပ်ပေးတော့မည်တဲ့ ..။ လူတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ပေးလိုက်တော့မည်တဲ့ ..။

သူ၏ ငွေယုန်လေး ..။ အို .. သူ၏ အချိတ်ကြည့် ကြည့်ဖြင့် ရှိခဲ့ရပါသည့် ငွေယုန်လေးသည် သူတစ်ပါးနှင့် ပါသွားရတော့မည်တဲ့ ..။

“ရိ၍ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲရသည်က .. “သမီးလေးကလဲ .. ဒီညနေမှာတော့ ဖြေပါတယ် .. သူ့ မှာ ချစ်သူ မရှိပါဘူးတဲ့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကြည်ဖြူတဲ့ သူရှိရင် .. သူ လက်ခံပါ့မယ်တဲ့ ဒါပဲ ပြောတယ် သစ်သစ်ရယ် .. တစ်မျိုးပဲကွယ် .. မု ကံနာတော့ မလန်း ဘူး။ ကြည့်ရတာ .. သမီးလေးခမျာ .. မိဘနဲ့ ခွဲသွားရ မှာကိုများ စိတ်ထိခိုက်နေသလား မသိပါဘူးကွယ် .. အစ က ထင်မိတာက .. လူကြီးတွေကို မျိုက်မှာပူလို ချစ်နေတာကို ဖွင့်မပြောရဲကြတာတွေ ဘာတွေများ ငိုနေသလားလို့ပါ ..”

ဟု ပြောလာခြင်းတွင် .. သာ နှင့် ငွေယုန်တို့များ ချစ်နေကြချေသည်လား .. ဟု တွေးမိနေခြင်းကို ရိုးရိပ်မျှပါလာ သည့် အငွေ့အသက်တွေဖြင့် ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ဪ .. ခုတော့ .. တစ်ဖက်မှ စကားလာမြန်းခြင်း အပေါ် အဖြေပေးရချေမည့် ဤနေ့မှာ .. ငွေယုန်လေးသည် မိဘ ကို .. ခေါင်းညိတ်အဖြေပင် ပေးလိုက်ခဲ့လေပြီ တကား ..။

“ဒေါသစ်သစ်ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေသည်။” နှမြောနေသည်။ ချွေးမလေးအဖြစ် ဘယ်သောအခါတွင်မှ မရနိုင် တော့ပြီပဲ .. ဟု လက်လွတ်လိုက်ရသည့် မွှာလင်ခြင်းများသည် လောင်မြိုက်ခြင်းနှင့် ပြည့်ဝနေသည်။ ကြေကွဲဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည့် အဖြစ်။

“သား .. ဒီနေ့ .. ငွေယုန်လေးကို .. ဒေ ကံတာဘုန်းကျော်နဲ့ စကားမြန်းကြ .. စေ့စပ်ပွဲအတွက် ရက်သတ်မှတ်ကြလိမ့် မယ် သား ..”

သူ့လက်တွေက ... ဖန်းချိုကားထက်မှာ တင်၏။ အထဲမှာ ... ဪ ... ဤထုပ်ပတ်ထားသာ ကြွေစက္ကူ၏ အတွင်း ဘက်မှာ ရှိနေသည့် ပန်းချိုကားတွင်းမှာဖြင့် ... ဂျူတီကုတ်အနက် လေးဖြင့် ဥပဒေစာအုပ်လေးကို ပိုက်ထားပါ သော ယွန်းငွေယုန်၏ ပုံတူပန်းချိုကားလေး ရှိနေချေသည်တကား ...။ ပန်းချိုကားထဲမှာ ဖြင့် ... သူ၏ ယွန်းငွေယုန်သည် သဇင်ပန်းလေးတွေ ပန်ထား သည်။ ပါးချိုလေးခွက်နေအောင် ပြုံးနေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ နက်မှောင်လျက် ပြုံးရိပ်ထင်နေသည်။ ပန်းချိုကားထဲမှ ငွေယုန် သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသော ငွေယုန် ဖြစ်နေသည်။ အကြောင့် အကြကင်းနေသော ငွေယုန် ဖြစ်နေသည်။ ဘဝကို ကျေနပ်နေသော ငွေယုန် ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ... လောလောဆယ်မှာ အပြင်မှာရှိနေသည့် ငွေယုန်သည် ငိုကြွေးနေချေလိမ့်မည်။ လူသိအောင် ငိုကြွေးနေမည် မဟုတ် ...။ မျိုသိပ်စွာ ... ရင်နှင့်အမျှ ... လှိုက်ခါငိုကြွေးနေပါချေ လိမ့်မည် ...။

“အင်ဂျင်နီယာ မလုပ်ဘဲ ဘာကြောင့် ရှေ့နေလုပ်ရတာတဲ့ လား ယုန်လေးရယ် ... ဘာကြောင့် ... ယုန်လေးအတွက် အဆူမခံရအောင် ဓားထိထားတဲ့ ဒဏ်ရာကို မနာပါဘူးလို့ ဒန်းလေး လုပ်ပေးခဲ့စဉ်က ကိုကို ပြောခဲ့ရသလဲလို့ မေး ရသတဲ့လား ယုန်လေးရယ် ... ဘာလို့ ယုန်လေးကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် အလိုလိုက်ရတာလဲ ... လို့ ဖွင့်မမေးရုံတ မယ် ... ယုန်လေး ... ယုန်လေး ... အရှက်သည်းနေတဲ့ကြား

ထဲက ကိုကိုကို ... မေးခဲ့ရာတယ် ... ကိုကို မထိဆိုးဝါး ဖြစ်ခဲ့လိုက်တာ ကလေးရယ် ... ယုန်လေးကို ချစ်နေလို့ ပေါ့ ... ချစ်ရလွန်းလို့ပေါ့ ... လို့ ... ကိုကို ဘာလို့ မဖြေ ခဲ့ပါလိမ့် ... အို ... ကိုကို အသုံးမကျတာ ... ကိုယ်ချစ်နေ တဲ့ ယုန်လေးကို ... ချစ်နေမှန်းတောင် မသိရလောက်အောင် ... ညှဲခဲ့တာ ... ညှဲခဲ့တာ ... ခု ... ကိုကို ရင်ကွဲနေရပြီ ... စူး မတတ် ခံစားနေရပြီ ... ကိုကို ... ကိုကို ... ရူးတော့မယ် ယုန်လေးရယ် ... ဒီညနေမှာ ဘာကို အဖြေပေးရမယ်ဆိုတာ ယုန်လေး သိပါပြီလို့ ပြောခဲ့တုန်းက ... လည်နေတဲ့မျက် ရည်လေးတွေကို ... ခု ... ခု ... ယုန်လေးရဲ့ ရင်ထဲက အဖြစ်ကို နားလည်စေဖို့ သိလာနေရပြီ ... ကိုကိုလည်း ငို နေပါပြီကွယ် ... ငိုနေပါပြီကွယ် ...”

နှင့် ရင်ထဲမှာ ပြောနေမိရပေမယ့် နှုတ်ဖျားဆီမှ စကားတစ်ခွန်းသော်မျှ ပွင့်ကျမလာနိုင်တော့သည့် အဖြစ် ...။ ရင်ထဲမှာ မှောင်နေသည်။ ဟုတ်သည် ...။ မှောင်နေ သည်။ အားလုံး ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ။

ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ထင်နေသည့်လမ်း ... မွှေးနေ သည့်လမ်း ... လှနေသည့် လမ်းလေးကို မှ မမြင်ခဲ့တတ် ...။ မလျှောက်မိတတ်လေသမျှ ... ခု ... ခုတော့ ... ကြေကွဲခြင်း အမှောင်တို့ဖြင့် ပိတ်ပိတ် ဖုံးနေရချေပြီတကား ...။

“ကိုကို ... ကိုကို ... ယုန်လေးကို သနားလိုက်တာ ... ယုန် လေး ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေပြီဆိုတာ ကိုကို သိ

နေရတာကိုက .. ကိုကိုကို ပြန်နှိပ်စက်နေကြပြီ ကလေး
ရယ် .. မိန်းကလေးပေမို့ .. ရှက်စိတ်သည်းရင်း .. အ
ကိုးလို့ မေးလာတဲ့ စကားကို .. ကိုကို မသိခဲ့ဘူးမိထား
ကိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ရှိရလွန်းတဲ့ ငွေယုန်လေးရဲ့
ရင်ကို မမြင်တတ် .. နားမလည်တတ်လောက်အောင်
ညှစ်တဲ့ ကိုကိုကို .. ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွတ်
နိုင်တော့ဘူး ကလေးရယ် .. ကိုကိုလေး .. ကလေးလေး
လိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အလိုလိုရင်း ရှိလာရလေ
သမျှ .. ခု .. ခု .. ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေဟာ .. အချစ်
တွေပါလား .. ဆိုတာ မသိလိုက်နိုင်အောင် .. ညှစ်ခဲ့သမျှ ..
ကိုကို ခံစားနေရပြီ .. ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .. ယုန်လေး
လဲ .. ခံစားနေရပြီ .. အဲဒါကို သိနေရတာကိုက .. ပိုဆိုး
နေတယ် ယုန်ရယ် .. ယုန်လေးရယ် ..

နဲ့ သူ စကားတွေ ရင်ထဲမှာ ပြောနေရင်း .. ပြော
နေရင်းဖြင့် ပြေဆည်မရနိုင်။

သူကိုယ်တိုင်သည် ငွေယုန်ကို တစ်ပါးသူ၏ ရင်ခွင်
ဆီသို့ အပ်နှင်းသူ ဖြစ်နေခဲ့ချေသည်တကား ..။

ငွေယုန်ရင်ကို ကြေကွဲခြင်းတရားများ အပ်နှင်းလိုက်
သူလည်း ဖြစ်နေခဲ့လျက် ..။

ထိုကြေကွဲလောင်မြိုက်ခြင်းများသည် .. ငွေယုန်
တစ်သက်တာအဖြစ် ရှိစေလောက်အောင် ရှိစေခဲ့သူသည်လည်း
သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေချေသည် ..။

သူ အံကိုခဲသည် ..။ သူ .. သူ .. မပေးနိုင် ..။
ငွေယုန်ကို မပေးနိုင် ..။ မခွဲနိုင်။ ဒါပေမဲ့ .. သူ .. သူ .. ဘာ
မျှမတတ်နိုင်စွမ်းချေတော့ပြီပဲ ..။

သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ .. ပန်းချီကားထက်မှာ
တင်၏။ လက်ချောင်းတွေ တုန်ခါနေသည်။ ရင်သည်လည်း
ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ သူ့ကိုယ်သည် နည်းနည်း ယိမ်းယိုင်တုန်
ခါစ ပြုလာနေပြီ ..။

ထိန်းနေသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေ ကျကျလာနေ
သည်။ ထိန်းမရနိုင်သည့် ရှိုက်သံက လည်ချောင်းကို ကြမ်းရှုစွာ
နှလုံးအိမ်ဆီမှ ခုန်ပေါက်ထွက်လာလျက် နှုတ်ဖျားဆီမှ ပွင့်ကျ
လာနေပြီ ..။ သူ ငိုနေပြီ ..။ ဘယ်လိုမှ တားဆီးဟန်တား၍ မရ
နိုင်လောက်အောင် .. မျက်ရည်တွေက .. သူ့ပါးပြင်ထက်ဆီမှာ
စိုစွတ်နေကြပြီ ..။ သူ့ခေါင်းသည် ဘယ်ညားနဲ့ နေ၏။

မေမေ့ လက်တွေ သူ့မျက်နှာထက်မှာ ဖေးတင်လာ
သည်။

သူ နှင့်နှင့်ပါအောင် ခံစားနေရပြီဆိုတာ မေမေ သိ
နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းသော်မျှ သူ မပြောပြရပါဘဲနှင့် မေမေ
သိနေခဲ့ရပြီ ..။ မေမေ့လက်တွေက သူ့မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးလာ
နေရင်းမှ ..။ မေမေ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း မျက်ရည်ကျနေချေသည်
တကား ..။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ .. သူ . မေမေ့ ရင်ခွင်မှာ
ခေါင်းကို တိုးဝင်လိုက်မိရင်းမှ ..

“အားလုံး သိပ်ကို နောက်ကျကုန်ပြီ မေမေ .. သိပ်ကို
နောက်ကျခဲ့ပြီ .. ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မေမေ .. ဘာ
ကိုမှ .. မ .. တတ် .. နိုင်တော့ .. ဘူး ..”

ဟု သူ ပြောနေမိသည်။ ရင်တစ်အုံလုံး ဆုပ်ညှစ်ထား
သည်သို့ ခံစားရ၏။

နှလုံးသား သွေးကြောမျှင်တို့ ပြတ်တောက်ကုန်ပြီ
ဟု ထင်နေရသည်။

တစ်နေ့မှာ ပွင့်လန်းလာပေလိမ့်
မျှော်လင့်စွာ စောင့်စားမှုတွေနဲ့
နှစ်များစွာ ကြာညောင်းခဲ့သော်လည်း
လွမ်းစေရာ အပြစ်များ သာပဲ
ကြေကွဲကာ ဝေဒနာများတွေပြင်
ရင်ထဲမှာခိုကာ နားလှေသမျှ
နှိမ်းလျှေပြေမဆည် ...။

မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေတတ်ပါရဲ့
ကြေကွဲမှာ ကြိုမသိခဲ့ပေသလို
တစ်နေ့မှာ သူ့လက်တွေ ကမ်းလာလိမ့်မယ်လို့
မှန်းဆကာ မျှော်လင့်နေမိခဲ့လေသမျှ
နှိမ်းလျှေ ပြေမဆည် ...။

ချစ်ခံအိမ် တုတုဆောက်ကာပ
ချစ်ပန်းလွှာ တုတုဆူးပါလို့
ချစ်စကားတွေ တုတုပြောချေမပဲပေါ့
တနေ့တနေ့ ညင်းလေနေ့မှာပ

ကန်ရှေ့မှာ ရွှေကြာရွက်တွေကြားမှာဖြင့်
 ချစ်ခြင်းလှေ့လျော်ကာ ခတ်ယယ်လို့
 မှန်းဆကာ မျှော်လင့်နေမိခဲ့လေသမျှ
 (ခုကော့ကွယ် ..)
 ခြောက် ...
 နှင်းလှပြေဆည်။

အခန်း(၁၂)

ယွန်းငွေယုန်၏ အကြည့်လေးတွေက ကိုကို ဆောက်
 ဆေးခဲ့ပါသော ဖိုင်းဘာတုံးအိမ်လေးထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ..။
 အရာရာသည် .. ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ပိတ်ပိတ်ဖုံးနေ
 သွက် ..။ ထိုခံစားမှုများက ငွေယုန်ကို ဝန်းရံလျက် ရှိနေသည်သို့
 ခိုလှုံ၏။

“ကိုကို ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ အိမ်လေး .. ကိုကို ကိုယ်တိုင် ..
 ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ .. ဒီအိမ်လေးဟာ .. နောက်ထပ်ဆောက်တဲ့
 အိမ်လေးအဖြစ် ဒီစာကြည့်စားပွဲထက်မှ ရှိခဲ့တာ နှစ်ကြာခဲ့
 ပါပြီကော ကိုကိုရယ် .. ကိုကို .. ငွေယုန်ကို ချစ်နေတယ်
 လို့ ထင်မိခဲ့ .. မျှော်လင့်နေမိခဲ့တဲ့ ငွေယုန် အဖြစ်ဟာလဲ ..
 ဘာထူးသလဲ ကိုကိုရယ် .. ကိုကို မေတ္တာအိမ်လေးအဖြစ်
 တစ်နေ့မှာ ငွေယုန် နှလုံးအိမ်လေးမှာမြဲတည် .. တည်ဆောက်
 ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိခဲ့ပေမယ့် .. အဲဒီအိမ်လေး

ဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ပါလား ကိုကို
 ကိုကို ဆောက်ပေးလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိခဲ့တဲ့ မေတ္တာအိ
 လေးတစ်လုံးဟာ .. ကိုကို ဒီညနေမှာ ပြေလိုက်တဲ့စကား
 တွေနဲ့ အရာရာကို ဖျက်ချလိုက်သလိုပါပဲရှင် ... ငွေယုန်
 ဘဝမှာ .. ကိုကိုလက်နဲ့ တည်ဆောက်လာတဲ့ အိမ်လေး
 တစ်လုံးအဖြစ် .. ဦးဦးစစ .. ပထမပိုင်ဆိုင်ရသူအဖြစ်
 ရှိရကောင်းချေရဲ့လို့ ဘယ်လိုပဲ အပျိုငယ်ထွေး ဘဝကတည်
 က .. မျှော်တလင့်လင့် ရှိခဲ့ရလေသမျှ .. ဒီနေ့တော့လေ
 ကိုကိုလက်တွေ့နဲ့ ဖျက်ချလိုက်တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးအဖြစ်
 ငွေယုန်လေးရဲ့ ရင်တွေ အကြေကြေအမွေ့နဲ့ .. မြင်နေရ
 သိနေရ .. ခံစားနေရပါတယ် ကိုကိုရယ် .. ”

ငွေယုန် မျက်ရည်တွေ ပြိုခနဲ ကျလာပါ၏။

ကိုကိုသည် .. ငွေယုန်ကို .. ချစ်သူတစ်ယောက်

အဖြစ် .. ရင်ထဲမှာ ရှိမနေသော ကိုကို ဖြစ်နေချေသည်တကား ..
 ငွေယုန် ရှက်ပါသည် ကိုကို ..။ ကိုကိုကို ချစ်နေမိလွန်းပါသေး
 ငွေယုန် အချစ်အတွက်လည်း ကြေကွဲရပါသည်။ ငွေယုန်ကို
 ကိုကို .. ချစ်သူအဖြစ် မချစ်ဘဲ .. ခင်ခင်တွယ်တွယ်သာ ရှိ
 ချိန်မှာ .. ငွေယုန်က .. ထိုခင်တွယ်အလိုလိုက်မှုများကို အချစ်
 မှတ်ထင်လျက် .. ရူးသွပ်စွာ ချစ်နေမိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေန
 ခဲ့ရပါသည် ကိုကို ..။ တစ်နေ့မှာ .. ကိုကိုနှုတ်ဆီမှ ..

“ယုန်လေးကို .. ကိုကို လက်ထပ်ပါရစေကွယ် .. ”

ဟု ပြောလာမည့် ရက်လေးတစ်ရက်သည် ရင်ထဲ
 ကြည်နူးစဖွယ် .. ငွေယုန် ထံမှာ ဆိုက်ရောက်လာချေလိမ့်မည်

လွဲမသွေ ယုံကြည်နေမိခြင်းသည် အဘယ်မျှထိ .. ငိုတဲကူးယဉ်မှု
 ဦးတစ်ခုအဖြစ် .. ရှိနေခဲ့ရပါပြီလဲ ..။ ထိုနေ့လေသည် ဘယ်
 သောအခါတွင်မှ ရောက်မလာနိုင်တော့ပြီ ဆိုတာက သိနေရချိန်
 မှာ ..။ ထိုနေ့လေး ရောက်လာလျှင် ရှက်သွေးဖျားသား ဆမ်း
 သားသော အပျိုငယ်ထွေးလေးအဖြစ် .. ရှက်စနိုးလေး ..

“ဟင် .. ကိုကိုကလဲ .. ”

ဟု အသံတိုးလေးနှင့် ပြောမိမှာ ..။

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမိကို ပြောပေါ့ ကိုကို .. ”

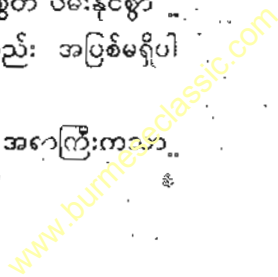
ဟု ကြာရှည် ကိုကိုကို စိတ်မဆင် ရဲစေချင်စေ
 တစ်ခုတည်းဖြင့် .. ပြေမိမှာတွေကို .. အတွေးဝေနှင့် ကြိုတင်
 ခြင်ဆင်တွေးထားမိလေသမျှတို့သည်လည်း ဘယ်ဘေအခါတွင်မှ
 သက်တွေ့ဘဝမှာ ဖြစ်တည်လာနိုင်ဖွယ်စည်း မရှိတော့ပြီပဲ ..။
 ကိုကိုကို မြတ်နိုးစွာ တစ်သက်တာအတွက် လက်ကွဲဖော်အဖြစ်
 ချစ်လင်နေမိခြင်းများသည် .. အရာရာ ပျောက်ပျံ့သွားပြီဖြစ်
 သည့် မျှော်လင့်ခြင်းတရားဆိုသည့် အရာတွေနှင့်အပြေ .. ကြေကြေ
 ကွဲကွဲ .. တဖြည့်ဖြည့် ကြွေနေပြီဖြစ်သည့် နှလုံးခိမ်ဖြင့်ရင်း၍
 လည်လိုက်ရပါချေပြီတကား ..။

ဤအတွက် ကိုကိုမှာ အပြစ်မရှိပါ ကိုကို ..။

ကိုကိုကို .. ထိတ်တခိုး .. တစွဲတ ပမ်းနိုင်စွာ ..

နှစ်နေမိရပါသည့် ငွေယုန်အချစ်များသည်လည်း အပြစ်မရှိပါ
 ကိုကို ..။

တကယ်က .. ကံကြမ္မာရှိသည့် အကြီးကသာ ..
 အပြစ်ရှိနေပါသည် ကိုကိုရယ် ..။ ?

အပြစ်မရှိသူနှစ်ယောက်၏ ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့် အရာသည် .. ကံကြမ္မာကြီးကြောင့်သာ ဖြစ်ရပါသည် ကိုကို ..
 ကိုကိုသည် ငွေယုန်ကို မချစ်လေသည့် သူတို့
 ယောက်အဖြစ် ရှိနေသည့်အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ အမျက်မထောင်
 ရပါ ကိုကို ..။

ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုကိုသည် ငွေယုန်
 မချစ်သော်လည်း အလွန်တရာကိုမှ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နိုင်စွာ
 ညီမငယ်လေးပမာ ချစ်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ ငွေယုန် သိ
 နေမိရသည်မို့ ..။ ကိုကိုကိုမှ .. မြတ်နိုးစွာ ချစ်နေမိရ ..
 တလင့်လင့်နိုင်စွာ .. တသိမ့်သိမ့်နိုင်စွာ .. ရင်ခန့်တွယ်တာ
 ရလေသမျှတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားအပ်ပါသော ငွေယုန် ရင်တွယ်
 ဆီမှ မေတ္တာစိတ်အိမ်လေးသို့သာ .. ငွေယုန် ဘယ်လိုမှ ပယ်ဖျောက်
 လိုက်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း ငွေယုန် နှလုံး
 သားနှုန်းလေး၏ ရိုးသားနေမှုတစ်ခုအဖြစ် မှတ်ယူလိုက်ရပါသည်
 ကိုကို ..။ ငွေယုန် အကြည့်က .. ကိုကို ဆောက်ပေးခဲ့ပါသော
 အိမ်လေးထက်မှာ တန်နေဆဲ ..။ လက်လေးတွေဖြင့် ဖွဖွထိလိုက်
 မိရဆဲ ..။

“ဒီအိမ်လေးကို ငွေယုန် ငယ်ကတည်းက .. ချစ်လွန်း
 တသသ ထားခဲ့တာပါ ကိုကို .. အရင်ဖျက်လိုက်ရင်
 အိမ်လေးအတွက် ကြေကွဲနေမြောနေရရင်း .. ဒီအိမ်လေး
 ကိုတော့ဖြင့် .. ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူးဆိုပြီး .. ယောက်
 စားပွဲပေါ်က စားပွဲခင်းလေးကိုတောင် မလဲခဲ့ဘဲ ထား
 တာပါ ကိုကိုရယ် .. ဒီလောက် အစွဲအလမ်းကြီး

ငွေယုန် နှလုံးအိမ်လေးဟာ .. ခုတော့ဖြင့် .. ကြေကွဲမှု
 တွေနဲ့ .. ငိုကြွေးနေရတာကို .. ငွေယုန် ဘာသာပဲ ကြား
 ကြားနေရတဲ့အဖြစ်ပါ ကိုကို ..”

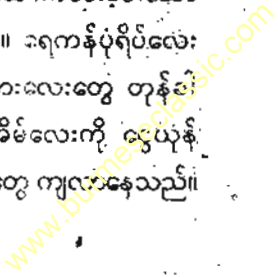
ဟုတ်သည်။ ကိုယ့်နှလုံးသားဆီမှ ငိုကြွေးသံ ..။ ငို
 ရှိတ်သံ ..။

ထိုအသံတွေကို .. ဆွေးကြောမြင်အနံ့က ကြားသိ
 နေရသည်။ အသိအာရုံတွေထဲကလည်း ကြားသိနေရသည်။
 ဦးနှောက်ဆီကလည်း ခံစားလောင်မြိုက်နေရသည်။ နှလုံးအိမ်
 လေးကဖြင့် မူမူကြေကြေ ဖြစ်နေရပြီ ..။

“ဒီအပြစ်တွေကို .. ကိုကို မသိစေအောင် .. ငွေယုန် တစ်
 သက်လုံး သိဝှက်ထားရမှာပါ ကိုကိုရယ် .. ခု .. ခုလေ ..
 မနေ့ကပဲ .. ငွေယုန်ဟာ .. ကိုဘုန်းကျော် ဆိုသူတစ်
 ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာကို လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်
 တဲ့ ယွန်းငွေယုန် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ ကိုကို .. တစ်နေ့မှာ ..
 ငွေယုန် .. သူ့ကို .. လုပ်ထပ်ရလိမ့်မယ် .. အဲဒါကို ..
 ငွေယုန် .. တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြန်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ..”

အတွေးများသည် ကြေကွဲခြင်းများ အထွင့်များသို့
 တိုင်နေပြီဖြစ်သည့် ရင်နှင့်မဆန့် ဖြစ်တည်နေကြပါသည် အဖြစ် ..။

အကြည့်လေးတွေက .. ကိုကို ဆောက်ပေးခဲ့ပါသော
 ဖိုင်ဘာအိမ်လေး ..။ ပန်းခြံ ပန်းခင်းလေး ..။ ခရကန်ပုံရိပ်လေး
 တွေထက်မှာ တန်နေရာမှ စတင်၍ လက်ဖျားလေးတွေ တုန်ခါ
 နေရင်း လုပ်လိုက်မိရသည်က ..။ ဖိုင်ဘာအိမ်လေးကို ငွေယုန်
 ကိုယ်တိုင် ဖျက်နေခြင်းပါတကား ..။ မျက်ရည်တွေ ကျလာနေသည်။

အမိုးလေးကို ဖြုတ်လိုက်ရစဉ်ခိုက် .. ငွေယုန် ရင်ထဲမှ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသော ချစ်စံအိမ်လေး၏ အပိုင်းအစတစ်ခုကို .. ငွေယုန် ကိုယ်တိုင် .. ဖျက်လိုက်ရခြင်းပါလား .. ဟု ရင်ထဲမှ နားလည်နေမိရပါ၏။ ကျင်ခနဲ .. နှလုံးအိမ်ဆီမှ ခံစားရပြီ ..။

ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို တစ်ခုချင်း ဖြုတ်လိုက်ရချိန် မှာလည်း ကိုယ့်နှလုံးသား အပိုင်းအစလေးတွေကို ဖဲ့ခြွေယူနေရသည်သို့ ရှိပါ၏။

ငွေယုန် ငိုနေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ တစ်နှစ် ငင်ငင် ငိုနေမိရပါပြီ ..။

ငွေယုန်နှင့် တရင်းတနီးနိုင်စွာ .. တစ်သားတည်း နိုင်စွာ .. ရှိခဲ့ရသည်မှ .. နှစ်ကာလကြာရှည်ရှိအောင် ခိုင်မာခဲ့ရပါသော ထိုအိမ်လေးသည် .. ငွေယုန် လက်ချောင်းလေးတွေ၏ ထိတွေ့ဖယ်ရှားမှုများ နောက်ဆီသို့ တကောက်ကောက်ပါလာရရင်း ..။ တဖြုတ်ဖြုတ် ဖယ်ရှားခံနေရရင်းဖြင့်ပင် တစ်စစတစ်ခုစီ ဖြစ်သွားကြရချေပြီတကား ..။

အရာရာသည် .. ပြီးဆုံးခြင်းသို့ တိုင်ခဲ့ချေပြီပဲ ..။

ဤအိမ်လေးကို ငွေယုန်သည် မျက်ရည်များ ပြိုကျနေရင်း ဖျက်ပစ်လိုက်ရပြီ ဆိုတာ ကိုကို သိလျှင် မည်သို့ ရှိချေမည်လဲ ..။

ကိုကိုသည် .. ငွေယုန် ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးလောက် အရွယ်ကတည်းက .. ဤအခန်းတွင်းဆီသို့ ဝင်လာတာမျိုးမရှိခဲ့တော့ ..။ အန်တီသစ်မှ တားထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ

သည်။ အရွယ်လေးတွေ ရောက်စပြုလာသည့် နပျိုသစ်ထွေး .. အရွယ်လေးတွေ တိုင်ခဲ့ကြပြီမို့ .. ဟိုးငယ်စဉ်တုန်းကလို .. ကိုကိုအခန်းသို့ .. ငွေယုန် စွတ်ဝင်တာမျိုး မလုပ်ဖို့ မာမီကလည်း သတိပေးဖူးသည်ကိုးလေ ..။

ကိုကိုကိုလည်း အန်တီသစ်မှ မာမီလိုပဲ သတိပေးထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏ ..။

ဒါကြောင့် ဤအိမ်လေးကို ငွေယုန် တသသထားတာကို .. ငွေယုန် အပြောလေးဖြင့်ပင် နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကို သိခဲ့ရတာလောက်ပဲ ရှိရပါ၏။

ငယ်တုန်းကတော့ .. ကိုကိုရော .. ငွေယုန်ရော .. ဤအိမ်လေးကို .. တူတူကြည့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုကိုက .. ထိုထက်လှသော အိမ်လေးတစ်လုံးကို ဆောက်ပေးမည် ဆိုတာကိုပင် ငွေယုန် လက်မခံခဲ့ ..။

ဪ .. ခုတော့ .. ငွေယုန်လက်ဖြင့် .. ဤအိမ်လေး အဖျက်ခံလိုက်ရချေပြီ တကား ..။ ကိုယ့်ရင်တွင်းမှ ချစ်စံအိမ်လေး .. ကိုယ့်လက်ဖြင့်ပင် .. ပျောက်ကွယ်ရချေပြီကော ကိုကိုရယ် ..။

ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို စက္ကူဘူးထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ငွေယုန် မျက်ရည်ကျနေဆဲ ..။

ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေ ထည့်ထားသည့် စက္ကူဘူးကို ဝီရိအောက်ဆုံးဆင့်မှာ ထားစဉ်ခိုက် .. ညိုညို ခရောက်လာကာ ..

“ကိုကိုလေး ရောက်နေတယ် မမလေး ..”

ဟု လာပြောတာကို ကိုကို ရွက်နုဝေသို့ ရောက်လာပြီး ဆိုတာကို သိလိုက်ရပါ၏။ နောက်ကို ငွေယုန် လှည့်မကြည့်ဘဲ ညိုဥကို .. ငွေယုန် မျက်နှာလေး အမြင်မခံနိုင် ..။ ငွေယုန် ထားတာ သိသွားနိုင်သည်လေ ..။

“အေး ... ငွေယုန် ဆင်းလာခဲ့မယ် ..”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရပါ၏။ ညိုဥ ထွက်သွားတော့ မျက်နှာကို ရှေ့ချိုးခန်းမှာ မြန်မြန်လေး သစ်ရ ..။ သနပ်ခါးလေး သုတ်သုတ်လူးရနှင့် မကြာခင်မှာပဲ အရာရာကို ဘာမျှမကြေမည် ထားရသော ယုန်းငွေယုန် အဖြစ် မျက်နှာလေးထက်မှာ သနပ်ခါးလေး ဝင်းဝင်းစင်စင်ဖြင့် ရှိသွားရပါသည် အဖြစ် ..။

အောက်ထပ်သို့ ငွေယုန် ဆင်းခဲ့သည်။ ကိုကို၏ ဧည့်ခန်းမှာ မတွေ့ရ ..။ အိမ်မှာ မာမိ မရှိ ..။ ဒေါ်ကြီးတွေနှင့်တူရဇေးသွားနေကြသည်။ ဒက်ဒက်ကလည်း ရွက်နုဝေအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားလိုက်ပြီ ..။ အိမ်မှာက ညိုဥနှင့် အန်ကယ်ဂျက်ပဲ ကျန်ပါ၏။ အန်ကယ်ဂျက်ကလည်း ဥယျာဉ်လေးမှာ ပန်းပင်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလောက်ပြီ ..။

ထုံးစံအတိုင်း .. ကိုကို .. ကံကော်ပင်အောင် ရောက်နေပြီထင် ..။ ငွေယုန် မင်းသမီးလုပ်ကသော ခုံနေရာလေးမှာ ရှိနေမည်ဟု အလိုလို သိလာနေရသည်။ ထိုနေရာလေးကို ငွေယုန်ရော ကိုကိုရော တော်တော်လေးကို သံယောဇဉ် တွယ်မိကြတာ အမှန် ..။ တိုင်ပင်ရန် မလိုဘဲ .. နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထိုနေရာလေးကို မြတ်နိုးခင်တွယ်နေကြပါသည်အဖြစ် ..။ ကိုကိုသည် ထိုနေရာလေးမှာ .. ငွေယုန်ကို သေနတ်အပစ်ခံသလိုလည်း

၍ ခြောက်လှန့်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက် .. ထိုနေရာလေးမှာပဲ ကိုကိုသည် .. အိမ်လေးတစ်လုံးကို .. ပိုင်အာတုံးလေးတွေဖြင့် ဆောက်ပြခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့လည်း .. ထိုနေရာလေးသည် ငွေယုန်နှင့် ကိုကို .. တူတူကစားစရာနေရာလေးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ငွေယုန် မင်းသမီးလုပ်လျှင် ကိုကိုက လှည့်တော်လုပ်သည်။ ငွေယုန် ဆရာမကြီးလုပ်လျှင် ကိုကို ကျောင် သားလေးလို လက်လေးဖိုက်ရပ်ရင်း စာတွေ အလွတ်ရွတ်ပြရပဲ သော တပည့်လေး ဖြစ်ရတတ်သည်။

နောက် .. နောက် .. ငွေယုန် အတွက် .. မွေးနေ့လက်ဆောင်အကြံပေးလျှင်လည်း ထိုနေရာလေးမှာပဲ ပေးပေးလာခဲ့သည်မှ .. နှစ်ကာလကြာရှည် ရှိခဲ့ရချေပြီကောလေ ..။

“ကိုကိုရယ် .. ကိုကို .. ငွေယုန်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အကြံ ပေးတော့မယ်ပေါ့နော် ..”

ဟု တွေးမိရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။

ဤနေရာလေးမှာ .. ကိုကိုသည် .. ငွေယုန်ကို .. မွေးနေ့လက်ဆောင် အကြံအဖြစ် တမြတ်တနိုးနိုင်စွာဖြင့်ပေးသော လက်ဆောင်အဖြစ် .. နောက်ဆုံးအကြိမ် .. ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါချေလိမ့်မည်တည့် ..။

ငွေယုန်ကို နောက်ခြောက်လ ကြာလျှင် ဒေါက်တာဘုန်းကျော်နှင့် တခမ်းတနား လက်ထပ်ပေးကြမည်ဟု နှစ်ဖက်မိဘများ၏ အစီအမံ ရှိနေကြသည် ဆိုတာကို မနေ့က .. အန်ကယ်ဂျက်ဦးကျော်သာနှင့် အန်တီမွှေးတို့ ပြန်သွားကြချိန်မှာ .. မာမိလာပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။

ငွေယုန် ကံ့ကော်ပင်အောက်သို့ လျှောက်လာရပါ
၏။ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် နှေးနေ၏။ ယခင်နှစ်ကလို ... မွေးနေ့
လက်ဆောင်ကို သိလို့စောဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ .. ကြည့်နု
ရွင်ပျစွာ လာခဲ့ဖူးသော ခြေလှမ်းမျိုး မဟုတ်နိုင်တော့ပြီပဲ ..

ကိုကိုကို လှမ်းမြင်နေရပြီ ..။ ဘေးစောင်းမကျတော့
ကိုကို ထိုင်နေသည်။ ငွေယုန် လာမည့်ဘက်ကို တမင်မကြည့်ဘဲ
တစ်ဖက်ကို ငေးနေသည်များလားဟု စတင်၍ တွေးဖြစ်၏။

ဒါဆို .. ဘာကြောင့် .. စိုကိုသည် .. ငွေယုန်ကို
မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေရပါသတဲ့လဲ ..။ ငွေယုန် မွေးနေ့
အတွက် အမြဲပေးနေကျမို့ .. ကိုကို ... ခုလို လက်ဆောင်မပေး
မဖြစ်၍ လာပေးခြင်းများပေးလား ..။ ကိုကို နဖူးပြင်ပေါ် ဆံပင်
တွေ ပြိုကျနေသည်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည် ..။ ချည်ချောပုဆိုး
အညိုကွက်စိပ်နှင့် ကိုကိုသည် ဤတစ်နေ့မှာတော့ နည်းနည်းလေး
မသပ်မရပ် နိုင်နေ၏။ အင်္ကျီကြယ်သီးက ပြုတ်သည့်နေရာမှာ
ပြုတ်နေသည်။ ပြန်တပ်ဖို့ ကိုကို သတိထားမိပုံမရ ..။ ရင်ဘတ်
ဆီမှ ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ဟနေ၏။ ကိုကိုလက်မှာ နာရီပတ်
မထား ..။ ခါတိုင်းလို သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားထားသည့်ပုံမျိုး
ဖြစ်မနေ ..။ ကိုကို အင်္ကျီလက်သည် ကြယ်သီးတပ်မထားဘဲ
ဖြစ်သလို ခေါက်တင်ထားတာမို့ တစ်ဖက်တို တစ်ဖက်ရှည် ဖြစ်
နေသည်။ ကိုကိုဘေးမှာ ငွေယုန် ရောက်သည်အထိ ကိုကိုသည်
ထိုသို့ပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေ၏။ ငွေယုန် ရောက်လာတာ
ကိုသိနေလျက် ဘာကြောင့် စိုကိုသည် ငွေယုန်ကို ခါတိုင်းလို
ပြုံး၍ မကြည့်နေရပါသတဲ့လဲ ..။ မကြိုဘဲ ရှိနေရပါသတဲ့လဲ ..။

ကိုကိုကို ရပ်၍ကြည့်နေခိုက် ကိုကိုအကြည့်က
ဖျတ်ခနဲ ငွေယုန်ထံ ရောက်လာသည်။ ထိုင်နေသည်မို့ ကိုကို
အကြည့်က မော့ကြည့်နေသည့် အကြည့် ..။ အတန်ကြာ ကိုကို
ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှမပြောလာ ..။

ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မှိန်ဖျော့ဖျော့အရိပ်တွေ
ဖြတ်သန်းသွားကြသည်ဟု ငွေယုန် ထင်သည်။ ကိုကို တစ်ချက်
မေ့ခနဲနေအောင်ကို .. အတန်ကြာမျှ ငွေယုန်ကို ကြည့်သည်။
နောက် .. ဘေးဆီမှာ ချထားသော ကြွေရည်သတ်စက္ကူဖြင့် ပတ်
ထားပါသည့် ခပ်ပြားပြား အရာတစ်ခုကို ကြည့်သည်။

ငွေယုန် သိနေသည်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်မည် ..။
သေချာ မှန်ပေါင်တွေ သွင်းထားသော ပန်းခဲကားတစ်ချပ် ဖြစ်
နိုင်သည်။

ကိုကိုပေးသော လက်ဆောင်အဖြစ် .. ငွေယုန် ..
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ ..။ ကိုကို ထရပ်သည်။ အရမ်းကို
တည်ငြိမ်နိုင်အောင် ကြိုးစားယူနေသည့် လူ့ဘစ်ယောက်အဖြစ်
ငွေယုန် သိနေပါ၏။ ကိုကို မျက်နှာသည် ကည်ငြိမ်နေပါ၏။
ကိုယ်ကိုလည်း မတ်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ကိုကိုမြင်နေရသည့်
တည်ငြိမ်မှုသည် .. ပင်ကိုယ်မဟုတ်။ လုပ်ယူထားသော .. ကြိုး
စားထားသော .. တည်ငြိမ်မှုတစ်ခု၏ ပုံရိပ် ဖြစ်နေသည် ..။

ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေကို .. ကိုကို မချုပ်ကိုင်ထားနိုင် ..။
မလွှမ်းမိုးထားနိုင်။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေ အမ်းကို မှိန်ဖျော့နေ
သည် ..။ တစ်ခါမျှ .. ထိုသို့သော ညှိုးဖျော့မှိန်ကျနေသည့် မျက်
ဝန်းမျိုး .. ကိုကိုထံမှာ ငွေယုန် မတွေ့စဖူး ..။

မနေ့ညနေကလည်း ကိုကို မလာ ..။

ကိုကို ပြမည်ဆိုသော ကဗျာကိုလည်း ငွေယုန် မဖတ်ခဲ့ရဲ့...။

ဒေါက်တာဘုန်းကျော်တို့ ရောက်လာမည့်ကိစ္စ .. အန်တီသစ် ပြောပြထား၍ ဖြစ်မည်။ တားထား၍ ဖြစ်မည် ..။ ဒါကိုတော့ ငွေယုန် နားလည်ထားမိရပါ၏။

ဤနေ့မနက်မှာ .. ကိုကို ရောက်လာတော့ .. မနေ့က တွေ့ခဲ့သော ကိုကို မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေသည်။ အို .. မဟုတ်သေး ..။ ယခင်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော ကိုကို မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေခြင်း ..။

ယခင်က မြင်ရသော ကိုကိုသည် .. ရယ်မောနေတတ်သော ..။ ရယ်မောစရာတွေ ပြောနေတတ်သော ..။ ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် ဘဝကို ကျေနပ်စွာ ဖြတ်သန်းနေသော ..။ ငွေယုန်ကိုလည်း အရိပ်စာကြည့်ကြည့်ဖြင့် အလိုလိုက်ဖို့တစ်ခုသာ သိသော ကိုကို အဖြစ် ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ဤနေ့မှာ .. ကိုကိုသည် .. ခြိုးခြိုးကျနေသည့်အို့ ရှိနေပါသည့် အဖြစ် ..။

“ကိုကို .. ငွေယုန်ကို .. လက်ဆောင်လာပေးတာ .. ပြီးတော့ .. နှုတ်ဆက်တာ ..”

ကိုကိုနှုတ်မှ အသံတွေ ပွင့်ကျလာသည်ကလည်း အက်တက်တက် နိုင်နေ၏။

ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်တာ ..။ ဘုရားရေး ..။ ကိုကိုသည် .. ငွေယုန်ကို လာနှုတ်ဆက်နေသည်တဲ့။ ဒါဆို .. ကိုကို .. တစ်နေ့ရာရာသို့ သွားချေတော့မည်ပေါ့ ..။ ကိုကိုကို မခွဲနိုင် ..။ မခွဲချင် ..။ ကိုကိုနှင့် ဝေးနေရမှာကို ရင်ထဲမှာ မခံသာ ..။ ရင်သည် ဟာခနဲ ဖြစ်၏။ ဆောက်တည်ရာ မရချင် ..။

“ကိုကို စီးပွားရေးတစ်ခုကို လုပ်ချင်နေတာ ရှိတယ်လေ .. ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ကိုကို သစ်သီးစည်သွပ်စက်ရုံတည်ချင်နေတာ ကြာပြီ .. အဲဒါ .. ဖေဖေကို မနေ့က ကိုကို ပြောပြမိတယ် .. ဖေဖေက .. ဟိုမှာ ဖေဖေဖုသုငယ်ချင်း ဦးစိုင်းနန္ဒ ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့ .. အဲဒါကို သွားတဲ့လေ .. နောင်တရား ဆိုတဲ့ နေရာမှာ .. ကိုကို .. သစ်သီးစည်သွပ်ဘူးစက်ရုံ တည်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို .. မနေ့ညကပဲ ဖေဖေက ဦးနန္ဒဆီကို ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်မေးမြန်းတော့ ဟိုက ပြောတယ်လေ .. အဲဒါ .. ကိုကို .. မနက်ဖြန်သွားမှာ ..”

ဟု ကိုကို ပြောလာတော့ .. “ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ ကိုကို ..”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ငွေယုန် မေးမိရပါ၏။ သွားပါနဲ့ ကိုကိုရယ် .. ဟု ပြောချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန် သိနေပါ၏။

ကိုကို ဤခရီးကို တမင်သွားခြင်းဟု ..။ အန်ကယ်နှင့် အန်တီသစ်တို့ကလည်း .. ကိုကို .. ထိုသို့သွားနိုင်ဖို့ .. အလိုအတတ်ပေး စီမံပေးခြင်းဟု ..။

ဘာကြောင့် .. ကိုကိုသည် .. ဤမျှ အလျင်စလို နိုင်စွာ .. ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့်ကြီး ကြာရိပ်မြိုင်မှ ထွက်ခွာသွား ရပါသတည်း ..။

ထိုသို့ ထွက်ခွာချိန်သည် .. ငွေယုန်ကို မကြာမလင့် မိမှာ စေ့စပ်ပွဲလုပ်မည့်ကာလ .. နှင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းနေပြန်သည် အဖြစ် ..။

ကိုကိုကို မော့ခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။ ကိုကိုလက်ထဲမှ ရှိနေသည့် လက်ဆောင်ကိုလည်း ငွေယုန် ကြည့်မိသည်။

ကိုကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ အားယူပြီးပါ၏။ ငွေယုန် ဆံစလေးကို သပ်ပေးသည်။

တကယ့် အစ်ကိုကြီးပမာ ..။

နောက် .. ငွေယုန်လက်ထဲသို့ လက်ဆောင်ကို ထည့်ပေးလာပါ၏။ ငွေယုန် လက်ဆောင်ကို ပိုက်လိုက်တော့ ကိုကို တစ်ချက် ငေးစိုက်ကြည့်လာသည်။ အတန်ကြာမျှ ကြည့် သည်။ ကိုကို အကြည့်သည် .. နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နိုင်နေ၏။ နှုတ်ဆက်ခြင်း နှယ်နေ၏။ တသသ နိုင်နေ၏။ ကြေကြေကွဲကွဲ လည်း ရှိနေပြန်သည် အဖြစ် ..။ ငွေယုန် ငိုချင်လာသည်။ ဖျတ် ခနဲ ခေါင်းကိုင့်အချ ငွေယုန် မျက်ရည်ကျလာတော့ ကိုကို ငွေယုန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ တစ်ခုပဲ ရှိနေလျက် ငြိမ်ခြင်း မက ငြိမ်ကျနေတာနှင့်ပဲ ကြုံရသည်။ ခါတိုင်း တစ်ခုခုကြောင့် ငွေယုန် မျက်ရည်ကျလျှင် ကိုကိုမှာ ပျာပျာသလဲ မျက်ရည်သုတ် ပေးတတ်မြဲ ..။

ကိုကိုကို စိတ်ကောက်ရွံ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်ရည်ကျလျှင် ကိုကိုမှာ ချောရမော့ရ .. မျက်ရည်သုတ်ရနှင့်ပါ ..။ တစ်ခါက .. ကိုကိုကို .. အန်ကယ့်ကစားစရာ စက်ရုံမှ အတွင် ရေးမျိုးမလေး နှင့်အတူ ကားပေါ်မှာ မြင်ခဲ့ရစဉ်တုန်းက ဗိုလ်ချုပ် ဈေးမှ အပြန် တစ်လမ်းလုံး ဒေါလည်းပူ ..။ ကိုကို ပြန်ရောက်လဲ တော့လည်း .. ငွေယုန်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ရှိရကောင်းလားဟု စိတ်ကောက် ရန်တွေ့ ငိုခဲ့လေသမျှ .. ကိုကိုမှာ ချောခဲ့ရဖူးသည် ..။ ကိုကိုတို့ က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှအထွက် ..။ ငွေယုန်တို့က ပစ္စည်းတွေလျှောက် ကြည့်ရင်း လှမ်းမြင်ခဲ့ရခြင်းပါ ..။ ညိုဥကတော့ မမြင် ..။ ထိုစဉ် ဘုန်းက ကိုကိုသည် ..

“ဖေဖေက .. ဆောက်ထားတဲ့ အရောင်းခန်း ဆောင်နေရာ တွေမှာ အလုပ်တပ်ဖို့ ခန်းဆီးတွေ ဝယ်ဖို့ကိုပဲ .. မမမြင့်နဲ့ လွှတ်တာပါ ငွေယုန်ရာ .. အလုပ်ကို နားလည်အောင် ဖေဖေခိုင်းနေတဲ့ကိစ္စ .. ငွေယုန် သိရက်နဲ့ကွာ .. သူက .. ကိုကိုအစ်မ အရွယ်ကြီးပါကွာ ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. အစ်မ .. အစ်မ .. ခန့် .. ဟု ခန့်တိုစွာ ငွေယုန် ရန်တွေ့ခဲ့စဉ်က ကိုကို ရယ်မော ခနဲခဲဖူးသည်။ ဆိုစဉ်ကတည်းက .. ကိုကိုသည် ငွေယုန် ရင်ထဲမှ အချစ်တွေကို အားလည်ပေးသင့်ကောင်းပါသည်ကောလေ ..။ ဘန်ဘိုစိတ်ဖြင့် သိသိရန်တွေ့နေသမျှကို ..

“ကိုကိုက .. ဟောဒီက ငွေယုန်လေးရဲ့ .. ဟိုဒင်း .. အဲ .. ကိုကိုယောက်ဖချောကြီးကို မမြင်ရမချင်း ဒီတိုင်းနေမှာ ပါ .. ကောင်မလေးရဲ့ .. သူ့အစ်ကို သူ့များနောက် မပါစေ

ချင်တိုင်း .. ဟိုမိန်းကလေး မျက်စောင်းခဲ ဒီမိန်းကလေး
မျက်စောင်းခဲနဲ့ .. တစ်နေ့ .. ဟိုက .. ရန်ထောင်တတ်နေ
ရင် .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ..”

ဟု ရယ်မောမဆုံးဘဲ နောက်နေတော့ ငွေယုတ်
ဒေါပ ငိုနဲ့ဖူးသည် ..။

ဪ .. ခုတော့ .. ထိုအဖြစ်တွေသည် .. လွန်
မောဖွယ်ရာများအဖြစ် နှလုံးအိမ်ဆီဝယ် .. မျှသိပ်စွာ ကျန်ရစ်နေ
ချေတော့မည်သာ ..။

ကိုကိုသည် .. ငွေယုတ်ကို .. ဤတစ်ကြိမ်မှာ
မျက်ရည်လည်း သုတ်ပေးမလား။ ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ အကြည့်
ကို ဖြန့်လွှဲသည်။

ခုမှ ငွေယုတ် သိလာနေသည်။ ကိုကို သတိထား
ခြင်း ..။ စည်းထားနေခြင်း။ ဟုတ်သည်။ စည်း ..။ ထိုစည်း
သည် .. ငွေယုတ် မျက်ရည်ကို မသုတ်ပေးဝံ့တော့အောင် ထား
နေခဲ့ပြီတကား ..။ ငွေယုတ် စေ့စပ်တော့မှာ .. ကိုကို သိနေ
ပြီထင် ..။

ဘုရားရေ ..။ ကိုကို သိသွားချေပြီထင် ..။ အန်
သစ် ပြောပြလိုက်ချေပြီလား။ မာမိက အန်တီသစ်ကို ပြောပြလိုက်
ပြီထင် ..။ ငွေယုတ် တုန်လှုပ်လာသည်။ ကိုကိုကို မော့ကြည့်ရင်
ညှိုးဖျော့ညှိုးသိမ်နေသည် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေကို မော့မကြည့်ရက်
ကြည့်လိုက်ရမှာကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာနေသည်။ ကို
သည် .. ကိုကိုသည် .. ငွေယုတ် စေ့စပ်တော့မှာကို သိနေရမှာ
အတွက် .. ဤသို့ ခံစားနေရသည်တို့လား ..။

ကိုကိုသည် .. ဤနေရာကို စွန့်ခွာသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်
သူ ဖြစ်သွားရချေသည်တို့လား။

ငွေယုတ် သိလာနေရပြီကော ..။ ကိုကိုသည် ..
ငွေယုတ်ကို ချစ်နေသည်ဟု အရိပ်အမြွက်သော် .. ပြောမလာခဲ့ ..။
ဒါကြောင့် .. အားလျှော့ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ငွေယုတ်သည် ဒေါက်တာ
ဘုန်းကျော်ကို လက်ခံပါမည်ဟု မာမိကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်ရ
ပြီးချိန်ကျမှ ..။

ဤနေ့တွင်ကျမှ .. ကိုကိုရင်ကို .. ငွေယုတ် .. ငွေယုတ်
မြင်ခွင့်ရခဲ့ချေသည်ကောလေ ..။

ကိုကိုရေ .. ဟု ငွေယုတ် ဟင်၍ခေါ်ချလိုက်ချင်
သည်။ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေယုတ် ငြိမ်ကျသွားရကာ
မျက်လွှာလေးချရင်း မျက်ရည်သာ .. ရင်နှင့်မဆန် .. ယူကျုံးမရ ..
ဖြာဖြာကျလာနေရပါသည်အဖြစ် ..။

ကိုကိုလက်တွေ ငွေယုတ် ခေါင် သက်မှာ ဖေးတင်
၏။ ဆံစလေးတွေကို သစ်ပေး၏။ ကိုကို ကိုယ်တိုင်သည်လည်း
လည်ချောင်းတနင်နှင့်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ စကားသံထွက်ကျမလာ
နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး .. ကိုကို .. နေရာမှ .. ဖြတ်ဆို ..
တကယ်ကို .. ဖြန့်စားကြီးကို .. ထွက်ခွာသွားလိုက်ပါချေ
သတည်း ..။

ထိုသို့ .. ကိုကို .. ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ .. ပြော
မလာတော့ဘဲ .. ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ချက်ချင်း ဤ ထွက်သွားချေ
လိမ့်မည်ဟု ငွေယုတ်ပင် မထင်ထားမိ ..။

ကိုကို .. တစ်ခုခုတော့ ပြောလာချေဦးမည်ဟု ထင်ထားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ .. ကိုကို .. ကိုယ်တိုင်သည် .. ငွေယုန်ရှေ့မှာ .. ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိသောတော့သည်နယ် .. မပြောနိုင်တော့သည်နယ် .. ကြေကြေကွဲကွဲကြီး နေရာမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ချေသည်တကား ..။

နေရာမှာ ငွေယုန် ရပ်နေသည်။ ကိုကိုရေ .. ဟုခေါ်လိုက်ချင်သည်။ မသွားပါနဲ့ .. ဟု တားလိုက်ချင်သည်။

ငွေယုန် မစေ့စပ်တော့ပါဘူး ကိုကိုရဲ့ .. ဟု တောင်းပန်ချင်သည်။

ငွေယုန် မဆင်ခြင်မှုကြောင့် .. ဒီအဖြစ်တွေ .. ဖြစ်လာရတာပါ ကိုကို .. ဟု ကလေးလို ငိုချရင်း နောက်မှတကောက်ကောက် ပြေးလိုက်သွားချင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ .. လူကြီးတွေချင်း စကားတည်ထားပြီး ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို .. ကလေးကလားနိုင်စွာ ဖျက်ပစ်တာမျိုး လေ့ပ်အပ်တာကို သိနေရသည့် အသိတရားတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ဦးနှောက်ဖြင့် နှလုံးအိမ်ကို တားထားရပါသည့် အဖြစ် ..။

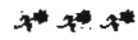
နှလုံးအိမ်လေးကဖြင့် .. သွေးတွေစက်စက်ကျမျှ .. နာကျင်နေရသည်သို့ ရှိနေရပါသည် ကိုကို ..။

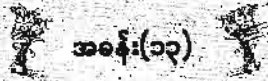
ရှိနေရပါသည်ကော ကိုကိုရယ် ..။

အရာရာသည် .. နောက်အကျကြီးကျစွာ .. နှလုံးအိမ်တွင်းဆီမှ အဖြစ်များကို .. တစ်ယောက်၏ ရင် တစ်ယောက် မြင်ရသည်သို့ ရှိခဲ့ရချေပြီမို့ ...။

နောက်အကျကြီး ကျခဲ့ချေပြီကော .. ဟုသာ .. ရင်နာလျက်သိ ..။ ဪ .. ရင်နာလျက်သာ .. ဝေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါပြီကော ကိုကိုရယ် ..။

ကံကော်ပင်စည်ကိုပတ်၍ ရိုက်ထားသော တွပ်မျစ် ခုံတန်းတွင် ယွန်းငွေယုန် ထိုင်နေရင်း ငြိမ်သက်စွာပဲ ဒေါက်တာ ဘုန်းကျော် ပြောနေသမျှကို နားထောင်နေမိရပါ၏။ စေ့စပ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသော ဒေါက်တာဘုန်းကျော် ဆိုတာ ငွေယုန် လက်ထပ်ရမည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် လူသိရှင်ကြားရှိ ခဲ့ပြီးပြီ ။ ကိုဘုန်းကျော်ကို ကိုကြီးဟု ခေါ်ရမည်ဟု မာမိကပြော သည်မို့ ကိုကြီးဟုပင် ခေါ်နေရတာက အသားတံကျ ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည် အဖြစ် ။

ကိုကိုကို သတိရနေစိတ်တွေ လွမ်းမိုးအုပ်စည်းခြင်း ခံနေရပါသည် ယွန်းငွေယုန် ဆိုတာ တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ရချေ မည့်သူ တစ်ယောက်ကို .. ကိုကြီးဟု ခေါ်နေရင်း .. ကိုကိုကိုပင် လွမ်းဆွတ်နေစိတ်ခြင်းများကို .. သစ္စာမဲ့မှုဟု ခေါ်ချေနိုင်မည် ဆိုလျှင် .. ငွေယုန်မှာ အပြစ်ရှိပါသည်လေ။ ဒါပေမဲ့ .. နလုံးအိမ် နုနစ်စင်စင်လေး ဆိုသည်မျိုးက .. သူချစ်နေသည့် သူတစ်ယောက်

ကို .. မမေ့နိုင်စွမ်းဘဲ ရှိနေရလေသမျှ .. ဦးနေဝက်က ဘယ် လောက်ပင် ဟန့်တားနေနေ .. ရင်ထဲက အချစ်ဆိုသည့်အရာကို ချောက်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသမျှ .. ငွေယုန်သည်လည်း တွန်းမလှန် သာနိုင်စွမ်းပါချေသည့် အဖြစ် ။

ကိုကြီးနှင့် လက်ထပ်ရမည့် ကာလသည် တစ်လတာ နှစ် ကျန်တော့သည့် ဤကာလမှာ ကိုကြီး ပြောလာမည့်စကား ဆွဲကို ခုလိုကြားလာရချေလိမ့်မည်ဟု ငွေယုန်သည်လည်း မမျှော် သင့်ခဲ့ ။ အို .. ဒက်ဒီနှင့် မာမိသည်လည်း မျှောလင့်ထားကြ ချမည် မဟုတ်။ အဆုံးစွန် .. ကိုကြီး၏ဖေဖေ မေမေ .. ဘာကျော်နှင့်အန်တီမွေးတို့ပင် သိနိုင်ကြချေစွမ်းလိမ့်မည်မဟုတ် ။ ဆိုစကားကို ကြားကြချေလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြချေလိမ့် မည် .. ကြေကွဲကြွေးကြော်ချေလိမ့်မည် ။

ငွေယုန် တိုယ်တိုင်စင်လျှင် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ရပါ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ကိုကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပြီးသည့် နောက်မှာ .. ကိုကြီးသည် ငွေယုန်အပေါ် .. အရမ်း ကို ဂရုတစိုက်နှင့် အလေးတယူ ထားခဲ့သည့်သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ချေသည်မှာ အမှန်ပါ။ လူကြီးဆန်လျက် .. ငွေယုန်ကို အလေးလေးတစ်ယောက်နယ်ထားကာ အမြဲဦးစားပေးတတ်သည့် ကိုကြီး၏ စေတနာကိုလည်း ငွေယုန် သိနေရသည်ပါပဲ ။

ငွေယုန် စေ့စပ်ပွဲ မဖြစ်မြောက်ခင်ကတည်းက .. ဩရိပ်မြိုင်မှ ဖျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသော ကိုကိုသည် .. ရှမ်းပြည် နယ် နောင်တရားမြို့မှနေ၍ .. ငွေယုန် စေ့စပ်ပွဲအတွက် လှပ သော ကြွေပန်းခြင်းလေးတစ်ခုကို .. တကူးတက .. လှယုံဖြင့်ပို့

စေခဲ့ပါ၏။ တကယ့်ကို လှသည်ပန်းခြင်းလေးပါ ...။ ကြွဖြင့် သွန်းလောင်းထားသော ပန်းခြင်းလေးထဲမှာလည်း လှပသော နှင်းဆီဖူး နှင်းဆီပွင့် ရောင်စုံတို့သည် ကြွသားတို့အတိအကျ အရွက်အခက်စိမ်းလေးတွေနှင့်အတူ ရှိနေကြပါချေသည်။ ပန်းရွက် လေးတွေ ပန်းဖူးပန်းခက်လေးတွေ ... ပန်းပွင့်ပန်းခိုင်လေးတွေ အားလုံးသည် ကြွသားတွေနှင့်ချည်းပါ ...။ တစ်သက်တာ တယုတယ ဂရုတစိုက် ထားလေသမျှ ... ထိုကြွပန်းခြင်း ကြွပန်းခိုင်တို့သည် .. ရှည်ကြာခိုင်မြဲစွာ လှလှပပ ရှိချေမည်မို့ .. ငွေယုန် အတွက် .. လှပသော .. ခိုင်မြဲသော မေတ္တာဖြင့် လေးစား လာသော ပန်းခြင်းလေးလည်းဖြစ်ကာ .. ငွေယုန် ဘဝတစ်သက် တာသည်လည်း လှပသော ဘဝခရီးအဖြစ် ရှိစေဖို့ ရည်ရွယ်၍ ကိုကိုပို့ပေး ရှာချေမှန်း ငွေယုန် သိခဲ့သည်ပါပဲ ...။

စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံ တည်နေပြီဖြစ်ပါသည့် ကိုကို သည် .. အလုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ .. နောင်တရား ဆိုသည့် ရှမ်း မြေမြင့်ဆီမှ နေရာဒေသတစ်ခုမှာ ရှိနေအောင် တမင် နေနေခြင်း ဆိုတာ ငွေယုန် သိပါသည်။ ကိုကို မန်နေဂျာလည်းဖြစ် .. လူယု လည်း ဖြစ်ပါသည့် ဦးစိုင်းနောင် ဆိုသည့်သူနှင့် ထိုပန်းခြင်းလှလှ ကို တကူးတက .. တကန်တက .. ဗင်ကားဖြူလေးဖြင့် ပို့စေခဲ့ ပေမယ့် ..။ ကိုကိုသည် ငွေယုန် စေ့စပ်ပွဲကိုဖြင့် ရောက်မလာနိုင် ခဲ့ပါ ...။ ရောက်မလာဖြစ်ခဲ့ပါ ...။ ကိုကို ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေ ကြချေမည် ဆိုတာ သိနေရင်း ...။

ငွေယုန်သည် ကြေကွဲနာကျင်နေသော နှလုံးအိမ် လေးကို ထိန်းချုပ်နေရရင်းဖြင့် ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ပွဲတစ်ခုသည်

လှသူတို့ကိုဖိတ်၍ .. ဤရွက်နုစေမှာပင် .. တခမ်းတနားကြီး ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရပြီးလျက် ...။

မင်္ဂလာပွဲသည် .. စေ့စပ်ပွဲထက် ပို၍ပင် တခမ်း တနားကြီး ဖြစ်မြောက်လာရချေလိမ့်မည်ဟု .. စိမ့်ထားကြလေ သမျှ ...။

ခုတော့ဖြင့် .. ထိုအရာတွေသည်လည်း ပြောင်းလဲ ရချေဦးတော့မည်တကား ..။ ကိုကြီးကို ငွေယုန် ကြည့်မိရပါ၏။ ငွေယုန်ကို ကျောပေးထားလျက်ဖြင့် ကိုကြီးသည် လှမ်းလင့်တွေ့ မြင်ရာ ဥယျာဉ်ဆီသို့ အကြည့်ကို တန့်ထားသည်။ ငြိမ်သက်နေ သည့် ကိုကြီးကို ငွေယုန် သနားစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိရဆဲ ...။

“တော်မီ အိတ်စ်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပြီဆိုတာ သိရချိန်မှာ ကိုကြီး ရင်ထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တုန်လှုပ်မှုနဲ့အတူ သံသယဖြစ်မိ တယ် .. ကိုကြီး ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကိုလဲ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ .. သိနေတယ် .. တော်မီနဲ့ကိုကြီး .. လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က .. ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို အလည်သဘော ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ် .. သူက .. နိုင်ငံ ခြားသင်္ဘောတစ်ခုမှာ ကပ္ပတိန်လေ .. သူငယ်ချင်းဆို တော့ .. သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတုန်း .. သူက တူတူ လည်ချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ .. ကိုကြီးလဲ လိုက်သွားမိတယ် လေ .. လမ်းမှာ သူက ကားမောင်းတာ .. ကိုကြီးက ဘေး ကလိုက်လာတာ .. တစ်ချက် ကိုကြီး ငိုက်သွားတယ် .. ကိုကြီး အထိတ်တလန့်နဲ့ လန့်နိုးခဲ့ရတာက .. တစ်ခုခု တော့ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အလံနဲ့တူတူပါပဲ

ငွေယုန်လေး .. ကိုယ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ကြီးဟာ ဆီးဖြူသီးလိုပဲ
 ကားထဲမှာ ဒလူးဒလိမ့် မြစ်နေတယ် .. ကားကတောင်
 စောင်းလေးအတိုင်း လှိမ့်ဆင်းလူးလိမ့်နေတာ .. ကားရပ်
 သွားတော့ ကားထဲက တိုးထွက်ခဲ့တယ် .. ကိုကြီးမှာလဲ
 ဒဏ်ရာတွေနဲ့ .. ခေါင်းကိုလဲ ထိထားတယ် .. လက်မှာ
 လဲ ဘာတွေနဲ့ ထိခတ်ဆွဲခြစ်ချ ခံလိုက်ရတယ် မသိဘူး ..
 ဒဏ်ရာနဲ့ .. သွေးတွေနဲ့ .. တော်မီကတော့ ခေါင်းကိုထိ
 ထားတယ် .. ကိုယ်လဲမလွှဲနိုင်ဘူး .. တိုကြီး သူ့ကိုလဲ
 ကားထဲက ဆွဲထုတ်ရတာ .. သူ သတိတော့ ရှိနေတယ် ..
 ဟိုဘက်က .. မူးပြီးမောင်းလာတဲ့ကားကို သူ ရှောင်တယ်
 တဲ့ .. ဟိုက ဝင်တိုက်တာတဲ့ .. တိုက်ပြီး ပြေးတာပဲတဲ့ ..
 ဒါကို သူ ပြောပြနေတယ် .. ကိုကြီးက .. သူ့ခေါင်းက
 သွေးတွေကို .. ကိုကြီးရဲ့ အပေါ်ရုပ်အင်္ကျီ ဆွဲဆုတ်ပြီး
 စည်းပေးတယ် .. သူ့သွေး ကိုယ်သွေး အားလုံး ကိုကြီး
 လက်မှာ ပေလူးနေတာပဲ ..”

ကိုကြီးမှစောစောက ပြောပြခဲ့သော အဖြစ်တစ်ခု၏
 အကြောင်းရင်းခံကိုပါ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ရှင်းပြနေခြင်းပါ ..
 “ခရီး ထွက်လာတာဆိုတော့ .. ဘယ်လို လက်အိတ်တွေ
 ဘာတွေ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ .. မြီးတော့ .. ကိုကြီးက ဆရာဝန်
 တစ်ယောက်လေး .. သူ့ကို .. ဒဏ်ရာတွေ စည်းနှောင်ပေး ..
 ခါးဆစ်အရမ်းထိထား နာနေတာမို့ .. ကိုကြီးပဲ ထမ်းပို့
 ခေါ်နဲ့ ရှိခဲ့တာ .. လူတွေလဲ လှမ်းမြင်ကြတာ ရှိတာမို့
 ကားတွေရပ် .. ဆင်းလာကူညီပေးကြတာမို့ .. ကိုကြီးတို

ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကို ရောက်ကြရတယ်လေ .. အဲဒီအဖြစ်
 ကို .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ စိတ်ပူမှာစိုးလိုတောင် အကြောင်း
 မကြားဘဲ ထားခဲ့ကြတာ .. သက်သာမှ ပြန်လာကြမှ ..
 အိမ်က သိကြရတာ .. အဲဒီအချိန်ကျတော့လဲ .. တော်မီ
 ရော .. ကိုကြီးရော .. ပြန်ကောင်းနေကြပြီဆိုတော့ .. ဒီ
 ကိစ္စကို .. မေ့မေ့ဖျောက်ဖျောက်ပဲ ရှိခဲ့ကြတာ အားလုံးပါ
 ပဲ ..”

ကိုကြီး သက်ပြင်းရွက်သည်။ ယတိုင် ကိုကြီး
 ငွေယုန်ကို ထပ်ကြည့်မလာသေး။

“တော်မီ နောက်တစ်ခေါက် သဘောပြန်ထွက်တယ် ..
 နောက်တော့ .. ဒီကိုပြန်ရောက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး ..
 ဟိုမှာ အိတ်ခံရောဂါဖြစ်ပြီး ဆုံးတယ်ဆိုတာပဲ .. ကြားရ
 တော့တာ .. ကိုကြီး .. အဲဒါကို ကြားရချင်းချင်း ရင်ထဲ
 မှာ တုန်လှုပ်တယ် .. အဲဒီအချိန်မှာက .. ငွေယုန်နဲ့ ကိုကြီး
 က ဖေစပ်ပြီးနေပြီ .. ဒါကြောင့် .. ကိုကြီး အဲဒီသတင်း
 ကြားကြားချင်း သွေးစစ်တယ် .. ခု .. ဝေပြေသိရပြီ ..
 ကိုကြီးမှာ အိပ်ချအိုင်ခီ ပေါ့စတစ်ဖြစ်နေတယ် .. ကိုကြီး ..
 ဘာလုပ်သင့်သလဲ ငွေယုန် .. ဟင် ..”

ကိုကြီး၏ကိုယ်ကြီး ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငွေယုန်
 ဘက် လှည့်လာသည်။ မျက်ခုံးထူထူ ..။ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့်
 ကိုကြီး ..။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ နူးညံ့သော နှလုံးသား၏
 အရိပ်ကို .. ကိုကြီး၏ သိမ်မွေ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သိနိုင်စွမ်း
 ပါ၏။ ခု .. ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲနေသည့် အရိပ်တွေ

ပြည့်သိပ်နေသည်။ ထိုခိုက်ခဏားနေရသည့် အရိပ်တွေ အုပ်စီးနေသည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရသည့် အရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။
“ကိုကြီး .. တော်မိန့်မှ ခရီးတူတူ ထွက်မိရလေချင်
ငွေယုန်ရယ် .. ဟင် ..”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။ ညည်းသံသည် .. အရာရာကို .. ဆုံးရှုံးနေနှင့်ရသူ တစ်ယောက်၏ လေငွေများဖြင့် ပြည့်သိပ်နေကြပါချေ၏။ ငွေယုန် ကိုကြီးကို ကြည့်နေမိရဆဲ။

“ဒီအဖြစ်ကို .. ကိုကြီး .. ဒီကအပြန်မှာ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အသိပေးမယ် ငွေယုန် .. ကိုကြီး အားလုံးအပေါ်မှာ ရိုးသားချင်တယ် .. တာဝန်ကျေချင်တယ် .. ဒုက္ခလဲမထားချင်ဘူး .. အထူးသဖြင့် အလွန်တရာကိုမှ အဖြစ်ကင်းစင်ပြီး .. ကိုကြီး အရမ်းကိုလဲ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ .. ငွေယုန်လေးအပေါ်မှာ ရိုးသားချင်တယ် .. ဒုက္ခမပေးရက်ဘူး ..”

ဟု ပြောလာသံတွင် အသံတွေ လှိုက်ခါနေသည်။ ဤစကားကို ပြောနေရသည့်အတွက် ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်သည်လည်း နှလုံးအိမ်တွေ နာကျင်နေကြပါချေလိမ့်မည် ..။ နားထောင်နေရသည့် ငွေယုန်ပင် ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ..။ မျက်ရည်လည်နေရပြီ ..။

စိတ်ထားမြင့်မြတ် တည်ကြည်လှပါသော ကိုကြီး၏ ဘဝကို .. ဤအဖြစ်မျိုးဖြင့် မကြုံစေချင် ..။

ကိုကြီးမှာ အမှားမရှိပါဘဲလျက် .. ဖြစ်တည်ရင်ဆိုင်နေရပါသည့် ဤရောဂါဆိုးကြီးကိုလည်း ထွက်ခွာသွားလိုက်စေချင်ပါသည် ..။

“ဒီစကားကို .. ကိုကြီး .. ပထမဆုံး အသိပေးပြောတဲ့သူဟာ .. ငွေယုန်ပဲ .. ငွေယုန်ကို အသိပေးပြီးမှ .. ဒီကအပြန်မှ .. ကိုကြီးဖေဖေနဲ့ မေမေကို အသိပေးရမှာ .. ကံကြမ္မာဆိုတာကို .. ကိုကြီး မယုံချင်ဘူး .. ဒါပေမဲ့ .. မယုံလို့ မရတော့ဘူး ငွေယုန် .. ကိုကြီး အရမ်းမြတ်နိုးတဲ့ ငွေယုန်နဲ့ မလွဲမသွေ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားမိတဲ့ ကံကြမ္မာကို .. ကိုကြီးဘက်က .. အတိအကျ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အရာအဖြစ် .. မှတ်ယူထားမိတာ .. အဲဒါကို .. ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ အရာက .. လျှောင်ပြောင်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ .. ပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့ပြီ .. အဲဒီလို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကြီးကို .. ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး ငွေယုန် .. ကိုကြီးမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ..”

ကိုကြီး ငွေယုန် ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ငွေယုန်ကို တစ်မိမိမျှ ကြည့်သည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ကြည့်သည်။ မျက်ရည်လေးတွေ လည်နေသည့် ငွေယုန် မျက်နှာနုနုလေးကို တစ်ဆက်တာမျှအတွက် မှတ်ယူ၍ ကြည့်သည့် အကြည့်နှင့်တူနေသည်။ ငွေယုန် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကို ဘယ်လိုမှ .. အားကိုးမရတော့သလိုကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာနေရင်းဖြင့် ကိုကြီးကို သနားမျက်ရည်တွေ တလဲလဲ လည်နေရင်းမှ မော့ကြည့်နေမိရပါသည့် အဖြစ် ..။ ကိုကြီး အားယူ၍ ပြုံးရှာသည်။

အပြီးသည် .. ဘဝဇာတ်ဆရာ၏ အစီအမံအတိုင်း နို့ လည်စင်းခံပေးလိုက်ရပါသည့် သိုးငယ်တစ်ကောင်၏ ခံစား

မူ့မျက်ဝန်းများဖြင့် ယှဉ်တွဲနေသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်နေသည် ဆိုးဝါးစွာ ထိခိုက်ခံစားနေရသည့် သူတစ်ယောက်၏ အသက်ပေးသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်အရာ ချုံးချုံးကျ ခံနေရသူ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် အားယူသည့် အပြုံးတွေ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် .. ကိုကြီး၏ မျက်နှာထက်မှာ ငွေယုန် တွေ့ရှိနေရပါ၏။

“ကိုကြီးအတွက် .. ငွေယုန် မျက်ရည်လည်နေတဲ့အတွက် ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် .. ဘာကြောင့်ပဲလေးပေးရ .. ကိုကြီးအတွက် ငွေယုန်လေး ခုလို့ .. မျှတစွာပေး .. မျက်ရည်တွေ ကျလာပေးတဲ့အတွက် .. ကိုကြီး ဖြေသာပါတယ် .. ကိုကြီးနဲ့ အနီးတကပ် ရှိနေရတဲ့ အတွက် .. တုန်လှုပ်ရှောင်ဖယ်ချင်နေတာမျိုးတွေ ငွေယုန်လေး လုပ်မလာတဲ့အတွက်လဲ .. ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

ဟု ပြောလာရင်းမှ .. ကိုကြီး၏ လက်တွေ့ ငွေယုန် ဆစ်စလေးတွေကို သပ်တင်ပေးလာပါ၏။

“ကိုကြီး .. ချစ်လို့ကံရတာ ကလေးရယ် .. ယုန် ..”

ဟု တစ်ချက် ရင်ကိုဖွင့်၍ ညည်းသည်။ ချက်ချင်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်မှာ ကိုကြီး မျက်ရည်လည်နေသည်။ အသက်ကို အားစိုက်ရှုနေရသည်ကိုက .. ပင်ပင်မနပ်နိုင်လှပါသည်အဖြစ်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းနေခြင်းပါလား။ ဟု ငွေယုန် နားလည်လာရချိန်မှာ ငွေယုန် မျက်ရည်တွေ ကျကျလာနေကြပါသည့် အဖြစ် ..။

“ကိုကြီးတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို .. နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းခြင်းအဖြစ် လာမယ့်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သတင်းစာမှာပါ လာရလိမ့်မယ် ငွေယုန် .. အဲဒီအတွက် .. ကိုကြီး စီစဉ်ယူမယ် ..”

ဟု စကားကို အနိုင်နိုင် အားယူပြောရာ၏။ ကိုကြီး၏ နဖူးပြင်ပေါ် ဆစ်စတို့ ဝဲပြိုကျနေသည်။ အံ့ခဲထားရင်းမှ အားယူ၍ ပြီးပြီရှာပါသည့် ကိုကြီး၏လက်ကို ငွေယုန် ခပ်မွ့မွ့ ပေးကိုင်ကာ ..

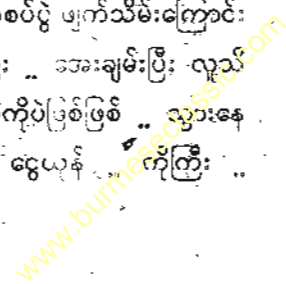
“ဖြစ်ရလေ ကိုကြီးရယ် ..”

ဟု တိုးသဲ့သဲ့ ပြောမိရပါ၏။ ကိုကြီး၏ လက်တွေ့က အလိုက်သင့် ပြန်၍ ငွေယုန် လက်လေးပေါ် ထွေးအုပ်ပေးတင်ထားပါ၏။

“လူကြီးတွေစီမံလို့ ကိုကြီးနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့ရပေမယ့် .. ကိုကြီးအပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို .. ငွေယုန် သံယောဇဉ် ရှိလာမိရတာကိုတော့ ကိုကြီး ယုံပါ ..”

ဟု ရင်ထဲမှသာ ငွေယုန် ပြောမိရပါ သည့်အဖြစ် ..။ ခုလို့ .. ကိုကြီးမှာ ထိုရောဂါဆိုးကြီး ရှိနေပြီဆိုတာ သိရတော့ ရင်ထဲမှာ အယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်။ စိတ်ထိခိုက်ရသည်သာ။

“ကိုကြီး သွားမယ် ငွေယုန် .. စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်သိမ်းကြောင်း ပါလာပြီးတဲ့နောက်မှာ .. ကိုကြီး .. အေးချမ်းပြီး လူသိအရောက်နည်းတဲ့ ဒေသတစ်ခုခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် .. သွားနေလိက်ဖို့လဲ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ငွေယုန် .. ကိုကြီး ..”

ငွေယုန်ကို .. ဒီနေ့မှာ .. ဒီအချိန်မှာကတည်းက .. နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွယ် .. လိမ္မာနော် ကလေး .. ”

ဟု ထပ်၍ ဆံစလေးတွေကို ကိုကြီး သပ်ပေးကာ .. နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားစဉ်ခိုက် ငွေယုန် ထိုင်နေရင်း မျက်ရည်ဝေရင်း ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

ဤအဖြစ်ကို ... ဒက်ဒီနှင့် မာမိုကို ပြောပြရမည့် တာဝန်တစ်ခုသည် .. ငွေယုန်ထံမှာ ရှိလာနေပြီဆိုတာ နားလည်လာမိရပါ၏။

ကိုကြီးကိုယ်တိုင်က ပြောပြနေခြင်းထက် .. ငွေယုန်ကပဲ ပြောပြသင့်လှပါသည်။

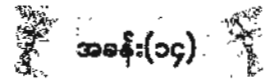
ကိုကြီး ခမာ .. ကိုယ်တိုင် .. ပြောရန် အားအင်ပင် ကျန်နိုင်စွမ်းချေတော့မည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ ..။

ငွေယုန် .. ထိုင်နေရင်း .. ငြိမ်သက်စွာ .. မျက်ရည်ကျနေမိရပါ၏။

ကိုကြီးကို .. သနားနေမိရပါ၏။

လျှောက်သင့်သည့်လမ်း .. ဆုံးဖြတ်သင့်သည့်အဖြစ် တစ်ခုအတွက် .. ရင်ကိုရင်း၍ အဖြေချပေးခဲ့သော ကိုကြီး၏ လေးနက်တည်ကြည်မှုကိုလည်း .. လေးစားသနားမိရပါချေသည့် အဖြစ် ..။

ကိုကြီး၏ ကားလေးကဖြင့် ခြံအဝင်တံခါးဆီမှ .. ထွက်ခွာသွားခဲ့ချေပြီတကား ..။

အနီး(၁၄)

သူ့အကြည့်က လှမ်းလင့်မြင်ရာ တောင်ကုန်းထက် တစ်ခုတန်းနေသည်။ လဝန်းဝန်းက တောင်ကုန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရှိနေသည့် ဝါးရုံတောရှိ ထိပ်ဖျားနေရာမှာ မေ ဖျားထိ၍နား နေသည်သို့ ရှိချေ၏။

လွင်သာသော လရောင်သည် ရှမ်းမြေမြင့်၏ အလှဆရာများကို ရှာဖွေဖော်ကျူးရင်း ဂုဏ်တင့်နေသည့်နယ်ပါတည် ..။

သူ့စက်ရုံတည်ရာ ကွင်းပြင်ကျယ် .. ပွင့်ပြင်ကျယ် ဖြစ်သည် စမ်းပေါက်တစ်ခုနှင့် နီးသောနေရာ၌ရှိကာ ..။ သစ်တော၌ လိုမွှော်ခြံများနှင့်လည်း နီးသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်းခြံများနှင့် လှေကားထစ် စပါးခင်းများ .. အာလူးခင်းများ နှင့် ဂျုံခင်းများသည်လည်း သူ၏ နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံအပေါ် သပ်ဆီမှ လှမ်းလင့်ကြည့်လိုက်လျှင် စာမျှော်တင်ကြီး တူးပြန် လျှားမျှ ..

လရောင်အောက်တွင် မျက်စိတဆုံး ရှိနေကြပါသေးသည်တည်း ..။

နောင်တရား၏ အလှသည် .. လရောင်နှင့်အတူ သူ့ရင်သို့ ဆွတ်ပျံ့စွာ တိုးဝင်၏။

ဪ .. လွမ်းတခြင်းများကိုလည်း သူ့ရင်ဆီသို့ ပို့လင့်၏။ ဟုတ်သည်။ လွမ်းတသဖြင့် လွမ်းတရပါသည့် ယွန်းငွေယုန် ..။

သူ .. ချစ်မြတ်နိုးအပ်ပါသော ယွန်းငွေယုန်လေးကို .. သူ .. ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်မရနိုင်စွမ်း ..။

အောက်လက်စ စည်သူပဲဘူး စက်ရုံကြီးသည် မကြာမလင့်မိမှာဖြင့် ပြီးစီးချေတော့မည် ..။ သူ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံရမည့် နေရာသည် ဤနေရာမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ ..။

ဒါပေမဲ့ .. သူ့နားစည်တွင်းသို့ တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် တိုးဝင်လာနေပါသည့် မေမေစကားများက ရင်တွင်းဆီသို့ စီးပျံ့၏။ နောက် သူ့နှလုံးသား၏ ပုဆောမူများ .. တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုများက .. တိုးဝင်လာနေကြပါချေသည်ကောလေ .. ဪ .. ချစ်ရသူ .. စမ်းတုနေရသူ .. ယွန်းငွေယုန်ထံ သွားရစေဟု .. နှလုံးသား၏ တောင်းပန်သံ ..။

မေမေထံမှ ဖုန်းဝင်လာလျက် ..။ မေမေ ပြောနေသမျှကို .. သူ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်ရင်း လရောင်လွင်သည့် ရှမ်းမြေမြင့်၏ မြင့်ကွင်းကို သူ ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ငေးကြည့်နေမိရသေး ..။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ် .. သား .. အဲဒီကိုရောက်ခဲ့တာလဲ .. တစ်နှစ်နားတောင် ရောက်နေပြီပဲ .. စက်ရုံလဲ အဆုံးသတ်တော့မယ်ဥစ္စာ .. ငွေယုန်လေး မွေးနေ့မတိုင်ခင် ရက်ပိုင်းလေးကတည်းက သား ထွက်သွားလိုက်တာ .. ခု .. ငွေယုန် မွေးနေ့တောင် ရောက်တော့မယ်ကွယ် သား .. ငွေယုန် မွေးနေ့ကိုတော့ လာသင့်တာပေါ့ ..”

မေမေ ပြောနေသမျှ သူ ငြိမ်သက် နားထောင်နေသည်ပါပဲ ..။

ငွေယုန်ကို သူလည်း အမြဲသတိရ .. လွမ်းဆွတ်နေတတ်သည် ဆိုတာ မေမေ သိနေမည်သာ ..။ ငွေယုန်လေးနှင့် ဒေါက်တာဘုန်းကျော်တို့၏ စေ့စပ်ပွဲမတိုင်ခင်ကာလမှာ .. သူ .. ဤအရပ်သို့ .. ကြေကွဲလောင်မြိုက်နေသူ လစ်ယောက်၏ နှလုံးအိမ်ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းသည် .. ဘာကြောင့်ဆိုတာ သေဖေရော မေမေရော ရိပ်မိခဲ့ကြ ..။ ရင်ထဲ မချီဝင်ကဲ ဖြစ်ကြနှင့် ရှိခဲ့ကြရသည် မဟုတ်တိလား ..။

သူ .. ငွေယုန်ကို မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် အနှိုင်းမဲ့ ချစ်နေမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် .. ကိုယ့်၏ နှလုံးအိမ်ကို .. ကိုယ်နားမလည်နိုင်ခဲ့သည့် အပြစ်ကြောင့် ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် သည်း ငွေယုန်ကို ချွေးမလေးအဖြစ် တိတ်တခိုးပျော်လင့်ရင်း ..။ သူ့နှုတ်မှ ဖွင့်ပြောလာမည့်နေ့ကို စောင့်နေကြလေသမျှ ..။

ငွေယုန်လေး စေ့စပ်တော့မည် ဆိုကာမှ .. သူ့ခံစားချက်ကိုလည်း သိရ .. အသိနောက်ကျ ..။ အပြောရနောက်ကျ သဖြင့်ဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ပဲလေ ..။

ခု .. မေမေသည် .. ငွေယုန် မွေးနေ့သို့ .. သူ့ကို .. လာခဲ့ဖို့ တဖွဖွ ခေါ်နေပြီ။ ငွေယုန် မွေးနေ့မတိုင်ခင် တစ်လ လောက်ကတည်းက .. ထိုသို့ မေမေ ဖုန်းဖြင့်လှမ်းလှမ်း ပြောနေ ခေါ်နေခြင်းပါ ..။ ခု .. ဇွန်လဆန်းထဲ ရောက်လာပြီ။ ငွေယုန် မွေးနေ့သည် သိပ်မကျန်တော့ပြီ ..။ မေမေသည် .. သူ့ မလာဘဲ ရှိနေမှာကို စိုးရိမ်စောကြီးလာနေပြီဆိုတာ သူ သိသိလာနေရပါ ၏။

“ယုန်လေးတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲလဲ .. ပျက်ခဲ့ရပြီပဲ သား .. သူ တို့လက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်ခါနီး တစ်လအလိုမှာ .. စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းမှုကို နှစ်ဖက်သဘောတူ ဖျက်သိမ်းတဲ့ ကြော်ငြာ သတင်းစာထဲ ပါလာခဲ့တာ သားလဲ သတင်းစာထဲ ဖတ် ခဲ့ရတာပဲ .. သားဘက်က .. မေမေ့ကို အဲဒီသတင်း လှမ်း မမေးပေမယ့် .. မေမေမှာ မနေသာဘဲ .. သားကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောခဲ့တာပဲလေ .. ဘာကြောင့် သူတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မေမေ မသိရပေမယ့် .. ကိုရိုနိုနို ဖူးဖူးတို့က မပြောပြချင်သလို .. မေမေတို့ဘက်ကလဲ မေးရမှာ အားနာကြတာမို့ .. မမေးမိကြပေမယ့် .. အဲဒီ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားတော့ .. မေမေ ဝန်ခံပါတယ်သားရယ် .. မေမေ အတ္တကြီးမိတယ် .. သားကို .. သမီးယုန်လေးနဲ့ ပေးစားခွင့် ရပြီလို့ ..”

မေမေကတော့ တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပြောပြောပြနေဆဲ ပါ ..။ သားကိုချစ်သော မေမေသည် သား၏ ရင်တွင်းဆီမှ

ကြေကွဲလောင်မြိုက်မှုများကို မသိဘဲ ရိုပါမည်တဲ့လားလေ။ ယုန်နဲ့ ငွေယုန်ကို ချစ်သော မေမေသည် .. ချွေးမလေးအဖြစ် မျှော်လင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပါသော မေမေသည် .. သား၏ ချစ်သူကို .. သား စိတ်ချမ်းသာရန်အတွက် တစ်ခုတည်းအတွက် သာမဟုတ် .. ချစ် သော ချွေးမလေးအဖြစ် .. ချစ်ကို ချစ်နေသည့်စိတ်ဖြင့် ထိုအတ္တ စိတ်တစ်ခုကို ရင်မှာ ထားမိလေမှန်း သူလည်း သိနေရသည် ပါပဲ ..။

“သားနဲ့အတူ အလုပ်သင်ရှေ့နေ တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့တဲ့ ယုန်းငွေ ယုန်လေးဟာ .. ခုထိ ရှေ့နေလဲမလိုက် .. အရမ်းတိုငြိမ် သက်နေတဲ့ ငွေယုန်လေးအဖြစ် ရှိနေတယ် သား .. သူ့ .. အဲသလို ငြိမ်သက်နေခြင်းဟာ စိတ်ထိခိုက်နေလို့ဆိုတာ မေမေ သိတယ် .. သူ့မျက်လုံးလေးတွေထဲမှာ ကြေကွဲနေ တဲ့ ဝေဒနာကို မေမေ မြင်ခဲ့ရတာ ကြာပြီသား .. အဲဒီ မျက်လုံးလေးတွေကို မေမေ ဘယ်ဟုန်းက စမြင်ခဲ့ရ တယ် ထင်သလဲဟင် .. သား ထွက်ခွာသွားကတည်းက .. သိရဲ့ လား .. ဟဲ့ .. သား .. မေမေ ပြောတာ ကြား ရောကြားနေရဲ့လား .. ဖုန်းကြီး ဘေးချထားလိုက်သလား ကွယ် ..”

ဟု မေမေ ပြောနေရင်း စိတ်ထဲ မသင်္ကာတော့သလို ကြီး လှမ်းမေးယူရသည်အထိ သူ့ဘက်က နှုတ်ပိတ်ကျနေသည့် အဖြစ် ..။

“သား နားထောင်နေပါတယ် မေမေ ..”

သူ မေမေကို မညာချင်ပါ။ .. ငွေယုန်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ .. သူ ကြားနေချင်တာကိုလည်း မညာချင်ပါ။ .. ထို နယ်ပိုင် .. ငွေယုန်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ .. ဘာမျှ သူ မပြောဘဲ ဘိတ်ဆိတ်စွာ နေနေချင်တာကိုလည်း မညာချင်ပါ။ ..

သူနှင့် ငွေယုန်ကြားမှာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် စည်းတစ်ခုသည် တံတိုင်းတစ်ခုနယ် ရှိနေသည်သို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရခြင်းက လည်း ရှိနေသည်။

ထိုတံတိုင်းသည် .. ငွေယုန် စေ့စပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် တည့် ..။

ခုလို .. ငွေယုန်တို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှ ပျက်စီးခဲ့ ကျမှ .. သူက .. ဝင်၍ စကားမကမ်းရက် ..။

ပွဲလန်စဉ် ဖျာခင်းသည်ဟုလည်း အထင်မခံချင် ပြီးတော့ .. ဒေါက်တာဘုန်းကျော်နှင့် စေ့စပ်ပြီး သည့်နောက်မှာ ထိုသူနှင့် ငွေယုန်လေးတို့၏ကြားမှာ ဖြစ်တည်လာ မည့် သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ကို .. သူ မသိနိုင်။ အဘယ်မျှဆို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီး ဖွဲ့တည်ထားချေမည့် သံယောဇဉ် အနှောင် အဖွဲ့ ဖြစ်ချေမည်ဆိုတာကိုလည်း သူ မသိနိုင် ..။

ထိုသို့ ရှိကြချေသည့် လူနှစ်ယောက်၏ ကြားထဲ မှာ .. သူ .. အခွင့်အရေးသမားအဖြစ် နေရာဝင်မယူချင် ..။

သူ၏ ချစ်ခြင်းသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မိ တတ်သော အတ္တစပ်ကြီးကြီး အချစ်မဟုတ်။ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်လိုက် ရပါသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းကို .. အထင်စ သေးဖြင့် .. ချက်ချင်း လှမ်းကမ်းလှမ်းကာ .. ငါ့ကို ချစ်

ငွေယုန် .. ဟု ပြောရမှာ .. သူ .. နှုတ်မထွက်ရက် ..။ ငွေယုန် ကို အထင်တသေးဖြင့် .. သူ .. ပြုမူဆက်ဆံသည်ဟု အဖြစ်မခံ နိုင် ..။

စေ့စပ်ပွဲတစ်ခုကို လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ခဲ့ .. ပြန်ပျက် ခဲ့ရပါသည် .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ ရှိနေမည့် သိမ်ငယ်အားငယ်မှုကို သူ နားလည်သည် ..။ မလောလောဆယ် မှာ .. သူ .. ငွေယုန်ထံမှ ချစ်ခြင်းကိုလည်း မတောင်းခံသင့် ..။ လက်ထပ်ခွင့်လည်း မပန်သင့် ..။ စေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့ရသည့် မိန်းက လေးတစ်ယောက်၏ ဘဝကို .. ထိုအဖြစ်တစ်ခုအား .. အားနည်း ချက်တစ်ခုနယ်ထား၍ .. ငါက ကမ်းလှမ်းလှိုင် .. သူ့ဘက်က လက်ခံရမည်မှာ သေချာနေသည် .. ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်သွား မှာကို သူ စိုးရိမ်သည်။ သူ၏ချစ်ခြင်းကိုလည်း .. ထိုအမဲစက် အစွန်းမခံနိုင် ..။

“နားထောင်နေတယ် ဆိုရင်လဲ .. တစ်ခုခုတော့ ပြောသင့် တာပေါ့ သားရယ် .. သား ပြန်လာသင့်နေပြီ .. အဲဒီက အလုပ်ကိစ္စကို .. သားရဲ့လူယုံမန်နေဂျာ စိုင်းနောင်နဲ့လွဲ ခဲ့လဲ ဖြစ်တာပဲ သား .. သားဟာ .. အရင်ကိစ္စတွေကို တော့ .. ရှောင်လွှဲနေလို့ ဖြစ်တယ် .. မလာဘဲနေနေလို့ရ သေးတယ် .. ခုကိစ္စက .. ငွေယုန် မွေးနေ့ ဖြစ်နေတယ် သား .. သား လာသင့်တာပေါ့ ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ မသွားချင် ..။ ကြွေကွဲခြင်းများဖြင့် .. သိမ်ငယ်နေခြင်းများဖြင့် .. ငြိမ်သက်နေမည့် ငွေယုန်ကို .. သူ မကြည့်ရက် ..။

ထိုမျက်နှာလေးကို ကြည့်ဖို့ သူ့နှလုံးသားမှာ ခံစားစွမ်း မရှိ ..။

ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .. ခုလို .. အဝေးမှာရှိနေရင် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကို ကိုယ်ထိန်းချုပ်၍ .. ငွေယုန်ကို ချစ်နေမိသမျှ .. ဖွင့်မပြောဘဲ ထားနိုင်စွမ်းပေးမယ် ..။

သူ တသသထား၍ ချစ်ရပါသော .. သူ၏ချစ်သူ .. ရွှေနွယ်ဦး .. ရွှေနွယ်ဖူးလေး ဖြစ်ပါသည်။ ငွေယုန်ကို အတိတ်ကပင် မြင်ရချိန်မှာ ..။ မျက်နှာလေးညှိုးပျော့နေလျက် .. သူ့မျက်ရည်တွေ ဝေနေရင်း ဝေးကြည့်နေလေသမျှကို သူ ဆုံကြုံချိန်မှာ ..။

“အကြာကြီး ချန်ထားရက်တယ်နော် ကိုကိုရယ် ..”

ဟု အသံ တိမ်ပျော့ပျော့ကလေးနှင့် ပြောလာချိန်မှာ ..။

သူ .. သူ .. သူ၏ချစ်ခြင်းများကို နှလုံးသားဆီမှ ထွက်ကျ .. ပွင့်ကျမလာနိုင်ဖို့ တားမြစ်နိုင်စွမ်းတော့မည် မဟုတ် ..။

နှစ်လကြာရှည် ဝေးနေရလေသမျှ .. ပြန်ဆုံရခက်ခိုက် .. အလွမ်းများစွာဖြင့် တံနှင့်နှင့်နေအောင် သတိရတမ်းထဲ နေရပါသော သူ၏ချစ်ခြင်းများကို ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်းတော့မည် မဟုတ် ..။

ချစ်လိုက်ရတာ ယုန်လေးရယ် .. ဟု မပြောမိအောင် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို .. သူ့တားမြစ်ထားနိုင်စွမ်းတော့မည် မဟုတ် ..။

ဒါကြောင့် ..။ ဪ .. ဒါကြောင့် .. သူ၏ချစ်သူလေးနှင့် ဝေးရာမှာသာ သူ နေမှကို .. ဖြစ်ရချေမည်သာတကား ..။

ထိုသို့ .. သူ ဆုံးဖြတ်ထားရခြင်းသည်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ် ..။ ရင်ကိုရင်း၍ ..။ နှလုံးသားဆီမှ ငိုကြွေးရွှိုက်ငင်နေမှုများကို .. နာခံ၍ ..။ နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်တို့ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ပြတ်တောက်နေသည်သို့ ခံစား၍ ..။ ဪ .. ရင်နှင့် ရင်း၍ .. ဆုံးဖြတ်ရခြင်းပါတည့် ..။ ဒါတွေကို .. သူ .. မေမေ့ကို ဖွင့်မပြောချင် ..။

သူသည် ငွေယုန်ကို .. တုနိုင်မရအောင် ချစ်သော စိတ်ဖြင့် .. ရင်ကိုနှစ်၍ ချစ်နေမိရသည်နှင့် အမျှ ..။

သူ၏ချစ်ခြင်းများကို .. အထင်သေး မခံနိုင်သည့် နှယ် ..။

ချစ်သူလေးကို အထင်တသေးဖြင့် ဆက်ဆံသည် ဟုလည်း အဖြစ်မခံနိုင်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းမက ဖြစ်လာနေရပါ၏။ ဤသို့သော ခံစားမှုများသည် .. ခိုင်တည်သန့်စင် မွန်မြတ်သော ချစ်ခြင်းနှင့်အတူ .. ရင်ကို အပံ့အားတတ်ချေသည်ကော .. ဟု သူ ကိုယ်တိုင် ခံစားနားလည်လာရပါချေသည် အဖြစ်ပါတည့် ..။

ချစ်သူလေးကို ပြေးတွေ့ချင်သော်လည်း .. မတွေ့ရက်နိုင်ခြင်းနှင့် .. အဝေးမှနေ၍ .. လွှမ်းမတ်ကမ်းတနေမိရခြင်းများသည် .. သူ၏ရင်မှ ဖြစ်တည်သော ချစ်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ရလျက် ..။ ထိုခံစားမှုသည်လည်း .. သူ၏ချစ်သော အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်လျက် .. သူ တစ်ပောက်တည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခံစားနေရပါသော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုများဖြစ်နေကာ ..။

ထိုအရာများသည် .. အခြားသူတို့အတွက်တော့ .. ထူးဆန်းနေပါချေလိမ့်မည်။ လက်ခံချင်မှလည်း လက်ခံနိုင်စွမ်း ပါလိမ့်မည် ..။

ဒါပေမဲ့ .. သူ့ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုအဖြစ် .. သူ့အတွက် ကတော့ .. ကြေကွဲစွာပဲ .. လိုအပ်ခြင်းများကြားထဲမှာ .. နှစ်ခြင်း ပျော်ဝင်နေရသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေစေရအောင် .. သူ၏အချစ်ကပင်လျှင် .. သူ့ကို ဆုံးဖြတ်ကာ .. နာခံနေစေ ချေသည် တကား ..။

“အေး .. မေမေ .. ထပ်ပြောမယ် သား .. သား .. ငွေယုန် ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ .. မေမေ သိတယ် .. ဘဝကို ဆောက်တည်ရာမှာ ဖြစ်သင့်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ချင် တာဝန်ဟာ .. သားရဲ့တာဝန်ပဲ .. ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အဝေးခံနေခြင်းဟာ .. တစ်ဖက်က မိန်းကလေးဘက်က .. ချစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းကိုပါ စော်ကား ကြေကွဲနေစေသလိုမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး သား ..”

ဟု မေမေ ပြောလာတော့ သူ တစ်ချက် ရင်ထဲ တွင် တသိမ့်သိမ့် ခုန်လာသည်။

ငွေယုန်သည် .. သူ့ကို မျှော်နေချေသည်တဲ့လား .. သူ၏ချစ်ခြင်းများ ဖွင့်ပြောလာဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေချေသည်တဲ့လား .. ဒါဆိုလျှင် .. ဒါဆိုလျှင်ဖြင့် .. သူသည် ငွေယုန်အပေါ် သွေး ခပ်ကြီးကြီးနှင့် ဘဝင်ကိုင်ပြနေသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း မသိ ဖြစ်နေပါချေတော့မည်အဖြစ် ..။

“ငွေယုန်လေးက ပြောတယ် သား .. ကိုကို .. ဘယ်တော့မှ .. ယုန်လေးရဲ့ မွေးနေ့ကို လာချင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ .. ဘာလိုလဲဆိုတော့ .. ယုန်လေးဟာ အရင် ငွေယုန်လေး မှ မဟုတ်တော့တာတဲ့လေ .. သူ .. ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မေမေ သိတယ် သား .. သားလဲ သိမှာပါ .. မိဘအလိုကျ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခဲ့ရတဲ့ နေ့စပ်ပွဲငာစံခုမှာ .. သူဟာ အပြစ်ရှိနေတယ်လို့ ခံစားရရှာတယ် .. သားဘက်ကလဲ .. သူ့အပေါ် .. အဲဒါလိုပဲ အပြစ်မြင်နေခဲ့တယ်လို့ သူ ထင်နေ တယ် .. ဘယ်တုန်းကမှ .. သားဟာ သူ့ဆီကို .. ဖုန်း လေးတစ်ကြိမ် .. စာလေးတစ်စောင် .. ဆက်သွယ်ခဲ့တာ မျိုးတောင် မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာကိုလဲ .. သူ .. မနေ့ကမှ .. ပြောလာတယ် သား .. သူ .. ခံစားနေရရှာတယ် .. မေမေ .. ယုန်လေးကို သနားတယ် သားရယ် .. ယုန်လေးဟာ .. သားဆီက အချစ်ကို မမျှော်လင့်ရရှာသောက်အောင် အား ငယ်ညှိုးသိမ်နေရှာတာပါ .. ဒါပေမဲ့ .. သားဆီက .. အရင် တုန်းကလို .. ဂရုတစိုက်နဲ့ထားတဲ့ အဖြစ်လေးတွေ .. ဘဝလေးတွေကို .. သူ .. တောင့်တရှာမှာပါ ..”

ဟု ပြောလာစဉ်ခိုက် သူ ရင်တွေ ဆောက်တည်ရာ မရချင် ..။ ငွေယုန်လေး အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေရရှာပြီဆိုတာ ကို သူ သိလာနေသည်။ သူ မလာသည့်အတွက် ..။ သူ မရောက် သည့်အတွက် .. ထိုသို့ ခံစားနေရခြင်းပါလား ဆိုတာကိုလည်း သူ သိလာနေရပြီ ..။ သိနေရသည်နှင့်အမျှ .. သူ ဆောက်တည်

ရာမရနိုင် ..။ နေစိမ့်နိုင်လေခြင်းဟု သူ့အပေါ် .. ယုန်လေးတွေ
ရင်း မျက်ရည်ကျနေမှာကို .. သူ့ .. ခုကျတော့ သိလာနေပြီ ..
သူ့ .. သူ့ .. မနေရက်နိုင်စွမ်းသာပြန် ..။

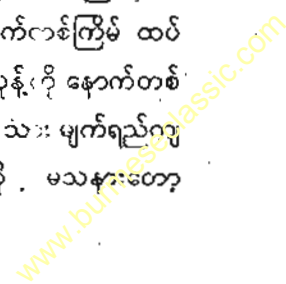
“ယုန်လေးကို .. မေမေထက် .. သားက ပိုသိပါတယ်
ကွယ် .. ယုန်လေး ခံစားနေရတာကို .. ယုန်လေးရဲ့ ဝမ်း
များကလဲ .. ခုကျတော့ ပိုသိလာနေကြရတယ် .. သား
ထွက်သွားတာကိုလဲ .. သူတို့ .. သဘောပေါက်နေကြတယ်
ဆိုတာ မေမေ သိနေတယ် သား .. ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဖွင့်
ပြောလို့ မကောင်းတတ်ကြတာမို့သာ .. သူတို့ဘက်က
ဖွင့်မပြောလာကြတာပါ .. သား ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ
လို့ .. ကိုရိုက်တောင်မှ မနေ့က မေးလာရှာတဲ့အထိ .. သူ
တို့ဘက်က .. ဖွင့်မေးလာတာမျိုးပါ .. တစ်ဖက်ကလဲ ..
ယုန်လေးကို စေ့စပ်ပေးခဲ့ဖူးတာ ရှိတော့ .. သူတို့မှာ အဲဒီ
ထက်တော့ ဘယ်ဖွင့်မေးတော့မလဲကွယ် .. မေမေတို့နှစ်
အိမ်ထောင်ဟာ .. တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေကြ
တဲ့သူတွေပါ .. အစကတည်းကိုက သားကို ငွေယုန်နဲ့
ရည်မှန်းခဲ့ကြတာကို မေမေ သိသလို .. မေမေတို့ဘက်က
လဲ ယုန်လေးကို သမီးလေးလို မှန်းနေကြတာ သိကြတာ
ပဲ .. ဒါပေမဲ့ အဲသလိုဖြစ်ဖို့ဆိုတာက .. ကလေးချင်းသင်
မြတ်မှ .. ဖွင့်ပြောမှ မဟုတ်လား .. အဲဒီအဖြစ်ကို မဖြစ်
စေခဲ့တဲ့သူဟာ .. သားကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ် .. အပြန်
ရှိသူဟာ .. သားကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ် .. ငွေယုန်

စပ်မယ်ဆိုမှ သား မျက်ရည်ကျခဲ့တာ .. မေမေ မြင်ရတော့
ဘယ်ထိ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသလဲ .. ဟင် .. ခု .. သားဟာ ..
ထပ်ပြီးမှားဖို့ပဲ လမ်းရွေးထားတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ် .. ယုန်
လေးကို .. စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးငို .. သားက
အဖက်မတန်သလိုကြီး လုပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ သား”

မေမေ စကားသံတွေထဲမှာ သူ့ကို စိတ်မရည်သော ..
အပြစ်တင်ရိပ်တွေ ပါလာနေပြီ။ သူ့ .. ငွေယုန်ကို မတူမတန်
သလိုကြီး မှတ်ယူကာ .. ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေသည်ဟု ပြော
လာသလိုကြီးပေမို့ .. ထိုသို့ သူ အဖြစ်မခံနိုင် ..။

“ဟာ .. မေမေ .. ငွေယုန်ကို .. သား .. ဘာလို့ အဖက်
မလုပ်ချင်ပဲ ဖြစ်ရမှာလဲ .. မေမေသားရဲ့ ရင်ထဲကအဖြစ်
တွေကို .. မေမေ မသိတော့ဘူးလား .. မသိနိုင်တော့ဘူး
လား မေမေရာ .. ခုထိ .. ငွေယုန်ကို .. ပြုပြုစင်စင် ..
မွန်မွန်မြတ်မြတ် .. သား .. ချစ်တာပါ .. တန်ဖိုးထား
နေရတာပါ ..”

ဟု သူ ချက်ချင်းကြီး ဖြေမိရစဉ်ခိုက် ..
“အဲဒါဆို .. ဘာလို့ .. သားဟာ .. အမှန်တရားတစ်ခု
ကို .. ရင်မဆိုင်ချင်ဘဲ .. ရှိရှိနေရတာလဲ .. ကာကြိမ်မှာ ..
သားဟာ .. နောက်ကျခဲ့ပြီးပြီ .. နောက်ကန်ကြိမ် ထပ်
နောက်မကျသင့်တော့ဘူး သား .. ငွေယုန်ကို နောက်တစ်
ယောက်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်ချိန်ကျမှ သား မျက်ရည်ကျ
နေတာ ဆိုရင်ဖြင့် .. မေမေ .. သားကို .. မသနားတော့

ဘူး သိလား .. အပြစ်ပဲ တင်မယ် .. အပြစ်ပဲ တင်မယ် သား .. တစ်ဖက်က .. မိန်းကလေးရှင် ဆိုတာကို .. သား နားလည်သင့်တယ် ..

ကဲ .. မေမေ ပြောသင့်သမျှ စကားကုန် ဒီတစ် ကြိမ်မှာတော့ ပြောလိုက်ပြီ .. သား ဆုံးဖြတ်ပါ .. မေမေ ကတော့ ငွေယုန်ကို ငိမ့်မေ့သမီးလေးအဖြစ် ချစ်ချင်နေတာ ပါပဲ .. သား .. ဒီကိုပြန်လာမယ် .. မလာဘူးဆိုတာ .. သား ဆုံးဖြတ်ပေတော့ .. နောက်တစ်ကြိမ်မှာ နောက်ကျ လေခြင်း ဆိုပြီး သား မျက်ရည်ကျလာရင် .. ကိုယ့်ချက် ရည်ကို .. ကိုယ်သာသုတ်ပေတော့ ..”

ဟု ပြောပြီးမှ တစ်ချက် စကားကို တန့်သည်။ “နောက်ထပ် ပြောစရာရှိနေတယ် သား .. ငွေယုန်လေး လဲ .. မျက်ရည်ကျနေတယ် သား .. အဲဒါ ဘာကြောင့်ကျ တယ်ဆိုတာ သား သိနေအောင် မေမေ ပြောပြီးပြီ .. အဲဒီ မျက်ရည်ကို .. မသုတ်ချင်ဘဲ ခေါင်းလွဲနိုင်စွမ်းရင်လဲ .. သား .. အဲဒီမှာပဲ .. နေနေပါကွယ် ..”

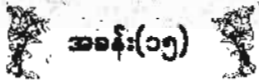
ဟု ပြောပြီးတာနှင့် မေမေဘက်က ဖုန်းချသွားသည်။ သူ .. ဖုန်းကို မချဖြစ်သေး။ ငိုနေမိရပါ၏။ အကြည့်က လရိပ်လွမ်းသော ညဉ့်ယံ၏ မြင်ကွင်း ထက်မှာ တန့်နေသည်။

သူ .. ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမည်ဆိုတာ .. ခုအချိန်မှာ ဘာအဟန့်အတားမျှ မရှိစွာဘဲ ရင်မှာ ဖြစ်တည်နေခဲ့ပြီ ..။

သူ၏လက်အနံသည် .. ငွေယုန်၏ မျက်ရည်စက် များကို .. မသုတ်ပေးဘဲ .. နေရက်နိုင်လောက်အောင် .. ခံနိုင် ရည်စွမ်း မရှိ ..။

မင်းရဲ့မျက်ရည်စက်လေးတွေကို .. ကိုကို .. ပစ်ပယ် မွဲပျောက်ထားလိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင့်ယွန်း ငွေယုန်ငယ် ..။

ရွက်နုဝေ၏ ခြံဝင်းတံခါးကြီးဘက်ကို ယွန်းငွေယုန် တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်မိရပါ၏။ ခြံတံခါးကြီးကတော့ ပိတ်ထားဆဲ ။

ကိုကို ရောက်မလာနိုင်တော့ပြီပဲ .. ဟု အားလျော့စိတ်ဖြင့် နားလည်လာမိရစဉ်ခိုက် ရင်ထဲတွင် ကျင့်ခနဲ ခံစားရသည်။ ဝေးရချေပြီကောလေ .. ဟု နားလည်ထားမိရပေမယ့် .. ကိုကိုထံမှ တစ်ချိန်သောအခါက .. ရခဲဖူးသော ကြင်နာမှုလေးတွေကိုတော့ ယွန်းငွေယုန် မျှော်လင့်ချင်ပါသည်။ ထိုအရာကို အတ္တဟုများ ခေါ်ချင်ပါသလား ကိုကိုရယ် ။

အစဉ်တစိုက် ကိုကို အလိုလိုက်မှုများကြားမှာ ယွန်းငွေယုန် နေခဲ့ရသည်မှ ။ ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရသည် အကြောင်းရင်းခံတစ်ခုဖြင့် ကိုကိုနှင့် အဝေးကြီး ဝေးခဲ့ရသည်မှာ .. ထာဝရအတွက်ဆိုတာ ငွေယုန် နားလည်ထားနှင့်မိခဲ့ပြီးသားပါ ။ လူတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသည်မှ

လူသိရှင်ကြားကြီးကို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည့် ယွန်းငွေယုန် ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် .. ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ရပေမယ့် .. ကိုကိုကို မမျှော်လင့်ဘဲ သာသည့်ကတော့ ထာဝရအတွက်ပါ ကိုကို ။

ကိုကို ကမ်းလင့်လာလျှင်ပင် .. ယွန် ငွေယုန် ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဖြင့် ကိုကိုလက်က ပြန်မကမ်းလင့်ရဲတော့ပါ ။ မကမ်းလင့်ရက်တော့ပါ ။

ဤသည်ကို .. အချစ်ဟု ခေါ်ပါသည် ကိုကို ။ ဒါပေမဲ့ .. ကိုကိုနှင့် ယခင်ငယ်စဉ်တုန်းကနယ်ပင် ..

နေ့စဉ်တွေ့ခွင့်ရနေသော ဘဝ .. ကိုကို ဂရုစိုက်မှုတွေကို ညီမလေးတစ်ယောက်နယ် ခံစားခွင့်လေး ရနေပိုင်ခွင့်သော ဘဝကို တော့ဖြင့် .. ယွန်းငွေယုန် အရူးအမူး တမ်းတမျှော် လင့်ချင်နေမိရပါသည် ။ ထိုအရာကို အတ္တဟု ခေါ်ပါမည်လား .. ကိုကိုကို မချစ်ရဲတော့သော .. မချစ်ရက်တော့သော ယွန်းငွေယုန် ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှာ ဖြစ်တည်နေသော .. ထိုမျှော်လင့်မှုလေးတွေကို အတ္တဟု ခေါ်ရက်ပါမည်လား ကိုကိုရယ် ။

ကိုကိုကို .. ချစ်နေလျက်ဖြင့် .. ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ခဲ့ရပါသော ယွန်းငွေယုန်ပါ ကိုကို။ ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှု ဖျက်သိမ်းလိုက်ရပြီးစဉ်ခိုက်မှာလည်း .. ကိုကိုကို ချစ်နေသော ယွန်းငွေယုန် အဖြစ်သာ အစဉ်တစိုက် ရှိနေခဲ့ပါသည် ကိုကို ။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုချစ်ခြင်းများကို ငွေယုန် နှလုံးအိမ်တွင်သာ ဖြစ်တည်ခံစားခွင့် လွမ်းတခွင့် .. ပြုထားပ သည် ကိုကိုရယ် ။ ထိုထက်ပို၍ .. မည်သည့်အခွင့်အရေးကိုမျှ ကိုကိုနှင့်

ပတ်သက်၍ ငွေယုန် မယူပါ ကိုကို ..။ ငွေယုန် ချစ်ခြင်းတစ်
တည်းကိုသာ ရိုးသားစွာ နှလုံးအိမ်မှာ ခံစားခွင့် .. လွမ်းတံခွင့်
ပြုထားရုံမျှသာ ငွေယုန်၏ နှလုံးအိမ်နုနုကို ခွင့်ပြုထားခြင်းပဲ
ကိုကိုရယ် ..။

ထိုသို့ ခွင့်ပြုထားမိသည့် အတွက်လည်း ကိုကိုကို
အားနာပါ၏ ..။ ငွေယုန် အားနာရပါ၏။

အတွေးများဖြင့် ယွန်းငွေယုန် မျက်လွှာလေးချလိုက်
မိရာမှ ခြေလှမ်းလေးတွေက ကိုကော်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်၏။

ပင်စည်ကို ပတ်လည်ရိုက်လာသော သစ်သားကွပ်
ပျစ်ခုံထက်မှာ ယွန်းငွေယုန် ထိုင်မိသည်။ မျက်လွှာကို ချထားမိဆဲ ..

ဘာကြောင့်ပဲ မျက်ရ .. မျက်ရ .. ပျက်ရ ပျက်ရ ..
စေ့စပ်ထားခြင်းကို မျက်သိမ်းခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းမှာ ဘေးလူတွေ
အတွက်ကတော့ သို့လော သို့လော တွေးတောစရာ .. ဝေဖန်စရာ
တွေတော့ အထိုက်အလျောက် ဖြစ်တည်ခဲ့ရမည်သာ ..။

မျက်နှာပန်းမလှသော ဘဝတစ်ခုပေပဲဟု မိမိဘာသာ
နားလည်နေရင်း ယွန်းငွေယုန် အပြင်တို သိပ်မထွက်ချင်ခဲ့ဟော
သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ ..။

ရင်ဘတ်ဆီမှ အောင့်ခနဲ ဝေဒနာကို ယွန်းငွေယုန်
ခံစားမိရပါ၏။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့သော ဝေဒနာ ..။

ထိုဝေဒနာကို မျိုသိပ်ခံစားရင်း ဖြစ်သန်းလာနေ
စဉ်ခိုက် .. ဘာကြောင့် .. ကိုကိုကို .. ပုံ၍ သတိတရရှိရှိနေရပါ
သကဲ့လဲ ..။ နေမကောင်း ဖြစ်စပြုနေသည်ပဲ .. ဟု မိမိဘာသာ

နားလည်နေရစဉ်ခိုက်မှာ .. ကိုကိုကို .. တမ်းတနေမိ ခြင်းသည် ..
ချစ်ခြင်းသက်သက်တစ်ခုဖြင့် ရင်မှထုတ်နေသော ခံစားမှုဆိုတာ
သိနေရပြန်သည်။ နေမကောင်းလျှင် .. ချစ်ရသူကို .. ခိုခွဲတမ်းတ
ဘတ် .. ချစ်ရသူ၏ အယုအယကို .. ခံယူချင်ဝတ်သည်မှာ
ခန်းမသားတို့၏ .. သဘာဝ .. ဟု ငွေယုန် နားလည်ထားပါ
သည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ကိုကိုသည် .. ငွေယုန် မြတ်နိုးစွာ ချစ်အပ်
သော ကိုကို ဖြစ်နေရလျက် ..။ ငွေယုန်သည် .. ကိုကို၏ ချစ်သူ
အဖြစ်ဘယ်သောအခါတွင်မှ မရောက်စေရသော .. ငွေယုန်သာ
လျှင် ဖြစ်ရချေမည် ဆိုတာကိုတော့ ငွေယုန် ဆုံးဖြတ်ထားပါ
သည်။

စူးအောင်နာကျင်စ ပြုနေသော ဝေဒနာကို ခံစားရ
စဉ်ခိုက်မှာ .. ကိုကိုကို မြင်တွေ့ခွင့် ရရှိမျှသက်သက်အဖြစ်သာ ..
ငွေယုန် .. မျှော်လင့်ထားချင်ပါသည် ..။

ကိုကို၏ ချစ်သူအဖြစ် ငွေယုန် မနေရက်တော့ပါ
ထိုကို ..။

ကိုကိုကို .. တွေ့မြင်ခွင့်ရသော ငွေယုန် အဖြစ်မျှ
သာ ငွေယုန် စိတ်ကူးယဉ်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ငွေယုန် မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ မျက်
ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာနေကြတာကို မတားလိုက်နိုင် ..။
အိမ်မှာ ဒက်ဒီမရီ ..။ စက်ရုံသို့ သွားပြီ ..။ မာလည်းမရှိ ..။
ဈေးသွားနေသည်။ ဒေါ်ကြီးဆွေနှင့်တူတူ ဈေးဝယ် ဝှက်နေသော
ဘဝမိသည် တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်လာဦးမည် မ .. ဂုတ် ..။ ညီညီ
ဘတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှာ အိုးတိုက်ခွက်

တိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါလိမ့်မည် ..။ အန်ကယ်ဂျက်က ဥယျာဉ်မှာ ..။ ဒါကြောင့် .. ဤနေရာလေးမှာ ငွေယုန် လွှတ်လပ်စွာ မျက်ရည်တွေ ကျစေခွင့် .. ကျနေခွင့် ပြုထားနိုင်သည်။

ဘယ်သူမှ ငွေယုန် မျက်ရည်စက်တွေကို မမြင်နိုင်စွမ်းပြီ ..။

ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ဆီမှ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အောင်သော ဝေဒနာဖြစ်တည်လာနေတာကိုလည်း မာမိုကိုပင် မပြောပြဖြစ် ..။ ကျိတ်၍သာ ခံစားနေမိရဆဲ ..။ ငွေယုန် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ပိန်လာနေတာကို မာမိုရော ဒက်ဒီရော .. မြင်နေရတာမို့ ..

“မာမိုတို့ .. မောင်ဘုန်းကျော်နဲ့ စီမံခဲ့တာ .. မှားပါရောလားကွယ် ..”

ဟုသာ ယူကျုံးမရ ညည်းရှာကြပါသည့် အဖြစ် ..။ ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ .. သိုသိပ်စွာ အားငယ်နေရသည့် ဝေဒနာကဖြင့် ကိုကိုနှင့် မထိုက်တန်တော့ပြီပဲ .. ဟု ခံစားရခြင်းမှ ခွယ်လာသည့် ဝေဒနာ ..။ ထိုဝေဒနာသည် ငွေယုန်ကို အိပ်မရနိုင်သည့်ညများစွာကို ဖြတ်သန်းလာစေခဲ့ပြီးပြီ ..။

နောက် .. နောက် .. ငွေယုန်မှာ .. ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ဆီမှ .. နာကျင်သော ဝေဒနာသည် လွန်ခဲ့သော လဝက်လောက်ကတည်းက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်သည်ပါပဲ ..။

ငွေယုန် .. စိတ်ပန်းလျက် .. ပိန်လာရသည့်နှယ် .. ထိုနာကျင်သည့် ဝေဒနာကြောင့်လည်း ပိန်လာရသည်ဟု နားလည်နေမိရပါ၏။

မျက်လွှာလေး ပိတ်ချကာ ရင်ပေါ်မှာ လက်လေးဖိ၍ ငွေယုန် ငြိမ်နေမိရစဉ်မှိုက် ..

“နေမကောင်းဘူးလား ငွေယုန် .. ဟင် .. နေမကောင်းဘူးလား ..”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသံကြားတော့ ငွေယုန် ကိုယ်လေး တောင်ခနဲ ဖြစ်၏။

မျက်စိကို မဖွင့်ရဲ ..။ မဖွင့်ရဲ ..။ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် .. ထိုမျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကို စိုးရိမ်နေသည်။ တုန်လှုပ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ .. ဒါပေမဲ့ .. ကိုကို အသံကို ငွေယုန် မမှားနိုင်တာကိုလည်း ငွေယုန် စိတ်ချနေမိပြန်သည်။ ကိုကို .. တိုကို .. ငွေယုန်ရှေ့မှာ ရပ်နေချေပြီတကား ..။

ရင်တွင် သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။ လက်ဖျားလေးတွေ တုန်ခါလာနေပြီဆိုတာကို သိနေသည်။ မျက်ရည်ဥတွေ သီးနေသော မျက်တောင်ရှည်တွေသည် မျက်ရည်ကြောင့် ပို၍စိုင့်ကဲနေကြကာ မျက်ဝန်းတွေကို ပိတ်ချထားနေရင်းမှ မျက်တောင်လေးတွေ လှုပ်နေအောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသမျှ .. မျက်ရည်ဥ၏ အထိအတွေ့သည် မျက်ဝန်းအနားသတ်နေရာလေးတွေထက်မှ တို့တို့ထိထိ ..။ အေးအေးစက်စက် ..။

ငွေယုန်ဘေးခံရာတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်လိုက်သည်ဆိုတာကို လှုပ်ရှားသံဖြင့် ငွေယုန် သိနေသည်။ ငွေယုန် လက်ကို စိုးရိမ်တကြီး လာ၍အုပ်မိုးလိုက်တာကိုလည်း ခံလိုက်ရသည်။

ဘုရားရေ .. ကိုကိုမှ ကိုကိုပါ .. ကိုကိုအသံ
ရှည်ကို နီးနီးကပ်ကပ် ငွေယုန် ကြားနေရသည်။ ကိုကိုခေါင်း
မှာလူးနေကျ .. ခေါင်းလိမ်းဆီ၏ ရနံ့ကို ငွေယုန်ရှိုက်နေ
သည်။ ကိုကိုလက်ဖဝါးတွေ ငွေယုန်လက်ဖမိုးထက်မှာ အုပ်နီ
အုပ်ယုက် ရှိနေချေသည်တကား ..

“ငွေယုန်လေး .. ကိုကို ပါကွယ် .. ကိုကိုပါ ..”

ကိုကို အသံတွေ လိုက်ခါနေသည်။ ငွေယုန် နှုတ်
ဝန်းတွေ ပွင့်လိုက်မိရစဉ်ခိုက် ငှမိုးငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကိုကို
မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံ၏။ ကိုကို အရမ်းကို ပိန်သွားသည်ဟု နှုတ်
ချင်း သိလိုက်ရလျက် ရင်ထဲမကောင်းနိုင် .. ကိုကိုသည်လည်း
ငွေယုန်နှင့် ဝေးသောအရပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲစွာ
စိတ်ထိခိုက်စွာ နေချေသည်တကား ..။

ကိုကိုနဖူးပြင်ထက်မှာ ဆံနွယ်တချို့ ဝဲပြိုကျနေသည်။
ကိုကိုအကြည့်တွေက ငွေယုန်မျက်နှာထက်မှာ တန်နေ၏။ အ
တစိုက် ကြည့်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်
ကိုကို မျက်နှာထက်တွင် စိုးရိမ်ရိမ်တွေ အုပ်မိုးနေ၏။ မျက်ဝန်း
တွေထဲမှာ ပူပန်မှု၏ အငွေ့ အသက်တွေက ဖုံးဖိမရပေါ်နေသည်။

“ပိန်သွားလိုက်တာ ယုန်လေးရယ် .. ဟင် .. ပိန်သွား
လိုက်တာကွာ ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည်။ ကိုကိုလက်ထဲ
ခုတ်မလွတ်သေး ..။ နောက်တော့မှ လက်တစ်ဖက်က ငွေယုန်
နဖူးပြင်ထက်မှ ဆံစလေးတွေကို သပ်သပ် ..။ အကြည့်က
ဖြင့် .. ငွေယုန် မျက်နှာထက်မှာ ရှိနေမြဲ ..။

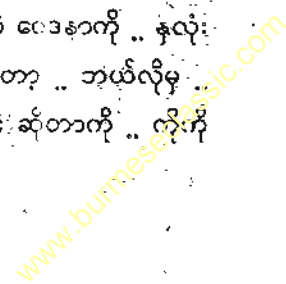
“နေမကောင်းဘူးလားဟင် .. ဖျားသေးလား .. ဖျားနေ
သလား ..။”

ဟုမေးလာသံတွင် ထိခိုက်ခံစားရသည့် ခံစားမှုများက
စီးမျောတိုးဝင်၏။ ကိုကိုကို .. လွမ်းလိုပါ တံကိုရယ် .. ဟု
ငွေယုန် ပြောချင်သည်။ ချည်သားအလောက်လက်ရှည်အဖြူရောင်
ပွပွ ဖားဖားလေးနှင့် အပြာနုရောင် ပါတိတ်ထက်ပန်းရိုက်လေး
ကို ဝတ်ထားသော ငွေယုန်သည် .. စာကယ့်ကို ဝိုဏ်းပါးပါးလျား
လျားလေး ဖြစ်နေတာအမှန် ..။

“ငွေယုန်မွေးနေ့အမိ .. ကိုကို လာခဲ့တာ ငွေယုန် ..”

ကိုကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်
နေဆဲမှ ..

“ကိုကို .. မလာခင်တုန်းကတော့ .. ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ..
မပြောင်းလဲစေရဘူးလို့ .. မှတ်ယူခိုင်မြဲစေခဲ့တာပဲ ငွေယုန် ..
အဲဒါကလဲ .. ငွေယုန်ကို စာန်ဖိုးထားလို့ .. အားနာလို့ ..
ကိုကို .. အဲသလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ .. ဒါပေမဲ့ ငွေယုန် ..
အစတတည်းက .. ကိုကို သိတယ် .. ယုန်လေးကိုမြင်ရင် ..
ကိုကို .. အယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ် .. တစ်ခါ နာကျင်ခဲ့ရဖူး
တဲ့ ဝေဒနာ .. နာကျင်နေရဆဲဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကို .. နှလုံး
အိမ်ဆိုတာက .. ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ .. ဘယ်လိုမှ
ခံနိုင်ရည်စွမ်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို .. ကိုကို
သိထားနှင့်ခဲ့ပါတယ် ..”

ကိုကို ပြောနေရင်းမှ အသံတွေ တိုးအက်အက်ဖြစ်လာသည်။ ကိုကို အကြည့်တွေထဲမှာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်သည့် အရိပ်တွေ အုပ်အုပ်မိုးမိုး .. ငွေယုန် ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်သည်။ ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. ပြောမလာပါနှင့် ကိုကိုရယ် ..။ ဘေးဝန်းကျင်မှာ အပြစ်အနာ မရှိသော စင်းလုံးချော ကိုကို အဖြစ်နဲ့ နေပါသည့် ကိုကိုလက်တွေ .. ငွေယုန်လို .. စေ့စပ်တာမျက်နှာရသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်တွေကို ကမ်းမလာပါနှင့် ကိုကို ..။ လှမ်းမလာပါနှင့်တော့ ကိုကိုရယ် ..။

“ကိုကိုတို့ ဘာကို ဟန်ဆောင်ထားကြမလဲ ငွေယုန် ..။ လောက်ခြီးခြီးကျအောင် .. ဘုံးဘုံးလဲလှအောင် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို .. ကိုကိုတို့ရဲ့ နှလုံးသား .. ကိုကိုတို့ရဲ့ ခန္ဓာ .. ကိုကိုတို့ရဲ့ဦးနှောက် .. အားလုံးက သိနေတယ် .. ယုန်လေးရော .. ကိုကိုရော .. ပိန်သွားကြပြီ .. ကိုကို ပြောမယ် ငွေယုန် .. အို .. ခေါင်းမခါနဲ့ ငွေယုန်ရယ် .. ကိုကိုတို့ .. ကိုကိုတို့ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို .. ဝန်ခံရမယ် .. ကိုယ့်ဘဝကို တည်ဆောက်ရဲရမယ် .. တစ်ကြိမ် .. တစ်ကြိမ်ပဲ ကိုကိုတို့ ကြိုလိုက်ရတယ် ငွေယုန် .. ဝေးကြရပြီတော့ .. လို့ ကြိုလိုက်ရတယ် .. ရူးမတတ် ခံစားတာ ကိုကိုတို့ သိထားကြပြီ .. နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ကို .. ကိုကိုတို့ .. ဘာလို့အဖြစ်ခံမလဲ .. ကိုကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ငွေယုန် ..”

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၏ အငွေ့အသက်တွေ ကိုကို မျက်နှာထက်မှာ ထင်နေသည်။ ငွေယုန် မော့ကြည့်ရင်း မြင်နေ

ရပါသည့် ကိုကို မျက်နှာသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများဖြင့် အုပ်မိုးထားသော မျက်နှာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. မပူပန်လာသော မျက်နှာ ..။ အေးချမ်းသော အငွေ့အသက်များ လွှမ်းခြုံထားသော မျက်နှာ ..။ မေတ္တာ၏ အငွေ့အသက်များသည် .. အေးချမ်းမှုကိုသာ ဆောင်နှင်းချေသည်တကား။

ပြီးတော့ .. ကိုကိုအသံတွေက .. အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည်။ ပြတ်သားနေသည်။ နောက်မဆုတ်သော သူတစ်ယောက်၏ လေငွေ့များအဖြစ် ပြည့်ဝတည်ငြိမ်နေသည်။

“မဟုတ်တာ ကိုကိုရယ် .. ကိုကို ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ ငွေယုန် သိနေတယ် .. မပြောပါနဲ့ ကိုကို .. မပြောပါနဲ့ ကိုကို .. ငွေယုန်လေ .. ကိုကိုကို မြင်ချင်တာ တွေ ချင်တာပဲ ရှိပါတယ် .. အလွမ်းပြေ မြင်ရရုံသက်သက် လောက်သာ မျှော်လင့်ရတာပါ .. စိတ်ကူးယဉ်ရတာပါ .. အဲဒီထက် မပိုရက်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ..”

ငွေယုန် အတွေးများဖြင့် ခေါင်းလေး တွင်တွင်ခါနေခိုက် ကိုကို ငွေယုန် မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးမော့လာပါ၏။ ပါးပြင်ထက်မှာ ကိုကိုလက်တွေက ညှည့်သက်သက် .. နူးနူးညှည့် ..။

“ငွေ .. ငွေယုန် .. စေ့စပ်ခဲ့ ..”

ငွေယုန် အားယူပြောစဉ်ခိုက် ကိုကို ခေါင်းယမ်းသည်။ ငွေယုန်မျက်နှာကိုသာ ငုံ့မိုးဝေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ

“အဲဒါ .. ကိုကို အသုံးမကျလို့ .. ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ငွေယုန် .. ငွေယုန်ကို ချစ်လို့ချစ်နေမှန်းတောင် ကိုကို မသိခဲ့ဘူး ..”

အဲသလောဒက်ည့်တဲ့ ကိုကိုဟာ .. ငွေယုန် စေ့စပ်ရတာ မယ်ဆိုတာ သိရချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ငိုခဲ့တယ် ငွေယုန် .. အဲဒီအဖြစ်ကို .. ကိုကို ပြန်မရောက်ချင်တော့ဘူး .. စေ့စပ်ခဲ့ရတာ .. ကိုကို အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ .. ပြီးတော့ .. စေ့စပ်တဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက် ငွေယုန် .. စေ့စပ်တယ်ဆိုတာ .. လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ .. အို .. ငွေယုန် စေ့စပ်ပွဲ ပျက်လိုက်ရတာမျိုးကို မပြောနဲ့ .. လက်ထပ်ပြီး ကွဲကွာသွားရတယ် ဆိုရင်တောင်မှ .. ကိုကိုက ငွေယုန်ကို .. ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်မယ့် တည်ကြည်ခန့်ပါ ..”

ဟု ပြောချလိုက်သံတွင် နောက်ဆုတ်မည့် အနိပ် အရောင်တွေ လုံးဝကင်းမဲ့နေသည့်သူတစ်ယောက်၏ လေသံ များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ကိုကိုလေ .. ဟိုမှာ .. ငွေယုန်ကို လွမ်းနေတာ .. သတိရနေတာ .. မခွဲနိုင်တဲ့ စေ့နာကို လိုခိုနေအောင် ခံစားခဲ့ရတာ .. ကိုကို တစ်ယောက်တည်း ရူးနေရတယ် ငွေယုန် .. အရူးအမူး ခံစားရတယ် .. အဲဒီဝေဒနာ ဘယ်ထိပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ကိုကို သိသလို .. ငွေယုန်လဲ သိနေတယ် .. မညာနဲ့ ငွေယုန် .. လူတွေဟာ တခြားလူကို ညာနိုင်တယ် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာနိုင်ဘူး .. ကိုယ့်နလုံးသားကို မညာနိုင်ဘူး .. ကိုကိုတို့နဲ့ နလုံးသားအပေါ်မှာ ကိုကိုတို့ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံကြရလိမ့်မယ် ငွေယုန် .. ကိုကို ပြောမယ် ..”

ပြောမှလဲ ဖြစ်မယ် .. ကိုကို .. ငွေယုန်ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ် ငွေယုန် .. ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘဲ ငွေယုန်ကို .. ကိုကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ် .. လက်ထပ်ခွင့်ရမှ .. ကိုကို ဘဝဟာ တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝ ဖြစ်မယ် ငွေယုန် .. ငွေယုန်တို့ .. ကိုကို သိပ်ချစ်တယ် ငွေယုန် .. သိပ်ချစ်တယ် .. အဲဒါပဲ ပြောတတ်တယ် .. ပြောချင်တေတယ်ကွယ် ..”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ငွေယုန်ကို ကိုကို သိမ်းပွေ့သည်။ ငွေယုန်ကိုယ်လေးကို အပျောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့သူတစ်ယောက်နယ် မလွတ်တမ်း ပွေ့မင်ထားသည်။ ကိုကို မေးဖျားသည် ငွေယုန် ပခုံးထက်မှာ ဖေးတင်နေ၏။ ကိုကို အသက်ရှူသံကို ငွေယုန် ကြားနေရသည်။ စိုက်သံမျှင်မျှင်ပါသည်နယ် ရှိနေပါသည် ကိုကို အသက်ရှူသံ ..။ ကိုကို .. ပျက်ရည်ကျနေချေသည်တကား ..။

“ကိုကို .. ငွေယုန်ကို သိပ်ချစ်တယ် .. တစ်ချိန်က .. ကိုယ့်အချစ်ကို .. မဖြောင့်ပြတ်အောင် .. နားမလည်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုဟာ .. ယူကျူးမရတဲ့ နောင်ဘနဲ့အတူ .. မျက်ရည်ကျခဲ့ရတယ် ငွေယုန် .. ကိုကို .. ငွေယုန်ကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး .. တခြား ဘာကိုပဲ ပေးဆက်ရ .. ပေးဆက်ရ .. ကိုကို ပေးနိုင်တယ် .. အဆုံးစွန် .. ကိုကိုအသက်ကို တောင် ကိုကို ပေးရတယ် .. အဆုံးရှုံး ခဲ့ရတယ် .. ငွေယုန်ကို .. ကိုကို .. အဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့ .. မခွဲပါရစေနဲ့တော့ ကလေးရယ် .. စွဲခွာနေရတဲ့ ကာလတွေမှာ ကိုကို ခံစားနေရတာ .. ရင်နဲ့မဆန့်ဘူး .. ရင်နဲ့ မဆန့်ဘူး ငွေယုန်”

ကိုကို စကားသံတွေသည် စိုက်သံမျှင်မျှင်ဖြင့် ငွေယုန်နားမှာ ဆိုးဝင်၏။ ကိုကိုနှုတ်ဖျားမှ နွေးထွေးသော လေငွေ့တွေလည်း စကားသံနှင့်အတူ ပါးပြင်ကို ဖြတ်၏။ ငွေယုန်ကို ရင်ခွင်မှကွာ၍ ကိုကို ငုံ့မိုးကြည့်စဉ်ခိုက် ကိုကို မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စင်တွေ စိုနေသည်။ မျက်ရည်များ ဖြာကျနေသည် ငွေယုန်ကိုလည်း ကိုကိုမျက်စိန်းများက မမှိတ်မသုန် ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငွေယုန်ကို .. ကိုကို အသက်ကိုနှင့်ပြီး ချစ်တယ် ငွေယုန် .. ငွေယုန် မရှိဘဲ .. ကိုကို ဘယ်လိုမှ မရုပ်တည်နိုင်ဘူး .. ငွေယုန်ရှိမှ ဖြစ်မယ် .. ဝါ .. သစ္စာစကားပဲ .. ငွေယုန်ကလဲ ဖြေပါ .. ကိုကိုကို ကြည့်စမ်း ငွေယုန် .. မညာစတမ်း ဖြေစမ်းပါ .. နေဦး .. ငွေယုန် ငြင်းမယ်ဆိုတာ ကိုကို သိနေတယ် .. ဘာကြောင့် ငြင်းမယ်ဆိုတာကိုလဲ ကိုကို သိနေတယ် .. (ကိုကိုကိုကြည့် .. ကြည့်စမ်းပါ .. ကျနေတဲ့ ကိုကိုမျက်ရည်တွေကိုကြည့်ပြီး ဖြေစမ်းပါ .. ကိုကို အချစ်ကို တိုင်တည်ပြီး ဖြေစမ်းပါ .. ကိုကို အသက်ကို တိုင်တည်ပြီး ဖြေစမ်းပါ .. ငွေယုန် .. ကိုကိုကို မချစ်ပါဘူးလို့ .. ဖြေရဲလား .. ဟင် .. ဖြေရဲလား .. ကိုကို အသက်ကို .. တိုင်တည်ပြီး ဖြေရဲသလား ကလေးရယ် ..”

ငွေယုန် မျက်ရည်တွေ ဖြာကျလာသည်။ ကိုကို လက်မောင်းကြားမှာ ငွေယုန်ကိုယ်လေး အားပျော့သလို .. ညွတ်ကျလာသည်။ ကိုကို ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းသည် တိုးဝင်ငိုက်ကျ၏။ ကိုကို၏ အသက်ကိုရင်း၍ .. တိုင်တည်၍ .. ငွေယုန် မညာရဲပါ ကိုကိုရယ် ..။

ငွေယုန် ညာလျှင် .. ကိုကိုအသက်ကို ထိခိုက်စေမည့် သစ္စာမျိုးကိုတော့ ငွေယုန် ညာ၍မဆိုဝံ့ပါ ကိုကိုရယ် ..။

ငွေယုန် ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ခေါင်းဝင်ရင်း ရှိုက်ရှိုက် ငင်ငင် ငိုချလိုက်ရင်းမှ ..

“ကိုကိုကို .. ငွေယုန် ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ် .. ချစ်ပါတယ် .. ရူးမတတ် .. ချစ်တာပါ .. အနှိုင်းမဲ့ ချစ်တာပါ .. ငွေယုန် အသက်ထက် .. ပိုချစ်တာပါ .. ပိုချစ်တာပါ ကိုကိုရဲ့ ..”

ဟု ဖြောင့်စဉ်ခိုက် ကိုကို လက်တွေ ငွေယုန်မျက်နှာလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖေးမောလာနေကြသည်။ ငွေယုန် မျက်ရည်စတွေ စိုလူးနေသည် ပါးပြင်ကို .. ကိုကိုသည်လည်း .. တောက်လျှောက် နမ်းနေချေသည်တကား ..။

အချစ်သည် .. အချစ်ကိုတိုင်တည်၍ .. သစ္စာဆိုရမည်ဆိုလျှင် .. မှန်သောသစ္စာကိုသာ ဆိုဝံ့ပါချေသည်တည် ..။

မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မေ့ကြည့်လိုက်ပါကွယ် ...။

အဖြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးဆီက ...

အရောင်စုံတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေဟာ ...

အရောင်ခြယ်ထားတဲ့ မိုးပွင့်ရောင်စုံတွေလိုပဲ

ကြွေကျနေကြလေရဲ့ ...။

အဖြူရောင် တိမ်ဆုပ်တိမ်ခဲတွေကို ဖြတ်သန်းနှုတ်ဆက်ရင်း

ကြွေကျလာနေကြတဲ့ ပန်းမိုးတွေကို

ကိုယ်က မင်းအတွက် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာပါ ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...

ဒီနေ့ဟာ ...

ကိုယ်နဲ့မင်း လက်ထပ်တဲ့နေ့မို့လို့ပါပဲ အချစ်ရယ် ...။

အခန်း(၁၆)

သူ့ဘေးမှာ ယွန်းငွေယုန်လေး ယှဉ်တွဲပါနေခြင်းဆို
တာကို တွေး၍မဝ .. ကြည့်၍မဝ .. ကြည့်နူး၍ မဝနိုင်ဘဲ .. သူ့
ရင်သည် ချစ်ခြင်းနှင့် အဆုံးမသတ်နိုင်စွာ ဖြစ်တည်၏။

ဆံနွယ်ရှည်နက်နက်လေးတွေကို ခေါင်းလျှော်ထား
ပြီးစမို့ ဖြန့်ချထားပါသည့် ငွေယုန်။ အပြာနုရောင် ဆွယ်တာလေး
နှင့် အပြာရင့်ရောင် ပြောင်ထဘီလေးကို ခြေမျက်စိဖုံး ဝတ်ထား
ပါသည့် ယဉ်စစ် .. နွဲ့လျှလျနှင့် နန်းဆန်ကြောစင်စွာ လှလိုက်
ပါသည့် သူ၏ ယွန်းငွေယုန် ..။

ဪ .. ယွန်းငွေယုန်သည် သူ၏ဇနီးသည် ..။
သူ၏ဘဝဖော် ..။ သူ၏ လက်တွဲဖော် .. သူ့ .. သက်မျှနှင့်၍
ချစ်မြတ်နိုးအပ်ပါသော မိန်းကလေး ..။

ရင်သည် .. အနှိုင်းမဲ့သော ကြည့်နူးခြင်းနှင့် ကိုယ်
ဘဝကို .. ကျေနပ်စွာ ဖြတ်သန်းနေသည့် ခံစားမှုများဖြင့် ပြည့်
ဝနေချေသည်တကား ..။

ငွေယုန် အကြည့်လေးတွေက လှမ်းလင့်မြင်ရာ တောင်ပြာတန်းများဆီမှာ ငေးငေးလေး ရှိနေပါ၏။ မြီးတော့ စမ်းရေ စမ်းပေါက်များဆီမှာ ရေစီးသံတွေကို ကြားနေရပြီဖြစ်သည့် တစ်ဖက်ကောင်ကုန်းလေးဆီသို့လည်း ရောက်၏။

“အဲဒီတောင်ကုန်းလေးကို ကွေ့ပတ်လိုက်ပြီးရင် .. ကိုကိုတို့ စမ်းပေါက်လေးဆီကို ရောက်မယ် .. စမ်းချောင်းလေးကို မြင်ရမယ် .. အဲဒီမှာ ကိုကိုတို့ တူတူထိုင်ကြတာပေါ့ ငွေယုန် ..”

ငွေယုန်လက်ကို ဖွဖွလေး ထွေးဆုပ်၍ သူပြောတော့ ယွန်းငွေယုန် မော့ကြည့်လာပါ၏။ ငွေယုန် မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်ဝေနေသည်။ တစ်ခုခုကို .. မြေဆည်မီရနိုင်သည့် အကြည့် သည် မျက်ဝန်းဝယ် အရိပ်ထင်၏။ လက်ချောင်းသွယ်လျှလျ ဖြူ ဥဥလေးသည် သူ့လက်မောင်းထက်မှာ ဖွဖွဖေးဖေးတင်လာသည်။

“ငွေယုန် ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ် .. ကိုတို့ ငွေယုန်ကို ချစ်လေလေ .. အရိပ်တကြည့်ကြည့် မြတ်နိုး နေလေလေ .. ရင်ထဲမချီလေလေပါ .. ငွေယုန်က .. ငွေယုန်က .. လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငွေယုန် ဖြစ်ခဲ့တယ် .. အဲဒီလူနဲ့လူသိ ရှင်ကြား စေ့စပ်ခဲ့သေးတဲ့ ငွေယုန် ဖြစ်ခဲ့တယ် .. တကယ် က .. အရမ်းကို ဖြူစင်ပြီး ငွေယုန်ကိုချစ်တဲ့ ကိုကိုရင်ထဲ က .. နှလုံးအိမ်ကို .. မြင်နိုင်အောင် ငွေယုန် အဲဒီတုန်း က .. ကြိုးစားသင့်ခဲ့တာပါ .. ကိုကို ငွေယုန်ကို မချစ်ဘူး လို့ ထင်မိတာ တစ်ခုနဲ့ပဲ လူတစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ပစ်ဖို့

အထိ ငွေယုန် ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက် ထိ ရူးသွပ်မိုက်မဲနေတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကြီးလဲ ကိုကိုရယ် .. ဟင် ..”

ငွေယုန် အသံတွေ တိမ်ကျလာက မျက်ရည်ကျ လာတော့ သူ့ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှနေ၍မရ ..။ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင် တော့ ..။ ဖျောင်းဖျဉ်း သူ့ လက်ကာစဉ်ခိုက် ငွေယုန် ခေါင်းခါ သည်။

“နေပါဦး ကိုကိုရယ် .. ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ .. လိပ်ပြာမသန့် ဘဲ ဖြစ်နေရလေသမျှ .. ငွေယုန် ရင်ဖွင့်ပြပဲ ရစေ .. ကိုကို မတားပါနဲ့ .. သိပ်ကို မွန်မွန်မြတ်မြတ်ကြီး ဖြူစင်နက်ရှိုင်း တဲ့ ကိုကိုကို .. ငွေယုန် ရင်ဖွင့်ပြပါရစေ .. ငွေယုန်လေ .. ဒီခံစားမှုကို ဝန်မခံရမချင်း .. အသေတောင် ဖြောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို ..”

“ဟာ .. ငွေယုန် .. ဘယ်နယ်ကြီး ပြောလိုက်တာလဲ ကလေးရယ် .. မဦးမချွတ်ကွာ .. ဘာလို့ .. ဘာလို့ .. အဲသလို နိမိတ်မကောင်းတာကြီးကို .. ခုလိ .. မင်္ဂလာဦး အချိန်ကြီးမှာ ပြောရတာလဲ .. ဟာ .. ဟာကွာ .. ရင်ထဲ လေးလိုက်တာ ငွေယုန်ရာ ..”

သူ မျက်စိမျက်နှာကြီး ပျက်ကျလာရလျက် ရင်ထဲ လေးကျသွားရရင်း စိတ်ထဲ ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် ပြောမိရပါ ပြီ။

ရှမ်းမြေမြင်၏ အလှတရားများကို .. ငွေယုန်နှင့် တူတူခံစားရင်း .. စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ လမ်းဘက်လျှောက်

ရင်း .. လှပသော ငှက်လေးတွေ ပျံဝဲနေကြတာကို တူတူငေးကြည့်ရင်း .. ဤညနေခင်းလေးကို ဖြတ်သန်းမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ကြည့်နူးခဲ့ရလေသမျှတို့သည် .. ငွေယုန်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် လွင့်ခနဲ ပျောက်သွားရတော့မည့်နှယ်ပင် .. သူ့ရင်ကို ချောက်ချားလာရစေပါပြီ။ အသေဖြောင့်မည်မဟုတ် .. ဆိုသည့် စကားကို .. သူ မကြိုက် ..။ ဘာကြောင့် သူ၏ ယွန်းငွေယုန်သည် .. သေရမည်တဲလဲ ..။ သူ ../ထိုအဖြစ်ကို .. ကြိုရဖို့ အားအင်မရှိနိုင်သည်မှ .. ခုလို .. ဥပမာပြောလိုက်တာမျိုးဖြင့်ပင် လူသည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် ဒီဆီးခဲနေရပါသည် သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေရပြီ ..။

“ငွေယုန် ပြောချင်တာတွေကို ပြောခွင့်ပေးပါ ကိုကိုရယ် .. ငွေယုန်လေး .. ကိုကိုအပေါ်မှာ မတရားခဲ့ဘူး .. ကိုကိုတမချစ်ဘူးလို့ ထင်မိတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ .. လူတစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ခဲ့တယ် .. အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိ .. ဖြစ်ခဲ့တယ် .. သူနဲ့ ငွေယုန် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ .. ကိုကိုကို .. ငွေယုန် လက်ထပ်ခဲ့ပြန်တယ် .. ကိုကိုဟာ .. စေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို .. လက်ထပ်ယူခဲ့တယ် .. အဲဒီမှာ ကိုကို ပြောတယ်လေ .. ကိုကို .. ငွေယုန်ကို အရင်ကတည်းက ချစ်နေတာပါ .. ချစ်နေမှန်း မသိအောင် ညှိခဲ့တာပါလို့ .. ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်က .. အဲဒီအချိန်တုန်းက .. ကိုကို ငွေယုန်ကို ချစ်နေမှန်း .. ကိုကို ဘာသာ ကိုကိုမသိဘဲ .. ရှိနေခဲ့တုန်းကတည်းက .. ကိုကိုကို .. ငွေယုန် ချစ်နေတာ ငွေယုန်ကိုယ်ကို .. ငွေယုန်

သိခဲ့တဲ့သူပါ .. ဒီတော့လေ .. ကိုကိုက ငွေယုန်ကိုမချစ်ဘူးလို့ပဲ ထားပါဦး .. ငွေယုန်က .. ကိုကိုကို စေ့စပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရမှာတဲ့လား .. ကိုကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ .. မချစ်သည်ဖြစ်စေ .. ငွေယုန်ဟာ ငွေယုန်ချစ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ .. သစ္စာရှိနေရမှာ .. ငွေယုန်နလုံးသားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေရမှာ ..”

ပြောနေရင်း ငွေယုန် ယူကျုံးမရသလို ငိုချလိုက်တော့ သူ ငွေယုန်ကို ငုံ့မိုးဝေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ရှေ့ကိုဆက် မလျှောက်တော့ဘဲ တောင်ကုန်လေး မရောက်ခင်မှာပဲ ပင်စိမ်းပင်အောက်မှာ ငွေယုန်ကို ထိုင်စေသည်။ သူလည်း ဘေးမှာထိုင်သည်။ ငွေယုန်လက်လေးတွေကို ထွေးဆုပ်သည်။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲမကောင်း ..။ ငွေယုန်ကို ဖျောင်းဖျ၍ လောလောဆယ်မှာ မရနိုင်တော့ပြီ ဆိုတာကိုလည်း သိနေသည်။

ငွေယုန်သည် .. တော်ရုံမျှ မဟုတ်သော နောင်တများဖြင့် လုံးထွေးရင်း .. မျိုသိပ်စွာ .. သိုသိပ်စွာ .. ငိုကြွေးနေခဲ့ပါချေလိမ့်မည် ..။ ခု .. ရင်ဖွင့်နေရာသည် ငွေယုန် ဖြစ်လာခဲ့သည်မို့ ..။ လောလောဆယ်မှာ .. သူ .. မတားရက်တော့။ တား၍လည်း ငွေယုန် သောကသည် .. ပျောက်လွင့်နိုင်မည် မဟုတ်..။ မပြောရလေ ပို၍ .. ရင်ထဲမှာရှိနေသည့် နောင်တသည် .. ကြေကွဲမှုအရှိန်ပို၍ ပြင်းလာရလေ ဖြစ်ချေမည် ..။

ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က .. ငွေယုန် မျက်ရည်များကို သူ မကြည့်နေနိုင် ..။ ခံနိုင်ရည်မရှိ ..။ ရင်သည် လောင်မြိုက်

လာရပါ၏။ ငွေယုန်ကို သနားစိတ်သည်လည်း သူ့ထံမှာ အုပ်
မိုးအုပ်စီးထားနေပြီး ဖြစ်နေပြီ ...။

“ကြည့် ... ကြည့်လေ ... ငွေယုန် စေ့စပ်လိုက်စေမယ် ...
ကိုကိုက ... တခြားတစ်ယောက်ကို စေ့စပ်ခဲ့သလား ...
ဟင် ... ငွေယုန် စေ့စပ်လိုက်လို့ဆိုပြီး ... ကိုကိုက တခြား
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ခဲ့လို့လား ...
ကိုကိုဟာ ... ကိုကိုချစ်နေတဲ့ ငွေယုန်ကို ... ဝေးနေရတဲ့
ဘဝထဲကပဲ ... ဆက်ချစ်နေတာ ... မြတ်နိုးနေတာ ... လွမ်း
ဆွတ်တမ်းတနေတာ ... အဲသလို ... ကိုကိုက ငွေယုန်ကို
လွမ်းနေချိန်မှာ ... ငွေယုန်က ... ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်
ငွေယုန် အဖြစ် ရှိနေခဲ့တယ်လေ ... ဘယ်လောက်ထိ
ငွေယုန် မတရားခဲ့သလဲ ... ကိုကိုက ... ကိုကိုအချစ်အပေါ်
မှာ သစ္စာတည်တယ် ... သစ္စာရှိတယ် ... ရိုးသားတယ် ...
အို ... အို ... ငွေယုန်ဟာ ကိုကိုအချစ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့
ငွေယုန်ပါ ကိုကိုရယ် ... ကိုကိုကို ငွေယုန် လက်ထပ်ခဲ့
တာဟာ ... ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ ငွေယုန် သိပါ
တယ် ... ကိုကိုလဲ သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... သစ္စာတရား
ဘက်မှာ ငွေယုန်ဟာ ... တာဝန်မကျေတဲ့ ငွေယုန် ဖြစ်
နေတယ် ကိုကို ... အဲဒီအပြစ်အတွက် ... ငွေယုန် ... ယူကျွန်း
မရဖြစ်ရတယ် ... အို ... အို ... ဘယ်လိုမှ ... ဘယ်လိုမှ ...
ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရတယ် ကိုကို ...”

ပြောရင်း ငွေယုန် ငိုသည်မှ ရှက်ကြီးစင်စင်ပါ ...။
သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းလေးတိုးဝင် ငိုချပုံလေးမှာ အပြစ်ရှိနေသည့်

ကလေးတစ်ယောက်မှ အားကိုးရာ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ငိုချနေပုံ
လေးနှင့် တူနေသည်။ သူ့လက်မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါ
သည့် ငွေယုန် လက်ချောင်းလေးတွေ၏ ဆုပ်အားက ပြင်းသည်။
သူ့လက်မောင်းတွေ နာလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ မရှန့်ဖယ်ရက်။
စိတ်ထိခိုက်မှုအား ပြင်းသည်နှင့်အမျှ ... ထိုခံစားမှုကွေက ငွေယုန်
လက်ချောင်းလေးတွေထိ တိုးဝင်နေကြသည်ဆိုတာ သူ သိနေသည်
လေ ...။ အဲခဲထားရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည် လည်နေ
သည်။

ငွေယုန် ကိုယ်လေးကို သူ ထွေးပိုက်ထားရင်း ရင်
ထဲမှာ ဖြေဆည်ရာမရ ...။

ငွေယုန်လေး ပိင်ပန်းခြင်းမက ပင်ပန်းနေရှာပြီဆို
တာ သူ သိနေရသည်ကိုက ရင်ကို ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ
စေသည်။

“တောက် ... ကိုကို မိုက်တာ ... ကိုကိုသာ အပြစ်ရှိတာ ...
ကိုကို ... ဘာလို့ ငွေယုန်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာကြီးကို ...
မသိလောက်အောင် ... အညွှန်ကြီး ညှံ့ခဲ့ရပါလိမ့် ... ဟင် ...
ကိုကိုကြောင့် ... ကိုကို ငွေယုန်လေး ... မတန်တဆကြီး ...
ခံစားနေရတာ ကိုကို မြင်နေရတယ် ... ငွေယုန် မျက်ရည်
တွေကို တန့်ရပ်သွားအောင် ကိုကို ... ခုအချိန်မှာ ဘာမှမ
လုပ်ပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတယ် ... ကိုကို ... အဲဒီအတွက် ...
ရင်ထဲမှာ ... ရင်ထဲမှာ ... ခြောင်းဆန်နေရဦး ငွေယုန် ...”

သူ့ မချီတင်ကဲကြီး ပြောချလိုက်သည်မှ အသံကွေ
အက်ကျလာသည် အထိပါ ...။ သူ ... တကယ်လည်း နောင်တ

များဖြင့် လောင်မြိုက်ပင်ပန်းနေသည့် တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်နေရပြီ။
 ငွေယုန်လေး ခံစားရလေ ...။ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွတ်နိုင်လေ ...။
 ငွေယုန်ကို ချစ်လိုက်တာ ... ကိုကို ချစ်လိုက်တာ ...
 ဟု ... သူသည် ... ဘာကြောင့် ... စောစောပိုင်းတုန်းက ... မပြော
 မိခဲ့ရပါသတဲ့လဲ ...။ ထိုစကားတစ်ခွန်းကို မပြောမိခဲ့လောက်
 အောင် ... ကိုယ့်နှလုံးအိမ်ကို ကိုယ်မသိသည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ်
 ရှိခဲ့ခြင်းအတွက် ... သူ့ရော ... ငွေယုန်ရော ... ထိုဒဏ်ကို လူးလို့မိ
 နေအောင် ခံစားနေရချေသည်တကား ...။

သူ ... ငွေယုန်မျက်နှာလေးကို ဖေးမော့သည်။
 မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးမိသည်။ မျက်တောင်ထူအိအိ ရှည်စင်းစင်း
 လေးတွေထက်မှာ စိုစွတ်နေသည့် မျက်ရည်သည် မျက်တောင်
 လေးတွေကို ပို၍ နက်မှောင် ဖြောင့်စင်းမှေးငိုက်နေစေသည်သို့
 ရှိ၏။ အကြောပျဉ်တို့ ရိုးရိပ်ထင်သည့် မျက်နှာနုနုလေးသည်
 ငိုထားရှိန်ဖြင့် ပန်းဆီရိပ်ရင့်ရင့်ဘက်ကို လှနေသည်။

“ကိုကို ပြောမယ် ... အခု ... ငွေယုန်ဟာ ကိုကိုစနိုးဖြစ်
 နေပြီ ... နှစ်ဖက်မိဘကလဲ ကြည်ဖြူဝမ်းသာ ... ကိုကိုတို့
 ကလဲ ... ချစ်မြတ်နိုးကြလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးတဲ့သူနှစ်
 ယောက် ဖြစ်ကြပြီ ... တစ်ခါတစ်ခါမှာ လူတွေဟာ
 ကြေကွဲစရာ အတိတ်ဆိုတာကို ... မေ့ပျောက်ပစ်သင့်ရင် ...
 မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ရတယ် ငွေယုန် ... မေ့လို့မရသေးရင်
 တောင်မှ ... မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားယူရတယ် ... အဲဒီကြေကွဲ
 မှု ဝေဒနာတွေကို ... ပိုပြီးခိုင်မာအင်အားကြီးလာအောင်
 မလုပ်ရဘူး ငွေယုန် ... အဲဒါတွေကို ပြန်ပြန်တွေးပြီးမျက်

ရည်ကျနေခြင်းဟာ ... ကိုကိုတို့ရဲ့ ဖြစ်ဘယ်သင့်နေတဲ့
 ပျော်ရွှင်စရာ အိမ်ထောင်တစ်ခုအတွက် ဆုံးရှုံးမှုပဲ ငွေယုန် ...
 ပျော်ရမယ့် အချိန်မှာ ... ငိုနေခြင်းကိုက ... ကိုကိုတို့ဆုံး
 ရုံးနေရတာ အရင်က ... ဝေးခဲ့ရတယ် ... ခု ... ဘဝဖော်
 ဖြစ်ကြပြီ ... ဒါ ... ကိုကိုတို့ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်တည်လာခြင်းပဲလို့ ... မှတ်ယူပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစမ်း
 ပါ ကလေးရယ် ... ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အရေး
 အကြီးဆုံးဟာ ဘာလဲ သိလား ... ကိုကိုတို့ ချစ်ကြဖို့ပဲ ...
 ချစ်နေကြဖို့ပဲ ... ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဟစ်ယောက်
 ကို တစ်ယောက် ... အရမ်းကို ချစ်ကြတဲ့ ... ပြောမပြတတ်
 လောက်အောင်ကို ချစ်ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်ဆို
 ဘာ ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေကြတာပဲ ...
 အဲဒီထက်အရေးကြီးတာ ... ဘာရှိဦးမလဲ ငွေယုန် ... ဟင် ...”

သူ တိုးတိုးပြောသည်။ ငွေယုန် မျက်ရည်လေးတွေ
 တအိအိ ပြိုကျနေသမျှ လိုက်သုတ်နေရင်း တိုးတိုးသာသာ ပြော
 သည်။ ငွေယုန်နားထဲဝင်အောင် ပြောသည်။ ကလေးလေးလိုပဲ
 မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လေးတွေ စိုနေသည် မျက်တောင်လေးတွေ
 ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း နားထောင်နေသည့် ငွေယုန်ကို သူ ငဲ့မိုး
 ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အသနားပိုရပါ၏။ အဘယ်မှလဲ ကလေးလေး
 နယ် အပြစ်ကင်းစင်သော အဖြူထည့် မိန်းကလေးပါလဲလေ ...။
 “ခလို့ ... ယုန်လေး ငိုနေရင် ... ကိုကို ဘယ်နယ်လုပ် စိတ်
 ချမ်းသာပါတော့မလဲ ... ကိုကို ငွေယုန်ကို လက်ထပ်ဘာ
 ဟာ ... ငွေယုန် ငိုနေဖို့အတွက်လို ဖြစ်နေပြီ ... ကိုကို

အချစ်တွေကို ငွေယုန်း သိနေရလို့ဆိုဆိုပြီး .. ယူကျုံးမရတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ .. ငွေယုန်းက အမြစ်ရိသုတစ်ယောက်လို ခံစားပြီး ငိုကြွေးနေဖို့အတွက် .. ကိုကိုက ငွေယုန်းကို လက်ထပ်ခဲ့သလို ဖြစ်နေပြီ .. အဲဒီကတည်းကိုက .. ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ .. ကိုကို .. မတရားသလိုကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ .. နားလည်စမ်းပါ ကလေးရယ် .. ဘဝဆိုတာ .. တည်ဆောက်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး .. လျှောက်ကြရမယ့် ခရီးပါ .. ကိုကိုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို .. ကိုကိုတို့ တည်ဆောက်လိုက်ရပြီဖြစ်တဲ့ ခုအချိန်ကစပြီး .. ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် .. အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ တည်ဆောက်လျှောက်လှမ်းကြဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် .. ကိုကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား .. ထားရစ်သင့်တဲ့ အရာကို .. ထားရစ်ခဲ့ရခြင်းဆိုတာမျိုးက .. အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ အရာမှာ .. တစ်ခါတစ်ခါ လိုအပ်လာတတ်တယ် .. အဲသလို လိုအပ်လာတဲ့ အခါမှာ .. အဲဒီ ချန်သင့်ထားသင့်တဲ့ အရာကို .. ချန်ထားပစ်ခဲ့လိုက်ရလိမ့်မယ် ငွေယုန်း ..”

သူ ပြောပြီး ငွေယုန်း နဖူးပြင်လေးကို နမ်းသည်။ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးသည်။ ခေါင်းလေးကို ရင်မှာဖေ့အပ်ထားမိသည်။ အုန်းဆီရနံ့သင်းသော ဆံစဆီမှ သင်းပျံ့သောရနံ့သည် .. မျက်ရည်ကြောင့် ပို၍စိုလှစွာ ရှိလာပါသည့် ရှင်မတောင် သနပ်ခါးရနံ့နှင့်အတူ .. သူ နှာဖျားဝယ် ခိုဝင်၏။

“ကိုကိုတို့ ပြန်တွေးရင်း ရယ်မောသင့်တဲ့ အတိတ်ဆိုတာ ရှိနေတာပဲ ငွေယုန်း .. ကိုကို သေနတ်ပစ်ခဲယောင်ဆောင်

ခဲ့တာမျိုး .. ဟော .. ငွေယုန်း နှုတ်ခမ်းနီငွေ ဘာတွေနဲ့ .. ပေါင်ဒါတွေဖွေးအောင်ရိုက်ပြီး မင်းသမီးလုပ်ကတဲ့ ဥစ္စာမျိုး .. ဘာတဲ့ .. ကိုကို မှတ်မိသေးတယ် .. အဲဒီနေ့က သီချင်း .. အန်တီဖူးရဲ့ အင်္ကျီကို တုတ်ခါး နှာထောက်ထိုးပြီး ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီလုပ်ကတဲ့ ကောင်မလေးလေ .. သူဆိုတာ .. အဟမ်း .. ဟမ်း .. ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ အလွန်ပင်ယဉ်သော် .. မြမြတစ်ကိုယ်လုံး မမှန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းချရက်တယ် .. မင်းအလှပုဂံမယ် .. ချွေးကလေးစို့စို့ ကိုကို သနားသော် ..”

သူ .. သံနေသံထားဖြင့် ဆိုတော့ ယုန်းငွေယုန်း မျက်ရည်လေးတွေ လည်နေသည့်ကြားမှ ကလေးလေးလှုပ် တစ်ချက်ပြီးလာသည်။

စိတ်အစဉ်သည် .. ငယ်တုန်းကဆီသို့ ရောက်မဲ့ပေါ့၏။

သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးကို ခပ်နဲ့နဲ့ တင်သည်။ “အဲဒီတုန်းက .. အကကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို .. ကိုကိုက ချောင်းကြည့်နေတာ .. ကလိုက်တာမှ ကွေးနေတာပဲ .. ဒါပေမဲ့ ခက်တာက .. အသံလေ .. သူ့အသံက .. နဲ့အသေးစားလေး မှတ်နေသလိုပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ငွေယုန်း သူ့ပခုံးကို ထုသည်။ သူ့ရယ်တော့ ငွေယုန်းလိုက်ရယ်၏။

နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာစွာ မော့ကြည့်သည်။ ခုမှ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလာရပါ၏။ ငွေယုန်းသည် ကလေးလေးစိတ်

ကောက်နေသည့်နယ် သူ့ကို မျက်စောင်းလေးနှင့် ကြည့်လာပြီ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းရှိန်လေးတွေ အတန်အသင့် ပြေလာပြီထင်။

“အဲဒါ .. ဒေါ်ကြီးတွေတို့ ညိုဥတို့ .. မာမိတို့က ပြောပါတယ်နော် .. ငွေယုန် အသံက အသံကောင်းတဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. အံ့ဩစရာပဲ .. တကယ်က .. အဲဒီစကားဟာ .. ညာပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွယို ..”

ဟု သူပြောလာတော့ ငွေယုန် သူ့ကို မျက်စောင်းနှင့် ထပ်ကြည့်၏။ သူ ပြုံး၍ ငွေယုန်ကို ကလေးလေးထွေးပိုက်လိုက်သလို တယုတယ ထွေးပိုက်မိရင်းမှ ..

“ကဲ ... ဒေါ်အသံကောင်းလေးရဲ့ .. ဆိုစမ်းပါဦး .. အဲဒီသီချင်းလေး .. ကိုကို ကြိုက်တယ်ဗျ .. ဆရာထာရှင်ခင် သဘောသီချင်းကို ဆိုခဲ့တဲ့ လေဘာတီဒေါ်မြရင်ရဲ့ အသံကို မိအောင် ဆိုနိုင်ပါ့မလား .. ကဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ယွန်းငွေယုန် တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ ငွေယုန်ကို ပျော်အောင် စကားခေါ်နေခြင်း ဆိုတာကို ငွေယုန် သိလာသုံရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ .. သူ့ကိုချစ်စိတ်ဖြင့် ငွေယုန်လည်ချောင်းလေးတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးမှ ..

“ခါးတောင်ကလေး ဝတ်တော့ အလွန်ပင် ယဉ်သော် မြမြ တစ်ကိုယ်လုံး မမှန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းချ ရှက်တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေးကလေးစိုစို ကိုကို သနားသော် ..”

ဟု တိုးတိုးလေး ဆိုပြပါ၏။
သူ .. ငုံ့မိုး၍ မျက်နှာနုနုဥလေးကို ကြည့်မိသည်။

ဪ .. မျက်ရည်လေးစိုစို .. ကိုကို သနားလိုက်ရပါဘိသည်ကော မောင့်ငွေယုန်ငယ်ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရပါ၏။

ထိုနေ့က .. သူ .. ငွေယုန်ကို ပခုံးလေးသိုင်းငင်ရင်းမှ လမ်းတူတူ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ကာ ..

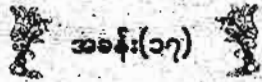
အဝါရောင်တောပန်းလေးတစ်ခိုင်ကို ငွေယုန်ခေါင်းမှာ ပန်ဆင်ပေးမိရလျက် .. စမ်းချောင်းလေးမှာ .. တူတူလမ်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြကာ ..

ငွေယုန် ခဏသော သီချင်းလေးကို နားထောင်ရင်း အိပ်တန်းပျံ့ကပ်တို့ကို ကြည့်ခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်ခု၏ .. တစ်ညနေခင်းကို .. နောင်များမှာ .. လွမ်းဆွတ်စွာ တမ်းတနေရမည့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာချေလိမ့်ဦးမည်ဟု .. မမျှော်လင့်မိခဲ့ ..။

ဪ .. မသိနိုင်ခဲ့ပါချေသည်ကောလေ ..။
ထိုနေ့က .. ငွေယုန် ဆိုခဲ့သော သီချင်းလေးသည် သူ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးဝင်ရင်း .. စမ်းချောင်းဘေးမှာ ဆိုခဲ့ချေသေးသည်မို့ ..။

ထိုတေးသံလေးသည် .. သူ့ရင်ကိုဖြတ်၍ .. သူ့နှလုံးအိမ်သို့တိုင်အောင် .. ပို့နှံပေးခဲ့ပါသော .. တေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရှိခဲ့ချေသည်ပဲ .. ဟု ထိုစဉ်ကတော့ သူ မသိခဲ့ပါချေ ..။

သူ .. မသိနိုင်ခဲ့ပါချေသည်ကော ငွေယုန်ငယ် ..။
“ကုသိုလ်ကနော် ဖန်လာသော် .. ကံဇာတာကျော်ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်က ရောက်ခဲ့ရသော် .. ခုထက်ထိမှ မိလောက်အောင်နော် .. အဆိုတော် ..”

“စားကောင်းလိုက်တာ ငွေယုန်လေးရာ .. ပဲပုပ်ထောင်း
တွဲ ဘာတွေနဲ့ကို .. ထမင်းကြော်က ... စပါယ်ရှယ်ဖြစ်
နေပြီ .. ကဲ .. အမိလေး ... အဲဒီပဲပုပ်ထောင်းကို .. ဘယ်
သူ့ဆီက တတ်လိုက်တာတဲ့လဲ ..”

ကိုကို စားမြိန်နေတာကို ကြည့်ရင်း ငွေယုန်ရင်ထဲ
မှာ ကြည်နူးနေမိရသည်ပါပဲ ..။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်
ကြီးနှင့် ကိုကိုကတော့ဖြင့် သန်ပြန်မွန်ရည်သော ရုပ်အဆင်းဖြင့်
ခန့်သော .. ချောသော ကိုကိုပါ ..။ အမြဲစိတ်ကောင်းထားတတ်
သူပေမို့ မျက်ဝန်းတွေကအစ ကြည်လင်နေလျက် တောက်ပနေ
တတ်ပါသည့် ကိုကို ..။

ကိုကိုကို .. ငွေယုန်၏ဘဝမှာ အားကိုးမြတ်နိုးရာ
ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် လက်တွဲနိုင်ခွင့် ရလိုက်ပါသည် ကံကြမ္မာကို
ငွေယုန် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ငွေယုန် ဆန္ဒအတိုင်း .. တံရားရုံးမှာ နှစ်ဖက်မိဘ
နှင့်အတူ လက်ထပ်ခဲ့ဖို့အတွက်လည်း သဘောတူခဲ့ရှာသည် ကိုကို
ပါ ..။ တခမ်းတနားကြီး လက်ထပ်လိုပါ ..။ ဟု ငွေယုန် ဘာ
ကြောင့် ပြောသည်ဆိုတာကို .. ကိုကို နားလည်ပေးရှာသည်ပါ
ပဲ ..။

တခမ်းတနား စေ့စပ်ခဲ့သည်က ဒေါက်တာဘုန်းကျော်
ဖြစ်ခဲ့လျက် ..။

တခမ်းတနား လက်ထပ်သည်က .. တည်ကြည်ခန့်
ဆိုသူ ဖြစ်နေတာမျိုးကို .. ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ငွေယုန် အဖြစ်
မခံနိုင် .. ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့တာကို .. ကိုကို နားလည်ပေးခဲ့ရှာသည်
ပါပဲလေ ..။ ငွေယုန်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကိုကိုသည် .. အရမ်း
ကို နားလည်ပေးတတ်ပါသော ကိုကို .. မျှဝေခံစားပေးရှာပါသော
ကိုကို အဖြစ် သိလာရလေလေ .. ကိုကိုကို မခွဲနိုင်စွာ ချစ်မြတ်နိုး
ရလေလေပါ ..။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ကိုကြီးနှင့် စေ့စပ်ခဲ့
ဖူးသည်အထိ ရှိခဲ့ရလေသမျှကို .. ငွေယုန်ဘက်က .. သစ္စာခွဲခြင်း
တစ်ခုအဖြစ် .. ကိုကိုအပေါ်မှာ ငွေယုန် လိပ်ပြာမသန်ရဲနိုင်ဘဲ
ရှိရှိနေရသည်ပါပဲ ..။

ကိုကိုနှင့် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကာ ..။ မင်္ဂလာ
ဆွမ်းကျွေးခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာ .. ငွေယုန်သည် .. ကိုကို၏ သစ်သီး
စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံ တည်နေသည့် ဤနောင်တရော့ ဆိုသော ရှမ်း
မြေမြင့်ဆီမှ လှပအေးချမ်းသော နေရာလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့
ရခြင်းပါ ..။

မနက်စောစောထ၍ ငွေယုန် ကြော်ထားပါသော ထမင်းကြော်ကို .. ကိုကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားသောက်နေသည့် အတွက် ငွေယုန် ကြည့်နူးနေမိရသည်ပါပဲ ..။

စားနေရာမှ ကိုကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ ငေးကြည့်နေသည့် ငွေယုန် အကြည့်နှင့် ဆုံ၏။ ငွေယုန် ထမင်းပန်းကန် ဆီသို့ ကိုကို အကြည့်ရောက်၏။ ခုထို မစားဖြစ်သေးသော ထမင်းကြော်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ရှိနေဆဲ ..။ မုန်လာဥနီနှင့် ရွှေပဲသီးတောင်လေးတွေဖြင့် ထမင်းကြော်၏ရနံ့က အစာအိမ်ကို ဆာဆာလောင်လောင် ပို၍ဖြစ်လာနေစေမှန်း ငွေယုန် သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ကိုကို စားနေတာကို ငွေယုန် ကြည့်နေချင်သည်လေ ..။

“ဟိတ်ကောင်မလေး .. ဘာငေးနေတာလဲ .. ထမင်းစားလေ .. ဘာလဲ .. ပဲပုပ်ထောင်းနည်းကံ .. ဒေါ်လေးခမ်းအိမ်ဆီက သင်ထားတာ ပြောပြဖို့ .. ကိုကိုနေတယ်ပေါ့လေ .. ဒေါ်လေးခမ်းက .. အချက်ကောင်းဗျ ..”

“ဟင် .. ငွေယုန်က အချက်မကောင်းဘူးပေါ့ ..”

နေရင်း နေရင်း ဒေါ်လေးခမ်းအိမ်လို သဘောသားကောင်းကြီး အပေါ်မှာ ငွေယုန် စိတ်တွေက /မနာလိုချင်ချင်ဖြစ်လာနေတာကို ငွေယုန် ဘာသာလည်း အံ့ဩချင်စေ ပြုလာပြီ။ ကိုကိုကို ချက်ပြုတ်ကျွေးပါသော ဒေါ်လေးခမ်းအိမ် ဆိုတာက .. ကိုကို ဤစက်ရုံကို .. လာတည်သည် ဆိုကတည်းက .. မန်ဇီနရာကိုစိုင်းနောင်မှ စီစဉ်ပေးသော ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးပါ ..။ ကိုကိုကို အစဉ်တစိုက် ချက်ပြုတ်ကျွေးရှာသည့်သူပါ ..။

ခု .. ကိုကိုက .. ဒေါ်လေးချက်တာကို ချီးကျူးနေတော့ ငွေယုန် မနာလိုချင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်လာနေသည်။ ငွေယုန် .. ငွေယုန် .. ကိုကိုအတွက် အရမ်းကိုတော်သော သူတစ်ယောက် အဖြစ် အစစအရာရာမှာ ဖြစ်ချင်လာနေသည်ပဲ ..။ ဒါ .. ကိုကိုကို ချစ်လွန်း၍ ကိုကိုထံမှ ဂရုတစိုက်ရှိမှုတွေ ချီးကျူးမှုတွေကို .. လောဘတကြီးဖြင့် ငွေယုန် အပိုင်သိမ် ခွင်နေမှန်း မိမိဘာသာလည်း သိသိလာနေရပါသည် အဖြစ်။

ကိုကိုကတော့ .. ငွေယုန် မနာလိုမှုတွေကို နားလည်ပုံဖြင့် ရယ်နေသည်။ စားလက်စထမင်းကို သားခဲလိုက်ရင်း ငွေယုန် ဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်သည်။ နာဖျားလေးကို ဆွဲလိမ်ရင်း မှ ထမင်းကြော်တစ်ခွန်းကို ခပ်ယူ၏။ ငွေယုန်ကို နှုတ်ကျွေးလာတော့ ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည့်နူးမိရပြန်ပါ၏။ အလိုက်သင့်ပါးစပ်လေး မှာပေးကာ ထမင်းကြော်ကို စားဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခွန်း ကိုကို ခွဲကျွေးတော့ ငွေယုန် စားလိုက်ရင်းမှ အကြည့်က ကိုကိုပန်းကန်ဆီသို့ ရောက်၏။

“ကိုကို စားဦးလေ .. ငွေယုန်လဲ စားပါမယ် .. ငွေယုန်က မစားဖြစ်ဘဲ ရှိနေရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ .. ကိုကို စားနေတာကို .. ငေးနေချင်လို့ပါ ..”

.. ဟု အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမိတော့ ကို ကို ငွေယုန် ပါးပြင်လေးကို နမ်းလာပါ၏။

“ကိုကို စားနေတာ .. ကြည့်နေလို့ .. ငွေယုန်ဖိုက်က ဝလာမှာတဲ့လား ကလေးမလေးရဲ့ .. ဘာလဲ .. ကိုကိုက ပိုချောချော လာနေလို့လား .. ကိုကို ထင် .. ဘာ ပြောရရင် ..”

ကိုကိုက ပိုချောချောမလာဘဲ .. ပိုမောမောလာနေရတာ ခင်ဗျ .. ကိုယ့်မိန်းမ ထမင်းမစားဘဲ ကိုယ့်ဝင်းနေတော့ .. ငါ့မိန်းမလေးတော့ဖြင့် .. ထမင်းဆာတော့မှာပဲဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ စိတ်ပူလက်ပူ ဖြစ်ရ .. စိတ်ထဲမောရဖြစ်နေရော .. စားစမ်းပါ ကလေးမရဲ့ .. ပိန်လာပြီဗျနော် .. တော်နေကြာ .. အန်ကယ်ရှိနဲ့ အန်တီဖူးက .. ငွေယုန်ကို .. အငတ်ထားတယ် ထင်နေပါ့မယ် ..”

ဟု ပြောနေတော့ ငွေယုန်ရယ်သည်။

ထမင်းကြော် တူတူစားဖြစ်ကြလျက်မှ .. သကြားလုံးဝမပါသော .. ဆီမိုနေသည့် နွားနို့စစ်စစ် တစ်ဖန်ခွက်စီကို ပူပူလေး မှုတ်သောက်ပြီးကြသည့် နောက်မှာ ထမင်းပန်းကန်တွေ သိမ်းဖို့ ငွေယုန် ထတော့ ကိုကို လက်ကာသည်။ ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်တွေသိမ်းကာ သွားဆေးနေတော့ ငွေယုန် ဘေးမှ အတင်းကပ် လိုက်ရင်း ..

“ငွေယုန် ဆေးမှာပေါ့ ကိုကိုကလဲ .. ကိုကိုကယောက်ျား .. ငွေယုန်က မိန်းမပဲ ဥစ္စာ .. ငွေယုန် ပန်းကန် ကိုကို ဆေးနေတာကိုက .. ငွေယုန် ငရဲရဲနေပါပြီ ..”

“ဟာ .. မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်တဲ့ .. ငွေယုန်က ထမင်းကြော်တော့ ကိုကိုက ပန်းကန်ဆေးမှာပေါ့ .. ကောင်မလေးနော် .. ပိန်နေတယ် သိလား .. ကြာလေပိန်လာလေ ဖြစ်နေပြီ .. အနားယူ .. နားနားနေနေ .. နေစမ်းပါ .. ဒေါ်လေးခမ်း အိမ်လုပ်ပေးနေတာပဲ ဥစ္စာ .. မနက်အစောကြီး ထထပြီး .. မုန့်လုပ်ရတာနဲ့ .. ထမင်း

ကြော်ရတာနဲ့ .. ရာသီဥတုကလဲ အေးတယ် ငွေယုန် .. မိုးအေးအေးနဲ့ဥစ္စာ ..”

နင့် ကိုကို ဆူနေသည်။ ကိုကိုနှင့် ငွေယုန် လှယက်၍ ပန်းကန်လှဆေးနေရတာကို ကြာတော့ ငွေယုန် ပျော်လာသည်။ ထိုသို့ .. ငွေယုန် ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် .. ဤမျှလှပအေးချမ်းသော နေရာ .. ဤမျှ လှပဘာသာသောနေရာကလေးတစ်ခုမှာ .. ခုလို .. ကိုကိုနှင့် ပန်းကန်လှဆေးနေရသည့် ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချေလိမ့်မည်ဟုပင် မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ ..။ ၃ .. ထိုအခါကို .. ငွေယုန် ပိုင်ဆိုင်လာရပြီ ..။ ဪ .. ထိုအဖြစ်ထက် .. ငွေယုန် ရင်ကို .. ပို၍ အေးချမ်းကြည်နူးစေနိုင်စွမ်းသော အရာသည် မရှိတော့ပြီ ..။ ထိုမျှပြည်စုံသော ဘဝဆိုတာလည်း မရှိလာနိုင်တော့ပြီပဲလေ။

ကိုကိုကိုချစ်သော ငွေယုန်သည် .. ကိုကိုကိုလက်ထပ်ခွင့် ရခဲ့ချေသည်မို့ ..။ ကိုကို အကြင်နာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ချေသည်မို့ ..။ ငွေယုန်လောက် ကံကောင်းသော မိန်းကလေးပင် မရှိတော့သည့်နယ် ငွေယုန် ခံစားမိရပါ၏။

ပန်းကန်လေးနှစ်ချပ်နှင့် ပဲပုပ်ထေင်းပန်းကန်လေးတစ်လုံး .. နွားနို့ဖန်ခွက်ရှည်လေး နှစ်လုံးကို .. ရေးကြီးခွင်ကျယ်လှပ၍ .. တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှရင်း ဆေးကြောရင်း ဖြစ်နေရလေသမျှ .. ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ ပျော်လှသည်။ ပန်းကန်ဆေးလေထဲမှာ လက်တွေ့ရောထွေး ထိခတ်ရှုပ်ထွေးနေရင်း နွားနို့ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို သူ့လက် ကိုယ့်လက်ထဲ လှယက်ယူနေရင်း ဆေးနေရတာကိုလည်း ငွေယုန် ရယ်မောနေမိသည်။ ကိုကိုကို

မောကြည့်တော့ ငေး၍ငုံစိုက်ကြည့်နေသည် အကြည့်နှင့်ဆုံ၏။
 စိုက်ကိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အေးချမ်းရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ ချစ်
 ရိပ်တွေ ပြည့်နေသည်။ ခုလို ငွေယုန် ရယ်မောနေတာကို ရင်ထဲ
 မှာ .. ချမ်းမြေ့နေသည့် အသွင် ..။ ကိုကိုလက်တွေ ငွေယုန်ကိုယ်
 လေးကို ထွေးပိုက်၍ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖေးအပ်ထား
 လာပါ၏။ ငွေယုန်ကလည်း ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးဖေး
 တင်အပ်ထားရင်းမှ ကလေးလေးလိုပဲ ငြိမ်သက်နေမိရပါ၏။
 ဤရင်ခွင်ကျယ်ကြီးမှာ ငွေယုန် ခုလိုပဲ .. မှေးမှိခေါင်းဝင်ထား
 ရင်း ..။ ကိုကို နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရသည့် ရင်အုံကျယ်ကျယ်
 ကြီးထဲမှာ မျက်ဝန်းတွေကို မှေးယှက်ထားရင်း ..။ ကိုကို အကြင်
 နာတွေဖြင့် နစ်မြုပ်နေသည့် ငွေယုန် အဖြစ် .. နေနေလိုက်ချင်
 သည်ပါပဲ ..။

ထိုစဉ်ခိုက် .. ငွေယုန် ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆီမှ
 အောင့်ခနဲ ထိုးတက်လာသည်။ ခံစားမှုက ဝင်လာ၏။ ငွေယုန်
 ကိုယ်လေး တစ်ချက် တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငွေယုန် .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

လွတ်ခနဲ တစ်ချက်ညည်းသံလေး ပေါ်သွားတာမို့
 ကိုကို ချက်ချင်း ငွေယုန် မျက်နှာလေးကို ဖေးမောကာ စိုးရိမ်စာ
 ကြီး မေးလာတော့ ငွေယုန် အားယူ၍ ပြုံးပြလိုက်ရပါ၏။ တစ်
 ချက်မျှ ရိုးရိပ်ထင်သွားနိုင်ပါသည်။ နာကျင်မှု ဝေဒနာ၏ အရိပ်တွေ
 ဖြစ်တည်ရာ ငွေယုန် မျက်ဝန်းတွေကို .. ကိုကို ငုံ့မိုး၍ တိတ်
 ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အကဲခတ်ကြည့် ..။ ငွေယုန် အသံ
 လေးထွက်အောင် ရယ်လိုက်ရပါ၏။ ငွေယုန် အတွက် ကိုကို

စိတ်မပူပန်စေချင် ..။ ကိုကိုနှင့် စေးရချေပြီကော ..။ ဟု သိလာ
 ခဲ့ရပါသည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သောကာလဆီက .. ဤဝေဒနာ .. ဤနာကျင်
 စူးအောင့်မှုတွေကို ဘယ်ဘက်ရင်ညွှန်ဆီမှ ခံစား လာခဲ့ရသည့်မှာ
 ကာလကြာခဲ့ချေပြီပဲလေ ..။ ထိုဝေဒနာကို ဒက်ဒီ နှင့်မာမိတို့ မသိ
 အောင် ငွေယုန် ဟန်ဆောင်ထားနိုင်ခဲ့သည်မို့ ..။ သိုဟန်ဆောင်မှု
 အတတ်ကို အသားတကျ ရှိနေစေနိုင်သည့် ယွန် ငွေယုန်အဖြစ် ..
 ခုလည်း .. ကိုကိုကို ငွေယုန် လုပ်ပြနိုင်စွမ်းခဲ့ပါပြီ ..။

“ငွေယုန် .. တစ်ချက် .. ညည်းပြတာပါ .. ကိုကို .. ဘယ်
 လောက်ထိ စိတ်ပူသွားမလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့လေ ..
 ကိုကိုက သိပ်ရယ်ရတာပဲ .. ထစ်ဆို .. ပုပန်တကြီးနဲ့ကို
 ဖြစ်ဖြစ်နေတာ .. အဲဒါ မကောင်းဘူး ကိုကိုရဲ့ .. စိတ်
 တော့ပူပေါ့ .. ခုဥစ္စာက .. ပျာနေတာပဲ .. ကိုကိုရောဂါ
 ရလိမ့်မယ် သိလား .. စိတ်သောကတွေနဲ့ နစ်နေရင်း
 နှလုံးရောဂါဖြစ်ရင် .. ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ .. ကဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ကိုကို ခေါင်းယမ်းသည်။ ငွေယုန်

နာဖျားလေးကို ဆွဲလိမ်သည် ..။

“ဒါ နောက်စရာလား ငွေယုန် ..”

“ကိုကိုကျတော့ အနောက်သန်ခဲ့ပြီးတော့ .. ငွေယုန်ကို ..
 ငယ်တုန်းက ငရုတ်ဆီတွေနဲ့ သွေးလုပ်ပြီ .. သေနတ်မှန်ခံ
 ရတယ် လုပ်ပြခဲ့ပြီးတော့ ..”

ဟု ပြောတော့ ကိုကို အော်ရယ်သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားရပြီ ..။ ဒေါ်လေးခမ်းအိမ်
 ဈေးမှ ပြန်လာမှန်း သိလိုက်ရပါ၏။ သူ ငွေယုန်ကို ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ နားပါ ကလေးမလေးရဲ့ ... ကိုကို စက်ရုံကို သွား ချိန်မှာ နားနားနေနေ .. နေ့ပါ .. ဒေါ်လေး ချက်ပြုတ်လိမ့် မယ် .. ကြားရဲ့လား .. ကဲ .. လောလောဆယ် .. ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခုံ .. ငွေယုန်ကို ပြစရာရှိတယ် ..”

ကိုကို သိုင်းငင်တင်ထားပါသည့် ငွေယုန် ပခုံးပေါ်မှ လက်ကို ငွေယုန် ခပ်ဖွဖွ ဖေးတင်လိုက်သည်ကိုက ငွေယုန်လက် နုနလေးတွေဖြင့်ပါ ..။ မနက်မှာ ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ ကြည်လင် နေသည်။ ပျော်နေသည်။

ကိုကို ပြောသည့် စကားကို ကြားကြားနေမိရသည့် လေး ..။ ဘဝဆိုတာ .. ပျော်ရမည့်အချိန်မှာ ငိုနေခြင်းသည် ဆုံးရှုံးခြင်းပေပဲ .. တဲ့လေ ..။

ထိုခံယူချက်တစ်ခုကို .. ငွေယုန် တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာဖို့ ကြိုးစားနေရပါသည် အဖြစ် ..။ ကိုကို အပေါ် သစ္စာ မဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့လေခြင်း ဆိုသည့် ခံစားမှုကတော့ဖြင့် ရင်တွင်းဆီ မှ .. လုံးဝမထွက်ခွာနိုင်စွမ်းသေး ..။

ကိုကို .. စာကြည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။ ပိတ်ထား သော ပြတင်းကို ဖွင့်သည်။

ငွေယုန်ကိုလည်း ဘေးမှာရပ်နေစေဆဲ ..။ ခန်းဆီးစ ပြာပြာကို ဘေးစာစိဖက်ဆီသို့ ကိုကို ဆွဲယူ၏။

မြင်ကွင်းသည် .. လှပစွာပဲ ပေါ်လာပါသည့်အဖြစ် .. တောင်ကုန်း တောင်ပန်းများ ..။ နွားစားကျက်ခင်း စိမ်းမြိမြလွင်မြင်ကျယ်များ ..။ တောင်ယာခင်းများသည် .. လှပ

သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် ရှိလင့်၏။ မနက် နေခြည်သည် .. နူးညံ့ခြင်းနှင့်အတူ .. ရှိနေပါသည့် အဖြစ် ..။

မြေထချို့ကို .. အပင်တွေ မစိုက်ရသေးသည်မို့ .. မြေနီများက နီညိုရောင်ဆေးတွေ ခြယ်ထားသော လေးထောင့် ကွက်လေးတွေအဖြစ် ရှိနေစေကြကာ .. အာလူးခင်းတွေက အစိမ်း ရောင်ဆေးခြယ်သော အကွက်လှလှတွေအဖြစ် သုခ်းလင့်မြင်ရာ လွင်ပြယ်ကျယ်ဆီမှာ ရှိလင့်နေကြသည် ..။ ဂျှင်းများ ..။ စပါး ခင်းများကလည်း ရှိနေကြသည်ပါပဲ ..။ မြင်ကွင်းသည် .. လှလွန်း နေသည် ..။

နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ မြင့်မြင့်ဆီမှ ကြည့်နေရ သည့်မို့ .. ရထားလမ်းနှင့် .. ဘူတာရုံကိုလည်း .. လှပသောမြင် တွင်းထဲတွင် ရောထွေး၍ မြင်နေရစေသည်ပါပဲ ..။ နောက် .. လှမ်းလင့်တွေ့ရသည်က .. အပြီးသတ်လှပြီဖြစ်သော .. စည်သွပ် ဘူးစက်ရုံ ..။ ကိုကိုစက်ရုံ ..။

ကိုကိုသည် .. ငွေယုန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရချေ ပြီကော .. ဆိုသည့် ခံစားမှုတွေဖြင့် ကြော့ကွေးနုသောရင်နှင့် .. ဤနေရာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရချေလျက် ..။

ခုတော့ .. ငွေယုန်ကို ပိုင်စိုးသော ခင်ပွန်းသည် အဖြစ် .. ရှိရပြန်ချေသည် တကား ..။ ကိုကို စက်ရုံသည် .. ငွေယုန်နှင့် ဝေးကွာရချိန်မှ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် အစ တည်ခဲ့ရလျက် ..။ ခုကျတော့ .. ငွေယုန်နှင့် ကိုကို လက်တွဲရ ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ရချေဦးတော့မည် ..။

“ဟိုးမှာကြည့်စမ်း ငွေယုန် .. ကောင်းကင်ကြီး ပြာနေ လိုက်တာ .. အဲဒီကောင်းကင်ကြီးဆီတ .. မိုးတိမ်တွေ .. အဲဒီမိုးတိမ်တွေဆီက .. အရောင်စုံတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကို ငြိ ချကြွေကျနေကြစေတယ်လို့ မြင်ကြည့်စမ်းပါကွယ် .. အရောင်စုံတဲ့ ပန်းပွင့်တွေ ကြွေကျလာနေတဲ့ နေရာတစ်ခု အဖြစ် ခံစားကြည့် .. အဖြူရောင် တိမ်ဆုပ်တိမ်ခဲတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်း .. ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းနဲ့ လှပခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေကို သယ်ဆောင်လို့ ကြွေကျလာနေတဲ့ ပန်းမိုး တွေကို .. ကိုကို ဖန်ဆင်းထားတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိနေတယ် .. မင်းအတွက် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာပဲ ငွေယုန် .. ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ .. အဲဒီနေ့ဟာ .. ကိုကိုနဲ့ ငွေယုန်တို့ လက်ထပ် ရတဲ့နေ့ ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ .. အဲဒီနေ့အတွက် .. ကိုကို .. ရည် မှန်းဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုဟာ .. ဘာလဲ သိလား ..”

ကိုကို ပြောနေသည့် အရာတွေကို ငွေယုန် စိတ်အာရုံ ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်၍ သိမြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ပြာသော ကောင်းကင် ..။ အဖြူရောင် တိမ်ဆုပ်တိမ်စိုင့်များ ..။ ထိုတိမ်ဖြူ ဆုပ်တို့နှင့် ပြာသောကောင်းကင်ဆီမှ .. လှပစွာ ရွာချလာသော ရောင်စုံပန်းပွင့်တို့ ဖြစ်တည်ရာ .. ပန်းမိုး ..။ ထိုပန်းတွေလှပ စွာ ဖေးတင်နေမည့် မြေပြင် ..။ အားလုံးကို ငွေယုန် ခံစားကြည့် နေစဉ်ခိုက် ကိုကိုသည် ဝီရိတွင်းဆီမှ အရာတစ်ခုကို ယူလာ သည်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ် ..။

အို .. ပန်းမိုးတို့ ရွာချနေသော ကောင်းကင် ..။ တိမ်ဖြူဆုပ်နှင့် .. လှပသော ပန်းမြေပြင်တို့ဖြင့် ရှိနေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါတကား ..။

ကောင်းကင်သည်လည်း ပန်းတံဖြင့် ပြည့်ဝနေ သည် ..။

ကျလာသော ပန်းတို့သည်လည်း မြေပြင်ဆီမှာ လှပစွာ ရှိနေလျက် ..။

ကောင်းကင်သည်လည်း ပန်းတို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေသော ပန်းကောင်းကင် ..။

မြေပြင်သည်လည်း .. ပန်းရောင်တို့ဖြင့် ထုံလှမ်း လှပနေသည့် ပန်းမြေပြင် ..။

ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်ကြားတွင်လည်း ပန်းတို့ဖြင့် ပြည့်ဝစေစည်နေသည့် ပန်းရောင်စုံမိုးတို့ဖြင့် ရှိနေကြချေသည် တကား ..။

ပန်းကောင်းကင် ..။

ပန်းမြေပြင် ..။

ဪ .. ပန်းမိုးတို့သည် .. ကိုကို အချစ်တို့ကို သက်သေတည် ဖော်ကျူးနေချေသည်ကော့ ကိုကိုရယ် ..။

အနှိုင်းမဲ့ အချစ် ..။ အေးချမ်းသော အချစ် ..။ အေးမြသော အချစ် ..။ မွှေးထုံသော အချစ်တို့ဖြင့် .. ကိုကို၏ အချစ်များစွာတို့ ဖြစ်တည်နေရလေသမျှ .. ဤပန်းချီကားချပ်ကား ..

ငွေယုန်ကို .. ပြောပြနေကြချေပြန်သည်ကော့ ကိုကိုရယ် ..။

ငွေယုန် .. ပန်းချီကားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရင် မျက်ရည်လည်လာနေသည်။

ကြည့်နူးသော မျက်ရည်ပါ ကိုကိုရယ် ...။

ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိတော့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံသည် ...။

အကြင်နာတရားတို့ဖြင့် ချမ်းမြေ့နေပါသော ကိုကို မျက်ဝန်းများ ...။

အချစ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့တည်နေအပ်ပါသော ကိုကို မျက် ဝန်းများ ...။

“အဲဒီပန်းချီကားကို .. ကိုကို ငွေယုန်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရ မယ်ဆိုတဲ့အခါမှာ ဆွဲခဲ့တာ ငွေယုန် .. ငွေယုန်တို့ .. ဒီ နေရာရောက်လာမှ .. ကိုကို .. ပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား တာ .. ငွေယုန်ကို .. ကိုကို .. သိပ်ချစ်တာပဲ ငွေယုန်ရယ်”

ကိုကို ပြောပြီး ငွေယုန် ပခုံးလေးထက်မှ လက်တို့ ပေးတင်သည်။ နဖူးပြင်လေးကို နမ်းရှိုက်သည်။ ရယ်နေရင်း ကြည့်နူးစွာ ကျလာသည့် ငွေယုန် မျက်ရည်များကိုလည်း တယု တယ .. သုတ်ပေးသည်။

“ကိုကိုကို .. ငွေယုန် .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို .. ငွေယုန်ကို သိပ်ချစ်တဲ့အတွက် .. ငွေယုန် .. ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ကိုကိုရယ် .. ငွေယုန်လောက် ဘယ်သူမှ ထံ မကောင်းနိုင်ကြပါဘူး ကိုကိုရယ် .. ကိုကိုနော် ဖြစ်ရင် အတွက် ငွေယုန် .. ကံကြမ္မာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို ..”

ဟု ပြောကာ ငွေယုန် ပန်းချီကား လေးကို စားပွဲပေါ် တင်သည်။

ကြမ်းပြင်တွင် ဖျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်သည်။ ကိုကိုကို .. ကန်တော့မိရသည်က ငွေယုန်ပါ ..။ ထိုသို့ ငွေယုန် လုပ်ချေလိမ့် မည်ဟုပင် ကိုကို ထင်ထားပုံမရ ..။ ချက်ချင်း ကိုယ်ကြီးကိုင်း သွားရကာ ငွေယုန် ပခုံးလေးကို ဆွဲယူထိန်း ပွဲလာပါ၏။

“ကိုကိုကို .. ဒီလောက်ကြီး .. ချစ်ရုံသေတဲ့ ငွေယုန်ကို .. ကိုကို .. အချစ်ပိုရပါတယ် .. ဘဝချမ်းမြေ့ဖို့အတွက် .. ကိုကိုနဲ့ မစားကြဖို့အတွက်လဲ ဆုပေးပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ ကလေးရယ် .. ဒီလောက်ကြီးထိ .. ကိုကိုကို တရိတသေ ကြီးမလုပ်ပါနဲ့ကွယ် .. ကိုကို မနေတတ်လိုပါ .. ညတိုင်း လဲ ငွေယုန် ကိုကိုကို ကန်တော့အိပ်စေကာ .. ကိုကို .. ဆုတွေပေးနေရင်းနဲ့ .. အနေကျပ်နေတာပါ .. ငွေယုန် ကိုကိုကို လက်ထပ်တာဟာ .. ကိုကိုက ငွေယုန်ကို လက် ထပ်တာဟာ .. ဘဝဖော်အဖြစ် ချစ်မြတ်နိုးကြဖို့ပါကွယ် .. အစဉ်တစိုက်ကြီး .. ကိုကိုကို .. ငွေယုန် ရိုသေနေစေဖို့ အတွက် .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဟုပြောနေရင်း ကိုကို ငွေယုန် ငါးပြင်လေးကို ဖွဖ ညင်ညင် .. သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နမ်းရှိုက်လာပဲ ၏။

“ကဲ .. ကလေးမ .. ကိုကို .. အစီအစဉ်ပြောင်းတယ် ငွေယုန် .. ကိုကိုနဲ့ .. စက်ရုံကိုလိုက် .. ငွေယုန်ကို .. ကိုကို .. မချန်ထားခဲ့ချင်ဘူး .. မျက်စိအောက်မှာပဲ ထား မယ်ကွာ .. ရောသွားချိုး .. ရေခွေးရိုနေတာပဲ .. ရေခွေးနဲ့

စပ်ချိုး .. ငွေယုန် ချိုးပြီးမှ ကိုကို ချိုးမယ် .. ကဲ .. ရေချိုး ..

ဟု မခွဲနိုင်သလို ပြောနေတော့ ငွေယုန် ရယ်လိုက်မိရကာ ရေချိုးခန်း ဝင်ရပါ၏။ ရေချိုးနေရင်း လက်၏အထိအတွေ့က အမြဲထိစမ်းနေမိကျ နေရာလေးဆီသို့ ရောက်၏။ လွန်ခဲ့သော ရှစ်လကျော် ကိုးလ ကာလဆီကတည်းက စမ်းစမ်းနေမိရပါသည် အကျိတ်လေး ..။

နာကျင်မှုလုံးဝမရှိပါသော အကျိတ်လေးပေမို့ ငွေယုန် သိပ်တော့ အရေးတကြီး မရှိခဲ့ ..။ အလေးမထားမိခဲ့ ..။ ညာဘက်ရင်အုံ၏ အထက်ဘက် .. အပြင်ဘက် ချိုင်းအနီး၌ ရှိခဲ့ပါသော အကျိတ်အခဲ မာမာလေး ..။ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ကြီးကြီးလာသည် ဟု ထင်ရပေမယ့် .. လုံးဝမနာကျင်သည့် အကျိတ်လေး ..။

ဤနေ့မှာတော့ .. ထူးခြားနေသည် ..။

လိမ္မော်ခွံအတိုင်း အဖုလေး ပေါလာနေသည့်အဖြစ် .. လက်နှင့်ပွတ်ကြည့်လိုက်စဉ်ခိုက် သွေးစို့ထွက်လာသည်။ အနာလေး တစ်ခု .. ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

ဒါပေမဲ့ .. မနာကျင် ..။ မကိုက်ခဲ ..။ ငွေယုန် တစ်ချက် ခပ်တွေ့တွေ့လေး စဉ်းစားမိသည်။ ရေပြောင်း မြေပြောင်းပေမို့ .. အအေးကြောင့်များ အနာဖြစ်လာခြင်းများပေလား ..။

ငွေယုန် ရေမိုးချိုးပြီးတော့ တဘက်လေးခြိုကာ အပြင်သို့ ထွက်လာတော့ ခုတင်ထက်မှာ ထိုင်ရင်း ငွေယုန် ရေချိုးအပြီးကို စောင့်နေသည့် ကိုကိုကို မြင်ရပါ၏။

ကိုကို စောင့်နေတာကို ငွေယုန် အားနာသည်။ ခုတင်ထက်တွင် ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်နေရာမှ ကိုကို ထရပ်ပါ၏။ သနပ်ခါးသွေးနေပြီ ဖြစ်ပါသည် ခွေယုန်ကိုကြည့်ကာ ..

“အဝတ်အရင်လဲလေ ငွေယုန် .. အအေးပတ်မှာပေါ့ .. ရေနွေးနဲ့ ချိုးတာဆိုပေမယ့် .. ဒါ .. ကောင်ပေါ်ဒေသရဲ့ လေဗျ .. အေးတယ် ငွေယုန် .. ဒီနေ့ .. ငါ့မအုံ့လို့ အအေး သက်သာနေတာ ..”

ဟု မြောတော့ ငွေယုန် ရယ်မိသည်။ ကိုကိုကတော့ ငွေယုန်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲစိုးရိမ်နေတတ်သည့် ကိုကိုပါပဲလေ ..။ ငွေယုန် ဖျားမှာ ကြောက်နေသည့် ကိုကိုသည် ရေချိုးဖို့ စွပ်ကြယ်လေးနှင့်ပဲ စောင့်နေသည့် ကိုကို ဖြစ်နေတာကိုကျတော့ မေ့နေပုံရပါ၏။ ခေါင်းဖြီးလေး လွတ်ကျသွားတာမို့ ငွေယုန် ကုန်း၍ကောက်စဉ်ခိုက် သိုင်းခြံထားပါသည့် တဘက်လျောခနဲ ပြုတ်ကျသည်မို့ ကိုကို ကောက်ပေးသည်။ တဘက်လေးကို ကိုကိုကိုယ်တိုင်ပဲ ခြို့ပေးလာသည်မို့ ငွေယုန် ခံလိုက်စဉ်ခိုက် ကိုကို အကြည့်က တစ်နေရာမှာ တန်၏။

“ဟင် .. ဒီမှာ အနာလေးပါလား .. အရင်နေ့က ကိုကို မတွေ့ပါလား .. ဒီနေ့မနက်မှ ဖြစ်တာလား ငွေယုန် .. ငွေယုန် ရေချိုးထွက်လာတဲ့အခါ ကိုကို တွေ့တွေ့နေတုန်းက .. ဒီအနာလေး မရှိပါဘူး ငွေယုန် ..”

ငွေယုန် အအေးမိမှာ ကြောက်လည် ကိုကိုသည် ငွေယုန်ကို တဆူပူပူဖြင့် တဘက်နှင့် ရေစက်တွေကို ကလေး

သုတ်ပေးသလို သုတ်ပေးတတ်သည့် ကိုကိုပါ ..။ ခု .. အနာလေး တွေတာနှင့် .. ကိုကို .. ပုပန်သလဲ ဖြစ်နေပြန်ပါသည့်အဖြစ် ..။ ငွေယုန် ရယ်လိုက်မိကာ ..

“မနာပါဘူး ကိုကိုရဲ့ .. ရေပြောင်း မြေပြောင်းရို့ .. အနာ ပေါက်တာ နေမှာပါ .. ပျောက်သွားမှာပါ ကိုကို .. ငွေယုန် ဆေးလူးလိုက်ပါမယ် ..”

“မဟုတ်တာ ငွေယုန် .. အသားနုနုနဲ့ ဥစ္စာကွာ .. ဒါ .. ပေါ့ဆဆ မလုပ်အပ်ဘူး ငွေယုန် .. အဝတ်အစားလဲ .. ဆရာဝန်ဆီ အရင်ဝင်မယ် .. အဲဒီမှာ .. ကိုကိုနဲ့ ခင်နေ ပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်မော် ဆိုတာ ရှိတယ် .. ပြမှဖြစ်မယ် ငွေယုန် .. အနာရင်းလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ”

ဟု ကိုကို ပြောတော့ ငွေယုန် ခေါင်းလေးခါ၍ ..

“ဟင် .. ရှက်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ..”

ဟု ပြောမိပေမယ့် မရှ ..။ ကိုကို ခေါင်းခါနေသည်။ ဆေးရုံသို့ မလိုက်၍ဖြစ်မှာ မဟုတ်တာကို ငွေယုန်

သိနေရပါ၏။

အနာပေါက်လာသည့် နေရာလေးကို ပြရမှာ ငွေယုန် ရှက်သည်။

ပြီးတော့ .. နောက်တစ်ခု စိတ်လေးနေတာ ရှိသည်။

ငွေယုန်ကို နားကြပ်တွေ ဘာတွေနှင့် ထောက်စမ်းလျှင် .. ငွေယုန် ရင်ဘတ်ထဲ အောင်နေသည့် ဝေဒနာကို ကိုကို သိသွားမှာ စိုးသည်။

အနာနေရာက နာတာမျိုး မရှိ ..။

ဘက်ဘက်ရည်ညွှန်းဆီကသာ ခောင်တာပဲ ရှိနေ သည်။

ငွေယုန်မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိနေတာပျိုး ဖြစ်နေမှာကို .. ငွေယုန် စိုးရိမ်သည်။

ငွေယုန်မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိနေတာ ကိုကို သိလျှင် .. စိတ်ပူရတာနှင့် ကိုကို .. ရော၍ နှလုံးရောဂါပင် ဖြစ်သွားနိုင်သည် လေ ..။

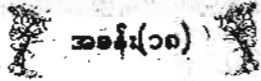
အနာက သေးသေးလေး ..။

နာတာလည်း မဟုတ် ..။ စိုးရိမ်ရောမရှိ ..။ ထိုသို့ ပဲ ငွေယုန် နားလည်ထားသည်။

စိုးရိမ်သည်က .. ညာဘက်ဆီမှ အနာမဟုတ် ..။ ဘယ်ဘက်ဆီမှ တစ်ခါတစ်ခါ စူးအောင်သော ဝေဒနာကို ဖြစ်စေသည့် အရာ ..။

ထိုအတွက်သာ ငွေယုန် စိုးရိမ်သည် ..။

ငွေယုန်မှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်မနေပါစေနှင့်ဟူသာ ငွေယုန် ဆုတောင်းမိရပါသည့် အဖြစ် ..။

မျက်နှာထက်မှာ အုပ်မှီးထားသော လက်ဖဝါးသည် ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။ မျက်ရည်များ အတောမသတ် ကျနေပြီဆို တာကို သိနေသည် ..။ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ခြင်း၏ တစ်ဖက် တွင် ခံစားမှုတစ်စုံတစ်ရာ ရှိသည်ဆိုငြားအံ့ ..။ ထိုခံစားမှုသည် ပင် ရင်ကို လိုက်မမိနိုင်ချေတော့ပြီကော ဆိုတာကို မိမိဘာသာ သိနေရသည်။ ရင်သည် ဆိုနေ၏။ ကျပ်ခဲတစ်ဆို့နေသော အရာ ကြီးတစ်ခုသည် ရင်တစ်အုံလုံးကို ညှစ်ထားသည်နယ် ကျပ်ခဲနေ သည်။ ကလေးတစ်ယောက်နယ် သူ့နှုတ်ဆီမှ ငိုရိုက်ချသံတွေကို မိမိဘာသာ ကြားနေရသည့် အဖြစ် ..။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက် ကွဲတော့မည့်နယ် ကိုက်ခဲနေသည် ..။

“ဖြစ်ရလေ ငွေယုန်ရယ် .. ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ် .. ကိုကို မယုံရက်လိုက်တာ .. မယုံရက်လိုက်တာ ..”

သူ့နှုတ်မှ ငိုရိုက်သံများနှင့် ရောထွေး၍ မချိတင် ညည်းသံက အဆက်မပြတ်နိုင် ..။ ရှေ့ဖြစ်လာမည့် အနာဂတ်

ကာလကို သူ မတွေးရက် ..။ သူ့နှလုံးအိမ်ကလည်း မတွေးရက် ..။ သူ့ဦးနှောက်ဆီမှလည်း မတွေးရက် ..။ သနားစိတ်နှင့် ကြေကွဲမှု သည် ရင်ကို လောင်မြိုက်၏။ အထီးကျန်ခြင်း ဘဝကို ရောက်ရ ချေမည်ကော ဆိုတာကို သိနေနှင့်သည့်သူတစ်ယောက်ပါ ခံစား မှုက ရင်ကို ဆိုးဝါးစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေစေနှင့်ပြီ ..။ ထို ထက်ပိုဆိုးသော ချောက်ချားမှုက ငွေယုန်လေး ခံစားရမည့် ဝေဒ နာ ..။ ထိုဝေဒနာကို .. သူ သိနှင့်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေနှင့်သည်။ ငွေယုန်ကို မကယ်နိုင်တော့ပြီ ဆိုတာ ကို သိနေရခြင်း ကိုက .. သူ့ရင်ကို လောင်မြိုက်နေစေခဲ့သည့် အဖြစ် ..။

“ကျွန်တော့် ငွေယုန်လေးကို ကယ်ကြပါဦး ဗျာ .. ကယ်ကြ ပါဦး ..”

ဟု လောကကြီးတစ်ခုလုံး ကြားအောင် သူ အော် ဟစ်၍ ငိုယိုတောင်းပန်ချင်နေသည်။ လည်ချောင်းထွေဆီမှ ဆောင့် ၍ ဆောင့်၍ ထွက်ကျလာနေသည့် ရှိုက်သံသည် ညင်ညင်သာသာ မရှိ ..။ ရင်ကိုဆောင့်၍ ခုန်ပေါက်ထွက်လာသည့် ရှိုက်ငင်မှုသည် လည်ချောင်းတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ထိုးဆောင့်ဖြတ်သန်း၍ နှုတ်ဖျားဆီမှ ဖွင့်ကျလာနေခြင်း ..။

သူ့လည်ချောင်းမှာ ရှိနေသည့် အကြောတွေ တင်း ထောင်ခုံးထ ရုန်းကြွနေကြသည်။ ရင်သည် ဝန်းဟိုက်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ ရှိုက်နေသည့် အရိုက် .. ကျနေသည့် မျက်ရည်တို့သည် မတန်နားနိုင်သေး ..။ သူလည်း မတားဆီးနိုင်ပွမ်း ..။

ကင်ဆာ ..။

ရင်သားကင်ဆာတဲ့လားလေ ..။

သူ မည်သို့ယုံကြည်ပေးရမှန်းပင် မသိ ။ ကျွန်မက မှာပဲ သူသည် ငွေယုန်လေးကို ဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်မော်ထံသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည် ။ ဒေါက်တာ ဒေါ်နွယ်နွယ်မော်မှ ငွေယုန်လေး ကို စမ်းသပ်ခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ .. ရယ်မော၍ ငွေယုန်ကို ကြည့် ကာ ..

“အားလုံး ကောင်းနေပါတယ် .. ဒီမှာက အေးလို့ပါ .. ရာသီဥတု အေးတော့ .. ဖြစ်တာမျိုးပါ .. အမြန်ဆုံးရန်ကုန် ကိုသား .. ပြန်နေလိုက်ရင် ကောင်းမှာပါ ။”

ပြောခဲ့သည်မို့ သူလည်း ရင်ထဲအေးသွားရ ။ ငွေယုန်လေးလည်း မျက်နှာလေး လန်းသွားခဲ့ပါသည် အဖြစ် ။ ဒေါက်တာကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပဲ သူ နှုတ်ဆက်ကာ ငွေယုန် နှင့်အတူ ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြကာ .. ငွေယုန်လေး ကားပေါ်တက်ပြီးချိန်ကျမှ ..

“ကိုတည်ကြည်ခန့် .. ဒီမှာ .. ရှင်လက်ကိုင်ပဝါ ကျန်နေ တယ် ..”

ဟု ဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်အေးမှ ပြောင်းမှာလာ ရပ်၍ ပြုံးခေါ်တာမို့ သူ တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်၏ ။ သူ လက်ကိုင် ပဝါသည် သူ့အင်္ကျီထူ အိတ်ကပ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသည် ။ ဒါကို သူ သိနေသည်ပဲ ။ ဒေါက်တာကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ပြုံး၍ ..

“လာပါဦးရှင် ..”

ဟု ခေါ်တာမို့ သူ တစ်ကျော့ ပြန်တက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ။ ဒေါက်တာသည် သူ့ကို သီးသန့်တစ်ခုခု ပြောချင်၍ဆိုတာ သူ့ နားလည်လာခဲ့သည်ကိုး ။

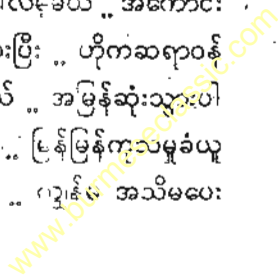

ငွေယုန် မသိစေချင်၍ ဆိုတာကိုလည်း နားလည်မိ ခဲ့သည်မို့ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ ရင်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ပါပဲ ။

“ယွန်းငွေယုန်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးရင် .. လာခေါက်ပြန်လာ ခဲ့ပါဦး .. သူ မသိအောင် .. ကျွန်မ ရှင် ကို အသိပေးစရာ ရှိနေလို့ပါ ..”

ဟု ဧည့်ခန်းမှာ အသိမေးစကား ပြောလာခဲ့သည်မို့ သူ့ထိုကတည်းက ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချင်၏ ။ ငွေယုန်ကို အမြန် ဆုံးပြန်မို့ ။ နောက်တစ်ကျော့သူ .. ဒေါက်တာထံ ရောက်စဉ် ခိုက်မှာ ..

“ယွန်းငွေယုန်ရဲ့ ညာဘက်ရင်သားမှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပါ ပြီ ကိုတည်ကြည်ခန့် .. အဲဒီစကားကို မသိပေး ပြောပြရ တဲ့အတွက်လဲ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး .. သူ့အရာဂါ က .. ခုထိလဲ .. မနာကျင်သေးတာမို့ သူကတော့ အဲဒီ အနာလေးအတွက် စိတ်သိပ်ပူနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. သာမန်လို့ပဲ ထင်နေတာပါ .. ဒါပေမဲ့ .. သူ့ရင်သားက အကျိတ်လေးကနေ .. ခု .. အနာလေး ဖြစ်တဲ့အထိအဆင့် ရောက်နေပြီမို့ .. ဝေဒနာက .. လွန်နေပြီ .. နောက်ဆို ရင် .. အနာကြီးလာမယ် .. နာလာပါလိမ့်မယ် .. အကောင်း ဆုံးကတော့ .. ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားပြီး .. ဟိုကဆရာဝန် ကြီးများနဲ့ ပြသတိုင်ပင်သင့်ပါတယ် .. အမြန်ဆုံးသွားပါ ကိုတည်ကြည်ခန့် .. ဒီရောဂါဟာ .. မြန်မြန်ကုသမှုခံယူ လေ .. ကောင်းလေပါ .. ဒါပေမဲ့ .. ကျွန်မ အသိမပေး

မဖြစ် ပေးရမယ်ဆိုရင် .. လူနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ပွန်း သည်ဖြစ်တဲ့ ရှင့်ကိုပဲ ပေးမှဖြစ်မှာမို့ .. ရင်သားကင်ဆာ ဆိုတာက .. အကျိတ်လေးစပြီး စမ်းမိသိမိပြီ ဆိုကတည်းကို က .. ချက်ချင်း နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်ကို ပြ သရမှာမျိုးပါ .. အကျိတ်က မနာကျင်တော့လဲ အများအား ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပဲ ထားတတ်ကြတာ များကြပါတယ် .. အဲဒီ အကျိတ်လေး ကြီးလာပေမယ့်လဲ မနာမရှိတာမို့ .. ဒီလိုပဲ နေတတ်ကြပြန်ပါတယ် .. ယွန်းငွေယွန်လို အနာလေးဖြစ် လာပြီဆိုတာတောင်မှ မနာပေးတဲ့ အနာလေးပဲ ရှိနေသေး တာမို့ .. ဆက်ပြီး ပေါ့ဆနေမိတတ်ကြတာ များပါတယ် .. အကျိတ်ကို စမ်းမိတာနဲ့ ချက်ချင်းပြုသင့်ပေမယ့် .. ရှမ်းလ ကျော်လောက်မှ ပြတာမျိုး ဖြစ်လာတတ်ရင် .. အလွန် နောက်ကျသွားရတာမျိုး ဖြစ်ရတာပါ .. ယွန်းငွေယွန်ကို စမ်းကြည့်တော့ .. သူ .. ဒီအကျိတ်ကို စမ်းမိသိမိခဲ့ တာ .. ကိုးလကျော်လောက်တောင် ရှိနေပါပြီ .. သူ့ကို .. ကျွန်မတို့ ကယ်တင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ .. နောက်ကျနေပြီလို့တော့ ပြောရမှာပါ .. ဒါပေမဲ့ .. ရန်ကုန်ကိုတော့ ခေါ်သွားပါ .. ဟိုမှာ .. ဘယ်လိုဆက်ပြီး ကုသမှု ခံယူရမယ်ဆိုတာ .. ဆရာကြီးများက ပြောပြကြမှာပါ .. ”

ဟု ပြောခဲ့သည့် စကား ..။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ရှိခဲ့ပါလေသော ဒေါက်တာ ..။ ပြီးတော့ .. ငွေယွန်မှာ .. ကင်ဆာ ဝေဒနာအပြင် .. နှလုံးရောဂါပါ ဖြစ်နေသည် ဆိုတာကိုပါ ကြား ခဲ့ရသည်မို့ .. ထိုဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်မော်၏ အိမ်မှာပင် သူ

သည် အရပ်ကြီးပြတ်မျှ သောကများဖြင့် ပိတ်ပိတ်ဖုန်းခဲ့ရသည် အထိပါ ..။

နောက်တော့လည်း ဒေါက်တာကိုသာ အနိုင်နိုင် ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဆိုတာကို ပြောခဲ့ရတာ .. သူ ကားဖြင့်ပြန် ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ..။ အိမ်သို့ သူ ပြန်မရောက်သေး ..။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်စွမ်းတော့သည့် ကြေကွဲလောင်ခြိုက်နေမှုများ .. တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမှုများ ..။ အနာဂတ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို ဖြစ်နေရသည့် ဝေဒနာများဖြင့် နစ်မြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ် ဤနေရာလေးမှာ သူသည် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် အဖြစ် ..။ ရပ်ထားသော ကားသည် လမ်းဘေးရှိ သစ်ရိပ်အောက် မှာ ရှိနေပါသည့် အဖြစ် ..။ သူကတော့ .. ပင်စိမ်းပင်ကြီး တစ် ပင်အောက်မှာ အားကုန်နေသည့် သူတစ်ယောက်နယ် အရပ်ကြီး ပြတ် ဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုပဲ ရှိနေသည် ..။ ငွေယွန် မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီ ..။ အသိလည်း နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

ငွေယွန်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ အလားအလာ နည်း ပါးနေပြီ ..။ သူ ဘယ်လိုမှ .. နားမလည်ရက်စိင်တော့သည့် ကံ ကြမ္မာ ..။ သူ၏ဇနီးသည် ငွေယွန်လေးသည် အကောင်းပကတိ နယ် ရှိနေသည်။ ဟုတ်သည် ..။ ရှိနေသည် ..။ ကင်ဆာရောဂါ ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပရိယာယ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ငြိနေ သည့် ငွေယွန်ကို .. သူ မကြာမလင့်မီသော ဂာလများဆီမှာ .. ကင်ဆာရောဂါသည်တစ်ယောက် အဖြစ် မြင်ချေတော့မည် ..။ အတိုင်းအဆမဲ့သော နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများကို ငွေယွန်လေး ခံစား နေရချိန်သည် နောင်ကာလဆီမှာ ဖြစ်တည်လာတော့မည် ..။

ဒါကို .. ဒါကို .. သူ့သည် တားဆီးနိုင်စွမ်းတော့မည် မဟုတ် ..
ကင်ဆာဆိုတာ .. မနာကျင်သော အရာတစ်ခုအဖြစ် .. လူ့ခန္ဓာ
ထဲမှာ စတင်ဝင်ရောက်လာတတ်ကြလျက် .. ပရိယာယ်ဆိုးကြီး
ဖြင့် လူတို့ကို .. ဘာမျှရောဂါမရှိသေးသည့်နယ် ထင်ယောင်စေ
တတ်ကြလျက် ..။ လူ့ကို သေစေသည်အထိ .. ဒုက္ခပေးတတ်
ချေသည်တကား ..။

“ငွေယုန်ရယ် ..”

သူ ညည်းနေမိရဆဲ ..။ ငွေယုန်ကို ထိုဝေဒနာဆိုး
ကြီးမှ ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်ချေမည်ဆိုလျှင် .. သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်
အပိုင်းကိုပဲ ပေးရ ပေးရ ..။ အို .. သူ့အသက်ကိုပဲ ပေးရ ပေး
ရ .. သူ ဖေးပါမည်။ ငွေတုန်ကြေးကျ မည့်မျှရှိစေ .. သူ့စည်းစိမ်
ပြုတ်စေဦး ..။ သူ .. ကုန်ကျခံပါမည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဒေါက်တာ
ဒေါ်နွယ်နွယ်မော်၏ စကားအရ ဆိုလျှင်ဖြင့် .. သိချိန်သည်
နောက်ကျနေချေပြီတကား ..။

“ကိုကိုဇနီးလေး .. ကိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ရတဲ့
ကလေး .. ကိုကို ရင်ထဲမှာ .. ညီမလေးလိုလဲချစ် .. ချစ်
ရတဲ့ ဇနီးသည်လေးလိုလဲ ချစ်ရတဲ့ ငွေယုန်လေးရယ် ..
လက်ထပ်လို့မှ မကြာသေးဘူး .. ဒီနှစ်မြေဖြင့်ရ အလှကို
ခံစားရင်း .. ကိုကိုကို ချစ်ရတဲ့စိတ်တွေ .. ကိုကိုနဲ့အတူ
နေနေရလို့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေရတဲ့ အဖြစ်တွေနဲ့ ရှိနေတဲ့
ငွေယုန်လေးရယ် .. နနဖန်ဖန်လေးရှိလှတဲ့ ကိုကို ငွေယုန်
လေး .. နာကျင်ကိုက်ခဲတဲ့ ဘေးနားကို .. မနိုင်ရင်ကား
ခံစားရရှာချေတော့မယ် .. အဲဒါကို .. ကိုကို .. ဘယ်လို

ရင်ဆိုင်ရပါမလဲ .. ငွေယုန်လေး ကိုကိုကို ချွန်ရစ်ခဲ့ရတော့
မယ် .. ထားရစ်ခဲ့ရတော့မယ် .. အထီးကျန်တဲ့ ဘဝတစ်ခု
ထဲမှာ ကိုကို ကျန်ခဲ့ရတော့မယ် .. အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကိုကို
ကို ချောက်ချားနေစေတတ်စိတ် .. ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေ
စေတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. အဲဒီထက် ဆုံးတဲ့အရာက ..
ငွေယုန်လေး ခံစားနေရမယ့် ဝေဒနာတွေက လက်ပိုက်ကြည့်
ပေးနေရမယ့် အဖြစ်ပဲ .. အဲဒီဝေဒနာတွေကို .. ခံစားနေရ
မယ့် ငွေယုန်ကို .. ကိုကို သနားတယ် .. မကြည့်ရက်ဘူး ..
သနားတယ် .. အို .. အို .. ငွေယုန်ကို .. ကိုကိုသနား
တယ် ..”

သူ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။ ငိုနေမိ
သည်။ ဝေဒနာတွေနှင့် လူးလှိမ့်ညည်းညူနေမည့် ငွေယုန်လေး ..။
မချီမဆန့် ခံစားရရှာမည့် ငွေယုန်လေး ..။ ထိုအဖြစ်ကို .. သူ ..
ခံနိုင်စွမ်းမရှိ ..။

ကူကယ်ရာမဲ့ခြင်းဆိုသည့် စကား တစ်ခု၏ အတိမ်
အနက်သည် မည်မျှပြင်းထန်သည် ဆိုတာကို သူ နားလည်လာ
နေမိပြီ ..။ ငွေယုန်လေးသည် ကူကယ်ရာမဲ့သေသည့် အဖြစ်တွေ
ဖြင့် အနာဂတ်ကာလမှာ ဝေဒနာဆိုးကြီးနှင့်အတူ ရှိနေရချေဦး
တော့မည်။

“ကျွန်တော့် ငွေယုန်လေးကို သနားပါ .. သနားပါ ..”

ဟု သူ .. ငိုယို၍ တောင်းပန်ချင်နေသည်။ ရင်သည်
အရူးအမူးဆန်နေ၏။ သောကဝေဒနာသည် ခိုးဝါးစွာ လူ့ကိုဖိစီး
အုပ်မိုးထားသည်။

လှမ်းလင်းမြင်နေရပါသည်။ တောင်တန်းညှို့ရရှိ...။
 တောအုပ်စိမ်းမြေမြေ ..။ နောက် .. မြေနီလွင်ပြင်ကျယ် ..။ တောင်
 ယာစိုက်ခင်းများ ..။ ခလောက်သံတွေဖြင့် စွဲတန်းသွားနေသော
 နွားဝန်တင်တန်း ..။ အားလုံးကို သူသည် .. ရိဝေစွာငေးကြည့်
 နေမိသည်။ ရင်သည် ဟင်းလင်းပြင်ကျယ်ကြီး တစ်ခုနယ် ဖြစ်
 နေ၏။ ဟာနေသည်။ လှိုက်ခါနေသည်။ ခေါင်းတွေကတော့
 ကိုက်ခဲနေဆဲ ..။

သူ .. အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်၍ စိတ်တွေကို စုစည်း
 ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရပါ၏။

ဤအတိုင်း .. သူ နေနေ၍ မဖြစ်သေး ..။ ငွေယုန်
 ကို .. သူ .. ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားဖို့ကိစ္စ ရှိနေသေးသည်။

သူ .. ငွေယုန်ကို .. သေမင်းဆိုသည့် ခံတွင်းဝမှ
 လုယူလိုက်နိုင်သည့် အဖြစ်တစ်ခုကို .. မျှော်လင့်ထားချင်သည်။
 ငွေယုန်ကို သူ .. ချစ်လွန်း၍ မခွဲနိုင် ..။ မခွဲနိုင်သည့် သူတစ်
 ယောက်၏ အရူးအမူးနိုင်နေသော အချစ်ကြောင့်ပင်လျှင် ငွေယုန်
 ကို .. သူ .. သေမင်းခံတွင်းဝဆီမှ လုယူလိုက်သူတစ်ယောက်
 အဖြစ် .. ဖြစ်လိုသော မျှော်လင့်ချက်များကို ဖြစ်တည်လိုက်ချင်
 နေပြန်သည်။ အားလျော့နေသည့် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို ..
 အင်အားကြီးမားသော မျှော်လင့်ချက်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းယူ
 လိုက်နိုင်ဖို့ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ညာနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
 ပြန်သည်။ ငွေယုန်ကို .. သူ .. ကင်ဆာဆိုသည့် ဝေဒနာဆိုးကြီး
 ထဲမှ .. ဖယ်ရှားဖို့အတွက် .. စွမ်းဆောင်နိုင်သူတစ်ယောက်

အဖြစ် .. ရှိနေသည်ဟု ပြန်၍ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် .. ညာနေမိ
 ပြန်သည်။

ငွေယုန်ကို နောက်မကျနိုင်သော အခွန်တစ်ခုအတွင်း
 မှ ကုသနိုင်လိုက်ပြီ ဆိုတာမျိုးကိုဖြစ်လာနေစေ့၍သည် ..။

သူ .. မျက်ရည်ကို ကြမ်းကြမ်းပွတ်ပစ်မိရပါ၏။
 ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ ကိုယ်သည် တစ်ချက် ယိုင်ချင်သည်။ ခေါင်း
 သည် မိုက်ခနဲဖြစ်၏။ ခြေထောက်တွေမှာ အားမရှိ ..။ ခြေသလုံး
 တွေ တောင်နေသည်။ ကြွက်သားတွေ ဆိုင်းကုန်သည်သို့ ခံစား
 ရပါ၏။

ဘုရားရေ ..။ ဤမျှတိုတောင်းသော အချိန်တိုလေး
 အတွင်းမှာ .. သူသည် .. ဤမျှအထိ အားကုန်အားပြတ် ဖြစ်သွား
 ရသည်တဲ့လား ..။ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သွားရသည်တဲ့လား ..။
 အာခေါင်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့နေသည်သို့ ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေ
 ကို လျှာဖြင့် သပ်မိစဉ်ခိုက် ခြောက်သွေ့သည့် အထိအတွေ့ကိုပဲ
 ရသည်။

“မဖြစ်ဘူး .. ဒီလောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကြီးနဲ့ ..
 ငါ .. ငွေယုန်ရှေ့မှာ သွားရပ်လို့ မဖြစ်ဘူး .. သူ သိသွား
 လိမ့်မယ် .. သူ့မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာကို မသိဘူး
 ပဲထား .. သူ့မှာ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီးတော့ .. အဲဒီ
 ရောဂါဟာ သေးသေးမွှားမွှား မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူ
 သိသွားလိမ့်မယ် .. ငါ .. ငါ .. ဒီပုံကြီးနဲ့ သူ့ရှေ့မှာ သွား
 ရပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ..”

ဟု သူ့ဘာသာသူ တွေးနေမိရသည်။ ပင်စည်ကို မှီရပ်၍ မျက်ဝန်းများကို ပိတ်ထားမိရဆဲ ..။ မျက်ရည်တွေကျလာ နေချိန်မှာ သူ့ လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သုတ်ပစ်မိသည်။

ဟန်ဆောင်ခြင်းဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အရေးတကြီး လိုအပ်လာတတ်လျက် ..။

ထိုဟန်ဆောင်မှု တစ်ခုအတွက် ရင်းရသည် ကြောင့် လောင်မြိုက်ခြင်းဆိုသည့် အရာသည် အနိုင်မဲ ပြင်းထန်စွာလုံး အိမ်ကို နှိပ်စက်တတ်ချေသည် ဆိုတာ သူ့ ရင်နှင်ရင်း၍ သိနေ ရပါချေသည်ကော ..။

“ငါ .. သူ့ရှေ့မှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရပ်ရမယ် .. ဘာမှမဖြစ် တဲ့အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရပ်ရမယ် .. အဝတ်အစားတွေ သိမ်းတော့ ယုန်လေးရေ .. လို့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အသံတွေနဲ့ ပြောနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရမယ် .. အေးတဲ့ခရပ် ကနေပြီး .. ရန်ကုန်ကို ပြန်မှဖြစ်တော့မယ် ယုန်လေးရေ .. လို့လဲ .. ပြောတဲ့အခါမှာ .. ငါဟာ သောကတွေနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ ရှိနေတဲ့ တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်နေရမယ် .. အဲသလို ဖြစ်အောင် .. ငါ .. ကြိုးစားရမယ် .. အို .. ဖြစ်ကိုဖြစ်နေ စေရမယ် .. ငွေယုန်ကိုချစ်တဲ့ငါ .. အဲသလို .. ဖြစ်ကိုဖြစ် နေအောင် .. လုပ်နိုင်စွမ်းနေရမယ် ..”

ဟု တွေးနေရင်း သူ့ စတင်၍ .. ငွေယုန်ကို ဟန် ဆောင်စွာ ပြောဆိုနိုင်စွမ်းမည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိလာ အောင် ကြိုးစားယူရပါ၏။

သူ .. ငွေယုန်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်သို့ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်မိသည်။ ရှေ့မှာရှိနေမည့် ငွေယုန်ကို ပြုံးကြည့်သည်သို့ .. စတင်၍ နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူနေရသည်။

ဘာဆိုဘာမျှ သောက၏အငွေ အသက်သော်မျှ မရှိ သည့် သူတစ်ယောက်နယ် သူ တည်ငြိမ်စွာ ရင်နေစွမ်းရှိဖို့ လို သည်လေ ..။

ဖြစ်နိုင်လျှင် .. ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းကိုက .. လေလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ဆင်းလာသည် တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်နေဖို့ လိုသည် ..။

သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ .. ဆင်းလာသည့် တည်ကြည် ခန့် ဖြစ်နေရမည် ..။

ဘဝတစ်ခုလုံးကို .. ပြည့်စုံချမ်းမြေ့စွာ ဖြတ်သန်းသည့် တည်ကြည်ခန့် ..။ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်နေသည့် တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်နေဖို့ လိုသည် ..။

သူ .. မည်သည့်သီချင်းကို လေ့နွဲ့၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရမည်လဲ ..။ ကားပေါ်မှ ကြည့်လင် ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းလာသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့အမြင်အာရုံ မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖော်ကြည့်မိသည် ..။ ရင်သည်းကြွမျှ ဝိုကြွေး ခဲ့သော သူတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ခြားနားနေသော သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ငွေယုန်ရှေ့မှာ သူ ရှိနေဖို့ လိုသည်။ ဟုတ် သည် ..။ ထိုသို့ ရှိနေဖို့ လိုသည် ..။ သူ လေချွန်၍ ဆင်းပြီးသည့် နောက်မှာ ကားတံခါးကို ပေါ့ပါးစွာပဲ ပိတ်မည် ..။ နောက် .. သီချင်းကို နှုတ်မှဆိုလိုက်သင့်သေးသည်။ သူ့သည် .. ပျော်ရွှင်

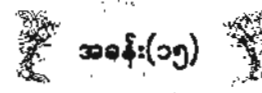

ခြင်းများဖြင့် ပျော်ဝင်နေသည့် တည်ကြည်ခန့် ဖြစ်နေရမည်လေ။
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ခါလျက် လှုပ်ခတ်လာ၏။

“ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ .. အလွန်ပင်ယဉ်သော် ..
မြမြ တစ်ကိုယ်လုံး မမုန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းချ
ရှက်တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေးကလေးစိုစို ..
ကိုကို .. သ .. နား .. သော် ..”

သူ့အသံတွေ တုန်ခါလာသည် ..။ တဖြည်းဖြည်း
အက်လာသည် ..။ နှေးလာသည် ..။ သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်
တွေ စီးကျလာနေကြပါ၏။

ဤတစ်ကြိမ်မှာလည်း .. သူသည် .. ကလေးတစ်
ယောက်နယ် .. ရှိုက်ကြီးတင်င် .. ငိုချလိုက်မိပြန်ပါပြီတည်း ..။
တိတ်ဆိတ်သော နေရာလေးမှာ .. သူ့ ငိုရှိုက်သံသည်
သာလျှင် .. လေနှင့်အတူ .. လွင့်ရှင့်ပြန်လျက် ရှိချေသည်တကား ..။

“ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ .. အလွန်ပင်ယဉ်သော် ..
မြမြ တစ်ကိုယ်လုံး မမုန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းချ
ရှက်တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေး ကလေးစိုစို ..
ကိုကို သနားသော် ..”

သူ့အသံတွေ ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ
မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းယူနေရသည့် အဖြစ် ..။ လေလေးတချွန်
ချွန်ဖြင့် သူ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်တိုင်းဆီသို့လည်း
သီချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ ညှော်ခန်းမှာ
ငွေယုန်လေး မရှိ ..။ မီးဖိုဆောင်မှာလည်း မရှိ ..။

ညှော်တွေမိတော့မှာပဲ .. ဟု စိုးရိမ်နေရစိတ်ကဖြင့်
တစ်ချက် အေးသွားရသည်။ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ သူ တေးလေး
တညည်းညည်းဖြင့် ဆက်တက်ခဲ့ရပါ၏။ လှေကားထစ်တွေကို
ပေါ့ပါးစွာ တက်နေသည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေအောင်လည်း
အနိုင်နိုင် ကြိုးစားယူနေရသည်။ ရင်သည် လောင်မြိုက်နေ၏။
ဆိုးဝန်၏။ ပေါက်ကွဲလှလှ ဖြစ်နေ၏။

ရင်တစ်အုံလုံး ဆုပ်ခြေခံရနေသည်သို့ ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့
ငွေယုန်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ်ဖြင့် ကြေကွဲလောင်မြိုက်နေသည့်
ခံစားမှုများကို .. ဖုံးကွယ်ယူနိုင်ဖို့ .. ထိန်းယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရ
ရခြင်းသည်လည်း ငွေယုန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ကြောင့်ဖြင့်ပင်
ဖြစ်တည်နေရချေသည်တကား ..။

ဪ .. ချစ်ရသူလေး မသိပါစေနင့် ..။

သေခြင်းတရားနှင့် လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေသည့်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည်ကော ဟူ၍ မသိပါစေနင့် ..။

သိနှင့်နေရသည့် သူ့ရင်သာ ကြေကွဲခြင်းဖြင့် နစ်
မြုပ်မွန်းကျပ်နေကြပါစေတော့ ..။

ငိုကြွေးနေခြင်းများဖြင့် ရင်သည် ကြေကြေပြုန်းမှု
ဖြစ်နေကြပါစေတော့ ..။

သူသည်သာ .. သိဂုဏ်စွာ .. သိုသိပ်စွာ .. အနှိုင်းမဲ့
ခံစားနေလိုက်ပါတော့မည်။ ချစ်ရသူလေးကို .. လောလောဆယ်
မှာ .. ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးကို မသိစေချင် ..။ မသိစေရက် ..။

အခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်တော့ သူ တစ်ချက်ငြိမ်
ရပ်သည်။ အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ငွေယုန်လေး အိပ်များအိပ်နေချေသည်
လား မသိ ..။ ငွေယုန်ကို သူ ထားခဲ့၍ စက်ရုံဆီသို့ သွားမည်
ဟု ပြောကာ ဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်မော်၏ အိမ်သို့ နောက်
တစ်ကျော့ သူ သွားခဲ့သည့် ကာလနှင့် ..။ သစ်တောအုပ်လေးဆီ
မှာ သူ့ငိုကြွေးပန်းဟိုက်နေရသည့် ကာလတွေသည် မနည်းလှ ..။
အိမ်မှာ ငွေယုန်လေး တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင်းများ ပျင်းလာ
လျက် .. အိပ်များ အိပ်နေချေသည်လား မသိ ..။

သူ .. သိချင်းကို မညှဉ်းဖြစ်စေ ..။ အကယ်၍
များ ငွေယုန်လေး အိပ်ပျော်နေလျှင် သူ့အသံကြောင့် နိုးသွားမှာ
စိုးသည်။ အိပ်နေစေတော့ ..။ ဪ .. ဒေသတွေ ပြင်းပြစွာ
မခံစားရခိုက် .. အိပ်ခွင့်ရခိုက် အိပ်စေတော့ ..။ အတွေးသည်
တဖြေမြေ နာကျင်ကြေကွဲနေသည့် နှလုံးအိမ်က မွေ့ချေသည်သို့
ရှိလင့်လာပြန်သည်။

အတန်ကြာမျှ သူ့နေရာမှ မရှေ့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက်ကြီး ရပ်နေမိရပါချေ၏။ စိတ်ကို မနည်းကြီး ပြန်၍စုစည်း
ယူနေရသည်ပဲလေ ..။ တစ်ယောက်တည်း ဖိစီးခံစားနေရသည့်
ထိခိုက်ကြေကွဲနေခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခြင်းများသည်
ကုကယ်ရာမဲ့နေသည့် သူတစ်ယောက်နယ် သူ့ကို နှိပ်စက်ဝါးမျို
နေကြသည်သို့ ရှိချေ၏။

အတန်ကြာမှ သူ့ကိုယ်ကို ပြန်တော်သည်။ တံခါး
ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွင့်၍ အခန်းတွင်းကို ခပ်ဖွဖွ ဝင်လည်းဝင် ..။
ငွေယုန်ကိုလည်း ခုတင်ထက်မှာ ရှိနေချေသည်လားဟု ချက်ချင်း
ကြည့်လည်းကြည့်နှင့် ရှိသွားရပေမယ့် .. ခုတင်ထက်မှာ ငွေယုန်
လေး ရှိမနေ ..။

အကြည့်က စာကြည့်စားပွဲဘက်ဆီသို့ ရောက်ရချေ
သည် အဖြစ်။ လူရိပ်လေးသည် စာကြည့်စားပွဲဆီမှာ ရှိနေချေသည်
မို့ လှမ်းကြည့်မိခြင်း ..။ ငွေယုန်လေးသည် တံတံဆိတ်စွာ ထိုင်
နေပါချေ၏။ အကြည့်က .. စားပွဲထက်မှာ ငာန်နေသည်။ သူ
မြင်လိုက်ရသည်က .. စားပွဲထက်ဆီမှာ ရှိနေသည့် .. စက္ကူဘူး ..။
ဪ .. သူ .. ငယ်စဉ်ကာလက ငွေယုန်ကို မေးနေလက်ဆောင်

အဖြစ် ပေးခဲ့ဖူးသော .. အိမ်လေးဆောက်ပေးခဲ့ဖူးသော .. ဖိုင်
ဘာတုံးလေးတွေ ရှိနေပါသည် စက္ကူဘူး ..။ ရင်သည် ကျင်ခနဲ
ဖြစ်၏ ..။ သူ၏ ငွေယုန်လေးသည် ဤလက်ဆောင်စက္ကူဘူးကို
ဤနေရာထိတိုင် .. ယူဆောင်လာခဲ့ချေသည် တကား ..။

ငေးငေးလေး ကြည့်နေသည့် ငွေယုန် မျက်ဝန်းလေး
တွေ ရီဝေဖျော့ကျနေတာကို သူ မြင်ရစဉ်ခိုက် ရင်သည် ထိတ်
ခနဲ ဖြစ်၏။ ငွေယုန်သည် .. တစ်ခုခုကိုများ ကြိုတင်တွေးယူ
နားလည်နေနှင့်သည့် သူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေချေသည်လား
မသိ ..။

ငွေယုန်မှာ .. ဆိုးဝါးသော ရောဂါကြီးတစ်ခုခု
ဖြစ်နေသည့်ဟုများ ထင်မှတ်နေချေသည်လား မသိ ..။ ငွေယုန်
မျက်နှာလေး မလန်းဘဲ ရှိနေတာကို မြင်နေရခြင်းဖြင့်ပင် .. မြင်
နေရရှိမျှဖြင့်ပင် .. သူ ရင်သည် .. လောင်မြိုက်လာပြန်သည်။
သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ငွေယုန်ထံ လျှောက်တော့ ငွေယုန် ထိုအခါမှ
ကြည့်လာပါ၏။ သူ ရောက်နေတာကို ငွေယုန် သိနေချေသည်
ပဲ ..။

“ငွေယုန်ကို .. ရန်ကုန်ခေါ်သွားတော့မယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား
ကိုကို .. ငွေယုန် အဝတ်အစားတွေ အားလုံးသိမ်းထား
ပြီးပါပြီ ကိုကိုရယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရင်ထဲဆိုနေသည်။ ငွေယုန်
ကို အကဲခတ်သလို ခပ်ငေးငေး ငှဲ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်စဉ်ခိုက်
ငွေယုန် မျက်ဝန်းလေးတွေက ဖိုင်ဘာအိမ်လေးဆောက်မို့ ထည့်
ထားပါသည် စက္ကူဘူးထက်မှာ တန့်၏။

“ငွေယုန်က .. ဒီမှာ အမြဲနေရမယ်လို့ မှတ်နေတာ .. မှတ်
ထားတာ .. ကိုကိုနဲ့ ငွေယုန် လက်ထပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ..
ကိုကို စည်သွပ်ဘူးစက်ရုံကလဲ ဒီမှာပဲ ရှိနေပြီဆိုတော့ ..
ကိုကို အမြဲနေရမယ့် နေရာဟာ ဒီနေရာပဲလေ .. ဒီနေရာ
လေးက .. သာယာတယ် ကိုကို .. ရှုခင် တွေလဲ သိပ်လှ
တယ် .. ဒီအိမ်မှာ ငွေယုန် ကိုကိုနဲ့ တစ်သက်နေရမယ်လို့
မှတ်ထားတာ .. ပျော်နေမိတာ .. ဒါကြောင့် .. ဒီစာကြည့်
စားပွဲလေးပေါ်မှာ ဒီဖိုင်ဘာအိမ်လေးတစ်လုံးကို .. ကိုကိုကို
ဆောက်ခိုင်းမယ်လို့ မှတ်ထားတာလေ .. ဒါပေမဲ့ ..
ငွေယုန် .. ကိုကိုကို ချက်ချင်းမပူဆာခဲ့သေးဘူး .. ငွေယုန်
တို့ လက်ထပ်တာ .. တစ်လပြည့်တဲ့အခါကျမှ .. အထိမ်း
အမှတ် တစ်ခုအဖြစ် .. ကိုကိုကို ဆောက်ခိုင်းမယ်လို့
မှတ်ထားတာ .. တွေးထားတာ .. ခုတော့ .. ခုတော့ ..
ဒီတစ်ခါလဲ .. လွှဲပြန်ပြီ ကိုကိုရယ် ..”

ငွေယုန်အသံလေးတွေ အက်နေသည်။ တုန်ခါနေ
သည်။ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်ဝေချင်နေ၏။ မျက်လွှာကို ဖျတ်
ခနဲချလိုက်စဉ်ခိုက် ငွေယုန် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စက်တွေ အိခနဲ
ပြိုကျလာတာကို သူ မြင်နေရသည်။ ရင်သည် ခံနိုင်ရည်မရှိစွမ်း
ပြီ ..။ ငွေယုန်လေးရယ်ဟု သူ ရင်ကွဲသံကြီးနှင့် ခေါ်ပစ်လိုက်
ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. သူ့လည်ချောင်းဆီမှ ဘာသံမှ ထွက်ကျမလာ
နိုင် ..။

အိမ်လေးနှင့် ပတ်သက်၍ စွဲလမ်းလွန်းစွာ .. ရှိလှ
ပါချေသော ငွေယုန်လေး ..။ ငွေယုန် ဆန္ဒအတိုင်း .. သူသည် ..

ဤစာကြည့်စားပွဲထက်မှာ ဖိုင်ဘာအိမ်လေးတစ်လုံးကို ဆောက်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ထို့နောက် .. ငွေယုန်လေးနှင့်တူတူ .. အိမ်လေးကို ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးတစ်လုံးလည်းပါသော အစိမ်းနှင့် အပြာရောင်လေးတွေ နှစ်ခုအဖြစ်လည်း ရှိပါလေသော .. အမိုးနီနီလေးနှင့် လှပစွာ ရှိနေပါချေမည် တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးပမာ .. ဖိုင်ဘာအိမ်လေးကို ငွေယုန်နှင့်တူတူ .. သူ ရယ်မော၍ ဆောက်လိုက်ချင်ပါသည်။ ထိုဖိုင်ဘာအိမ်လေးမှာ .. ဟိုငယ်စဉ် တုန်းကနယ်ပင် သူသည် .. ရေကန်နေရာလေးတွေ .. ပန်းဥယျာဉ် နေရာလေးတွေကိုလည်း ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို ဆက်၍ဆက်၍ ပုံဖော်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ လှပသော မန်းခင်းနှင့် .. လှပသော ရေကန်ပြာနှင့် .. လှပစွာရှိနေမည့် အိမ်လေးတစ်လုံးအဖြစ် သူ .. ဆောက်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်လေးသည် .. ဤအချိန်မှာ အိမ်လေးကို ဆောက်ခွင့်ပြုတော့မည် မဟုတ် .. ဘာကြောင့်ဆို .. ဤဖိုင်ဘာအိမ်လေးတစ်လုံးသည် .. ငွေယုန် အမြဲရှိနေသည့်နေရာမှာပဲ .. ရှိခွင့် .. ငွေယုန်က ပြုချေမည်ကိုလေး ..။

သူ .. ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်မိသည်။ ငွေယုန် ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ယူလိုက်သည်မှ .. ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်စွာ .. အဝေးမခံနိုင်စွာ .. အဆုံးရှုံး မခံနိုင်စွာဖြင့် ပေါက်ကွဲလှလှဖြစ်နေသည့် နှလုံးအိမ်ဖြင့်ပါ ..။ သူ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ ငွေယုန် ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကိုတိုးဝင်၍ ကလေးလေးလိုပဲ ငိုချလိုက်ချင်သည်။ ငွေယုန် ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်မှာလည်း သိမ်းပွေ့ထားလိုက်ချင်

ပြန်သည်။ ငွေယုန် ဆံစလေးတွေကိုလည်း သပ်ပေးနေချင်သည်။ ငွေယုန် မျက်နှာ နုနုလေးကို မေးမော၍ တစ်မိမိမိမျှ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေချင်သည် ..။ သူသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေ၏။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း ဆိုတာကို .. သူ .. အနိုင်နိုင်ပြန် ထိန်းယူနေရသည့် အဖြစ် ..။ ဦးနှောက်တွင်းရှိ အစိတ်အပိုင်းတွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ကုန်နေကြသည်သို့ အခံ့ဆုံးသော ဝေဒနာနှင့်အတူ ခေါင်းတွေကိုက်တက်နေသည်။ လူ့သည် ရူးလုမတတ်ဖြစ်နေ၏။ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေသည့် သူ့ဘယ်ယောက်ထက်ပင် .. သူ့ကိုယ်သူ့ .. အခြေအနေဆိုးနေသည်ဟု ထင်နေရသည်။ အထိ အသက်ကို အနိုင်နိုင် အားယူရိုက်ရှုလိုက်ရပါသည် အဖြစ် ..။ သူ့ကိုယ်သူပင် စိုးရိမ်လာနေသည်။

ရုတ်တရက်များ .. သူ မူးမေ့လဲကျသွားချေတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်စိုးရိမ်လာနေမိရပါ၏ ..။ ထိုသို့ သူအဖြစ်မခံနိုင် ..။ မဖြစ်စေရ ..။ ထိုမျှ သူ ဣန္ဒြေပျက်လျှင် .. မူပျက်နေလျှင် .. ငွေယုန် သိသွားချေမည် ..။ သိ၍ မဖြစ် ..။ အသိမခံနိုင် ..။ သူ .. ငွေယုန်ကိုယ်လေးကို ထွေးပိုက်ထားရင်း စိတ်တွေကို မနိုင်မနင်း ပြန်ထိန်းယူနေရသည့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါချေသည်တကား ..။

ငွေယုန် မျက်နှာလေးကို သူ ဖေ မော့သည်။ ပါးပြင်နုနုကို ဖွဖွညင်ညင် .. သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နှမ်းရိုက်သည်။

ဤမျှ နူးညံ့ဖွေးဥနေသည့် ငွေယုန်ထံမှာ ကင်ဆာရောဂါဆိုးကြီးသည် အဖြစ်တွယ်နေချေပြီတလား ..။ ထိုအဖြစ်ကို .. သူသည် .. ဘာမျှမတွန်းလှန်သာတော့သည့် တည်ကြည်ခန့်

အဖြစ် ရှိနေရချေသည်တဲ့လား ..။ အဖြစ်တို့သည် ယုံကြည်ရန် ပင် မရှိပြီ ..။ ယုံကြည်ပေးလိုက်ဖို့ .. အလွန်ပင် .. ခက်ခဲနေ လောက်အောင် .. လောလောဆယ်မှာ ငွေယုန်လေးသည် .. ကျန်းမာသူတစ်ယောက်နယ်ပင် ရှိနေချေသည်တကား ..။

ထောဒနာဆိုးကြီးကို ခံစားရင်း .. သူ့ကို .. တစ်နေ့ မှာ .. ချန်ထားထွက်ခွာသွားရချေဦးတော့မည့် ဇနီးသည်လေးကို .. သူ .. ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေတော့မည့် အထီးကျန်သူ တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုဖြင့်ပင် .. ငွေယုန်လေး သိအောင် မကြည့်ရက် ..။

“လောလောဆယ်မှာ သိပ်အေးတော့ .. ငွေယုန်လေး ရန်ကုန်မှာ ခဏနေရမှာပေါ့ .. မိုးရယ် .. ဆောင်းရယ် .. ဟိုမှာနေ .. နွေရာသီကျတော့ ဒီမှာပြန်လာနေကြတာပေါ့ .. ကိုကိုလဲ .. ငွေယုန်ကို .. ဒီမှာပဲ ရှိစေချင်တာ ..”

ဟု သူ တိုးဖွဖွပြောတော့ ငွေယုန် သူ့ကို မော့ဝေး ကြည့်နေသည်။ ငွေယုန် မျက်ဝန်းများကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း သူ မလုံမလဲ ဖြစ်ချင်၏။ ငွေယုန်သည် .. သူ့မျက်နှာထက်မှာ အကြည့်တွေကို ရိုးရိုးကြည့်နေသည်ဟု မထင် ..။ တစ်ခုခုကို အဖြေရှာထုတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု သူ ထင်လာနေသည်။ ကလေးလိုပဲ .. သူ .. အနေခက်လာရပါ၏။ မိနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်လာနေရသည်။

“ငွေယုန်က .. ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ခွင့် ရလိုက်ကတည်း က .. ဖျော်နေတာ .. ငွေယုန်ချစ်တဲ့ ကိုကိုနဲ့ မခွဲရတော့ သွားဆိုပြီးတော့ပေါ့ ကိုကိုရယ် .. ခု .. ကိုကိုနဲ့ ငေးရဦး မယ် .. ငွေယုန်က ရန်ကုန်မှာနေ .. ကိုကိုက .. ဒီမှာ

စက်ရုံဆောက်နေတာ အပြီးသတ်ဖို့အတွက် ပြန်လာနေ .. အဲသလို ရှိနေရတော့မှာ ..”

ဟု သူ့ကို မခွဲနိုင်သလိုလေး ငါးစင်းပုံလေးဖြင့် ပြောလည်းပြော ..။ သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးတင်လိုက်တော့ သူ မျက်ရည်လည်ချင်နေသည်။ ခေါင်းလေးပေါ် သူ့လက်ဖဝါးတွေကို ဖေးအုပ်ထားရင်းမှ ..

“ကိုကို လိုက်နေမှာပေါ့ .. ဟိုမှာ ငွေယုန်နဲ့တူတူ ကိုကို နေမှာ .. ဒီမှာက .. ကိုစိုင်းနောင် ရှိနေတာပဲ .. တစ်လ တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ခဏ ဒီကိုလာကြည့်လိုက်လဲ ဖြစ်တာပဲ .. ကိုကိုကလဲ ငွေယုန်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူးဗျာ .. ဒီစက်ရုံဆောက်နေတဲ့ကိစ္စထက် .. ငွေယုန်က ပိုအရေးကြီး ပါတယ်ကွယ် .. ငွေယုန်ကို .. ကိုကို မခွဲနိုင်တာကပိုအဓိက ကျပါတယ် .. ကိုကိုတို့ .. မိုးရယ် .. ဆောင်းရယ် .. ဟို မှာနေမယ် .. နွေကျတော့ ဒီမှာလာနေမယ် ဟုတ်ပြီလား ..”

ဟု ပြောတော့ ငွေယုန် တစ်ချက် ပြုံးသည်။ သူ .. အတူတူ လိုက်နေမည်ဆို၍ စိတ်ထဲ သက်သာရာ သွားသည်နယ် ရှိ၏။ သူ့ကို .. ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်အောင် ချစ်ရာသည် ငွေယုန် လေးကို .. သူကလည်း .. ဘယ်တော့မှမခွဲ ..။ မချန်ရစ်နိုင်စွမ်း ..။ ငွေယုန် အတွက် ကျန်သမျှ .. ကာလလေးသည် .. သူနှင့်အတူ ရှိနေရသည့် ကာလအဖြစ်ပဲ .. ဖြစ်တည်စေရမည် ..။

“ဒါဖြင့် .. ဒီအိမ်လေးကို .. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကို .. ဟိုမှာလဲ အမြဲမနေဖြစ် .. ဒီမှာလဲ အမြဲမနေရနဲ့ .. ဒီလို ပဲ .. စက္ကူဘူးထဲမှာပဲ ရှိနေရတော့မှာလား ဟင် .. ငွေယုန်

က ... အိမ်လေးကို ဆောက်ပြီးရင် ... အဖျက်မခံနိုင်ဘူး ကိုကို ... ပြီးတော့ ... ငွေယုန်နဲ့ အိမ်လေး တစ်နေရာ စီလဲ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... ကိုကိုနဲ့ဝေးရပြီဆိုတုန်းက ... ဒီ အိမ်လေးကို ငွေယုန် ကိုယ်တိုင် ဖျက်ခဲ့ရတာ ... ရင်ယံကို အောင်နေ ... နာကျင်နေတာပဲ သိလား ... ငွေယုန်လေး ... ကိုကိုနဲ့ ဖတ်သက်လာရင် ... ဘယ်အရာမဆို ... အသေး အမွှားရယ်လို့ကို မရှိတာပါ ... ကိုကိုလက်နဲ့ဆောက်ပေးခဲ့ တဲ့အိမ်လေးကို ... ငွေယုန် ဖျက်ခဲ့ရတုန်းက ... ရူးမတတ် ... ဝိုင်းမိရတာပါ ... ခုကျတော့လဲ ဆိုကိုရယ် ... ဒီအိမ်လေး ပါာ ... အတည်တကျ နေရာလေးတစ်ခုကိုတောင် ... မရှိ နိုင်သေးတဲ့ အဖြစ်နဲ့ပဲ ... ကြုံနေရတုန်းပဲနော် ... ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ချ လိုက်မိသည်။ လည်ချောင်းတွေ ဆိုကျပ်နေသည့် အဖြစ်။ တံတွေးတနင်္ဂနွေဖြင့် ရှိနေပေမယ့် တံတွေးကို မျိုချ၍မရလောက် အောင် လည်ချောင်းတွေ ကျပ်ခဲတစ်ဆို့နေသည်။ မေးကြောတွေ မာတင်းနေသည်။ မေးရိုးသည် တင်းခဲတောင်ခဲနေသည်။ ကြေကွဲ နေစိတ် ... တဖြည်းဖြည်းကြေနေအောင် ခံစားနေရသည့် နှလုံးအိမ် တို့သည် ... သူ့ကိုယ်ခန္ဓာရှိ သွေးကြောတွေ ... ကြွက်သားတွေကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် ... တင်းခဲဆိုကျပ်နေအောင် လုပ်ထား ချေသည်သို့ ခံစားရပါချေသည့် အဖြစ် ...

“ဘယ်တော့လောက် ... ရန်ကုန်ကို သွားမလဲ ကိုကို ... ”
ဟု မေးလာတော့ သူ ငွေယုန်ကို ထွေးပိုက်ထားရင်း

“မနက်ဖြန် ... သွားကြရင် ကောင်းမလား ဘွယ် ... ဟင် ... ”
ဟု ပြောမိသည်။ ငွေယုန် တစ်ချက်ငြိမ်နေ၏။
နောက်တော့ သက်ပြင်းလေးရှိက်၍ ...

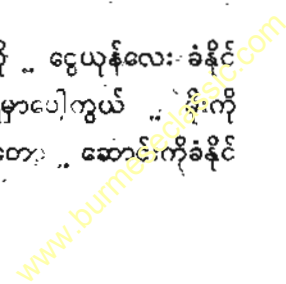
“အေးလေ ... ကိုကိုက ... ငွေယုန်နဲ့ ဖတ်သက်လာရင် အရမ်းစိတ်ပူတတ်တာ ငွေယုန် သိနေတာပဲ ... ရေပြောင်း မြေပြောင်းမို့ ... အနာလေးတွေ ပေါက်လာမှာ ကိုကို ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ ငွေယုန် သိပဲ ဘယ် ... ကိုကို သဘောပါ ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် ... ဒီနေရာလေးက သိပ် လှတာနော် ... ငွေယုန်ဖြင့် ... ပျော်နေမိတာ ... ”

ဟု ပြောလာတော့ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖေးမောညှပ်ထိန်းယူ၍ စာစိမ့်စိမ့် ကြည့်မိသည်။

ကဲကြမ္မာရယ် ... ဒီလောက် သာယာအေးချမ်းနေ စေသင့်ပါတဲ့ ... ဘဝကို ... ဘာကြောင့် ... ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့အရာ နဲ့ အဆုံးသတ် စေရက်ရတာလဲ ... ဟု မေးချင်နေသည်။ ဤ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ ...။ ရွန်းမျက်တောင် ထူထူလေးတွေ ...။ လှပဖွေးဥနေသည့် မျက်နှာလေး ...။ နွဲ့ပောင်းနန်းဆန်သည့် တိုယ်ဟန်လေး ...။

ဘယ်လိုမှ ... ဘယ်လိုမှ ... သူ ... မခွဲနိုင်ပါသည့် သူ၏ဇနီး ...။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်မျှ ... ချစ်ရပါသည့် သူ၏ဇနီး ...။ သူ၏ဘဝဖော် ...။ သူ၏မြတ်နိုးရာ ...။

“တဖြည်းဖြည်း ... ဒီရာသီဥတုကို ... ငွေယုန်လေး ခံနိုင် ရည်ရှိလာအောင်တော့ လုပ်ယူရမှာပေါ့ကွယ် ...။ မိုးကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာအောင် ... နောက်တော့ ... ဆောင်းကိုခံနိုင်

ရည်ရှိလာအောင် .. တဖြည်းဖြည်း ဒီမှာ .. နေနေယူရမှာပေါ့ .. လောလောဆယ်ကျတော့ .. ရန်ကုန်လိုနေရာကနေပြီး .. ဒီနေရာ .. အအေးကိုရောက်လာရတာဆိုတော့ ငွေယုန်လေး ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာပါ .. ငွေယုန် ဒီမှာ နေသားတကျ နေလိုရတာတဲ့အခါကျတော့ .. ဒီစားပွဲလေးပေါ်မှာ .. ကိုကို .. အိမ်လေးဆောက်ပေးမယ်လေ .. နော် .. ငွေယုန်လဲ .. ဒီမှာအမြဲနေ .. တစ်ခါတစ်ရံပဲ .. ရန်ကုန်ကို အလည်အပတ်လောက်ပဲသွား .. ဟုတ်ပြီလား .. ”

ဟု အားယူ၍ ပြုံးပြောတော့ ငွေယုန် မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့တောက်ပလာသည်။ မျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။ ကြည်လင်လာသည်။ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း သူ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးဘိတ်သည်။

“ဒါကြောင့် ငွေယုန် ပြောတာ .. ကိုကိုက .. ငွေယုန် ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဆိုတာကိုပေါ့ .. ယုံကြည်နေရတာပေါ့ ကိုကိုရယ် .. ငွေယုန်တို့ မနက်ဖြန် သွားရတော့မယ်ဆိုတော့ .. စမ်းချောင်းလေးကို သွားကြရအောင် ကိုကို .. တောပန်းလေးတွေကို .. ငွေယုန် ပန်မယ် .. ကိုကိုက ခူးပေးပေါ့ .. စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ တူတူလျှောက်ကြမယ် ကိုကို .. စမ်းချောင်းလေးကိုရော .. တောအုပ်လေးကိုရော တောပန်းလေးတွေကိုရော .. ငွေယုန် နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် .. ”

ဟု ပြောလာတော့ သူ မငြင်းရက် ..။

ငွေယုန် ပိုင်ဆိုင်နေသော အချိန်လေးတွေကို .. ငွေယုန် စိတ်တိုင်းကျ .. ဆုံးဖြတ်၍ .. ဖြတ်သန်းပါစေတော့ ..။ သူ .. ခေါင်းလေးညိတ်ပြရသည်။ ငွေယုန်ကို သူကိုယ်တိုင် ဆွယ်တာထူထူ ပန်းနုရောင်လေးကို ဝတ်ပေးသည်။ အင်္ကျီထူ နှစ်ထပ်ဖြင့် ငွေယုန်သည် .. ကလေးလေးတစ်ဖောက်နှင့် ပိုတူနေ၏။ မိခင်က .. အဝတ်ထူထူ ဝတ်ပေးကာ .. ပွဲခင်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားတာကို ခံရမည့် ကလေးတစ်ယောက်နယ် .. ရွှင်ယုနေသည်။ မျက်နှာလေး လန်းနေသည်။

နေ့လယ်စာ မစားဖြစ်ကြသေးသည်မို့ ..။ ငွေယုန် မဆာအောင် .. နွားနို့ပူ တစ်ခွက်နှင့် ဘီစကစ်မုန့်ကို .. ငွေယုန်ကို စားစေသည်။ သူလည်း စားသည်။

နောက်တော့ .. ငွေယုန် လက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍ .. ငွေယုန် သွားလိုသော .. စမ်းချောင်းလေးဆီသို့ တူတူလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။

ပင်စိမ်းပင်အုံအုံများ ရှိနေသော လွင်ပြင်ကျယ်လေးကိုလည်း ဖြတ်သန်းသည်။

နွားစားကျက်ခင်း စိမ်းမြမြ .. ပြန်လျားလျားကိုလည်း ဖြတ်သန်းသည် ..။

တောင်ကုန်းလေးကိုလည်း ကွေ့ပတ်လှောက်သည်။ အဝါရောင်တောပန်းလေးတွေကိုလည်း သူ ခူးပေးကာ .. ငွေယုန် ဆံနွယ်လေးမှာ သူကိုယ်တိုင် ပန်ဆင်ပေးမိရပါ၏။

စမ်းရေသံကို တောင်ကုန်းလေး ကွေ့ပတ်ပြီးလိုက်တာနှင့် ကြားရပြီ ..။

စမ်းချောင်းလေးဆီသို့ သူတို့ လျှောက်ဖြစ်ကြစဉ် ခိုက် ငွေယုန်ခေါင်းလေးက သူ့ပခုံးပေါ် အလိုက်သင့် ဖေးတင်လာ သည်။ ငွေယုန် ခေါင်းလေးသည် သူ့ပခုံးကြီးကို သိပ်မမိလှ ။ သူ့လက်မောင်းရင်းထက်မှာ ခေါင်းလေးက ဖေးတင်သည်သို့ ရှိ၏။ ငွေယုန်ပါးပြင်သည် သူ့လက်မောင်းဆီမှာထိသည်။

အုန်းဆီရနံ့သည် .. ငွေယုန် ဆံနွယ်နက်နက်မှောင် မှောင်တွေဆီမှ သင်းပျံ့စွာ သူ့နှာဖျားဆီသို့ တိုးဝင်သည်။

စမ်းချောင်းဘေးမှာ တူတူလျှောက်စဉ်ခိုက် .. ကိုင်း ထံတို့ ညွတ်ကျနေသည့် ပနားမားငှပွင့်တို့ဆီမှ .. အဝါရောင် ဝန်းပွင့်တို့သည် စမ်းရေဆီမှာ မျောမျောပါနေကြတာကို ဝေးကြည့် ဖြစ်သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲ လုံးဝန်းဝန်းတွေသည် စမ်းရေမှာ အတိုင်းသား ရှိနေကြချေသည့် အဖြစ် ..။

“ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ .. အလွန်မင်ယဉ်သော် .. မြမြ တစ်ကိုယ်လုံး မမှန်းနိုင် ကျွန်တော် .. သီချင်းချရက် တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေးကလေးစိုစို .. ကိုကို သနားသော် ..”

ဟု ငွေယုန်လေး သီချင်းဆိုစဉ်ခိုက် .. သူ့ ငဲ့မိုး၍ တကယ်လည်း ကြည့်မိ ..။ ငွေယုန်နဖူးစပ်လေးဆီမှာ ရှိနေသည့် ချွေးလေးစိုစိုကို .. လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သူ တို့သုတ်ပေးနေမိရပါ ၏။

ငွေယုန်သီချင်းသံလေးသည် .. လွင်လွင်သာ၏။ ငွေယုန် မျက်နှာနုနုလေးသည်လည်း လန်းလန်းမြ၏ ။ ခြေဘုံ ဖွေးနုလွန်းသည်မို့ .. မြရောင်ရိုးရိပ်ထင်သည်သို့ စိမ်းဖန်ဖန်

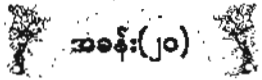
နိုင်လောက်အောင် .. ဖွေးနုနေပါသည် ငွေယုန်မျက်နှာနုနုဖူးလေး ထက်ဆီမှ ချွေးလေးတွေကို သူ ဖွဖွညင်ညင် သုတ်ပေးမိစဉ်ခိုက် .. ငွေယုန် သီချင်းသံလေးကဖြင့် .. စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ ။ လေပြည်နုမှာ ..။ စီးမျောပျံ့လွင့်ချေသည်တကား ..။

နားထောင်လိုက်ပါ ငါ့နှလုံးသာ ရယ် ..။ မင်း သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူလေးရဲ့ .. ဆိုခဲ့တဲ့ တေးသံလေးကို နားထောင် နေလိုက်စမ်းပါ ..။ လွမ်းတဆွတ်ဆွတ် .. ငမ်းတရမယ့် .. ကြေကွဲနေရမယ့် .. အထီးကျန်ရက်တွေမှာ .. ဒီနေရာလေးကို .. မင်းရောက်လာပြီး .. ဒီမှာလွင့်ပျံ့ခဲ့တဲ့ တေးသံလေးတွေကို .. ဖမ်းဆုပ်ခံစားနိုင်ဖို့ .. ခုကတည်းက .. ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းနား ထောင်လိုက်စမ်းပါ ..။

ဒီနေရာလေးမှာ .. ဒီတေးသံလေးကို .. တောအုပ် လေးတွေ ..။ တောပန်းလေးတွေ ..။ ဟောဒီက စမ်းချောင်းလေး တွေကလည်း .. သိမ်းဆည်းထားကြမှာပါ ..။ သိမ်းဆည်းထား ကြမှာပါ ..။

တို့ကို နှလုံးအိမ်ထဲမှာ .. သိမ်းဆည်းထားသလို .. သူတို့ကလည်း .. သိမ်းဆည်းထားကြမှာပါ .. ကိုကို ငွေယုန်လေး ရယ် ..။

ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .. သူတို့ဟာ ကိုကိုလိုပဲ .. ကိုကိုနဲ့အတူ ငိုကြွေးကြမှာပါ ..။ ငိုကြွေးကြမှာပါ ..။

အခန်း(၂၀)

မေမေရင်ခွင်မှာ သူ ခေါင်းတိုးဝင်ရင်း ကလေးလို မျက်ရည်ကျနေခိုက် မေမေကိုယ်တိုင်သည်လည်း မျက်ရည်ဖြိုင်နေရှာသည်ပါပဲ ..။ မေမေ လက်ဖဝါးတွေက သူ့ဆံကို သပ်ပေးနေသည်။ သူ့ ရင်မှာလောင်နေသည့် သော့ကမီးသည် အဘယ်မျှထိ အရှိန်ပြင်းထန်သည်ဆိုတာ မေမေ သိနေချေမည်သာ ..။

“ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ သားရယ် .. မေမေချွေးမလေး .. မေမေသမီးလေးကို .. မေမေတို့ မကယ်တင်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာကို သိနေရတဲ့နောက်မှာ .. မေမေတို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ သားရယ် ..”

မေမေအသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ သူ မျက်ရည်ကျနေရင်းမှ ခေါင်းကို ဘယ်ညာနဲ့ ရင်း ..

“မဟုတ်ဘူး မေမေ .. သား .. အဲသလို လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာကို .. ရင်ထဲမချီတာ .. အဆုံးစွန် .. နည်းနည်းလေးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. ငွေယူနဲ့ကို တတ်သိကျွမ်းကျင်တဲ့

သမားနဲ့ ပြသကုသခွင့် တစ်ခုကို သား ရပြီးမှ ဒီအခြေအနေကို .. သား လက်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင် သား .. အဲဒီ .. နောက်ကျသွားပြီဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို လက်ခံလိုက်ရတာ .. ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်နိုင်ပါရဲ့ မေမေ .. ခု .. ခု ..”

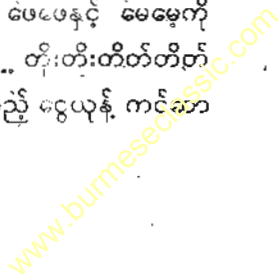
သူ့အသံတွေ တိမ်ကျစဉ်ခိုက် မေမေ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသည်။ သူ့မျက်နှာကို မေမေလက်ဖဝါးတွေက ဖေးမောလာကြစေပါ၏။ သူ့မျက်နှာကို မေမေသည် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်နည်းနဲ့ မိုးငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ငယ်စဉ်ကာလတုန်းက .. သူ့ .. လိမ့်ကျ၍ပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ဖျားနေ၍ပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ တစ်ခုခုနာကျင်ခံစားရချိန်မှာ ငိုကြွေးရင်း မေမေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်ခဲ့စဉ်တုန်းက .. မေမေသည် .. ခုလိုပဲ .. ကြည့်တတ်ပါ၏။ ခုကျတော့ .. တော်ရုံနာကျင်နေမှုမျိုးဖြင့် သူ ငိုကြွေးနေခြင်း မဟုတ် ..။ နှလုံးသားတွေ ပဲ့ပဲ့ကြွေ၍ နာကျင်နေသည့် ဝေဒနာတွေဖြင့် တနင့်နင့်ပါအောင် ခံစားနေရသည့် ငိုကြွေးမှု ..။

“မေမေသားကို မေမေ သနားလိုက်တာ .. ဝေဒနာတွေနဲ့ ရှိနေတဲ့ မေမေသမီးလေးကို .. မေမေ သနားလိုက်တာ ကွယ် .. ရင်ထဲ မချီလိုက်တာ”

ဟု မေမေ ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည်။

သူ ရင်ထဲမှာ ဆိုနေသည်ပါပဲ ..

သူ ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ရော ..။ အန်တယ်ရီနဲ့ အန်တီဖူးကိုရော .. တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပဲ .. ဒေါက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်မော် ပြောပြသည့် ငွေယူနဲ့ ကင်ဘာရောဂါ ဆိုတာကို ပြောပြခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. ဪ .. ဒါပေမဲ့ .. အန်တီဖူးမှ ..
ငွေယုန့် အနာလေးကို ထိုနေ့ညနေမှာ ကြည့်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်
မှာ ..

“အို .. ဒီလောက် အနာလေးကိုများ .. ကင်ဆာရယ်လို
ဖူးက လက်ခံပေးလိုက်ရမှာလား .. ဆရာဝန်ကြီးတွေကို
ပြ .. နောက် .. သူတို့ပြောလာမယ့် စကားတွေကို ..
အန်တီဖူး ကြိုသိနေတယ် .. ရင်သားကိုခွဲစိမ်းဖြတ်တောက်
လိုက်မယ်ဆိုတာတို့ .. ဓာတ်ကင်မယ် ဆိုတာတို့ .. အဲဒါ
ပဲ .. ဖြစ်တည်လာမှာ .. နောက်ကျနေပြီ ဆိုတာတို့က
ပါလာဦးမယ် .. အန်တီဖူးရဲ့ သမီးလေးကို .. အလှလဲ
အပျက်မခံနိုင်ဘူး .. ဓာတ်ကင်တဲ့ အပူဒဏ်ကိုလဲ မခံနိုင်
ဘူး .. ရင်သားကို ခွဲစိမ်းဖြတ်တောက်တာမျိုးကို ဒီအနာ
သေးလေးတစ်ခုကြောင့်လဲ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး .. အန်တီဖူး
ငွေယုန့်ကို မေးကြည့်တယ် .. မနာဘူးတဲ့ .. ကင်ဆာဆို
ရင် .. နာရမှာပေါ့ ..”

ဟု ခေါင်းမာမာနှင့် အတင်းငြင်းဆန်ကာ ..
ဆရာဝန်လည်းမပြ .. ဆေးမြီးတိုတွေနှင့် အနာလေးပေါ်အုံပေး ..
ဖန်ဆေးရေနှင့် ဆေးကြောပေးနှင့် တောက်လျှောက်လုပ်လာခဲ့
သမျှ .. သူသည် .. ငွေယုန့် ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သည်ဆိုပေမယ့် ..
အန်တီဖူးက အမေရင်းပေမို့ .. လက်ပိုက်ကြည့်ပေးနေခဲ့ရသည့်
နောက်မှာ ..”

တဖြည်းဖြည်း .. အနာလေးမှာ ကြီးလာနေသည့်
အဖြစ်နှင့် ကြိုကြချေသည်အဖြစ်။ အနာမှာ အတွင်းဘက်ကို ပြန့်

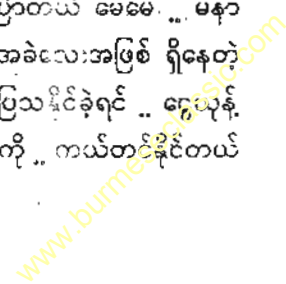
သထက် ပြန့်သွားခဲ့ကာ .. ကိုက်ခဲလာချိန်ကမှ .. အန်တီဖူးမှာ
ငွေယုန့်ကို .. သမားတော်ကြီးများထံ ပူပန်သလဲ ထိုအခါမှပြ ..။
ကင်ဆာဆိုတာ သေချာစွာ .. အန်တီဖူးကို ဆရာဝန်ကြီးမှ အသိ
ပေးတာကို ကြားခဲ့ရသည့်နောက်မှာ ..။ မှားလေချင်းဟူ၍
အန်တီဖူး ခမျာ သူ့ဘာသာသူ အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်ဘဲဖြစ်ရ ..။
ငွေယုန့် ကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်ပြိုကျနေရပေ သည့် အဖြစ်နှင့်
ကြုံနေကြရချေသည်တကား ..။

ငွေယုန့်ကို ဆရာဝန်နှင့် ပြသလိက်လျှင် ကင်ဆာ
ဟု ပြောကြကာ ခွဲစိမ်းလိုက်ကြလိမ့်မည် ..။ ဓာတ်ကင်ခိုင်းလိမ့်
မည်နှင့် အတွေးလွဲကာ .. ဆေးမြီးတိုနှင့်သာ ဆေးတွေအုံပေး ..။
ဖန်ရေဆေးပေးနှင့် ရှိခဲ့လေသမျှ .. အန်တီဖူး ခမျာ .. ရင်ထုမနာ
ဖြစ်ရချေသည့် အဖြစ် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ထိုအဖြစ်သည် .. ပြန်၍
နောက်ဆုတ်ပြုပြင်ယူ၍ မရနိုင်တော့ပြီ ..။

ငွေယုန့်ကို .. ဒေါက်တာမြသီတာ ဆိုသူကို အိမ်
သို့ပင့်၍ နေ့စဉ် ဆေးထိုးပေးနေရ ..။ ဆေးကိုက်နေရနှင့် ဖြစ်
နေလျက် ..။

ကိုက်ခဲမှုသည် ဆေးရှိန်ပြယ်သည်နှင့် ပြင်းထန်လျက်
ရှိနေချေသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်နေချေပြီတကား ..။

“ဒေါက်တာ ဒေါ်မြသီတာက ပြောတယ် မေမေ .. မနာ
ကျင် မကိုက်ခဲသေးတဲ့ အကျိတ်အခဲလေးအဖြစ် ရှိနေတဲ့
အချိန်မျိုးမှာသာ .. ဆရာဝန်ကို ပြသနိုင်ခဲ့ရင် .. ငွေယုန့်
ကို ကယ်တင်နိုင်တယ်တဲ့ .. လုံးဝကို .. ကယ်တင်နိုင်တယ်
တဲ့ မေမေရယ် ..”

မိန်းမသားတို့သည် ရင်သား၌ အကျိတ်ကလေးပေါ် ပေါက်လာလျှင် .. ချက်ချင်း နီးရာဆရာဝန်နှင့် ပြသတိုင်ပင်ရန် လိုအပ်သည့် ကျန်းမာရေးအသိတစ်ခုသည် .. လူ့အသက်တစ် ချောင်းအတွက် အဘယ်မျှထိ အရေးပါသော နေရာ၌ ရပ်တည် နေသည်ဆိုတာ မသိခဲ့သည်မို့ ..။

ငွေယုန်လေး၏ ဝေဒနာများကို .. ခု .. သူသည် .. လူ့ကျိတ်ကြည့်နေချိန်သည် အဖြစ်ကို .. လက်ခံပေးနေရချေသည် ကောလေ ..။

“သား မကြည့်ရက်ဘူး မေမေ .. သား မကြည့်ရက်ဘူး .. ငွေယုန်လေး ခံစားနေရတာ .. ပြင်းထန်တယ် မေမေ .. သူ ကျိတ်ခံနေတာ .. သူ့ကိုယ်သူလဲ သိနေပုံရတယ် မေမေ .. သူ့အတွက် .. အချိန် .. သိပ် .. မကျန် .. တော့ဘူးဆို တာ .. သူ .. သူ .. သိနေပုံရတယ် .. မေမေ .. သား .. အဲဒါကို သိနေတယ် .. သူ သိနေတယ် ဆိုတာကို .. သား သိနေတယ် မေမေ .. ဒါပေမဲ့ .. သူ့ကို .. သက်သာလာ မှာပါ ယုန်လေးရယ် .. နဲ့ .. သား ပြောနေရတယ် .. အနစ်မပါတဲ့ .. စကား .. မဟုတ်မှန်း သိနေတဲ့ စကား ကို .. ဝေဒနာသည်ရဲ့ရှေ့မှာ .. သား .. သိသိကြီးနဲ့ပြော နေရတာပါ .. အဲဒါ အမှန်စကား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငွေယုန် သိနေမှန်း သား သိနေတယ် မေမေ ..”

ဟု ပြောကာ သူ ငိုချလိုက်တော့ မေမေ မျက်ရည် လှိုက်ကျနေသည်။

“ကြာရိပ်မြိုင်မှာရာ .. ရွက်နဝေမှာရာ .. ဖြတ်သန်း နေရသည့် ကာလများသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် .. တစ်ခုသော အချိန်ကို .. မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေ ကြရသည်သို့ ရှိ၏။

ဟုတ်သည် ..။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စောင့်ဆိုင်း နေရခြင်း ..။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်း ..။ ငွေယုန်လေး ကွယ်လွန်မည်ရက် ..။

ထိုရက်သည် .. တဖြည်းဖြည်းချင်းနင်း၍ ဝင်ရောက် လာနေပြီဆိုတာ သိနေရသည်။ နီးကပ်လာနေပြီဆိုတာ သိနေရ သည် ..။

သူ .. ရွက်နဝေမှာ .. ငွေယုန်လေး နေခဲ့သော အခန်း မှာ .. တူတူလိုက်နေသည်။ ငွေယုန် ဝေဒနာကို .. ရင်နှင့်မဆန့် အောင် .. မကြည့်ရက်ဘဲ ကြည့်ရ .. မြင်ရနှင့် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာမီးများနှင့်အတူ သူသည် ကြည့်နေရပါသည်အဖြစ်။

နလုံးရောဂါကလည်း ရှိနေသည်မို့ .. ငွေယုန်လေး သည် .. မြန်ဆန်လွန်းစွာပဲ ဆုတ်ယုတ်လာနေသည်ဟု သူထင် သည်။ ဝေဒနာ၏ဒဏ်ကို နှလုံးက ခံနိုင်ရည်မရှိ။ အရမ်းကို ပျော့ကျပ်နံ့ကျသွားလျက် .. ဆေးရှိန်နှင့်မှ အိပ်မောကျသွားရ တတ်ကာ ..။ ဆေးရှိန်ပြယ်သည်နှင့် နီးလာရင်း .. ဝေဒနာနှင့် လုံးထွေးနေရသည့် ငွေယုန်လေး ..။

သူ .. ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပြီဆိုလျှင် .. ကြာရိပ်မြိုင် သို့ကူးခဲ့ကာ .. တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကိုလွှတ်ချ .. ငိုချလိုက် ရသည်ချည်းပါ ..။

ခုလည်း .. မေမေရင်ခွင်မှာ ငိုချလိုက်ပြီးသည့် နောက် .. ကြာကြာဆက်မနေနိုင်။ မျက်ရည် သုတ် ..။ မျက်နှာ ပြန်သစ် ..။ မေမေ တိုက်သော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်ကိုသောက် ကာ .. သုတ်သုတ်မျှ .. ရွက်နုဝေသို့ ပြန်လာခဲ့ရပါ၏။

မေမေကတော့ .. တစ်အောင်လောက်နေလျှင် .. လာခဲ့မည်ဟု မှာသည် ..။

သူ .. ငွေယုန်လေးအနားမှာ .. ကြာကြာမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာမျိုးကို မဖြစ်စေရ ..။ ငွေယုန်အနီးမှာ သူ အမြဲလိုလို ရှိနေချင်သည် ..။ ငွေယုန်လေး အိပ်နေစဉ် .. သူ .. ကြာရိပ်မြိုင် သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ တအောင်တနားသာ ..။

ရွက်နုဝေသို့ သူ ပြန်ရောက်ကာ ငွေယုန် ခုတင် ဘေးမှာ ခုံလေးတစ်လုံး ချထားသည့်အတိုင်း ရှိနေသည် နေရာမှာ သူ ထိုင်သည်။ ထိုင်သည် .. သူ .. အစဉ်တစိုက် ထိုင်နေကျ .. ခုံ ..။

အိပ်ပျော်နေသည့် ငွေယုန်ကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေ မိရပါ၏။ ထူထဲသော မျက်ခုံးနက်နက်ခုံးခုံးလေးနှင့် ထူပိတ်သော မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်းလေးတွေကတော့ မပြောင်းလဲစွာ ရှိနေ မြဲ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်လေးသည် အသားတွေ ဖြူ ပျော့ကျနေလျက် .. ပါးရိုးလေးတွေ ထင်းနေကာ ..။ ပိန်ကျနေ သော ငွေယုန်လေး ဖြစ်နေပြီ ..။ နဖုနဲ့သော လက်ချောင်းသွယ် သွယ် ဖြူဖြူလေးသည်လည်း သေးသွယ်ခြင်း ပိုလာလျက် လက် မောင်းလက်ဖျံလေးတွေလည်း ပို၍ပိန်ခြိုးကျလာနေကြကာ ..။

အစကတည်းက ပျောင်းနွဲ့သော ကိုယ်လေးသည် .. ပို၍သေးသွယ် ခြိုးကျနေ၏။

ငွေယုန်လေး နိုးမှာစိုး၍ .. သူ .. အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲ။ လက်ဖျားလေးကို သူ လက်တွေ့ဖြင့် တို့ထိထား ချင်သည်။ နိုးမှာစိုး၍ မထိရက် ..။ ပါးပြင်လေးပေါ်မှာ သူ ပါး ကို အပ်ထားချင်သည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်လေး နိုးမှာစိုးသည် မို့ မထိရက် ..။ တကယ်တော့ .. ငွေယုန်ကို .. သူ ရင်ခွင်ထဲ မှာ သိမ်းကြိုးပွေ ထားချင်သည်။ ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေချင် သည်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်လေးတွေသည်ပင်လျှင် ကျွတ်လွန်း သည်မို့ ယခင်တုန်းကလို .. ထူထဲသော ဆံနွယ်တွေအဖြစ်မရှိ တော့ပြီ ..။

ဒါပေမဲ့ .. သူ၏ ငွေယုန်လေးသည် .. ကလေးလေး နှယ်ပင် .. ချစ်စဖွယ်လေး ရှိနေဆဲ ..။ ဘယ်လိုမှ .. ပစ်ရက် စရာမရှိ ..။ ခွဲရက်စရာမရှိ ..။ မကြာမလင့်မီသော ကာလတစ်ခု မှာ ကွယ်လွန်သွားချေတော့မည့် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ထင် ရက်စရာ မရှိ ..။ ယုံရက်စရာ မရှိ ..။ သူ .. မျက်ရည်လည်လာ သည်။

မျက်တောင်မခတ် .. ငွေယုန်ကို သူ ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိရပါ၏။

အန်တီဖူး အခန်းထဲဝင်လာတော့ သူ နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးဓာတ်ထောင်ပြုသည်။ ငွေယုန်လေး နိုးမှာစိုးသည်ဆိုသည့် သဘော ..။ အန်တီဖူးမှ ကြက်ပေါင်းပန်းကန်ကို .. ဘေးရှိစားပွဲ မှာ ခပ်ဖွဖွချသည်။

ယုန်လေးနိုးမှာစိုး၍ အသံမမြည်အောင် သတိထား၍ အန်တီပူးမှ ပန်းကန်ကို ချခြင်းပါ ..။ ခြေသံဖွဖွဖြင့် အန်တီပူးပြန်ထွက်သွားပါ၏။ အန်ကယ်ရှိန်ရော့ အန်တီပူးရော့ .. သိသာစွာ ပိန်ကျလာကြလျက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၏ဒဏ်ကို .. လူးလူးလဲလဲခံစားကြရရှာပါ၏။

ငွေယုန်ကို .. ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာ .. ဘယ်သူကမှ .. အသိမပေးရက်ကြ ..။ အသိမပေးလိုကြ ..။ အသိပေးရန်လည်း မသင့် ..။

ဒါကြောင့် .. ငွေယုန်လေး၏ အနာကို .. ဖန်ဆေးရေနှင့် ဆေးကြောပေးကာ .. ပေါင်းထားသော တာဘက်ငယ်လေးတွေ ထည့်လဲဖြင့် အနာပေါ် ဖေးတင်အုပ်ထားပေးကာ .. သန့်သန့်စင်စင် ထားပေးကြခြင်းဖြင့် .. အနံ့အသက်ဆိုး ထွက်မလာအောင် လုပ်ကိုင်ပေးကြခြင်းမျှသာ .. ဆေးထိုး .. ဆေးတိုက်ခြင်းမျှဖြင့်သာ .. ပြုစုပေးနေကြရပါချေသည့် အဖြစ် ..။

ငွေယုန်လေး၏ ကိုယ်လေး လွန်ခဲ့ပြန်တော့ သူ့ကိုယ်ကြီးကိုင်းလိုက်ကာ မျက်နှာလေးကို မိုး၍ကြည့်မိသည်။ ငွေယုန်မျက်ဝန်းလေးတွေ ပွင့်လာ၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ ပြုံးပြသည်။ ပါးချိုလေးသည် ရေးရေးပေါ်၏။ ဖွေးစင်သော သွားတန်းလေးသည်လည်း အလှတရားတစ်ခုအဖြစ် .. ငွေယုန်ထံမှာ ရှိနေဆဲ ..။

“ဝွဒ်မောနင်း ကိုကို ..”

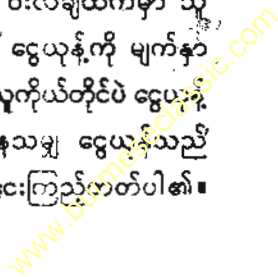
ငွေယုန် ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ သူ့ ငွေယုန်ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးသည်။ ပြုံး၍ကြည့်သည်။ နဖူးပြင်လေးကိုနမ်းသည်။ ပါးပြင်လေးကို နမ်းသည်။ နဖူးချင်း ထိထားမိရင်းမှ ..

“နေသာရဲ့လား ငွေယုန် .. ကိုကို မျက်နှာသစ်ပေးမယ်နော် .. ပြီးရင် .. အန်တီပူး ပေါင်းထားတဲ့ ကြက်ပေါင်းနဲ့ .. ကြက်မောင်းရည် သောက်ရမယ် .. နွားနို့တစ်ခွက် သောက်ရမယ် .. ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်လောက်တော့ ကုန်အောင် စားရမယ် .. ကိုကို ကျွေးမှာနော် .. ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆိုရင် .. စားရမယ် .. ကြားရဲ့လား ယုန်လေး ..”

ဟု ပြောတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ငွေယုန်သည် မငြင်းဆန်စွာပဲ ခေါင်းညှိတ်သည်။ ငွေယုန်လေးသည် .. ဝေဒနာတွေ ပြင်းလာချိန်မှာ .. အားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောပေးသော ငွေယုန်လေးအဖြစ် ပို၍ပင် ရှိလာပါ၏။ အစားအသောက်တွေကို မစားချင်ဘဲ ရှိနေစေဦး ..။ ကျိတ်၍စားသည်။ မစားချင်ပါ .. ဟူ၍ ဂျီမကျ ..။ မငြင်းဆန် ..။ အားလုံးကုန်အောင် မစားနိုင်စေဦး ..။ ကျေးသမျှကို တစ်ဖွဲတစ်ချပ်လောက်တော့ ဝင်အောင် စားပေးရှာသည်။ တိုက်သည့်နွားနို့ .. ဟောလစ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. တစ်ပန်ခွက် မကုန်စေဦး .. တစ်ဝက်လောက်တော့ ဝင်အောင် သောက်ပေးရှာသည်။ ဝပြီ ကိုကိုရယ် .. ဆိုလျှင် .. သူ့ .. ကျန်သည့်နွားနို့ကို မော့သောက်လိုက်တတ်စမြဲ ..။ ငွေယုန်မှ .. ငေးကြည့်နေတတ်စမြဲ ..။

ခုလည်း .. ငွေယုန်ကိုပွေ့၍ ဝီးလ်ချဲထက်မှာ သူ့တင်သည်။ ရေချိုးခန်းသို့ သူ ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ ငွေယုန်ကို မျက်နှာသစ်ပေးသည်။ ရေအိမ်တက်သည်ကအစ .. သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ငွေယုန်ကို ပွေ့ချီပေးသည်။ အားလုံး သူ့ လုပ်နေသမျှ ငွေယုန်သည် ကလေးလေးတစ်ယောက်နယ် ခံရှာပါ၏။ ငေးကြည့်တတ်ပါ၏။

ငွေယုန်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကာ ဝရန်တာဆောင်လေး ဆီသို့ သူ ဝီးလ်ချ်လေးကို တွန်းလာခဲ့မိရပါ၏။ နံနက်၏ နေခြည်နုတို့ ကျနေသည့် လသာဆောင်မှာ ငွေယုန်ကို သူ ကြက်ပေါင်းရည် တိုက်သည်။ ကြက်ပေါင်းကို ခွဲကျွေးသည်။ နွားနို့ပူတစ်ခွက် .. ညိုညို လာပေးခိုက် သူယူကာ .. ငွေယုန်ကို ကိုယ်တိုင်တိုက်သည်။

“ဝပြီ ကိုကို ..”

ဟု ငွေယုန်လေး ပြောတော့ ထုံးစံအတိုင်း .. ကျန် နေသည့် နွားနို့ပူတစ်ခွက်ကို ကုန်အောင် သူ မော့သောက်လိုက်တော့ ငေးခနဲကြည့်ကာ ..

“အကျွန်ကြီး ကိုကိုရယ် .. ပြီးတော့ .. ငွေယုန် သောက် ထားတဲ့ အကျွန်ကြီး .. ကိုကိုကို ရောဂါကူးပါ့မယ် ..”

ဟု ဤနေ့ကျမှ ဖွင့်ပြောလာသည်။ သူ .. ငွေယုန် ကိုကြည့်ကာ ..

“ယုန်လေးက .. ကိုကိုယုန်လေးပဲ .. ကိုကိုချစ်တဲ့ ငွေယုန် အကျွန်ကြီးကို စားရတယ်လို့ ပြောရလား .. ချစ်လို့ဥစ္စာကွာ”

ဟု ပြောကာ ဆေးတိုက်တော့ ငွေယုန် သောက် ပါ၏။ ဆေးမတိုက်ဘဲနေ၍မရ ..။ ကိုက်ခဲလွန်းတတ်သည်ကို လေး ..။ ငွေယုန် ဝီးချဲ့၏ ကျောမိုကို မှီလိုက်ကာ လှမ်းလင့်မြင် နေရပါသည့် ပန်းခင်းလေးဆီသို့ အကြည့်ကို တစ်ချက်တန်သည်။ ဤနေ့မှာ ငွေယုန်ပို၍ လန်းနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ မျက်ဝန်း လေးတွေဆီမှာ ရွန်းလှသော အရောင်လေးတွေ ဖြတ်သန်းနေကြ သည်ပဲ ..။

“ငွေယုန် စိုးရိမ်တယ် ကိုကို .. ငွေယုန် သောက်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲက .. ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် .. ကိုကို သောက်ပစ်တတ် တယ် .. ရောဂါကူးမှာ ငွေယုန် စိုးရိမ်တယ် .. ငွေယုန်ကို ချစ်လို့ ကိုကို သောက်ပေမယ့် .. ငွေယုန် အဲဒါကို မသောက်စေချင်ဘူး ကိုကို .. ငွေယုန်လို့ .. ကိုကိုရောဂါ ရမှာ .. ငွေယုန် စိုးရိမ်တယ် .. ဒီလိုဝေဒနာမျိုးကို .. ကိုကို ကို မခံစားစေချင်ဘူး ကိုကို .. ကိုကိုက .. ငွေယုန်အပေါ် မှာ သိပ်တာဝန်ကျေတာ .. သိပ်ကို တာဝန်ကျေတာ .. အဲဒီအတွက် .. ငွေ .. ယုန် .. ကျေး .. ဇူး .. တင် .. ပါ .. တယ် .. ကိုကို ..”

ပြောနေရင်း ငွေယုန် အသံလေးတွေ တိမ်ကျလာ တော့ သူ စိုးရိမ်တကြီး ချောက်ချောက်ချားချားကြီး ကြည့်မိရ ပါ၏။ ဘုရားရေ ..။ ငွေယုန်သည် .. ငွေယုန်ကိုယ်ကို .. ငွေယုန် .. အဘယ်မျှထိ .. နေရချိန်ပဲ ရှိတော့သည်ဟုများ အချိန်ကိုမှန်းဆ နေမိချေပြီတဲ့လား ..။ ဟင့်အင်း ..။ ထိုအဖြစ်ကို .. သူ လက် မခံနိုင်။ ငွေယုန် သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ ငေးဝေကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်ကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ကာ ..။ စကားတွေကို ဟန်သလို သူ ပို၍ ချောက်ချားလာရပါပြီ ..။ ပွားဖျတ်ခနဲ ရသည်။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည် ..။ ချောင်းလေးတွေက ချည်သားအင်္ကျီ တစ်ခုခု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချမျှ သီးကို ဖြတ်နေ၏။ အဖြူရောင်အင်္ကျီ မျက်ဝန်းမျိုး ဖြစ်နေသည့် မျက်ဝန်းပျောင်းနဲ့နဲ့ လေးကြောင့် ပို၍ကြီးနေ များသည့် ရင်ရင့်ကျက် ပါသည့် အဖြစ် ..။ မဆို .. ရင်ဆိုင်ရန်

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာခြင်းကို ..
သူ .. ငေးကြည့်နေရင်း .. ရင်သည် ဆောက်တည်ရာမရချင် ..။
ဘုရားရေ ..။ ငွေယုန်သည် .. သူ့ကို .. နှုတ်ဆက် သောအကြည့်
များဖြင့် ကြည့်နေခြင်းများပေလား ..။ ထွက်ခွာ တော့မည့်သူ
တစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုးဖြင့် .. သူ့ကို ကြည့်နေခြင်းများ
ပေလား ..။

“ငွေယုန် ..”

သူ့နှုတ်မှ ခေါ်သံသည် ဤတစ်ကြိမ်မှာ ဟန်ဆောင်
၍ မရနိုင်သော တုန်ခါနေမှုများဖြင့် ပိတ်ဖုံး၏ ..။ ငွေယုန် လက်
လေးကို သူ မလွှတ်တမ်း၊ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်က အနည်းငယ်
တော့ အားအင်တကြီးနိုင်၏။ နောက်တော့မှ .. ငွေယုန်လေး
နာမည်စိုး၍ လက်ကို ပြန်လျှော့သည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်
လေးက .. သူ့လက်ကို .. ချက်ချင်းပြန်၍ ထွေးဆုပ်ထားပါ၏။
ထိုတုံ့ပြန်ထွေးဆုပ်မှုသည်လည်း .. အားအင်တကြီး နိုင်နေသည်။
ဤမျှ .. နာတာရှည် .. ဝေဒနာကို .. ခံစားထားရပါသည့်
ငွေယုန်လေး၏ လက်လေးတွေဆီမှ .. တုံ့ပြန်ထွေးဆုပ်ထားမှုဟု
ပင် ယုံလ်မရှိ။

ပါ၏။ ဆေးမတူဟု .. နှုတ်ဆက်သည့် တုံ့ပြန်ထွေးဆုပ်
လေ ..။ ငွေယုန် ဝိးချ၏ ကျောမှ
နေရပါသည့် ပန်းခင်းလေးဆီသို့ အပြု တာဝန်အရမ်းကျေနေ
ဤနေမှာ ငွေယုန်ပို၍ လန်းနေသည်ဟု .. လို .. အားလဲနာတယ်
လေးတွေဆီမှာ ရွန်းလဲသော အရောင်လေး .. လဲ ကိုကို မအိပ်ပူး ..
သည်ပဲ ..။
နေ့လဲမအိပ်ပူး ..

မနားပူး .. ကိုကိုဟာ .. ကိုကိုကိုယ်ကို မေ့နေတယ် ..
ငွေယုန်အတွက်ပဲ ဖြစ်နေတယ် .. အဲသလို .. ကိုကိုပင်
ပန်းနေတာကို .. ငွေယုန် သနားတယ် ကိုကို .. အားနာတယ်
ကိုကို .. ကိုကို လဲသွားရင် .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. ကိုကို
ဟာ .. ငွေယုန်ကို ပြုစုဖို့ကလွဲပြီး အားလုံးကို မေ့နေပေ
မယ့် .. မေ့နေနိုင်ပေမယ့် .. ငွေယုန်ကတော့ .. ကိုကို ..
ရောဂါကူးမှာကို စိုးတဲ့စိတ် .. ပင်ပန်းမှာကို .. လဲမှာကို ..
ပူပန်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ .. မောနေရတာ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ..
ငွေယုန်ဟာ တာဝန်ကျေနိုင်မှာမှ မဟုတ်တော့တာ ..
ကိုကိုကို .. ပြုစုနိုင်တဲ့ ငွေယုန် အဖြစ် .. အချိန်ဆိုတာကြီး
က .. ခွင့်ပြုတော့မှာမှ .. မဟုတ်တာ ..”

သူ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ရင်သည် ဆိုလှာ၏။ မျက်
ရည်ဝေနေပေမယ့် မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားရင်း .. တည်
ငြိမ်စွာ .. သူ့ကို ပြောနေသည့် ငွေယုန်ကို သူ မကြည့်ရက် ..။
မကြည့်ရက်ဘဲ ရှိနေပေမယ့် မကြည့်ပဲလည် မနေနိုင်သည်မို့
ကြည့်မိရရင်းမှ စိုးရိမ်တကြီးနှုတ်မှ ..

“ငွေယုန် ..”

ဟု ဆက်ပြောလာမည့် စကားတွေကို ဟန်သလို
သူ တားတော့ ငွေယုန် မျက်လွှာဖျတ်ခနဲ ခုသည်။

ငွေယုန် လက်ချောင်းလေးတွေက ချည်သားအင်္ကျီ
ပွပွ ဖားဖားကြီး၏ ကြယ်သီးကို ဖြတ်နေ၏။ အဖြူရောင်အင်္ကျီ
ပွပွကြီးသည် ငွေယုန်ကိုယ် ပျောင်းနွဲ့နွဲ့လေးကြောင့် ပို၍ကြီးနေ
သည်ဟုပင် ထင်ရစေပါသည် အဖြစ် ..။

အင်္ကျီကို ရင်ဖွင့်၍ ငွေယုန် ပြုလာတော့ သူ ခေါင်း
ခါသည်။ မျက်ရည်ဝဲနေပြီ .. ထိုအနားကို .. သူ .. တယုတယ
ဖန်ဆေးပေးနေကျပါ .. ဂေါ်ဖိပန်းကဲ့သို့ အပြင်သို့ရပြီး ပြုထွက်
လာခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အနား ..

“ကိုကို ..”

ငွေယုန် အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖွင့်ရင်း ပြောတော့ သူ
ခေါင်းခါသည်။ သူ့လက်တွေက ကယောင်ကတမ်း ဆန်စွာပဲ
ငွေယုန် အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ပေးနေသည်။

“မပြောနဲ့ ငွေယုန် .. ငွေယုန် မပြောနဲ့တော့ .. ကိုကို
မကြားရက်ဘူး .. မကြားပါရစေနဲ့ .. မကြားပါရစေနဲ့ ..”

သူ အရူးအမူးဆန်စွာ ပြောနေသည်မှာ ချောက်ချားမှု
ဖြင့်ပါ .. ငွေယုန်သည် .. သူ့ရောဂါ၏ အမည်ကို .. သိနေသည်
ဆိုတာ .. သူ့ နားလည်နေရပြီ .. ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်မှာ ကင်
ဆာဖြစ်နေတာ ငွေယုန် သိနေပါတယ် ကိုကို .. ဟု ပြောလာမှာ
ကို .. သူ .. သူ .. နားမထောင်ရက်နိုင် .. မကြားရက်နိုင် ..
သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့်မျှထား၍ .. ချစ်ရပါသော .. သူ၏ ဇနီး
သည်နှုတ်ဖျားဆီမှ .. ထိုသေမင်းတမာန်ရောဂါဆိုးကြီး၏ အမည်
တွေ ပွင့်ကျလာတာကို .. သူ မကြားဝံ့ .. မကြားချင် ..။ သူ
ရင်သည် မခံနိုင် ..။ သူ့နုလုံးအိမ်သည် မခံနိုင် ..။

ငွေယုန်၏ မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ကို မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေကြသည်။ ငွေယုန် လက်ဖျားလေးတွေ သူ့မျက်နှာကို
ထိလာပါ၏။ နောက်တော့ သူ့မျက်နှာကို ပေးယူဆွဲယူသည်မို့
သူ့မျက်ရည်လည်လာသည်။ ငွေယုန်လေး၏ ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်

ဆန္ဒကို သူ သိနေသည်။ ခေါင်းကို ငွေယုန်ဘက်ကို အလိုက်သင့်
ဖေးငိုက်ချပေးစဉ်ခိုက် ငွေယုန် နှုတ်ခမ်းလေးက သူ့နဖူးပြင်ပေါ်
ဖေးတင်လာပါ၏။ နောက် .. သူ့ပါးပြင် ..။ သူ့မျက်ဝန်းများ ..။
အားလုံးကို ငွေယုန် ဖွဖလေး နမ်းရှိုက်သည်။ သူ .. သူ .. အရပ်
တစ်ရပ်လို ငြိမ်ခြင်းမက ငြိမ်ကျလျက် ရှိနေရာမှ ရင်သည် လှိုက်
လာ၏။ သူ .. ငွေယုန်ကိုယ်လေးကို ရင်မှာသိမ်းကြီးပွေ့ငင်လိုက်
မိကာ ငွေယုန် ပခုံးပေါ် ခေါင်းကို ဖေးငိုက်ချလိုက်မိရပါပြီ ..။
မေးဖျားသည် ငွေယုန် ပခုံးသေးသေးလေးထက်မှာ ဖေးတင်သည်။
မျက်ရည်က လူးလိုမိစီးကျလာနေကြပါသည် အဖြစ် ..။ ဒါပေမဲ့
သူ့နှုတ်မှ ရှိုက်သံပွင့်မကျစေရ။ သူ အခဲ၍ ထိန်းထားရသည်။

ဒါပေမဲ့ .. ခြောက် .. ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်သည် အံ့ဩ
ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရှိနေသည့်
ငွေယုန် ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။ ငွေယုန် မျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်မရှိ ..။ မျက်ရည်ကျမလာ ..။ အရာရာကို .. သိနေသည့်သူ
တစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်ခြင်းများပဲ ပြည့်ဝနေသည်။

သူသည်သာလျှင် .. ငွေယုန်လေးနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ..
ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ရင်တွေ ဆုပ်ချေခံနေရသည်သို့
မွန်းကျပ်နာကျင်နေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ငွေယုန်ကို
မခွဲရက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့် .. မခွဲနိုင်သည့် .. သူတစ်ယောက်
အဖြစ် ရှိနေသည် ..။ သူ .. ထိတ်လန့်လာနေသည်။ ကြောက်ရွံ့
လာနေသည်။ ငွေယုန် ရင်ထဲမှာ .. သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့တော့မည်
ဟုများ .. ဆုံးဖြတ် လျှာချလိုက်သည့် စိတ်တွေ ဖြစ်တည်နေချေ
ပြီလား ..။ ဟင့်အင်း ..။ သူ .. သူ .. ထိုသို့ အဖြစ်မခံနိုင် ..။

ငွေယုန်ထံမှာ .. ထိုစိတ်တွေ ရင့်ကျက်စွာ .. တည်ငြိမ်စွာ .. တိုးဝင်လိုက်မှာကို အဖြစ်မခံနိုင် ..။

“ကိုကို ..”

ငွေယုန် ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် သူ .. မျက်ရည်ကို အကျီလက်မောင်းစဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်မိရကား ..

“ဟင် .. ဘာလဲ ငွေယုန် .. ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ..”

ဟု မေးမိရပါ၏။ ငွေယုန် .. သူ့ရင်ခွင်မှ ခွာသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်လာရာမှ ..

“ကိုကို .. ငွေယုန်ကို .. ဟိုးငယ်တုန်းက .. ပိုင်ဘာအိမ်လေး ဆောက်ပေးခဲ့ဖူးတယ်လေ .. အဲဒီစက္ကူဘူးကို ယူပါ ကိုကို .. ငွေယုန် ခုတင်ဘေးက စာကြည့်စားပွဲလေးပေါ်မှာ .. အိမ်လေးဆောက်ပေးပါ .. ငွေယုန်က .. ငွေယုန်က .. ဒီမှာပဲ နေရတော့မှာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ့ ကလေးလိုပဲ ငိုချလိုက်ချင်သည်။

ဒီမှာပဲ နေရတော့မှာ ..။ နေရတော့မှာ ..။ ငွေယုန်သည် .. ဤနေရာဆီမှ အခြားတစ်နေရာဆီသို့သွားရန် အကြောင်း မရှိတော့ပြီဆိုသည့် .. လမ်းခရီး၏ အဆုံးကို သိထားနှင့်နေချေသည့်စကားမျိုးကို ဤမနက်မှာ ပြောနေချေပြီတကား ..။

သူ .. ငွေယုန် ရှေ့မှာ ငိုချလိုက်တော့မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ လည်ချောင်း တနင်နှင့်ဖြင့် သူ့ နှိုင်းကြီး ဝိုင်ကျသွားစဉ်မိကံ ငွေယုန် လက်လေးတွေက သူ့ ခြေကပ်ပေါ် ပေးတင်လာကြပါ၏။

“မငိုပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ် .. ငွေယုန် မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ .. ကိုကို ငိုနေခဲ့တာတွေ ကြာခဲ့ပါပြီ .. ကိုကို ပင်ပန်းလှပါပြီ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ ငွေယုန်ကို အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ငွေယုန်သည် .. ကြာရိပ်မြိုင်သို့သွားတာ သူ ငိုနေခဲ့လေသမျှတွေကို .. သိနေခဲ့ချေသည်တကား ..။ ငွေယုန် သူ့ကိုဖြိုး၍ ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမျှ ကြည့်သည်။

“ကိုကိုဟာ .. ငွေယုန် ချစ်တဲ့ ကိုကိုပါ .. ကိုကိုကို အရိပ်ကြည့်သလို .. တသသ ကြည့်နေ ချစ်နေရတဲ့ ငွေယုန်ဟာ .. ကိုကိုကို မြင်ရင် .. ကိုကို ရင်ထဲကအရာ .. ကိုကို မျက်ရည် .. အဲဒါတွေကို .. ငွေယုန် သိနေခဲ့တတ်ပါတယ် ကိုကို .. နောင်တရားမှာ .. ကိုကို .. အိမ်ကိုပြန်လာတုန်းက .. ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ဆောင် .. သိချင်းညည်းညည်း .. အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကို မြင်တာနဲ့ .. ကိုကို ငိုခဲ့တယ်ဆိုတာ ငွေယုန် သိခဲ့ပါတယ် ကိုကို .. အဲဒီနေ့က .. ကိုကို .. စက်ရုံနေရာကို မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကိုလဲ ငွေယုန် သိခဲ့တယ်လေ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ငွေယုန်ကို ဒေါက်တာအိမ်က ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီးတာနဲ့ .. ချက်ချင်း .. ကိုကို အရေးတကြီး သွားလိုက်တာကို ငွေယုန် သိနေတာကိုး .. အရမ်းကိုရိုတဲ့ ကိုကိုဟာ .. ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်လုပ်နေမေမယ့် .. ဒေါက်တာအိမ်က အပြန်မှာ မျက်နှာရိပ်ကဲ မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတာ ငွေယုန် မြင်ခဲ့ရတာပဲ .. ဒေါက်တာ .. တစ်ခုခု .. ပြောဖို့ ထပ်

ခေါ်တယ် ဆိုတာကိုလဲ ငွေယုန် တွေးမိတယ် .. လက်
 ကိုင်ပဝါ ကျန်တယ်ဆိုပြီးတော့ ခေါ်ကတည်းကလေ ..”
 ဟု ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျရပါပြီ ..။
 ငွေယုန်သည် .. အစောကြီးကတည်းက .. ဝေဒနာ
 နှင့် ပတ်သက်၍ သိနေနှင့်ခဲ့ချေသည်တကား ..။ သူကသာ ..
 ငွေယုန် မသိ .. ဟု ထင်နေမိခဲ့ခြင်း ..။
 “ကိုကို .. စက်ရုံကို မရောက်ဘူး ဆိုတာက .. စက်ရုံက
 အစ်ကိုကြီးဦးစိုင်းနောင်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ ..
 ကိုကို မရောက်သေးဘူးဆိုတာ ဖြေခဲ့တာမို့ သိခဲ့ရတာ ..
 အိမ်ကိုလဲ ကိုကို ပြန်မရောက်လာဘူး .. စက်ရုံမှာလဲ မရှိ
 ဘူး .. အကြာကြီးကြာမှ .. ကိုကို ပြန်ရောက်လာတယ် ..
 လေချွန်လာတယ် .. သီချင်းညည်းလာတယ် .. ပျော်နေ
 ဟန်ဆောင်ပြခဲ့တယ် .. အဲသလိုလုပ်တာဟာ .. ငွေယုန်
 ကို .. ကိုကို ချစ်လို့ဆိုတာ ငွေယုန် သိပါတယ် .. ငွေယုန်
 မှာ ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို အသိမပေးရက်လို့
 ဆိုတာ ငွေယုန် သိပါတယ် .. ကိုကို ငိုထားခဲ့တယ်ဆိုတာ
 ကိုလဲ ငွေယုန် သိနေခဲ့ပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. အဲသလို
 ကိုကို ငိုခဲ့တာဟာ .. ဒီရောဂါကြီး ဖြစ်နေလို့ဆိုပြီးတော့
 ငွေယုန် မသိခဲ့ဘူး .. ငွေယုန် ထင်တာက .. ငွေယုန်မှာ
 နှလုံးရောဂါ ရှိနေတာကို .. ကိုကို သိခဲ့ပြီးတော့ .. ငိုခဲ့
 တယ်လို့ပဲ ထင်မိတာ ..”
 ဟု ပြောကာ ငွေယုန် ခေါင်းလေးတစ်ချက် ငုံ့ချ
 သည်။ ထိုနေ့က အဖြစ်ကို .. သူ ပြန်၍ မြင်လာသည်။ ဖိုင်ဘာ

အိမ်လေးကို မဆောက်ပြစ်တော့ပြီ .. ဟု ငွေယုန် ပြောခဲ့သော
 နောင်တရားမှ အိမ်လေးဆီမှ စကား ..။
 ခုကျတော့ .. ထိုအိမ်လေးကို .. ဤနေရာမှာ
 ငွေယုန်လေးသည် .. သူ့ကို ဆောက်ခိုင်းနေချေသည်တကား ..။
 ရင်သည် ဆိုတက်လာနေ၏။
 “ငွေယုန်ကို .. အိမ်လေး ဆောက်ပြပါ ကိုကို .. ဆောက်
 ပေးပါ”
 ဟု ပြောလာတော့ သူ မငြင်းဆန်နိုင် ..။ ငြင်းရန်
 သူ့မှာ စကားရှာမတွေ့ ..။ ငြင်းလည်း မငြင်းဆန်ရက်တော့ပြီပဲ ..။
 ငွေယုန်ကို ဝိးလဲချလေးတွန်း၍ .. စာကြည့်စားပွဲရှိရာသို့ ခေါ်
 လာခဲ့ရပါပြီ ..။
 ဖိုင်ဘာအိမ်လေး ဆောက်ပြဖို့ စက္ကူဘူးကို သူ ဝီရိ
 ထံမှယူသည်။ နောက်တော့ .. သူ .. တုန်ခါနေသည့်လက်ချောင်း
 များ ..။
 ငိုရွိုက်နေသည့် နှလုံးအိမ် ..။ ကွဲကြေနေသည့်
 ရင်ဖြင့် .. အိမ်လေးကို ဆောက်ပေးနေမိရပါပြီ ..။
 မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးနှင့် တစ်ထပ်တိုက် နီနီစိမ်းစိမ်း
 စပ်ကြားလေးသည် .. ပေါ်လာပါ၏။ ပြတင်းတံခါးချပ်လေးတွေ
 ဖြင့် ချစ်စရာအိမ်လေး ..။
 ပြီးတော့ .. ရေကူးကန်ပြာပြာလေး အဖြစ် ဖိုင်ဘာ
 တုံးလေးတွေကို ဆက်ယူသည်။ ပန်းခင်းလှလှလေးတွေကို သူ
 ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေဆက်ရင်း တစ်ထပ်တိုက်လေးရှေ့မှာ သူ့အလှ
 ဆင်ပေးနေမိရဆဲ ..။ ရင်သည် .. အတိတ်ဆီသို့ ရောက်၏ ..။

ကလေးဘဝက ငွေယုန်ကို အိမ်လေးဆောက်ပြခဲ့ သည့် ပုံရိပ်လေးတွေ ရင်ကိုတိုးဝင်၏။ ငွေယုန်ကို သူ ကြည့်မိ သည်။

ငွေယုန် မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ ဆောက်သည့် အိမ်လေးဆီမှာ တန့်နေ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလှနေသည်။

နောက် .. သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ အကြည့်သည် လန်းနေသည်။ ကြည့်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. စိတ်ဆောင်လာ ရှိထင် ..။ မျက်နှာလေး ပိုလန်းလာသည်။ ပိုလှလာသည်။ ပါး ပြင်သည်ပင်လျှင် ကာလကြာရှည် ဖြူဖျော့ဖျော့ ရှိနေရာမှ .. ဒု တစ်ကြိမ်မှာ ပန်းနုရိပ်လေး ပျံ့ပျံ့သမ်းလာသည်။

ငွေယုန် အကြည့်သည် ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ ထံမှာ တန့်နေပါ၏။ ဆောက်ပြီးသွားပြီဖြစ်သည့် အိမ်လေးကို ကြည့်စူးစွာ ကြည့်နေရာမှ .. သူ့ထံသို့ အကြည့်ကို ပြောင်းယူ ကာ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေပါသည့် အဖြစ် ..။

“ကိုကို အရင်တုန်းက ဆောက်ပေးတဲ့ အိမ်လေးအတိုင်းပဲ နော် .. ငွေယုန် ..”

သူ့တိုးဖွဖွ ပြောမိသည်က ငွေယုန် ပျော်လာအောင် ပါ ..။

ကလေးဘဝက .. အဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးရင်း .. ပေါ့ပါးသော အပြုံးလေးတစ်ခု ငွေယုန် ထံမှာ .. ငယ်ဘဝအလွမ်း ပြေအဖြစ် ဖြစ်တည်လာအောင်ပါ ..။

ငွေယုန် မဖြေ ..။ သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေဆဲ ..။

အကြည့်သည် ငြိမ်နေ၏။ တန့်နေ၏။ မျက်တောင် ရှည်လျားလျား စင်းစင်းလေးတွေနှင့် မျက်နက်ဝန်းလေးတွေသည် .. ငြိမ်နေ၏။ သူ .. ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်လာသည်။

“ငွေယုန် ..”

သူ .. စိုးရိမ်ချောက်ချားစွာ ခေါ်မိသည်။ ငွေယုန် နှုတ်ဆီမှ ထူးသံ ပွင့်ကျမလာ။ အကြည့်သည်လည်း မပြောင်းလဲ ..။ မရွေ့လျား ..။ သူ ငွေယုန် လက်လေးကို ဆွဲယူ၍ လက်ကောက် ဝတ်လေးကို အရူးအမူး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော စိုးရိမ်စောဖြင့် စမ်းမိ ရပါပြီ ..။

“ငွေယုန် .. ငွေယုန် .. အို .. ငွေယုန်လေးရယ် ..”

သူ .. ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဟန်ဆောင်နေဖို့ မလို အပ်တော့ပြီ ..။ ထိန်းချုပ်တားဆီးနေဖို့လည်း မလိုအပ်တော့ပြီ ..။ ငွေယုန်လေး မသိအောင် တစ်နေရာဆီမှာ .. သွား၍ငိုနေဖို့လည်း မလိုအပ်တော့ပြီ ..။ ရင်ထဲမှာ ကြွေနေသည့် နှလုံးသားတွေကို သူ တားရန်မလိုအပ်တော့ ..။ ငိုချလိုက်သည်မှ ငွေယုန် ရင်ခွင် မှာပါ ..။

ငွေယုန်သည် .. သူ့မျက်ရည်ကိုလည်း မမြင်နိုင်စွမ်း တော့ပြီ ..။ သူ့သောကကိုလည်း မမြင်နိုင်စွမ်းတော့ပြီ ..။

သူ .. ငွေယုန် ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာနဲ့၍ .. ကလေးတစ်ယောက်လို .. ရှိုးရှိုးချ ငိုနေတာကိုလည်း မမြင်နိုင် စွမ်းတော့သည့်နှယ် ..။ သူ၏ မျက်ရည်စက်တွေကိုလည်း မသုတ် ပေးနိုင်စွမ်းသာချေတော့ပြီ ..။

သူ၏ .. မြတ်နိုးရပ်လေး ..။ သူ၏ ချစ်ရလေသော ဇနီး ..။ သူ .. အရိပ်တကြည့်ကြည့် .. ရင်ကိုရင်း၍ .. ချစ်ရလေသော .. သူ၏ဇနီး ..။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဘဝကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ .. နှလုံးအိမ်က .. လက်မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေရလေသမျှ ..။ ခု .. ခုတော့ သူ၏ ငွေယုန်လေးသည် .. သူ ဆောက်နေခဲ့ပါသော အိမ် ..။ ဪ ..။ ငွေယုန်လေး မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာ ရှိပါလေသော အိမ်လေးကို နောက်ဆုံးကြည့်၍ ..။ ငွေယုန် ချစ်မြတ်နိုးပါလေသော သူ့ကို .. မျက်တောင်မခတ်မျှ .. နောက်ဆုံးအချိန်ထိ .. ငေးစိုက်ကြည့်၍ ..။

“ကိုကိုကို ပြုစုနိုင်တဲ့ ငွေယုန်အဖြစ် .. အချိန်ဆိုတာကြီးက .. ခွင့်ပြုတော့မှာမှ မဟုတ်တာ ..”

ဆိုသည့် စကားကို .. တာဝန်မကျေနိုင်စွမ်းသော ဇနီးအဖြစ် ရှိရပါချေမည်ဆိုသည့် အားနာစကားတစ်ခွန်းကို .. လောလောလတ်လတ်လေးမှာပဲ ပြောခဲ့၍ ..။

သူ၏ ဗွန်းငွေယုန်သည် .. သူ့ကို .. ထာဝရ .. ချန်ထားရစ်ခဲ့လျက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ချေသည် တကား ..။

သူ .. ငွေယုန်ကို ကြည့်မိသည် ..။

သူ့ကိုကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများ ..။ စောစောလေးကပင်လျှင် .. သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ခဲ့လေသော မျက်ဝန်းများ ..။ အသက်ရှိနေခဲ့သော .. ခံစားမှုများဖြင့် ပြည့်ဝနေခဲ့သော မျက်ဝန်းများ ..။ ချစ်ခြင်းများဖြင့် ရှိနေသည့် မျက်ဝန်းများဆိုမှ နှုတ်ဆက်မှု၏ အငွေအသက်များ ..။

အားလုံးသည် .. ယခုတိုင် .. ငွေယုန် မျက်ဝန်းအိမ်ဆီမှာ .. ထင်ကျန်နေဆဲ ..။ ရှိနေဆဲ ..။

ထိုမျက်ဝန်းများကို သူ မမှီတ်ရက် ..။ သူ့ကိုနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကြည့်ခဲ့ပါလေသော ထိုမျက်ဝန်းများကို သူ မပိတ်ရက် ..။ သူ .. ငွေယုန် မျက်နှာလေးထက်မှာ မျက်နှာကို အပ်မိသည်။ နဖူးချင်း ထိမိသည်။

“ကိုကိုကို .. ကြည့်နေပါတော့ ငွေယုန် .. ငွေယုန် ချစ်တဲ့ ကိုကိုကို .. ဆက်ကြည့်နေပါတော့ .. ဆက်ကြည့်နေပါတော့ ..”

သူ .. ကလေးတစ်ယောက်နယ် .. တဖွဖွပြောနေမိရ .. ငိုနေမိရဆဲ ..။

အခန်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သူနှင့် ငွေယုန်ဘေးမှာ .. သူ .. ဆောက်ခဲ့သော အိမ်လေးသည် .. စားပွဲထက်ဆီမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလျက် ..။ ငွေယုန် မျက်ဝန်းများရှေ့မှာ .. သူသည် .. အနိုင်မဲ့သော .. ကြေကွဲမှုများ .. အထီးကျန်မှုများဖြင့် .. ငိုရိုက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရချေသည်တကား ..။

တစ်ယောက်တည်းသာရှိ
လွမ်းတသည့် ဤနေရာ ...။

တစ်ယောက်တည်းသာသိ
ကြေကွဲသည့် မျက်ရည်ကဏ္ဍာ ...။

တစ်ယောက်တည်းသာသိ
မေ့နိုင်သည့် ကဏ္ဍာပါ ...။

မင်းချစ်သည့် ဤနေရာ
ဤစမ်းရေမှာ ကိုယ်သာရှိ
အထီးကျန်သည့်သူ တစ်ယောက်
မျက်ရည်ပေါက်များ ကျနေ
ဝေနေသည့် မျက်ရည်စက်
ကြွေနေသည့် မျက်ရည်စက်
မင်း၏လက်ဖြင့် မဆံ့သာချေ
ဪ ...
မင်း၏လက်ဖြင့် မဆံ့သာပေ ...။

အခန်း(၂၁)

ဆောင်းဦးကာလ၏ နှင်းငွေ့တွေက စမ်းရေထက်မှာ
 စေ့စေ့သိမ့်သိမ့် ..။ သူ .. စမ်းချောင်းနေရာလေးမှာ တစ်ယောက်
 တည်း ရှိနေသည်။ ဒါ့မဲ့ .. သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဟု
 ထင်လိုက်ချင်သည် ..။ ထင်နေချင်သည် ..။ သူ့ကို ချစ်သော
 ယွန်းငွေယုန်သည် .. သူ့ဘေးမှာ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်နေလိုက်
 ချင်သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မျက်နှာကို ဝေးကြည့်ခဲ့လေသော
 ငွေယုန်ကို .. သူ ဘယ်သောအခါတွင်မှ .. နှလုံးအိမ်ဆီမှ
 မေ့ဖျောက်ယူနိုင်စွမ်းမှာ မဟုတ် ..။

သူ့ .. ဘာကိုမဆို ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ သူ၏
 ဝိညာဉ် ...။ ဣမ၏ ဘဝ ..။ သူ့စည်းစိမ် ..။ အားလုံးကို
 ပေးလိုက်နိုင်ပါသည်။ သူ ချစ်သော ငွေယုန်ကို .. သူ ... ရမည်
 ဆိုလျှင် .. သူ၏ ငွေယုန်အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်စွမ်းမည်
 ဆိုလျှင် .. သူ .. အရာရာကို ပေးဆက်လိုက်နိုင်ပါသည် ..။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုအဖြစ်တို့သည် .. ဘယ်လောအခါတွင် မှ .. ဖြစ်တည်လာနိုင်တော့ချေမည်မဟုတ် ..။

သူ့မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်စက်များကို ငွေယုန် လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ထိတွေ့ သုတ်ပေးလာနိုင်ချေတော့မည် မဟုတ် ...။

ငွေယုန်သည် .. တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းမမည် ..။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ .. တစ်ပါတည်း ယူဆောင် သွားသည်သို့ ရှိနေပါ၏။

သူ .. ငွေယုန်ချစ်သော ဤစမ်းချောင်းလေးနားမှာ ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ ပြီ။

နံနက်စောစောကြီးမှာပဲ ဤနေရာလေးကို သူ ထွက်ပြန်ခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. သူ့ဘေးမှာ ငွေယုန်လေး လိုက်လာသည် ဟု သူ မှတ်ယူသည်။

ကိုကို ...

ငွေယုန်ဟာ .. ကိုကိုကို ချန်ရစ်ခဲ့ရတော့မယ် ..။

အဲဒါကို ငွေယုန် သိနေတယ် ကိုကို ..။ ငွေယုန်အတွက် ..

ကိုကို .. မျိုသိပ်ခံစားနေတာကိုလည်း ငွေယုန် သိနေတယ် ..။

အဲဒီအတွက် .. ငွေယုန် အားနာတယ် ကိုကို ..။

ကိုကိုဟာ ငွေယုန်ကို မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ် ..။ ချောက်

ချားနေတယ် ..။ တုန်လှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငွေယုန် သိနေ

တယ် ..။ အဲဒီအတွက် .. ငွေယုန် .. ကိုကိုကို သနား တယ် ..။ ငွေယုန်ဝေဒနာထက် .. ကိုကိုကို သနားတဲ့

စိတ်က .. ပိုပါတယ် ..။ ရင်ကို ပိုပြီး ထိခိုက်ခံစားနေစေ ပါတယ် ..။ ကြွေကွဲလောင်မြိုက်နေစေပါတယ် ကိုကို ..။

ကိုကိုဆားမှာ ငွေယုန် နေချင်ပါဘယ် ..။ ကိုကိုနဲ့ ဝေးရမှာ ငွေယုန် ဘယ်လောက်ကြောက်ရွံ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ..

ငွေယုန် ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို .. ကိုကိုဖတ်ကြည့် ရင် သိရမှာပါ ကိုကို ..။

ကိုကိုကို ချစ်စိတ်နဲ့ .. ကိုကိုဆီက အချစ်ကို မျှော် လင့်ခဲ့တဲ့ ငွေယုန်ဟာ .. ကိုကိုနဲ့ ဝေးရပြီလို့ မှတ်ယူခဲ့

ရတဲ့အချိန်တစ်ချိန် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုကို ..။ ကိုကြီးနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့ရချိန်မှာပါ ..။

အဲဒီအချိန်တုန်းက .. ကိုကြီးကို .. ငွေယုန် လက်ခံ ခဲ့ရဖူးတယ် ..။ စေ့စပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိခဲ့ဖူးပါတယ်

ကိုကို ..။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ကိုကိုဟာ ငွေယုန်ကို မချစ်ဖူးလို့ မှတ်ယူနားလည်လိုက်ရတဲ့ ငွေယုန်ဟာ ..။

ဒက်ဒီ ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာမျိုးပါ ..။ အဲဒီတုန်း က .. ငွေယုန် ငိုခဲ့ရတယ်၊ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို

စပ်ခဲ့ရတယ် ..။ အို .. ကံကြမ္မာကြောင့် .. ကိုကိုနဲ့ ငွေယုန် ပြန်ဆုံ

ခဲ့ရပြန်တော့ .. အဲဒီကဗျာလေးကို .. ငွေယုန် ဒိုင်ယာရီ ရဲ့ စာမျက်နှာထဲမှာပဲ သိမ်းထားခဲ့တော့တယ် ကိုကို ..။

ငွေယုန် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ... တစ်နေရာမှာ ဗတ်မြှုပ်

နေနေတဲ့ ကိုကြီး သိရင်လဲ အံ့ဩမှာပါ .. စိတ်ထိခိုက်မှာ ပါ .. ကိုကြီးကို ငွေယုန် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ .. ကိုကိုကို ဝန်ခံပါတယ် ကိုကို ..။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် .. ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကို သာ ငွေယုန် ချစ်တာပါ။ အဲဒါတော့ ယုံပေးပါ ကိုကို ရယ် ..။

ဒီစာကို .. ဝေဒနာတွေကြားထဲက .. ကိုကို မသိ အောင် .. ကိုကို မရှိချိန်လေးတွေမှာ ရေးရေးလာခဲ့ရတာပါ။ ကိုကို ပြန်ရောက်လာရင် စာလေးကို အိပ်ရာအောက်မှာ အသာထား ..။ ဖွက်ထား ..။ ကိုကို မရှိတဲ့အချိန်လေးတွေ မှာ ငွေယုန် ရေးရေးလာခဲ့ရတာပါ ..။ ငွေယုန် .. ခံစား ရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဆိုးပါတယ် ကိုကို ..။

ဒါပေမဲ့ .. ကိုကို .. ငွေယုန်အချစ်အပေါ်မှာ .. တစ်ချက်လောက် မျက်နေမှာ ..။ ငွေယုန်ဘက်က .. ကိုကိုအပေါ် .. သစ္စာမရှိဘူးလို့ မျှိုသိပ်ခံစားနေမှာ ..။ ငွေယုန် တုန်လှုပ်စိုးရိမ်နေရတဲ့ ဝေဒနာက ပိုဆိုးပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဝိုပြိုး ပြင်းထန်ပါတယ် ..။

သေရတော့မယ့် သူတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာစကားကို .. ကိုကို ယုံပေးပါနော်၊ ကိုကိုကို .. ငွေယုန် .. မျက်စိ အောက်ကကို အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်မိတာပါ ..။ အပျိုငယ်ထွေး .. အရွယ်လေးကတည်းကိုက .. ချစ်နေမိခဲ့ရ တာပါ ကိုကို ..။

ဘဝဆိုတာ တို့တိုလေးလို့ .. ပြောကြတာပါပဲ ကိုကိုရယ် ..။

ဒါပေမဲ့ .. ငွေယုန်ဘဝကိုက အရမ်းကို တိုလွန်း ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကို .. ငွေယုန် နာကြည်းလိုက် တာ ကိုကို ..။

နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် .. ငွေယုန် ဘဝလေးကို .. အသက်လေးကို .. ရှိစေခွင့် နေခွင့်လေး ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် .. ငွေယုန် သေပျော်ပါတယ် ..။

ခုတော့လေ .. ငွေယုန် .. ကိုကိုနဲ့ .. မခွဲနိုင်ပဲ ဖြစ် နေတယ် ကိုကို ..။ အေးရမှာကို သိနေတဲ့သူတစ်ယောက် ဟာ .. သူ့ရဲ့ အချစ်ကြောင့် .. သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းမက မျှော်လင့်ထားမိခဲ့ရတဲ့ အချစ်ကြောင့် .. အသက်ကို ဆွဲဆန်ယူချင်နေတယ် ..။ ကိုကိုနဲ့ နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် .. ငွေယုန် .. အာကိုပဲ ပေးဆက်ရပေးဆက်ရ .. ငွေကြေး ဘယ်လောက်ပဲ ပုံပေးရ ပုံပေးရ .. ငွေယုန် .. ပေးလိုက် ရပါတယ် ..။ ကျွန်ုပ်ခံရခဲရ .. ခံပါတယ် ..။ သေမင်းဆို တဲ့ အရာရဲ့ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရထောက်ရ ..။ ခြေသလုံး ဖက် တောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ ..။ ခယရ .. ခယရ .. ငွေယုန် အားလုံး လုပ်ပါမယ် ..။ ကိုကိုနဲ့ .. နေခွင့်ပေး ပါလို့ .. ငွေယုန် တောင်းပန်ပါမယ် ..။ ကိုကိုကို .. ငွေယုန် .. ချစ်လွန်းလို့ကို .. မခွဲနိုင်တာပါ ကိုကို ..။

သေရမယ့် သူတစ်ယောက်ဟာ .. သေရမှာကို မကြောက် ပေမယ့် .. မကြောက်တော့ပေမယ့် .. ခွဲရမှာ မခွဲနိုင်တဲ့ ချစ်သူကြောင့် .. သေရမှာကို .. ကြောက်နေမိ ပြန်တယ် ..။

ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလာနေတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် .. ငွေယုန် သေရမှာ မကြောက်ပါ ကိုကို ..။

ဒါပေမဲ့ .. ကိုကိုနဲ့ ဝေးရမှာ .. ခွဲရမှာ .. ကိုကိုကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာ ငွေယုန် ပိုမခံနိုင်ပါဘူး ကိုကို ..။

ငွေယုန် မရှိရင် .. ကိုကို ခံစားရမှာကို ငွေယုန် သိနေတယ် ကိုကို ..။ ငွေယုန် မရှိရင် .. အစားအသောက် သတိထားပြီး စားပါ ကိုကို ..။ ငွေယုန်ကို လွမ်းပါ ကိုကို ရယ် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ကိုကို ဘဝကိုတော့ ရှင်သန်နေရဦး မှာမို့ .. ကိုကို အသက်ရှည်ကျန်းမာအောင်နေပါ ကိုကို ..။ ငွေယုန် မရှိလို့ .. ကိုကို .. အစားမမှန် အအိပ်မမှန်နဲ့ .. အသက်တိုမှာကို .. ငွေယုန် စိုးရိမ်မိပါတယ် ..။ ကိုကို မကျန်းမာမှာကို ငွေယုန် စိုးရိမ်မိပါတယ် ..။ ငွေယုန် မှာချင်တာတွေအားလုံးကို .. ဒီစာရှည်ကြီးထဲမှာ ထည့်ထည့် ရေးနေရတာပါ ..။

ငွေယုန် သိပ်ချစ်တဲ့ စမ်းချောင်းနေရာလေးကို .. ကိုကို သွားနေပါ။ အဲဒီအခါမှာ .. ငွေယုန်က ဘေးက လိုက်လာမှာပေါ့ ..။ ကိုကိုလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အရိုးပြာ အိုးလေးအဖြစ်နဲ့ပေါ့ ကိုကို ..။

ငွေယုန် ခံစားရတဲ့ .. ကင်ဆာဆိုတဲ့ ဝေဒနာကြီး ကို .. မြေမြုပ်ခံလိုက်ရတဲ့ ငွေယုန်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာထဲမှာ .. သေသည်အထိ သယ်ဆောင်မသွားချင်တာမို့ ..။ ငွေယုန် ကို .. မြေမြုပ်ပါနဲ့ ကိုကို ..။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါ ..။ အဲဒီ အနာတွေ ဝေဒနာတွေ .. ငွေယုန်သက်မဲ့ ခန္ဓာမှာ ရော ထွေးမြှုပ်နှံသယ်ဆောင်သွားရတဲ့ဘဝကိုတော့ .. ငွေယုန် သေသည်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မခံစားချင်တော့လို့ပါ ..။

ငွေယုန် အရိုးပြာအိုးကို .. ကိုကို .. ရှမ်းမြေမြင့် ဆီက .. အရမ်းကို လှပအေးချမ်းတဲ့ .. စမ်းချောင်းနေရာ လေးဆီကို သယ်ဆောင်သွားပါ ကိုကို ..။

အေးမြတဲ့ စမ်းရေ ..။ ပွေးစင်နေတဲ့ စမ်းရေ ..။ ပန်းလေးတွေ ချောနေတတ်တဲ့ စမ်းရေ ..။ ကျောက်စရစ်ခဲ ဝန်းဝန်းချောချောလေးတွေ မြင်စေနိုင်လောက်တဲ့အထိ ..။ ကြည်လင်နေတဲ့ စမ်းရေမှာ ငွေယုန်အရိုးပြာအိုးကို မျှော ပေးပါ ကိုကို ..။ အေးမြတဲ့ စမ်းရေမှာ ငွေယုန်အရိုးပြာ လေးတွေကို မျှောပါ ..။ ပြာလေးတွေ ကုန်သွားတဲ့အခါ .. အိုးလေးကိုပါ .. မျှောချလိုက်ပါ ကိုကို ..။ အေးမြတဲ့ စမ်းရေမှာ .. ငွေယုန်လေး .. အေးအေးမြမြ .. ဖြတ်သန်း သွားလိုက်ပါမယ် ..။ ဘဝရဲ့ အဆုံးကို .. ဖြစ်တည်စေ လိုက်ပါမယ် ..။

လောင်မြိုက်တဲ့ ဝေဒနာဆိုးရဲ့ ဒဏ်ကို ငွေယုန် ခံခဲ့ရလေသမျှ .. ငွေယုန်ပြာလေးတွေဟာ .. အေးမြခြင်း ဆိုတဲ့ စမ်းရေမှာ .. အဆုံးသတ်စေလိုက်ချင်ပါတယ်ရှင် ..။

အဲဒါ .. ကိုကို လုပ်ပေးနော် .. နောင်အဆိတာရှိရင် ..
ကိုကိုနဲ့ ငွေယုန် ပြန်ပြီး .. ဘဝဖော်အဖြစ် ဖြစ်တည်ရ
လိုပါ၏ ကိုကိုရယ် ..။

အဲဒီအခါမှာ .. ကင်ဆာခံဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးကို ..
အချိန်မီ သိနိုင်ကာကွယ်လိုက်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို .. လူတို့
သိနားလည်အောင်လည်း ငွေယုန် ပညာပေးတော့ပြောနိုင်
တဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ချင်ပါ
တယ် ..။

ရင်သားကင်ဆာ .. ဆိုတာ .. အချိန်မီသိရင် ..
အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တယ်တဲ့ ကိုကိုရယ် ..။

အခါနှောင်းလေတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် .. ကိုကိုနဲ့
ငွေယုန်တို့ ခေးကြရချိန်မှာ ..။ ငွေယုန်ကို လွမ်းနေတဲ့
ကိုကိုမျက်ရည်စက်တွေကို .. ငွေယုန် သုတ်ပေးချင်ပေမယ့်
ငွေယုန် လက်တံ .. တိုနေပါပေါ့လား ..။

သေခြင်းတရားဆိုတဲ့အရာရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ငွေယုန်
ရှိနေတာမို့ .. ကိုကို မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးချင်ပေမယ့် ..
ငွေယုန်လက်လေးတွေ လွမ်းမမီသာတော့ပါဘူး ကိုကို ..။
ကိုကိုကို .. ငွေယုန် .. သိပ်ချစ်ပါတယ် ..။

သိပ်ချစ်ပါတယ် ကိုကို ..။
မခွဲရစ်ချင်ပေမယ့် .. ခွဲခဲ့ရစဉ်မှာ .. ငွေယုန် ငိုမိ
ပါတယ် ကိုကို ..။

ကျွန်ရစ်ခဲ့ပေတော့ ကိုကိုရယ် ..။
နေ့ရစ်ခဲ့ပေတော့ ..။

အချစ်ဆိုတာ .. ကွယ်လွန်သူတစ်ယောက်ကို ..
ကျွန်ရစ်သူက ချစ်မြဲချစ်နေနိုင်တယ်ဆိုရင် ..။

ခွဲခွဲကွယ်လွန်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်ကလည်း .. ရှင်
သန်ကျွန်ရစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ .. အချစ်ဆိုတာက
တော့ .. တည်မြဲချစ်ဆဲ .. ရှင်သန်နိုင်ခွမ်းစေဆဲ .. လို့ ..
ငွေယုန် .. မုတီယူ .. ယုံကြည်ထား လိုက်ပါတော့တယ်
ကိုကို ..။

ကိုကို ..
ငွေယုန် ..။

သူ အထပ်ထပ် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါလေသော စာလေးတစ်
စောင် ..။ ခြောက် .. ငွေယုန် အိပ်ရာကို ခေါက်သိမ်းတော့မှ ..
မွေ့ရာထူကြီး အောက်မှာ .. ခေါင်းရင်းဘက်၌ သူ တွေ့ခဲ့ရပါ
လေသော စာအိတ်လေးနှင့် အတွင်းမှ .. စာလေးတစ်စောင် ..။
ငွေယုန် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းသည် .. သူ့ဘဝမှာ .. ငွေယုန်တစ်ယောက်
တည်းသာမဟုတ် .. သူ့ပါ ရော၍ ကွယ်လွန်သွားရသည်သို့
ခံစားရပါ၏။ သူ၏ အချစ်သည် ငွေယုန်နောက်သို့ တစ်ပါတည်း
ပါသွားရကာ .. အထီးကျန်ခြင်းတွေသာ သူ့ထံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်
သို့ သူ ခံစားနေရ .. သိနေရသည် ..။

သူ .. မျက်ရည်ကျလာပါ၏။ တောပန်းဝါဝါလေး
မှ ရနံ့ မွှေးထုံထုံလေးတွေက သူ့ထံ တိုးဝင်သည်။

သူ .. ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိသည်က ငွေယုန်အရိုးပြာအိုး
လေး ထည့်ထားရာ မြေအိုးလေး ..။ အဝတ်နံ့စဖြင့် အိုးနှုတ်ခင်

မှာ ပိတ်စည်းချည်နှောင်ထားရာ မြေအိုးလေး ..။ သူ့ဘေးမှာ
ငွေယုန်သည် .. ဆပ်ပင်လေးတွေ ဖားလျားဝေနေလျက် ..
တော်ပန်းဝါလေးတွေကိုပင် ပန်ဆင်ထားရင်းဖြင့် .. ပါးချိုင့်လေး
ပေါ်အောင် ပြုံးကာ ထိုင်နေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

“ငွေယုန် .. ကိုကို ချစ်တဲ့ ငွေယုန်လေးရဲ့ ဆန္ဒအားလုံး
ကို .. ကိုကို ဖြည့်စွမ်းဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်ကွယ် ..
ကလေး .. ကျေနပ်နိုင်ပါစေ .. အေးမြတဲ့ ရေအစုန်မှာ
အေးအေးမြမြ .. ပျော်ဝင်အေးချမ်းနိုင်ပါစေကွယ် ..”

သူ တိုးသဲ့သဲ့ ပြောမိရင်းမှ အရိုးပြာအိုးလေးကို
ကိုင်မိသည်။ အဝတ်နီစကို မဖွင့်ရက်။ ထိုအဝတ်စကို ဖွင့်ပြီးသည်
နောက်မှာ .. ငွေယုန် အရိုးအသားတို့၏ ဖွဲ့တည်ခဲ့ရာ .. ပြာတို့
ကို .. သူ .. လက်ဖဝါးတွေဖြင့် ထွေးဆုပ်ယူရလိမ့်မည်။

နောက် .. စမ်းချောင်းရေမှာ မျှောချရလိမ့်မည် ..။
နောက် .. နောက် .. ပြာလေးတွေ ကုန်သွားလျှင် ..။ အိုးလေးကို
ရေထဲ မျှောလိုက်ရချေဦးတော့မည် ..။ သူ အထိုအရာတွေကို ..
မစွန့်လွှတ်နိုင်သေး ..။ ငွေယုန်ပြာအိုးလေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေး။
ရင်မှာ မြေအိုးလေးကို သူ ပွေ့ထားမိရင်း တစ်ယောက်တည်း
မျက်ရည်ကျနေသည်။

ကိုကို ငိုနေပါတယ် ကလေးရယ် ..။ ကလေးကို
မခွဲနိုင်တဲ့ ကိုကိုလဲ ငိုနေပါတယ်ကွယ်။ ငွေယုန်က .. ကိုကိုကို
မခွဲနိုင်ဘဲ .. မခွဲချင်ဘဲ ခွဲခဲ့ရသလို ..။ ငွေယုန်ကို မခွဲနိုင်တဲ့
စိတ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုကိုဟာလဲ .. ငိုနေရတာပါပဲ ..။ ဒီမျက်
ရည်စက်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ .. အဆုံးသတ်တော့မှာ မဟုတ်ဖူး

ငွေယုန် ..။ ရက်တွေ .. လတွေ .. နှစ်တွေ .. ကြာသည်အထိ
ကိုကိုတစ်သက်အထိ .. ဒီမျက်ရည်ဟာ .. ကိုကိုနုလုံးအိမ်ထဲမှာ
ရှိနေမှာပါ ..။ တည်မြဲနေမှာပါ ..။

သူ .. မြေအိုးလေးကို ပိုက်၍ ရှိုက်ငိုနေစဉ်ခိုက် ..
အုန်းဆီရနံ့သင်းသော ဆန္ဒယ့်တို့ဆီမှ ရနံ့ကို ရသည့်သို့ ခံစားရ၏။
တောပန်းပွင့်လေးတွေ၏ ရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရသည်သို့
ခံစားရ၏။ လေပြည်နုနုတွင် .. ငွေယုန် တိုးသဲ့သဲ့ ရယ်သံလေးကို
ကြားရသည်သို့ ရှိလင့်၏ ..။

စမ်းရေဆီမှ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ .. ရေစီးနှင့်
အတူ လူးလိုမိပါသွားတာကို ငွေယုန်ခြေသံ တိုးမျှင်မျှင်ဟု သူ
ထင်ချင်၏ ..။

သူ .. တုန်ခါနေသည့် လက်ချောင်းတွေဖြင့် ပြာ
အိုးကို ပုံးချည်ထားသည့် အဝတ်နီစကို ဖွင့်သည်။

အဝတ်နီစသည် သူ့လက်ထဲမှ တဖျပ်ဖျပ်ခါရင်း
လေ၏ တိုက်ခတ်မှုနှင့် အတူပါလာပါ၏။

အကြည့်က တစ်ချက်မျှ အိုးလေးသက်မှာ တန်နေ
သည်။

နောက်တော့ .. သူ .. ပြာတစ်ဆုပ်ကို ယူမိရပါ၏။

ရင်သည် .. ကျင်ခနဲ ခံစားရသည် ..။ သွားတော့
ငွေယုန် ..။ ကိုကို ငွေယုန်လေး စမ်းရေးအေးအေးမှာ မျှောပါ
ပျော်ဝင်သွားပါလေတော့ ..။ သွားလေတော့။ သူ .. မျက်ရည်ကျ
နေရင်း ပြာမှုန့်ပြာမှုန့်လေးတွေကို တစ်ဆုပ်ပြီး တစ်ဆုပ် ..
ရေအလျဉ်မှာ မျှောနေမိရပါ၏။

ရေစီးမှာ ပြာတန်းလေးက .. လွမ်းစဖွယ် .. ကြေကွဲစဖွယ် .. မျှောပါနေသည်။ ဤနေရာလေးမှာ .. ဘယ်သူမှ မရှိ .. သူပဲ ရှိနေသည်။ ဪ .. ငွေယုန်လေး ရှိနေပေမည် ..။

ပြာတန်းလေးကို သူ ကြည့်နေရင်းမှ .. အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးဖြင့် .. နတ်သမီးလေးနယ် .. ငွေယုန်သည် .. စမ်းရေမှာ .. တေးလေးညည်းရင်း ကူးခပ်နေသည်ဟု ခံစားဖြစ်၏။

မျက်စိကို သူ စုံမှိုတ်ချလိုက်မိရပါ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးသော ပြာတစ်ဆုပ်က ရှိနေသည်။ ပြာကို .. သူ .. စမ်းရေထဲ မျှောမချနိုင်ဘဲ ပြစ်နေသည်။ ထိုပြာမုန်ပြာမုန်လေးတစ်ဆုပ်ကို .. သူ့လက်ကိုင်ပစါလေးထဲ ပြန်ထည့်၍ သယ်သွားချင်နေသည် ..။ သူ .. အားလုံးကို မျှော၍ မရနိုင် ..။ နှလုံးသားက .. ပြာမုန်ပြာမုန်လေးတချို့ကို ယူခဲ့ဖို့ တစဉ်တစာ တောင်းပန်နေသည်။ ပူဆာနေသည်။ ခမယယ ပြောနေသည် ..။

“ဟင်အင်း .. ဒါ .. ဒါ .. သူ့ဆန္ဒကို .. ငါ လုပ်ပေးရမှာ .. လုပ်ကိုလုပ်ပေးရမှာ .. ငွေယုန်ရယ် .. တို့ကို ပြောတာကို နားထောင်နေပါကွယ် .. ငွေယုန်ကို ကိုကို .. သိပ်ချစ်တယ် .. ဘယ်တော့မှလဲ .. မမေ့နိုင်စွမ်းဘူး .. အဲဒါ .. ကိုကိုသစ္စာစကားပဲ .. ငွေယုန်ကလွဲလို့ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုကိုဟာ .. နောက်လဲ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ .. ငွေယုန်နေရာမှာ ရှိမလာစေနိုင်ဘူးဆိုတာ .. ဟောဒီက .. ကိုကိုလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ .. ငွေယုန် ပြာလေးတွေကို ဆုပ်လို့ သစ္စာတိုင်ပြောလိုက်ပါရဲ့ ကလေးရယ် ..”

ဟဲ့ ပြောနေရင်းမှ သူ ရှိချင်ချလိုက်မိသည်။ ဝိုနေရင်း ပြာလေးတွေကို မျှောလိုက်မိရပါ၏။ မျက်ရည်စက်သည် စမ်းရေထက်မှာ ကြွေ၏ ..။

သူ .. ချထားသော တောပန်းလေးတွေကို .. စမ်းရေမှာ ဆက်မျှောနေမိသည်။ နောက်တော့ .. နှင်းဆီပွင့်ရောင်စုံများ ..။

သူ .. နောက်ဆုံး ပေးကိုင်လိုက်သည်က .. အိမ်လေးတွေ ဆောက်တည်ရပါသော ဖိုင်ဘာတုံးလေးများ ထည့်သိုရာ စက္ကူဘူးလေး ..။ အိမ်လေးကို သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်ရည်စက်လက် ပြန်ဖျက်ခဲ့ရသည်။

စက္ကူဘူးထဲ ပြန်ထည့်ခဲ့ရသည်။

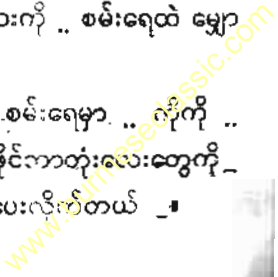
ဪ .. ခုတော့ .. ထိုဘူးလေးသည် .. သူ့ဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေပါ၏။

ငွေယုန်သည် .. အမှန်တကယ်နေရမည့် နေရာကျမှ .. အိမ်လေးကို ဆောက်ချင်ပါသည်တဲ့ ..။ ထိုစကားကို သူ ရင်ထဲမှာ စွဲနေသည်လေ ..။

သူ .. အရိုးပြာတွေ မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် မြေအိုးကို ယူသည်။ ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို မြေအိုးလေးထဲ ထည့်သည် ..။

နောက်တော့ .. မြေအိုးလေးကို .. စမ်းရေထဲ မျှောချလိုက်မိရပါပြီ ..။

“ငွေယုန်ချစ်တဲ့ အိမ်လေးကို .. စမ်းရေမှာ .. ကိုကို .. မျှောပေးလိုက်တယ် ငွေယုန် ..။ ဖိုင်ဘာတုံးလေးတွေကို .. ကိုကို .. ငွေယုန်နဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်တယ် ..”

တစ်နေ့မှာ .. ကိုကို .. ငွေယုန်ဆီကို ရောက်လာ တဲ့အခါ .. အဲဒီအခါ .. ကိုကို .. အိမ်လှိုလှလေးတွေ .. ဆောက်ပြပါမယ် အချစ်ဆုံးရယ် ..”

သူ တိုးဖွဖွပြောနေမိသည်က .. အစွဲအလမ်းကြီးသူ တစ်ယောက်ဆန်နေသည်။

“ခါးတောင်ကလေးဝတ်တော့ .. အလွန်ပင်ယဉ်သော် .. မြမြတစ်ကိုယ်လုံး မမုန်းနိုင်ကျွန်တော် .. သီချင်းချရှက် တယ် .. မင်းအလှပျက်မယ် .. ချွေးလေးစိုစို .. ကိုကို သနားသော် ..”

သူ နားစည်တွင်းဆီသို့ .. ငွေယုန်တေးသံလေး တိုးဝင်လာသည်သို့ ရှိ၏။

သူသည် .. ငွေယုန်ကို လွမ်းလျက် .. ငွေယုန်နှင့် ပတ်သက်၍ .. ငွေယုန်အသံ .. ငွေယုန်မျက်နှာ .. ငွေယုန် အပြုံး များဖြင့် .. ယှဉ်တွဲရပ်တည်နေသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်လာနေရချေသည်တကား ..။

သူ .. စမ်းချောင်းဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေဆဲ။ လေပြည်နသည် .. သူ့နဖူးပြင်ထက်ဆီမှ ဆံမျှင်စတု ကို .. ခပ်ဖွဖွ တိုက်ခတ်သွားစဉ်ခိုက် .. သူ့မျက်နှာကို ပေးကိုင် ကာ .. နောက်ဆုံး နမ်းခဲ့ပါသည့် ငွေယုန်အနမ်းကို ပြန်၍ တမ်းတ ခံစားဖြစ်၏ ..။

ငွေယုန်၏ ဒိုင်ယာရီလေးကို ကုတ်အကျိုအိတ်ကပ် ဆီမှ ထုတ်မိသည်။

BURMESE CLASSIC

သူ့ကို ချစ်ငွေယုန် ရေးခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ..။ သူ့ကို ချစ်နေလေသမျှ ရေးခဲ့ပါလေသော .. အပျိုစင်ငယ်ထွေး လေး၏ ရင်ဖွင့်ရေးရာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ..။ ပြီးတော့ .. ကြေကွဲ စွာ ရေးခဲ့လေသော ကဗျာလေး ..။ ကဗျာလေးထက်မှာ .. သူ့ အကြည့်က တန်၏။

စာအုပ်ကို ဖွင့်ထားသည့် သူ့လက်တွေ တုန်ခါ နေသည်။ မျက်ရည်စက်သည် .. သူ့လက်ပေါ်သို့ ကြွေ၏ ..။ စာအုပ်ရှိ စာမျက်နှာထက်မှာ ကြွေ၏ ..။

ငွေယုန် ချစ်သော ကျေးဇူးကလေးတို့၏ အသံသည် နံနက်ဦးဆီဝယ် .. ဝေစည်၏။ ငွေယုန် ချစ်သော .. နေခြည်န၏ အလှသည် တောတောင်တို့ဆီဝယ် ခစား၏။ ဩော် .. ငွေယုန် ချစ်မြတ်နိုးသော သူတစ်ယောက်၏ ရင်ဝယ်ဖြင့် .. လွမ်းဆွတ် တမ်းတရာ .. ဝေဒနာများနှင့်အတူ .. အထီးကျန်ခြင်း၏ နှိပ်စက်မှုကို .. တစ်ယောက်တည်း .. အလူးအလဲ ခံစားနေရချေ သည်ကောလေ ..။

တစ်နေ့မှာ ပွင့်လန်းလာပေလိမ့်
မျှော်လင့်စွာ စောင့်စားမှုတွေနဲ့
နှစ်များစွာကြာညောင်းခဲ့သော်လည်း
လွမ်းစေရာအပြစ်များသာပဲ
ကြေကွဲကာဝေဒနာများတွေဖြင့်
ရှင်ထံမှာခိုကာနားလေသမျှ
နှစ်လှူပြေအညှိ ..။

ပြတိုင်းစွာချစ်နေတတ်ပါရဲ့
 ကြေကွဲမှာကြိုမသိခဲ့ပေသလို
 တစ်နေ့မှာသူ့လက်တွေကမ်းလာလိမ့်မယ်လို့
 မှန်းဆကာမျှော်လင့်နေမိခဲ့ပေသမျှ
 နှမ်းလျှေမြေမဆည် ...။

ချစ်ခံအိပ်တုတုဆောက်ကာပ
 ချစ်ပန်းလွှာတုတုခုပါလို့
 ချစ်စကားတွေတုတုပြောချေပပေါ့
 တစ်နေ့တုတုညင်းပေးနဲ့နုမှာပ
 ကန်ရေပြာရွှေကြာရွက်တွေကြားမှာဖြင့်
 ချစ်ခြင်းလှေလှော်ကာခပ်မယ်လို့
 မှန်းဆကာမျှော်လင့်နေမိခဲ့ပေသမျှ
 (ခုတော့ကျယ်...)
 ခြောက် ..
 နှမ်းလျှေမြေမဆည် ...။

သူ .. မျက်ဝန်းတွေကို စုမှိတ်ချလိုက်မိသည် ..။
 ငွေယုန်ကဗျာလေးသည် .. နှလုံးအိမ်မှာ တိုးဝင်

၏။

ကိုကိုနှလုံးအိမ်ဟာလည်း .. နှမ်းလျှေမြေမဆည်ပဲ
 ရှိနေရတာပါ။ ကလေးရယ် .. တု တိုးသဲစွာ ပြောလိုက်ချင်သည် ..။

ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ချစ်စကားတွေလည်း တုတုပြောဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
 ငွေယုန်အတွေးလှလှလေးထဲကနယ် .. ရွှေကြာရွက်
 တွေကြားမှာ .. ချစ်ခြင်းလှေကို .. သူ .. ငွေယုန်နှင့်အတူ ..
 လှော်ခတ်ချင်သည် ..။ ကြာပွင့်ကြာခိုင်လေးတွေကို ခူးပေးချင်
 သည် ...။

ခြောက် ..

ဒါပေမဲ့ .. ကုသိုလ်ကြမ္မာ .. မမိစွမ်းသာခဲ့ပါလေ
 သည်ကော ငွေယုန်ရယ် ..။

ကျန်ရစ်သူ ကိုကိုအတွက် .. ငွေယုန်ကဗျာအဆုံး
 ပိုဒ်လေးသည် .. နှမ်းလျှေမြေမဆည်နိုင်စွမ်းသူအတွက် .. ရေးခဲ့
 လေခြင်းများပေလား .. မောင့် .. ယွန်းငွေယုန်လေးရယ် ..။

ကဗျာလေးကို နောက်တစ်ကျော့ .. အဆုံးပိုဒ်မှာ
 သူ ဖတ်ဖြစ်စဉ်ခိုက် .. မျက်ရည်စက်သည် .. နှလုံးအိမ်ဆီမှ ..
 နာကျင်တွန်းထိုးရုန်းကြွလျက် ထွက်လာသည်သို့ရှိ၏ ..။ ရင်သည်
 နှမ်းလျှေမြေမဆည်သည့် ရင်အဖြစ် အထိုးကုန်သူထံမှာ ဖြစ်
 တည်ချေ၏။ နှလုံးသားသွေးကြောမျှင်တို့ ပြတ်တောက်ကုန်သည်သို့
 ရှိချေသည်ကောလေ ...။

ချစ်ခံအိပ်တုတုဆောက်ကာပ
 ချစ်ပန်းလွှာတုတုခုပါလို့
 ချစ်စကားတွေတုတုပြောချေပပေါ့

တနေ့နေ့သည်လေးနုနုမှာလ
 ကန်ရေပြာရွှေကြာရွက်တွေကြားမှာပြင်
 ချစ်ခြင်းလှေလှော်ကာခတ်မယ်လို့...
 မှန်းဆကာမျှော်လင့်နေမိခဲ့လေသမျှ
 (ခုတော့ကွယ်...)
 ခြောက်...
 နှင်းလျှေပြေဆည်...။

ဗုဒ္ဓဝံသာပြင်ဆွမ်းရွာဖြင့်

BURMESE CLASSIC

ဓမ္မရာ
 (လွိုင်ကော်)
 ၁၉-၁-၂၀၀၅။